

Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân

Contents

Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân	2
1. Chương 1: Mưu Tính Của Lạc Hiên	2
2. Chương 2: Đêm Đau Đớn (h)	3
3. Chương 3: Thỏ Non	6
4. Chương 4: Ấm Ấp Chớm Nở	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8: Anh Cho Phép Mình Yêu Em	25
9. Chương 9: Anh Cưng Chiều Em (1) - 16+	27
10. Chương 10: Anh Cưng Chiều Em (2) - 18+	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	39
13. Chương 13	45
14. Chương 14: (18+)	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	68
19. Chương 19: Trà Ni, Cô Là Người Cũ	72
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23: Không Để Lạc Hiên Chết	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25: Hãy Để Em Đi	92
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	103
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31	112
32. Chương 32: London For You	116
33. Chương 33: Em Không Thể	122
34. Chương 34	126
35. Chương 35	129
36. Chương 36	132
37. Chương 37	138
38. Chương 38: 18+	142
39. Chương 39: 18+	148
40. Chương 40	152

41. Chương 41	152
42. Chương 42	157
43. Chương 43	162
44. Chương 44	165
45. Chương 45	168
46. Chương 46	173
47. Chương 47	175
48. Chương 48: Trở Về	177
49. Chương 49: Có Thai	180
50. Chương 50: Trả Giá	182

Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân

Giới thiệu

Truyện kể về tình yêu và cuộc sống của Vương Khiêm và Hàn Hy Mộc. Một người lạnh lùng, cao ngạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nguoc-dai-phu-nhan>

1. Chương 1: Mười Tính Của Lạc Hiên

Một buổi chiều mùa đông, tuyết bắt đầu rơi nhẹ, mang theo cái lạnh phủ cả đô thị phồn vinh. Trong đại sứ quán PARTY NIGHT:

* Bóp *

- " Nợ mày thì ngập đầu, tiền lãi thì ngày càng đẻ ra, mày còn có tâm trạng vào đây ngắm nghía mấy con đào trẻ, vung tiền mua thân chúng nó? "

Tên mập mập hung hăng, mặt có một đường rách dài được may lại ngoằn ngoèo, vừa đánh vào mặt Từ Lạc Hiên vừa hét lớn.

* Bóp... Bóp... Bóp *

Từ Lạc Hiên mặc mày máu me, tay chân bủn rủn, quỳ lạy van xin tên kia:

- " Anh hai, anh tha cho em, em lỡ dại. Anh đừng đánh em nữa anh Hai, em có lỗi, em sai rồi. Anh... "

Chưa kịp nói hết câu, Lạc Hiên bị tên mập ấy vung cho một cú, tá hỏa mặt mày, bên má trái sưng tấy lên đau đớn.

- " Khi nào mày trả tiền cho anh, anh mày tính khí như lửa. Giận chú em quá đấy. Anh cho chú em thời hạn. Tối nay phải trả hết nợ cho anh. Để qua ngày mai, mạng chú em coi như chưa có. "

Tên mập vừa nói vừa dùng súng nhét vào miệng Lạc Hiên. Anh chàng rung rẩy khóc than:

- Anh hai, 120 triệu, anh nói em phải làm sao trong một đêm.

Tên mập đường như nghe xong câu đáp ấy, không vừa tai liền bắn một phát xuyên qua tai của Lạc Hiên. Hét lớn:

- " KHÔNG ĐƯỢC CŨNG PHẢI ĐƯỢC, MÀY BIẾT MUỘN, BIẾT CHƠI, THÌ BIẾT TRẢ."

Lạc Hiên bị dọa hồn bay mất tích. Rung rẩy ôm chân tên mập ấy cầu xin:

- " Anh Hai, em có lỗi, đêm nay, đêm nay sẽ có tiền. Anh Hai yên tâm, đừng đánh em nữa anh Hai. "

Nghe câu nói ấy, tên mập lòng dạ như được rửa mát một ít. Sau đó đáp văng Lạc Hiên ra. Cùng đàn em bước ra khỏi PARTY NIGHT xa hoa với bao sự sợ hãi, kinh ngạc của những người chứng kiến.

" Làm sao đây, phải làm sao đây, mình thì không có tiền, nợ thì chồng chất, mạng chỉ giữ được đến sáng mai. Tiền đào đâu ra. " - Lạc Hiên nghĩ thầm trong bụng, bức bối vò mái tóc xị keo bóng loáng, mặt cho vết thương đang rỉ máu

Một người đàn ông trung niên gần đó, chứng kiến sự việc. Liền mon men lại gần. Hắn bày cho anh một mẹo: bán thân.

Anh bức tức: " Ông điên sao, đường đường là một tài sắc như tôi. Làm như thế chẳng khác nào nhục mặt. Có chết tôi cũng không làm chuyện nhục nhã ấy. Chuyện đó chỉ có thể cho các loại đàn bà lả lơi làm. "

...

Nói đến đây, Lạc Hiên như nghĩ ra được gì đó. Liền nói nhỏ với người đàn ông. Ông ta như bắt được vàng, liền nói:

- " Được, rất được, tôi cũng vừa nhận được một mối. Tiền bạc không là vấn đề với ông ta. Chỉ cần khiến ông ta có cảm hứng. "

Người đàn ông ấy cười gian, sau đó tiếp lời " ...nhưng mà, đối xử như vậy với bạn gái không phải quá độc ác đó chứ? "

Lạc Hiên liếc ông:

- " Tôi không yêu cô ta, cô ta quá yếu đuối, lại không biết quyến rũ, ở bên cạnh rất chán. Lại chả giàu có để tôi có thể dựa dẫm. Bỏ quách cho xong. Khi nào ông cần nó? "

" Tối nay, 11h tại DTING "

(Update thêm)

Mọi người đọc xong comment lại cho mình có động lực nha. Chương sau có H nè hehe.

2. Chương 2: Đêm Đau Đớn (h)

Lạc Hiên lê thân hình hoàn mỹ cùng khuôn mặt chết bầm đi đến khu trọ nhỏ, ánh đèn mập mờ. Đi đến căn phòng quen thuộc. Anh quẹt thẻ mở cửa.

Phòng của Hàn Hy Mộc

Căn phòng tuy nhỏ nhưng rất gọn gàng, màu trắng tinh khiết điểm thêm chút hồng nhẹ. Chiếc rèm trắng vì gió mà phấp phất gió lạnh đông. Bên phải là chiếc giường bé tí, chỉ vừa vặn với thân hình cô, ra trải giường màu hồng xen những bông hoa liti màu trắng, gối và mền cùng màu làm nổi bật lên giữa căn phòng. Cô - Hàn Hy Mộc, cô gái nhỏ nhắn với nước da hồng phấn đang ngồi ăn tối. Lạc Hiên mở cửa: " Anh đây *Hy "

* Hy: mặc dù tên Mộc nhưng cô vẫn thích gọi Hy hơn, vì lúc bé ba cô vẫn hay gọi cô như vậy. Ba cô nói ba thích gọi thế, nghe vui tai.

Hy Mộc nghe tiếng anh, quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ chợt hạnh phúc. Nhưng sau đó lại sững lại vì những vết thương nặng trên mặt anh.

- " Hiên, anh sao vậy, anh bị đau rồi. "

Cô đau lòng chạy đến giọng run run nói.

Lạc Hiên gạt qua lời hỏi han của cô, nắm chặt vạ Hy Mộc, vội vã nói:

- " Anh không sao. Hy, em phải giúp anh chuyện này. Chỉ có em, nếu không ngày mai em sẽ không còn được gặp anh nữa. Em có thương anh không? Em sẽ không muốn thấy anh chết đúng không? Giúp anh, em phải giúp anh. "

Hy Mộc nghe xong chợt lạnh toát, cô không biết có chuyện gì khiến anh thành ra như thế, lại còn như thất thần nhờ cô giúp đỡ. Cô yêu anh, nhìn anh như thế mà lòng đau xót. Cô cắn môi nói:

- " Có chuyện gì, anh nói em nghe. Anh đừng như thế. Em rất đau lòng "

Lạc Hiên nghe thế vội lấp liếm:

- " Anh đầu tư chứng khoán, em cũng biết anh kinh doanh bất động sản. Đầu tư chứng khoán như thú vui, lại kiếm lời. Ai dè vỡ nợ, giang hồ tìm anh đánh anh ra thế này. Bọn nó chỉ cho anh đến tối nay phải trả hết. Nhưng số tiền quá lớn. Anh không thể xoay sở. Anh nhờ em 11h tối nay đến thương lượng với họ. Không phải em ăn nói rất giỏi sao. Giúp anh nhé. Anh sắp chết rồi. Hy..."

Lạc Hiên ôm cô, rất chặt, như cho cô thấy anh đang hối hận và cần cô thế nào. Hy Mộc đâu biết công ty anh đã phá sản, chẳng còn gì, trò nói dối của anh xem ra chỉ có tác dụng với đầu óc ngu muội của cô.

Hy Mộc nhìn đồng hồ, 8h.

" Được, để em đi nói giúp anh. "

Từ phía sau Hy Mộc. Tên khốn Lạc Hiên đang cười khẩy, ánh mắt tà ác đến lạ thường.

DTING 10h

Cô gái nhỏ mặt một chiếc đầm trắng không tay, vừa vặn với thân hình, cổ rộng lộ xương quai xanh, dài tới đầu gối. Chân mang đôi guốc đen, có quai hậu, không quá cao. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt to tròn hai mí, hàng mi cong diễm lệ, chiếc mũi nhỏ cao, đôi môi mọng nước đỏ hồng khiến người khác chỉ muốn gặm nhắm không thương tiếc. Lòng Hy Mộc hồi hộp nhìn khách sạn DTING, khách sạn lộng lẫy, cao vút như chọc trời, ánh đèn vàng phát ra càng khiến cho toà cao ốc càng thêm lộng lẫy. Bước qua cửa xoay, Hy Mộc ngỡ ngàng trước sự to lớn của nó, phải đến 100 cái nhà cô cộng lại mới bằng cái khách sạn này. À không, hơn chứ nhỉ. Đang lơ ngơ, nam nhân viên khách sạn cung kính hỏi.

- " Chào quý cô, cô cần gì "

Hy Mộc giật bắn, nhớ đến lời Lạc Hiên. Cô đáp:

- " Tôi đến gặp Vương Khiêm, ông ấy ở phòng nào ạ "

Nhắc đến Vương Khiêm, nhân viên khách sạn ngỡ ngàng một chút. Sau đó nhìn cô, ánh mắt hết sức kì quặc.

- " Ông ấy ở tầng 27, mời cô đi theo tôi. "

Đến tầng 27, nam nhân viên chỉ nói cô tìm phòng 319, rồi ngồi trong phòng đợi là được, sau đó vội bấm thang máy xuống lầu. Cô thấy thắc mắc trong lòng, nhưng mặc kệ. Mở cửa căn phòng cao quý, Hy Mộc ngỡ ngàng nói to.

” WOA, căn phòng này phải bằng 10 phòng mình cộng lại. Lại có tivi to, tủ lạnh bự. Aaa còn có sofa nữa” *inh*. Cô ngồi phịch lên ghế sofa màu xám đặt phía bên phải phòng. ” Woa, ghế này êm quá, ước gì nhà mình cũng có một cái, mình sẽ không cần nằm trên cái giường cứng đơ kia nữa, ngủ trên sofa luôn. ” Hy Mộc vừa nói vừa nhún nhảy trên cái ghế. Sau đó, cô như chợt nhớ tới sự nghiêm trọng của việc cô đến đây, nhớ tới Lạc Hiên đang đau đớn, sợ hãi, lòng cô lại đau nhói ngoan ngoãn ngồi xuống chờ đợi.

10h30...

11h...

11h30...

...

12h45. Cánh cửa phòng 319 bị một hành động dứt khoát mở ra. Người đàn ông trẻ, chừng 1m85, thân hình rắn chắc, vạm vỡ. Khuôn mặt cương nghị, được điêu khắc tỉ mỉ, góc cạnh. Bộ vét xanh coban đắt tiền, may vừa vặn với cơ thể. Toát lên vẻ cao quý, cùng hắc ám vô cùng.

Đôi mắt sắc bén cùng đôi mày rậm cử động. Nhìn thấy cô gái nhỏ nằm trên sofa co rúm với chiếc đầm trắng nhả nhặn, lộ rõ thân hình đầy đặn, ngon miệng, mi tâm anh chợt dừng lại, hài lòng.

Cởi chiếc áo vest ngoài ra, anh đứng nhìn bên Hy Mộc đang say giấc. Không biết đây là đâu, gặp gỡ người như thế nào, nguy hiểm ra sao, có thể đi vào mộng được, anh quả thật nể cô.

Cảm thấy có ánh mắt như dao cắt nhìn mình. Hy Mộc giật mình tỉnh dậy. Ngược mặt nhìn anh. Mắt chạm mắt, cô cảm thấy như nghẹt thở. Ánh mắt anh quá sắc bén, như nuốt trọn cô. Hoá ra chủ nợ Lạc Hiên vẫn còn trẻ, không già khú đến mức phải gọi bằng ông. Như vậy sẽ dễ nói chuyện hơn.

Cô nói:

- ” Anh là chủ nợ của Lạc Hiên phải không ạ? Lạc Hiên nhờ em đến đây gặp anh, mong anh thương lượng cùng. Em là...”

Chưa nói hết, cô đã bị anh bế lên ép vào tường. Hành động đột ngột khiến cô sợ hãi, không dám nói nửa lời nữa. Ánh mắt sắc bén nhìn cô, cô run rẩy: ” Tôi...Tôi tới đây để thương lượng. Tôi..Tôi ”. Câu nói dừng lại, đơn giản vì cô cảm nhận được, tay anh đang từ đùi, trượt đến cái mông trắng trẻo mềm mại cô, ra sức bóp nắn khiến nó ửng đỏ.

” TÔI CÓ NGƯỜI YÊU RỒI ”

Hy Mộc nhắm mắt hét lớn. Đôi tay anh dừng lại. Anh mắt đã sắc nay còn đành thếp hơn, lộ rõ vẻ giận dữ. Từ nãy đến giờ anh vẫn không nói một câu nhưng chỉ vì câu nói khi nãy, môi mỏng mở ra: ” Bán rồi ”.

Dứt câu, anh dùng tay xé toạt váy cô. Chiếc váy đẹp đẽ nay chỉ còn lại mảnh vụn. Thân hình cô lộ rõ trước ánh đèn vàng nhạt. Làn da trắng hồng cũng thân hình cân đối. Đôi ngực trỏ mã đầy đặn được bao quanh chiếc áo ngực trắng. Cùng nơi xấu hổ của người con gái cũng được che đậy bởi chiếc quần lót ren. Cô ngỡ ngàng, dùng tay che lại: ” Áhhhhhhhhhh.. Anh làm gì vậy. Anh điên rồi sao. Quần áo của tôi, ai cho phép anh. ”

Hy Mộc giận dữ trừng anh, ngay sau đó nhận được ánh mắt rực lửa. Cô lại như con thỏ con rụt lại: ” Tôi xin lỗi, anh đừng trừng tôi. Tôi sợ, anh cho tôi về. ”

Đôi mắt ngấn nước cùng cái miệng nhỏ xinh nài nỉ nói. Nhìn bộ dạng của cô lúc này, Vương Khiêm như điên loạn. Anh nâng mặt cô lên, ngậm mút đôi môi mọng của cô, tách 2 hàm răng đang dính chặt vào nhau ra, đưa lưỡi vào dày vò. Anh mạnh mẽ hôn cô, như sợ sẽ bỏ lại mặt ngọt dù chỉ một chút. Cô khó thở vô cùng, anh hôn quá sâu, lại quá dài, tất nhiên cô cũng từng hôn Lạc Hiên, nhưng không khó chịu đến mức này. Cô dùng lực ở tay đẩy anh ra nhưng lực quá yếu, anh lại như bức tường vững chãi, không lung lay được chỉ một chút.

Không còn cách nào khác, lợi dụng khi anh đang ngậm mút môi cô. Cô liền cắn thật mạnh vào môi anh, khiến môi anh chảy máu.

Vương Khiêm gừ nhẹ một tiếng, sau đó tàn ác nhìn cô. Cô gái này, thân hình nhỏ bé, ganh to bằng trời. Dám cắn vào môi của lão Khiêm ta. Làm sao bỏ qua được mà còn van xin. Anh nhắc bổng cô lên đặt mạnh cô lên giường. Thân thể bị đặt xuống chiếc giường quá êm ái, nhưng trong lòng Hy Mộc lại đầy sợ sệt, cô khóc òa.

- " Anh tha cho tôi, tôi sai rồi, Lần sau sẽ không làm thế nữa. À không lần sau sẽ không đến tìm anh nữa. Anh..."

Lúc nào đang cầu xin cũng bị anh ngăn lại. Anh hôn thật mạnh, mạnh đến nỗi môi cô sưng đỏ lên. Cô ưỡn ẹo từ chối, nhưng điều đó càng làm anh kích thích dục vọng. Bàn tay to thô kệch xé áo ngực cô, rồi đến quần lót. Anh tha hồ ngậm mút đầu ngực hồng đào của cô, ngậm lấy viên trân châu, đầu lưỡi dây dưa trên đầu trên đỉnh ngực. Bàn tay thô kệch kia không quên dầy xéo một bên ngực kia, khiến cô đau đớn. Sau đó tay anh di chuyển xuống nơi xấu hổ của cô. Ngón tay dài, thô đưa vào nơi đó thật bất ngờ, ra vào thật nhanh. Hy Mộc bị đâm sâu bất ngờ, liền đau đớn, ưỡn ngực rên to:

- " Ahhhh...Đau, đau quá, dừng...Chỗ đó của Hy đau, rất đau, dừng..."

Anh chợt dừng lại. ngón tay vẫn giữ nguyên. Đau? Chẳng phải loại cảm giác này chỉ là của lần đầu? Chợt hiểu, ánh mắt anh lại càng thêm sát. Anh vương lên hôn cô, thật nồng nhiệt. Rồi đến cái cổ trắng nõn như que kem mát, hôn thật mạnh đến khi để lại dấu tích. Cô từ nãy đến giờ vẫn không ngừng van xin, năn nỉ. Mắt đã mờ, giọng cũng sắp khàn. Chỉ còn lại tiếng rên rỉ khoái lạc.

Cảm thấy được sự ướt át ở phần dưới của cô đã vừa đủ. Vương Khiêm đứng dậy cở thất lưng. Cùng lúc đó là vật nam tính kiêu ngạo khổng lồ lộ diện. Hy Mộc nhìn xuống, thấy được cậu bé của anh, cô quay phắt đi, định chồm dậy chạy đi thì bị một lực mạnh kéo lại. Cô không còn sức để khóc, đành cầu xin.

- " Tha,..."

Chưa dứt lời, vật nam tính đã đâm sâu vào cô. Cùng đó là dòng máu nóng trào ra, dính vào ra trải giường một màu của tuổi trẻ. Cô đau đớn rên rỉ, uốn éo cái hông nhỏ. Anh thì ra vào thật mạnh mẽ, mặc cho cô van xin, dùng lực dồn vào mỗi lần ra vào. Vốn là người ở từ nhỏ luyện võ công, thể lực mạnh mẽ, lại dồn hết sức tra tấn, lấy đi lần đầu của người con gái như cô. Mái tóc mượt xoắn nhẹ rồi tung.

Cô ngất đi trong cơn khoái lạc. Để lại hàn mi đẹp ước đắm.

Anh cứ như thế không biết bao nhiêu lần mới đủ thỏa mãn. Khi dòng tinh dịch ầm ập trào ra. Anh gừ nhẹ nằm cạnh cô. Ôm lấy thân hình nhỏ bé mềm mại, chìm vào giấc ngủ, lúc đó, trời đã tờ mờ sáng.

Comment của bạn là động lực cho Bemy. Nhớ comment nha

3. Chương 3: Thỏ Non

DTING HOTEL

9h.

Cách

Phòng 319 đột ngột mở cửa.

Theo bản năng, Vương Khiêm rất nhanh mở mắt, tay phải rút súng từ thắt lưng hướng ra phía cửa. Đồi đồng tử màu hổ phách co lại, như một con hổ đang dè chừng, chờ cơ hội sẽ tước đi quyền sống của người khác.

Từ đằng sau cách cửa là dáng người thon gọn, trông không khác gì Vương Khiêm, nhưng khuôn mặt lại lạnh lợ và ngạnh ngợm hơn nhiều. Anh mặc bộ vest sọc màu xám bước vào, thấy hành động của Vương Khiêm liền giật bắn lên. Hai tay đưa ra trước lắc lắc.

- Cậu Khiêm, đừng manh động, thật sự bình tĩnh. Bần Hành Khiết này chẳng khác nào chôn vùi 20 ngân hàng trên thế giới, lời lãi của các cậu ầm ồ lớn đi tong. Cả Vương thị cũng thất thoát vì mất đi một ngân hàng đáng tin cậy nhất toàn cầu. Cậu Khiêm biết đấy, tài sản của cậu, sống cả kiếp còn chưa hết, nó đều ở trong ngân hàng của Khiết này. Bần rồi làm sao đây, no no no...

Đó là La Hành Khiết, người cận kề Vương Khiêm trong tất cả 3 người. Cậu là người đào hoa số một. Tài sản không thua gì Vương Khiêm. Giỏi giang cũng không kém gì. Chỉ có một điều là cậu ta thật sự quá hiền, ăn nói luyện thuyên, lại tăng động nhất trong 4 người đàn ông trầm tính.

Nghe Hành Khiết lải nhải, Vương Khiêm đã cất súng đi từ lâu. Đứng dậy bước lại gần, ca người toát lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, khiến người khác rét run:

- " Đến đây làm gì? "

Vì là bạn từ nhỏ, không chấp vặt gì thái độ của Vương Khiêm làm gì. Hành Khiết từng từng đáp:

- Ồ, hôm nay bỗng dưng nhớ Khiêm nhà ta, đến Vương thị một chuyến. Cô thư ký ngon lành của cậu lại bảo cậu chưa đi làm. Tổ thấy lạ, thường ngày làm gì có chuyện này nên dò hỏi *Quyết Tùng. Cậu ta chỉ ngay ở đây.

* Gia Quyết Tùng - bạn thân từ nhỏ của Vương Khiêm, Hành Khiết,... (mọi chi tiết sau đều hao hao như 2 người kia), có trí nhớ siêu phàm cùng phong thái làm việc nhanh gọn. Cực kì được việc.

Nói xong, chợt phát hiện ra thân hình trắng hồng như quả đào phía sau lớp mền trắng dày kia. Mặt Hành Khiết chuyển sang một màu đen tối. Liếc qua Vương Khiêm cười tà:

- Đây, thì ra lại có đồ chơi mới. Lần này thật tươi nha. Cho tớ thưởng thức một chút nào.

Khiết lách qua Vương Khiêm lại gần cô gái nhỏ đang nằm sấp trên chiếc giường rộng lớn. Anh như thấy gì đó, một màu đỏ in trên chiếc ra trải giường trắng tinh, liền mở to mắt:

- Khiêm, thổ non?

Vương Khiêm xỏ chiếc áo sơ mi trắng vào, gài nút lịch lãm, sau đó là đến chiếc áo vest màu đen tuyền, từ đầu đến cuối không nói một lời. Hành Khiết thấy vậy liền cảm thấy thật sự nể phục. Tất nhiên nếu anh thích thì thổ non không thiếu, nhưng thổ non xinh đẹp mọng nước như thế này thì lần đầu tiên thấy nha.

Hành Khiết xoay người cô lại, đôi mắt sưng vù vì khóc cùng đôi môi đỏ mọng sưng lên vì bị anh dày vò. Hành Khiết dịch đồng tử xuống.

- Khiêm, cậu thật là biết thưởng thức. Đã ăn lần đầu của thổ non, lại còn để lại đầy dấu vết gì đây này.

Anh ta ha hả cười rờ cái cổ trắng mịn của cô. Thuận tay kéo mền trắng xuống một tí, đôi ngực hồng đào lộ ra một nửa.

- Ya, ở đây cũng có này, xem ra rất đau. Đây có phải mạnh bạo quá không cậu trai trẻ. Dù sao cô gái này trông rất nhỏ bé mỏng manh. Yêu Nghiệt haha..

Hành Khiết thấy những vết hôn đỏ thắm trên ngực Hy Mộc. Miệng luôn mồm trêu ghẹo Vương Khiêm. Thật quá đáng nha, anh rất mong muốn muốn con thổ như thế này, mà hần lại có trước anh. Lại còn làm thổ non bị đau như thế này. Đáng thương thì có nhưng nhìn thật thích, rất đáng để nuôi nấng sau đó gặm nhấm từ từ.

Cách tay thô bạo của Hành Khiết định dứt phăng cái mền vướng víu ra thì bị một cánh tay rắn rỏi vịn lại, nghiêng thật mạnh.

- Ah..ahh..ahhhhhhhh. Dừng lại..dừng lại. Đau chết mất tên khốn này. Ya, cậu là bạn tôi đấy.

Hành Khiết bị cánh tay to nắm lấy, dùng lực bóp thật mạnh cổ tay làm anh hét to. Ánh mắt sắt bén lườm một cái, môi mỏng cử động:

- Làm gì?

Vương Khiêm, phụ nữ đối với anh là dư thừa, anh muốn là có, không thích thì đuổi đi, có sao hôm nay lại vì một người phụ nữ mới gặp mà hành động như vậy. Hành Khiết lấy làm lạ, ánh mắt tò mò nhưng trong lòng giận dữ hỏi:

- Cậu tỏ thái độ? Này Vương Khiêm, vì một con nhỏ lằng lơ mà cậu bẻ nát tay mình. Tôi đau chịu không được rồi. Tôi trừ lãi, trừ thật nặng. Nếu cậu không muốn thì mau đưa tôi đến chỗ Đồng Mao. Mau lên.

Anh luyên thuyên nói thì bắt gặp cặp mắt lạnh lùng, không một tia cảm xúc đang nhìn mình. Môi mỏng chợt ngậm lại.

- Đi.

Vương Khiêm quăng một câu lạnh lùng rồi sải bước dài bỏ đi. Hành Khiết chạy theo sau, vội vã hỏi:

- Đi như vậy sao? Còn thở non làm thế nào? Để mặc như vậy à?

Vừa nói Khiết vừa tỏ vẻ tiếc nuối. Anh chưa đùa giỡn xong với bé thỏ, lại bắt đi. Vương Khiêm cực kì kiêu lời, lườm anh một cái. Đến sảnh, bóng dáng những cô đào lả lướt, thân hình nóng bỏng vụt chạy đến bên Vương Khiêm và Hành Khiết. Nhìn chung cũng cỡ 5 cô.

- Khiêm, anh có nhớ người ta không, chứ người ta nhớ anh, thân thể này cũng vậy.

- Anh này, anh làm gì mà không liên lạc với em, em có để lại số phone. Anh lơ em à

- Honey, anh nhìn em, ngực em dạo này to hơn đấy, Honey à!

- Này, em là Mỹ Dung, anh nhớ em chứ, hôm đó em và anh rất nồng nhiệt nha.

- Em nhớ anh muốn chết luôn đấy, gặp được anh như thế này, em chết cũng mắng nguyện Khiêm à.

...

Vô số câu hỏi, vô số sự sờ soạn trên người Vương Khiêm. Thậm chí còn có người sờ vào vật cương nghị kia của anh. Hành Khiết như nhìn thấy được màn vui. Liên ghé tai Khiêm nói:

- Xem ra họ mới nhí, không biết gu anh rồi. Hahaaa

Anh nghe được câu nói trêu ghẹo của Khiết, khóe môi cong lên. Lập tức ánh mắt diễm đam trở nên lạnh ngắt, nhìn các ả lằng lơ kia:

- Muốn chết?

...

Các ả như bị 2 chữ lạnh lùng ấy làm cho sợ hãi. Lập tức rời ra khỏi anh, mặt tái mét. Hành Khiết hả hê cười to:

- Sao vậy, từ bỏ nhanh vậy sao? Vương Khiêm nhỏ nhen quá nhỉ. Thôi các em đừng thèm cậu ta nữa. Cứ nhào vào anh nào vừa bước ra khỏi thang máy thôi. Dù sao người vào đây phải thuộc loại thương gia, thẻ vàng, đô la đầy túi. Mau đi đi.

Khiêm như được rửa tai bởi những lời trêu ghẹo của Khiết dành cho mấy cô ả, khóe miệng tuyệt mỹ cong lên, sải bước đi ra khỏi DTING.

PHÒNG 319

- " Tiểu thư, Tiểu thư, Tiểu thư... "

Tiếng nữ nhân viên khách sạn vang vọng trong căn phòng rộng lớn. Cô gái nhỏ mở đôi mắt ước đắm ngược nhìn cô nhân viên lịch sự. Cô vừa mơ một giấc mơ đau đớn. Lạc Hiên nắm tay cô, hôn lên cái trán cao của cô. Sau đó thê thốt rằng: "Anh yêu em, sẽ mãi bên em. Em là của anh, dù gì đi nữa cũng không được làm liều điều gì. ". Cô nhu mì dựa đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn gật đầu. Lúc đó trời vừa sang thu, cô và anh hạnh phúc dưới ánh chiều tà mơ mộng. Lạc Hiên trong rất điển trai, Hy Mộc lại trông rất đáng yêu, cả hai người chìm trong tình yêu, dường như mãi mãi không bao giờ phản bội. Rồi bóng đen kéo đến, Lạc Hiên từ

từ vút bỏ tay cô ra, mặc cho cô gào thét van xin. ” Anh đừng đi, làm ơn đừng đi. Em yêu anh, cũng nói anh yêu em mà. Đừng bỏ em đi. ” Lạc Hiên đứng trông tối, ánh mắt rực lửa nhìn cô. Sau đó bóng đen vùi lấp vô.

Trở về với thực tại. Cô nhìn nữ nhân viên phục vụ ngỡ ngàng. Cô nhân viên kia nhìn cô mà đau lòng, dù sao cũng cùng là phụ nữ, dễ cảm thông, cô cung kính: ” Ngài Quyết Tùng có dặn, nếu cô tỉnh dậy muốn đi ngay thì có thể đi bây giờ, quần áo đã chuẩn bị cho cô, còn nếu muốn ở đây nghỉ ngơi thì cứ ở đây. Cô có cần ăn gì hay làm gì không tôi sẽ phái người làm cho cô. ”

Hy Mộc toàn thân đau nhức, cô rất muốn ở lại đây, vì căn bản cô không đi nổi nữa, nhưng vì quá sức nhục nhả nên cô đã xin rời đi.

CỔ BỊ CƯỖNG BỨC.

Đúng vậy, cô bị cưỡng bức, mà câu nói duy nhất đọng lại đó là ” Bán rồi ???

Cô bị bán, là Lạc Hiên dụ dỗ cô, bán cô đi. Yêu nhau lâu đến vậy, anh nỡ bán cô sao. Anh đã từng nói yêu cô rất nhiều. Cô cũng vậy. Đối lại với cô là sự phản bội. Cô đau lòng, nước mắt lăn dài trên má.

Bóng dáng cô gái nhỏ nhắn trên xe buýt đông người chen chúc chợt lặng đi. Cô mặc chiếc đầm màu trắng, gần giống với chiếc đầm tối qua cô mặc, nhưng là chiếc đầm suông hai dây, cổ khoét sâu lấp ló vòng 1, bên ngoài là lớp ren mỏng, dài tới nửa đùi. Tuy quá hở hang với cô nhưng đành mặt vì còn lựa chọn nào nữa. Nhưng người chọn cũng thật khéo nha. Vừa y từ trong ra ngoài. Cả đồ lót cũng vậy. Hy Mộc đâu biết bộ đồ cô mặc này là do Vương Khiêm đích thân yêu cầu.

Đang đau khổ, một bàn tay to bắt ngờ sờ soạn mông cô, nắn nót như đang bóp một cục bột dẻo. Hy Mộc hoảng hồn, cảm nhận bàn tay đó không muốn buông tha cô, dày xéo mông cô. Sau khi thỏa mãn cái mông tròn mịn, bàn tay đó len lỏi vào trong quần lót cô. Chạm đến nơi nhạy cảm, cô giật bắn. Bấm nút xuống xe, thật nhiều lần, chiếc xe lập tức dừng lại. Cô chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi ám dục kia, giọt nước mắt một lần nữa rơi xuống. Cô tự cảm thấy mình đáng thương, vừa bị cướp đi lần đầu, bây giờ lại bị một bàn tay lạ sờ soạn ở nơi công cộng, cô thật muốn chết quách đi.

Bước chậm trên vỉa hè vắng vẻ. Vì đang ở trong khu đô thị cao cấp thì cô xuống, mà đã cao cấp thì có khi nào đông đúc như chợ bao giờ. Đang chả biết đi đâu với thân mình đau nhức thì chiếc xe chiếc Siêu xe Lamborghini vụt chạy trước mặt cô, sau đó dừng lại.

Người đàn ông đẹp đẽ bước ra, giơ cánh tay dài vẫy vẫy chào Hy Mộc.

Cô nhìn quanh, không có ai cả, vậy là chào cô? Hy Mộc cực kì dè chừng với tên này. Nén giả vờ không nghe đi liền lấy hết sức đi một mạch. Gần qua khỏi chiếc Lamborghini sang chảnh, cô bị lực từ bàn tay ai đó kéo quay phắt lại. Cô ngỡ ngàng trợn đôi mắt to nhìn Hàn Khiết.

- Anh định làm gì tôi? Áhhhhhh

Cô bị kéo vào chiếc siêu xe bên cạnh. Vương Khiêm đang ngồi xem tài liệu ở băng ghế sau. Hy Mộc bị lực đẩy mạnh vào trong ngã ngào vào lòng Khiêm thiếu, nhàu nát đồng tài liệu quan trọng kia.

Mặt Vương Khiêm lúc này thật khó coi, anh thật sự giận dữ. Từ bên kia Hàn Khiết cũng mở cửa bước vào. Thấy cảnh tượng này thì hết sức hứng chí.

- Ay cô ngã à, là lỗi do tôi, mong cô tha thứ.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Hy Mộc hậm hực tránh xa tầm mắt của Khiêm thiếu, sau đó ngồi sang hàng ghế bên, cúi gằm mặt. Cảnh tượng đêm qua lại ùa về, cô bất giác nắm chặt váy mà run rẩy, đôi mắt rưng rưng uất ức. Vương Khiêm liếc mắt nhìn cô, thấy cô ngoan ngoãn mặt bộ váy anh chuẩn bị. Ánh mắt hài lòng dịu đi, lấy sắp tài liệu khác nghiên ngẫm.

Chẳng qua lúc này đi từ xa thấy cô, nhận thấy là thổ non ban này. Anh hồ hởi nài nỉ Vương Khiêm cho cô lên xe. Khiêm không nói gì, anh liền tự làm theo ý mình. Mặc kệ tên lạnh nhạt như người, Khiết ta sẽ theo bản năng của đàn ông “thuần khiết”.

Nhìn cô thật tội, Khiết hỏi:

- Sao cô lại đi một mình thế kia, trông rất ảo não. Sao không về nhà?

Cô cắn chặt môi, mắt rưng rưng nói nhỏ:

- Vốn dĩ tôi định về, đã bắt xe buýt rồi, nhưng lại bị ai đó sờ mó trên xe buýt. Tôi rất sợ, nên mới xuống xe đi bộ. Nhưng người tôi đau quá, không đi nổi nữa.

Nước mắt rơi xuống chạm vào chiếc váy trắng tinh, từng giọt từng giọt rơi, càng ngày càng nhanh, càng nhiều.

Hàn Khiết nhìn có chút động lòng, sau đó liền nhìn qua Vương Khiêm. Thấy hắn không có chút động tĩnh. Liếc một cái rồi nói:

- Thật tội hổ non, hay em về nhà anh. Anh nuôi, anh rất giàu. Không thua gì tổng thống đâu nha. Chữa trị thân thể cho em sẽ là chuyện của anh nhé.

Nói xong anh chồm qua ngồi kế Hy Mộc, lau nước mắt cho cô.

Vương Khiêm từ nãy đến giờ im lặng, thấy hành động của Hàn Khiết thì đôi mày rậm nhíu lại, dè dặt tài liệu sang một bên.

Tay Hàn Khiết bắt đầu trượt xuống chiếc eo nhỏ Hy Mộc mâng mê.

Hy Mộc giật bắn. Dùng hết sức thoát ra khỏi vòng tay của tên Khiết xấu xa kia nhảy bổ vào lòng Vương Khiêm, ôm cổ anh hét to:

- Đừng động vào người tôi, tránh xa tôi ra. Tưởng đâu anh là người tử tế, ai dè cũng như tên xấu xa sàm sỡ trên xe buýt thôi. Bỉ ổi.

Hàng mi dài ước dầm nhưng miệng mồm cô vẫn không quên hét lớn. Cô ngồi lọt thỏm vào lòng Vương Khiêm như một đứa con nít. Vùi đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh.

(Update tiếp)

Để lại comment cho Bemy biết bạn thích nha:(

4. Chương 4: Ấm Áp Chớm Nở

Chiếc siêu xe vẫn kiêu ngạo chạy dài trên đường cao tốc, nhưng không khí bên trong thì dừng lại.

Vương Khiêm bị hành động nồng nỏ của Hy Mộc làm bất ngờ, mi tâm khẽ động, sau đó trở lại dửng dưng lạnh nhạt khó thở.

Hàn Khiết phấn khích, hổ non lọt bấy Khiết thiếu ta rồi. Cách ứng xử thật khiến người ta nhảy cẫng lên vui sướng. Hắn vừa vỗ tay vừa cười quần quai:

- Hahaa.. Được rồi được rồi, không trêu hổ non nữa. Này, mà dù có sợ đi chăng nữa cũng phải biết phân biệt đầu lạnh đầu dữ và nhảy vào chứ, em là kiểu người tùy tiện như vậy à?

Từng chữ từng chữ Hàn Khiết nói đều lọt vào tai Hy Mộc. Nhận thấy hành động của mình sai tày trời, có chết cũng không hết tội, cô nhẹ nhàng rời khỏi lòng ngực ấm áp của Vương Khiêm, ngồi bên hàng ghế bên cạnh nơi không có Hàn Khiết. Toàn thân nảy ra sự dễ phòng, cô nắm chặt váy ân hận, đầu cúi rụp xuống như đứa con nít nhận lỗi. Vương Khiêm nhìn cô lúc này, trong lòng chợt nhẹ đi, niềm vui đầu đó len lỏi trong trái tim, sau đó bị anh lạnh lùng dập tắt.

Từ khi Trà Ni đi, anh như tự đốt cháy nhân tính và trái tim mình. Như một con dã thú nuốt chửng những người làm anh chướng mắt, những người làm tổn thương anh. Ai nghe đến Vương thiếu cũng một mực cúi đầu, một phần vì khâm phục sự lãnh đạo và gay gắt trên thương trường của anh, một phần vì sợ cái mạng này chẳng còn đủ chỉ một chiếc xương nhỏ, bởi trong hắc đạo, chọc đến anh như chọc đến trời.

- Này thỏ non, em tên gì, kêu thỏ non thỏ non mãi cũng chán.

Hành Khiết nghiêm trọng hỏi.

Hy Mộc liếc Hàn Khiết một cái thật sắc, giọng giận dữ nhưng rất nhỏ:

- Hy Mộc, nhưng tôi thích gọi là Hy.

- Em nói cho đầu gối nghe đó hả, anh chả nghe gì.

Hành Khiết nghe rồi, nghe cô nói rất rõ, nhưng vẫn thích châm chọc thêm một tí nên lên giọng đáp lại.

Hy Mộc hiền lành đáp lại, vì cho là lúc này mình đã nói rất nhỏ.

- Em là Hy Mộc.

- Không nghe.

- Hy Mộc, Hàn Hy Mộc.

Cô vẫn giữ giọng nói ở mức nhỏ, nhưng không nhỏ nhất. Cô thấy cô nói như vậy có thể nghe được mà. Tên này là cố tình hay không nghe được thật vậy.

- Tôi vẫn chưa...

- HY MỘC, HÀN HY MỘC. TÊN TÔI LÀ HY MỘC. NHƯNG TÔI THÍCH GỌI LÀ HY HƠN.

Cô chịu không nổi hét thật lớn, mặt đỏ rần. Hành Khiết thấy vậy ngậy ngốc ra, còn Vương Khiêm đang đọc tài liệu cũng phải ngước lên nhìn. Cô gái nhỏ này thật thú vị, dám to tiếng với cháu đích tôn của Khiết gia, giàu nhất nhì nơi này, xem ra gan không nhỏ.

Hét thật lớn giải tỏa nỗi lòng. Hy Mộc nhận thấy mình đã sai nữa rồi, mặt mày tái mét lại, bàn tay trắng mịn nắm chặt lại.

- DỪNG XE LẠI, TIỂU NAM DỪNG XE LẠI.

Hành Khiết giận dữ hét lớn. Chiếc xe dừng lại bên vệ đường tấp nập. Không khí trong xe đối với Hy Mộc cô là cực hình. Mặt cô như bị cắt không còn giọt máu, mồ hôi chảy từ trán trượt xuống ai bên má nóng hổi. Mắt rướm rướm như muốn khóc:

- Xin lỗi, tôi xin lỗi. Nhưng tôi không muốn về, cũng không muốn đi đâu nữa. Người tôi đau chết mất.

Nước che mờ mắt đẹp, cô tức tử nói. Hàn Khiết thấy vậy thì lòng dịu đi. Cô gái này làm gì cũng khiến người khác đau lòng. Nhìn khắp người cô đâu cũng là vết hằn, lại nổi bậc trên làn da trắng mịn. Cũng đúng, cô như vậy mà thả lại đây, không bị thị phi thì cũng bị mấy gã râu xanh để ý.

- Đi tiếp đi Tiểu Nam. Tôi thua rồi.

Hàn Khiết nhìn cô đau lòng nói. Xe vừa nhích bánh rời đi được chừng 5m đã bị một giọng nói trầm ấm đầy mị lực lên tiếng:

- Dừng xe.

Vương Khiêm rốt cuộc bây giờ cũng lên tiếng. Lòng anh nảy giờ như lửa đốt, thấy cô gái nhỏ này rơi nước mắt anh lại khó chịu không tả được. Đây là lần đầu anh có cảm giác đó từ khi Trà Nỉ đi, thật lạ.

- Khiêm, đừng nói cậ để cô gái này xuống đây nha. Nè đồ tàn ác, lương tâm cậ để đâu hả. Tên trời đánh này.

- Xuống xe.

Hy Mộc nghe được giọng nói sắc bén đó, lòng không khỏi run sợ. Nhớ lại chuyện tối qua thân dưới lại truyền lên cảm giác đau đớn. Cô phải xuống thôi, vì cô sợ người đàn ông này hơn sợ chết. Cô đã biết sức anh như thế nào, cô không thể chống cự cũng không thể lên mặt được. Dù chỉ gặp anh vài tiếng nhưng cô hiểu rõ điều đó. Đứng dậy định rời đi, giọng nói nguy hiểm đó lại một lần nữa vang lên:

- Không phải em.

Hy Mộc quay lại nhìn anh, khuôn mặt vẫn bình tĩnh cương nghị như vậy. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên vẻ lạnh lùng, rợn cả sống lưng nhìn cô.

- Quay lại chỗ ngồi.

Chân Hy Mộc run run, một lúc lâu sau mới ý thức được lời nói của anh liền quay về chỗ ngoan ngoãn ngồi xuống. Không thay đổi ánh nhìn, Vương Khiêm quay sang Hàn Khiết.

Hàn Khiết hiểu chuyện, bất mãn chỉ ngón trỏ trước mặt mình nói.

- Minh..Minh?

Anh gật đầu. Hàn Khiết liền thở dài nói:

- Tôi đã làm gì. Tôi không làm gì hết mà. Khiêm cậu lạ thật, từ nãy ở ngoài hành lang DTING thì hăm dọa đòi giết chết mấy mụ kia, giờ vì Hy Mộc, Hàn Hy Mộc mà cậu đuổi người anh em đã hơn 20 năm xuống giữa phố. Nói đi, tôi và cô ấy cậu chọn ai. Thở non hay thở Khiết.

Hàn Khiết như đang nói những câu giận dữ với người yêu, nói thật nhiều khiến người ta cảm thấy phiền phức. “Thở non hay thở Khiết? Thật kinh tởm.” Hy Mộc nghĩ thầm, nhìn Khiết thiếu.

Vương Khiêm nghe được như buồn nôn, vương tay mở cửa:

- Mau lên.

Hàn Khiết giận như phát điên, nhưng không thể đòi co với tên lòng lan dạ sói này đâu nên tốt nhất cứ xuống trước đã. Hai chân vừa chạm xuống mặt đường, siêu xe đã vụt chạy đi xa.

- Lãnh Phong, tớ đang bị tổn thương tâm lý, cậu có rãnh không chữa cho tớ ngay lập tức. Tớ sẽ bắt máy bay qua chỗ cậu. Vương Khiêm, ya cái tên đó làm mình đau đớn quá, đau ở sâu trong tim này Lãnh Phong, thật sự muốn khóc bên cạnh cậu lúc này.

Khiết gọi cho Lãnh Phong, một bác sĩ tài tình, thông thái. Làm bạn với Vương Khiêm, Quyết Tùng và Hàn Khiết đây được hơn 10 năm. Tính tình cực kì bao dung, nhân hậu. Nhưng không nhân hậu nổi với tên trẻ con nông nổi này. Lãnh Phong quát trong điện thoại:

- Tên điên này, mình là bác sĩ đa khoa, không phải chuyên viên tâm lý. Đầu thế suốt ngày bị Vương Khiêm mắng mới tìm đến tôi. Tôi bận, cực kì bận. Nếu không có chuyện gì làm thì tìm đào đẹp mà hã hê đi. À mà tôi không phải ở nước ngoài, không phải ở nơi nào xa xôi cách trở cả, tôi hít thở chung bầu không khí với cậu, nên đừng hờ cái là đòi đi máy bay sang tôi. Thật phiền phức!!!

Cúp máy thật dứt khoát sau đó giận dữ bỏ đi. Lãnh Phong không biết, người già, người trẻ đều nhìn anh hoảng sợ, thậm chí có đứa trẻ sẵn sàng bỏ cả kẹo trong miệng ra để khóc. Hàn Khiết, tên điên này khi nào mới bớt phiền.

Ở đầu dây bên kia, có một người lại bị tổn thương gấp bội...

Trong xe Vương Khiêm.

- Chúng ta...đi đâu?

- Không phải không muốn về nhà? Về nhà tôi.

Chiếc xe lao thẳng đến căn biệt thự rộng hàng trăm hecta bốn bề yên tĩnh. Cánh cổng màu đen bóng vừa rộng vừa cao mở ra chào đón vị khách quý. Chiếc xe chạy vòng qua đài phun nước giữa sân, dừng lại trước bậc cầu thang dài cao, cửa siêu xe mở ra với sự cung kính của cả trăm người hầu đứng từ dưới chân cầu thang đến cửa chính, chạy dài sang hai bên cầu thang. Cảnh tượng này khiến người khác không nề phục thì run sợ.

Hy Mộc bước từ trong xe ra như một nàng công chúa bước ra từ cỗ xe ngựa hoàng gia, trông xinh đẹp vô cùng. Nhìn thấy tòa nhà như trong mơ này, cô bỗng thất thần. Quấn quýt là người đàn ông khoảng 60 tuổi, nhưng trông vẫn còn khỏe khoắn và nhanh nhẹn vô cùng. Ông cung kính cúi đầu:

- Quần gia về sớm có việc gì ạ.

Giữ nguyên trạng thái bình tĩnh, dáng vẻ lạnh lùng, môi mỏng anh khẽ động:

- Chăm sóc cô ấy, có gì tôi sẽ nói sau.

- Vâng ạ.

Quần gia cung kính đáp. Sau đó nhìn sang Hy Mộc:

- Tiểu thư có gì muốn làm không ạ?

Hy Mộc ngẩn ngơ giật mình. Cúi đầu nói:

- Con chào bác, con là Hy Mộc. Con xin bác cho con ở lại đây mấy hôm, vì con bị đau, vả lại chỗ con ở...

- Cô không cần phải xin tôi ạ. Mọi chuyện đều do Khiêm thiếu đây quyết định. Đây là nhà của Khiêm thiếu thừa tiểu thư.

Hy Mộc mắt chữ O miệng chữ A. “Người trẻ như vậy mà lại có cả căn biệt thự to như thế này sao. Thật ngưỡng mộ nha. Nhà của mình chẳng là gì so với cái biệt thự này hết. Chắc giường ở đây cũng êm, ở lại đây mấy hôm thôi rồi mình tìm nhà khác thuê cũng được.” - Hy Mộc nghĩ.

Vương Khiêm nhìn thấy bộ dạng bất ngờ đó của cô, khóe môi liền cong lên. Anh vương tay nắm cổ tay cô, quay người cô lại để cho cô nhìn mình.

- Ngoan ngoan ở đây.

Nói xong ngón trỏ và ngón giữa của anh gõ gõ vào trán cô. Sau đó lên xe rời đi. Để lại căn nhà to rộng và cô gái nhỏ.

Mọi người comment ủng hộ Bemy nha.

5. Chương 5

Biệt thự

Hy Mộc từ nãy đến giờ chỉ nhìn cái phòng khách đến nửa ngày. Phòng khách từ ngoài đi vào có thể thấy ngay. Một bộ ghế sofa trắng ngà nằm chễm chệ trên tấm thảm màu xám oai vệ của sói. Trước mặt là chiếc tivi to như cái tủ, 18 năm sống trên đời, cô không biết có loại tivi như vậy..

Ngồi nép một góc bên chiếc ghế sofa, thấy bác quần gia ở gần đó, trong đây cô liền nảy ra ý tưởng:

- Bác quần gia ơi bác quần gia.

- Thừa tiểu thư, cô cần gì ạ.

- Bác đừng gọi cháu là tiểu thư ạ. Con là Hy Mộc, bác gọi con là con được rồi, còn bác quần gia xưng là bác nha.

- Vậy..Vậy con cần gì cứ nói bác..

- Bác ơi, con ở đây như vậy có ổn không ạ. Tên chủ nhà kia rất đáng sợ.

- Sao tiểu..., à, cậu chủ tuy tính tình lạnh như băng nhưng sâu trong lòng rất lo lắng cho mọi người. Nếu con biết nghe lời sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hy Mộc bắt mắt chu môi nói nhỏ:

- Nhưng con đâu phải dạng người hay nghe lời..

Đúng thật, tuy là cô gái dịu dàng nhưng bên trong cô cũng có chút ương bướng dữ dội. Cô nhớ lúc bé, vì không muốn ăn rau mà cô giận mẹ 2 tuần liền. Đấu tranh rất dữ dội, cuối cùng mẹ cũng thua.

Thấy cô có vẻ khó chịu,quản gia cũng không biết phải làm thế nào. Đang định mở miệng thì cô chợt hỏi:

- Bác ơi có thể nói cho con chủ nhà này là người như thế nào không ạ.

- Không được đâu cô bé.

Quản gia khó xử vô cùng, ở tòa nhà này 30 mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên ông được yêu cầu như thế. Nhưng tuyệt đối không thể nói được, cậu bé Vương Khiêm nhà này không phải chuyện đùa.

Hy Mộc nghe ông nói thế, mặt cúi xuống buồn bã. Quản gia nhìn cô buồn, lòng bỗng chốc đau nhẹ, ông bối rối không biết nên làm thế nào. Cô bé này lại lần nữa nảy ra ý tưởng, Hy Mộc lạnh lẽo nói:

- Dạ, thế nhà mình có nước chanh mật ong không ạ.

- Ồ có, để bác lấy cho con.

- Để con tự đi lấy ạ, bác nghỉ ngơi đi. Con tự làm được mà.

Cô tránh lời quản gia, vội chạy đi tìm nhà bếp. Quản gia thấy thế hốt hoảng nói to:

- Tiểu thư, sẽ lạc, lạc đó.

Ông làm quản gia 31 năm, 2 năm đầu đã đi lạc liên tục,huống chi là cô gái nhỏ này.

Đi loang quanh vẫn không thấy nhà bếp, kiến trúc lại na ná nhau khiến cô không thể phân biệt được là mình đang đi đâu. Cô bắt đầu thấy sợ, không dám đi tiếp nữa, đây là nhà, có phải khu vui chơi đâu mà lạc như vậy chứ, quá đáng. Từ nhỏ cô đã sợ lạc rồi, cô bị lạc tổng cộng 5 lần, mà lần nào cũng gặp người xấu, nên ám ảnh nhất là “lạc”.

Từ xa có tiếng gót chân, cô bắt giác mừng rỡ:

- Có ai ở đó không ạ.

Cô gái bưng ấm trà đang đi lại cô. Thân hình cực kì đầy đặn, nước da trắng tuyết, tóc búi lên rất gọn gàng, mặt cô không trang điểm nhưng vẫn long lanh đến lạ thường. Cô cung kính:

- Cô cần gì ạ?

Cơ mặt Hy Mộc chùn xuống, giọng nói đầy bi thương:

- Chị, chị dẫn em đến nhà ăn được không ạ, ở đây rộng quá em bị lạc mất rồi.

Cô hầu gái thấy cô gái nhỏ này đáng yêu, quá đáng yêu đi chứ, kiêu nhông nhéo này khiến cô cảm thấy muốn cưng chiều. Dẫn Hy Mộc đi đến nhà bếp.

Cô gái nhỏ mặt mày liền chớm nở hoa, cô phải nắm lấy cơ hội chứ,

- Chị.. tên gì ạ?

- Tôi là Đồng Mao. Còn em

- Em là Hy Mộc, nhưng chị gọi em là Hy được rồi.

Đồng Mao nhìn Hy Mộc cười hiền hậu. Sau đó đi đến nhà bếp. Hy Mộc nhờ bác đầu bếp cho mình một cốc chanh mật ong ấm nóng, lúc này không nhớ gì đến cái đau ở thân dưới, nhưng bây giờ ngồi không nên đau lại rồi, tên đáng ghét. Nhắc đến tên đó, Hy Mộc chợt nhớ.

- Chị Đồng Mao, chị Đồng Mao.

Cô vội gọi, Đồng Mao định quay lưng đi thì quay đầu lại, hiền hậu đi đến cô.

- Chị ngồi đây đi.

Hy Mộc vô tay lên cái ghế bên cạnh, ý chỉ Đồng Mao ngồi xuống. Nhưng làm sao ngồi được, so với thân phận của mình.

- Không được đâu Hy, chị..

Hy Mộc kéo tay cô.

- Chị ngồi đi, không sao đâu, em cũng không là gì trong nhà này đâu, em chỉ ở nhờ thôi.

Đồng Mao chợt khựng lại. Như cả ngàn thế kỷ sau mới giật mình, ngồi xuống.

Hy Mộc liền nắm tay Đồng Mao, thuần khiết hỏi.

- Chị Mao, chủ nhà này, tên gì, mấy tuổi, làm gì, mà tại sao ai cũng sợ thế ạ?

Đồng Mao sợ hãi, nhìn xung quanh sau đó nhíu mày nhìn Hy Mộc.

- Em nói nhỏ thôi, điều đó sao có thể nói lớn như vậy được. Không thể nói được đâu, tuyệt đối không được.

Hy Mộc thất vọng, hần là ai, sao mọi người lại sợ đến như vậy. Cô bất mãn lay lay tay chị Đồng Mao.

- Tại sao không được hả chị. Tại sao mọi người lại luôn sợ hần ta? Hần không phải ma quỷ gì mà nhắc đến tên ai cũng bủn rủn sợ sệt, giống như mọi người đang sợ mafia...

Mafia? Khoan đã.. không phải, muốn làm mafia đâu phải dễ, lại càng không phải tên trẻ tuổi máu lạnh kia. Tuy hần tỏa ra một vẻ ngoài nguy hiểm, đáng sợ nhưng còn quá trẻ mà.

- Hy Mộc,...

Hy Mộc chợt bừng tỉnh, cô nhìn Đồng Mao. Ánh mắt cô lúc này rõ rõ về sợ sệt. Chị Đồng Mao siết chặt tay cô. Lo lắng nói.

- Tuy chị mới gặp em lần đầu, nhưng trông em rất đơn thuần và ngây dại, lại được Vương Khiêm đem về đây. Cho chị biết, hần đã làm gì em?

Câu hỏi đầy quan tâm của Đồng Mao bỗng chốc khiến Hy Mộc sợ hãi, cô nắm chặt tay mình lại thành hình nắm đấm, tim thất chặt lại đến thở cũng khó khăn, nước mắt lã lã, mọi chuyện tối hôm đó lại diễn ra. Đau đớn và nhục nhã. Cô mếu máo nói không ra tiếng, nước mắt như từ tận tim trào ra.

- Em...em bị bán, bạn trai em bán.. lần đầu của em, là bạn trai em.. bán cho hần. Chị Mao em sợ...

Đồng Mao nhìn Hy Mộc nói không ra hơi, đau lòng lau những giọt mắt nước ấm nóng của cô.

- Chị biết, chị biết rồi. Em đừng khóc. Ba mẹ em có biết chuyện này không?

- Ba em mất rồi, mẹ em... có gia đình mới. Nhưng...mẹ...mẹ em không quan tâm đến em...bà ấy thà thương gia đình mới...

Hy Mộc nắm chặt tay Đồng Mao, nức nở một tí rồi tiếp tục.

- Từ lúc nhỏ đến lớn, bạn trai em là người duy nhất ở cạnh em... Em tin tưởng...yêu anh ấy bằng cả sinh mạng của mình...

Hy Mộc đau đớn khóc òa thật to, đến cả ở phòng khách quần gia cũng có thể nghe được. Chạy ngay đến phòng ăn thì thấy một bóng dáng cao to, bận áo khoác đen dài đứng dựa mình vào tường trông mệt mỏi, bóng lưng tỏa ra vẻ chết chóc. Vương Khiêm đứng ngay mép cửa nhà bếp cả nửa ngày. Quần gia nhẹ nhàng đi đến cung kính nói:

- Cậu chủ...

Vương Khiêm lập tức ra hiệu cho bác quản gia ngừng nói, bảo ông lui. Quản gia nhận lệnh liền đi nơi khác tiếp tục công việc.

- Nhưng tại sao lại bán em.

Đồng Mao vén lọn tóc ướt dính ngay má Hy Mộc ra, ân cần hỏi han. Hy Mộc thuận thế nấc lên.

- Em không biết...là hần ta nói...

- Em tin Vương Khiêm?

- Tại sao không tin.

Vương Khiêm bước vào, câu nói ấy là một câu hỏi, nhưng tuyệt đối không được trả lời. Đồng Mao và Hy Mộc đều hốt hoảng như nhìn thấy quỷ dữ. Nhưng hắn lại rất ôn tồn, chậm rãi đi đến Hy Mộc, nắm cổ tay cô, anh như không dùng lực mà cô thì bị kéo đi như con diều nhỏ.

Đồng Mao đứng phắt dậy, kiên quyết nói:

- Anh đưa Hy Mộc đi đâu?

Vương Khiêm khựng lại, quay đầu nhìn Hy Mộc đang sợ phát run, sau đó liếc qua Đồng Mao, ánh mắt lóe lên tia lửa, đồng tử co lại như con hổ chuẩn bị xé mồi. Đồng Mao giật mình, trông phút chốc lại ngoan ngoãn ngồi xuống, quay mặt đi.

- Chị Mao, chị Mao...

Hy Mộc bắt lực nhìn bóng lưng Đồng Mao khuất dần. Cổ tay bị cầm đến phát đau.

- Anh định làm gì nữa... buông tôi ra.

Cô khóc vang to như đứa con nít, người làm đầu đó đều dừng lại nhìn. Vương Khiêm lại như cỗ máy, cứ nắm tay cô kéo lên cầu thang bằng cẩm thạch lạnh ngắt, sau đó mở cửa, đặt cô ngồi phịch xuống sofa. Cô gái nhỏ một mình ngồi trên ghế sofa xám dài, căn phòng rộng lớn như thu bé cô gái lại. Mà cô bé lại hoàn sợ cứ nhắm mắt khóc thét lên.

- Tại sao khóc?

Vương Khiêm đứng thẳng, hai tay để vào túi quần, đầu nghiêng qua một bên như một mồi, giọng nói trầm thấp. Hy Mộc nghe thấy tiếng anh thì giật bắn mình, im bật không khóc nữa, mà cổ họng thì cứ nấc lên từng đợt từng đợt.

Khuôn mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng trong mắt anh nháy lên vẻ đau lòng. Cô gái nhỏ này sao lại đơn thuần và nhỏ bé như vậy, làm người ta muốn bảo vệ, muốn giữ mãi bên mình. Anh cúi người nâng cằm cô lên, giọng nói trầm, nhỏ như đang cố hết sức dịu dàng nhất có thể:

- Sao em lại khóc?

- Anh..anh là tôi sợ..rất cuộc anh muốn làm gì nữa đây..tôi muốn về rồi..anh cho tôi về đi..

Cô mếu máo ngược nhìn anh, đôi mắt to tròn ngấn nước, trông cô như con mèo nhỏ rụt mình trước con hổ oai phong. Chú hổ này không vui trước câu trả lời của cô, anh đưa sát mặt mình lại, lắc đầu. Cô gái nhỏ bắt mắt dùng sức siết chặt cổ tay anh, hòng lúc anh đau sau đó chạy, có phải ngây thơ quá không?

Vương Khiêm nhận ra mưu tính trẻ con của cô nàng, khóe môi cong lên đẹp như một đường vẽ. Anh đi lại phía cửa, ấn tay vào hộp vuông đen nằm bên dưới tay cầm, đồng thời chiếc hộp sáng lên dấu vân tay anh kèm tiếng *bíp*.

Sải bước đến phòng tắm, vài phút sau tiếng nước chảy truyền từ nhà tắm ra.

Hy Mộc ngây thơ liền chạy đến cửa, mở thật mạnh, nhưng cửa không mở, làm thế nào bây giờ. Cô nhớ lúc này anh sử dụng dấu vân tay, cô liền để thử ngón tay của mình lên, tuyệt nhiên không được. Làm sao đây, cô muốn đi, ra khỏi cái nơi chết tiệt này, ở cùng hắn một giây một phút nào nữa sẽ làm cô chết ngộp mất.

* Cách *

Cửa phòng tắm mở ra, anh quần một chiếc khăn tắm ngay hông, để lộ phần trên rắn chắc bước ra. Hy Mộc giật bắn mình quay lại, nhìn thấy dáng người đẹp như trong mơ đó, cô thể bỗng cứng đờ, cô không quay mặt đi chỗ khác mà cứ trơ ra đó, cô đang quên cả thở.

Thấy bộ dạng đáng yêu đó của cô, anh không nhịn được cười nhẹ, đi vài bước đến chiếc giường trắng tinh rộng lớn, cầm điều khiển ở chiếc bàn bên cạnh, nhấn nút. Bức tường màu xám tro đối diện đột nhiên hạ xuống một mảng hình chữ nhật to, sau đó chiếc tivi màn hình cong, rộng hơn 2m, cao hơn 1m từ từ chạy lên.

Hy Mộc vẫn như thường lệ, vẫn bị cuốn hút bởi những thứ xa xỉ. Cô nhú mảy, miệng nhỏ cong tròn lại, giọng nói như vui đến nhảy cẫ, chỉ chỉ tay vào tivi:

- Woa woa woa woa

Vương Khiêm nhìn cô như vậy, lại cảm thấy ảm áp hẳn lên, tâm tình không còn căng như dây đàn như lúc trước. Vẫn không gian cũ, vẫn hành động như mọi ngày, nhưng có cô gái này Khiêm như tốt hơn. Anh hôm nay cười tận 3 lần, một lần là ở trước cửa nhà, một lần ngay sofa, một lần nữa là ngay lúc này, anh đang nhìn cô gái nhỏ bất ngờ há hốc miệng mà vui vẻ. Trước đây tuyệt đối không như vậy, anh là người lạnh lùng bậc nhất, nguy hiểm từ đầu tới chân.

- Lại đây.

Anh vỗ vỗ lên chiếc gối bên cạnh. Hy Mộc lúc này đang say mê nhìn tivi, thân thể bất giác đi về phía anh ngoan ngoãn ngồi xuống giường, ấy mà vẫn còn tỉnh táo giữ khoảng cách thật rộng.

- Lại gần.

Cô gái nhỏ sợ hãi rùng mình. Trợn tròn mắt nhìn anh, cô không biết sao mình lại làm theo lời hắn nói ban nãy, cô lắc đầu cự tuyệt rất quyết đoán.

Thấy cô không làm theo lời anh nói, ánh mắt khó chịu dò xét khuôn mặt cô, sau đó cầm điều khiển nhấn một nút *bíp bíp*. Tivi tự động hạ xuống, bức tường xám tro trở lại vị trí ban đầu, căn phòng lại lạnh lẽo im ắng. Anh thản nhiên đi thay một bộ pijama màu xanh biển đậm, sau đó đắp chăn, nhắm mắt lại.

Hy Mộc thất vọng trề môi ngồi bên mép giường. Cô không chịu, cô muốn xem tivi, cô thích chiếc tivi to rộng đó quá. Cả đời cô lần đầu thấy cái tivi như vậy, chưa kịp xem gì thì nó biến mất rồi. Cảm giác khó chịu bức tức. Cô đi sang chỗ kệ, cầm điều khiển lên thử nhấn, nhưng nhiều nút thật nha, cô biết cái nào mà nhấn bây giờ. Xoay qua xoay lại, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm. Bò lên giường anh thật nhẹ nhàng, sau đó nắm ngón tay út của anh lay lay.

Vương Khiêm có ngủ đâu chứ, anh đang xem cô định làm gì, không ngờ cô lại ngốc chịu không được lại phải dựa dẫm. Anh mở mắt nhìn cô. Hy Mộc ngại ngùng nói nhỏ:

- Anh mở tivi dùm tôi...

- Em nói gì?

Vương Khiêm giả nai nhú mảy.

- Anh mở tivi dùm tôi

Giọng cô lúc này rõ ràng, đủ nghe, anh không nói gì được nữa rồi. Nhưng khoan đã, kiểu xưng hô này... anh không hài lòng.

- Tôi là ai?

Hy Mộc ngại ngùng, ngón trỏ chỉ vào mũi mình.

- Anh xem ra lớn hơn em rất nhiều tuổi.

Cô lúc này lộ rõ vẻ tò mò, đưa sát mặt lại hỏi anh:

- Anh bao nhiêu rồi?

- 27

Cô mở to mắt nhìn anh, 27? Gia thật.

- Nhưng...

- Em 18, tôi biết. Lại đây.

Anh vỗ nhẹ lên cái gối bên cạnh. Lần này cô không từ chối đâu, vì tivi, cô sẽ cố gắng giữ mình hết sức. Cô bò qua nằm ườn lên cái gối trắng mềm. Tâm tình Vương Khiêm sao lại tốt thế này, anh nhìn cô, anh có nên dập tắt nó nữa hay không, hay cứ để nó lan tỏa thấp dấy sự sống trong anh.

- Anh mở đi chứ, nhìn tôi làm gì.

Hy Mộc nghĩ anh đang thất hứa, mày đẹp nhú lại.

- Xưng hô chưa đúng.

Đến như vậy mà còn không chịu sửa, con bé này khó dạy thật. Hy Mộc tức tối kinh khủng, nhưng phải hạ hỏa thôi, cô không muốn chết trong đêm tối thế này đâu.

- Anh mở tivi cho emm..

Giọng cô nhỏ dần, mặt đỏ ửng lên, mắt nhìn xuống bài chân đang ngo ngoe của mình. Anh thua rồi, chịu không nữa, chỉ muốn cần cho cô một cái thôi, ấy vậy mà khuôn mặt vẫn không có tí cảm xúc nào cả.

Tivi cuối cùng cũng xuất hiện, cô gái nhỏ phấn khởi cười tươi rói, khác với khuôn mặt khóc lóc thảm thương từ nãy đến giờ. Nhìn cô hồ hởi như vậy, anh không biết lúc nãy cô khóc là thật hay giỡn?

- Muốn xem gì?

- Anh đưa cho em để em tự bấm.

Hy Mộc nhìn anh, chìa tay ra như con nít xin kẹo.

- Rất khó.

- Um.....Em xem hài.

Vương Khiêm nhún cho cô, vừa bật đến là cô phấn khởi tự động đắp chăn, miệng không kiểm soát được mà cười rất rạng rỡ, cướp đi phần lung linh của ánh đèn sang trọng trong căn phòng.

Anh ôm cô cùng xem tivi, sau đó cô thiếp đi, trời chợt mưa đổ xuống, va vào tấm kính thủy tinh tí tách. Anh cũng thế mà chìm vào giấc ngủ.

**** Ủng hộ Bemy cho Bemy sao nha:))****

6. Chương 6

Tiếng mưa tí tách vào buổi sáng khiến không khí u buồn và lạnh lẽo.

Cô gái nhỏ rụt mình vào lòng Vương Khiêm, lạnh cóng cả tay, được một lúc thì cô tỉnh dậy. Thời tiết kiểu gì thế, thật biết làm người ta chán nản.

Nhưng sao cô lại ngủ cùng với hắn? Lại còn vùi đầu vào lòng hắn tình tứ như vậy? Hối hận rồi phải chuồng thôi.

Cô quay người nhẹ nhàng, định chồm dậy thì anh lên tiếng.

- Đi đâu?

Hy Mộc giật bắn mình quay lại nhìn mặt, ôm lấy tim than vãn.

- Giật mình, anh làm gì thế, có ngày tôi chết mất.

Anh vẫn ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, đứng dậy khoác cho mình chiếc áo lông dài, vò vò mái tóc đen bóng.

- Tôi không cho thì em được phép chết?

Gi thế, chết cũng phải anh cho phép? Cô bủ môi bước xuống giường. Lúc này anh đang đi đến cửa thì chợt dừng lại.

- Đồ của em ở tủ màu trắng.

bíp

Hy Mộc đi rón rén đến chiếc tủ màu trắng cao hơn cô cả cái đầu. Đùa cô sao, đồ ở đâu mà nhiều thế, từ trên xuống dưới đều xếp theo thứ tự, đồ ngủ, đồ hằng ngày, đồ cho dịp lễ sang trọng, giày, sau đó là ngăn nhỏ, kéo ra sẽ là các phụ kiện linh tinh đắt giá. Những thứ này xa xỉ này đời cô lần đầu tận mắt xem. Nhưng gạt bỏ những thứ làm hoa mắt người này đi. Cô chọn cho mình chiếc quần dài và áo dài tay bằng bông màu hồng phấn, được thiết kế như bộ Pijama.

Vặn cửa bước ra, cô vội quay đầu vào đóng cửa thật chặt. Trời hôm nay lạnh thật, hay bộ đồ này không đủ ấm. Cô rùng mình lấy tay ôm lấy vai, sau đó mở tủ đồ xem có chiếc áo ấm nào không. Lựa tới lựa lui cô vẫn không thích dù chỉ một chiếc nào, cô muốn một cái nào đó thật độc đáo, thật ấm, nhưng của cô toàn áo kiểu cách, hoa hòe.

Lắc đầu hơn một chục cái. Cuối cùng cô lựa chọn mở chiếc tủ màu đen - tủ của người đàn ông máu lạnh. Cô không biết có bị anh xé tan nát ra không nhưng cô không chịu lạnh được, đành liều vậy.

Đồ của anh toàn màu đậm, những màu sắc mang phong thái buồn, cô cũng có chút hứng thú nhưng toàn là vest, sơ mi, áo thun,.. Cô bĩu môi chế giễu anh là con người nhàm chán. Nhìn lên nhìn xuống, cô quyết định tấn công vào trong. Một chiếc hoodie màu hồng dày lót bông, chính giữa là chú hổ simba kiêu ngạo gầm gừ. Cô khoái chí mặt vào, nhưng nó quá to với cô gái bé nhỏ như cô. Đứng trước gương lắc lắc một vài vòng, cô tự cho bản thân mình là ổn, liền mở phẳng cửa đi xuống lầu.

Vương Khiêm nhàn nhã ngồi đọc báo cùng ly trà nóng, chân vắt chéo. Đôi màu hổ phách tập trung toàn ra sự quyến rũ lạ thường. Người hầu trong nhà ngày nào cũng nhìn trộm anh những lúc như thế, họ như có động lực hơn.

Cô gái nhỏ chạy thật nhanh xuống cầu thang, đụng phải bác quản gia. Cô cười hì hì cúi đầu:

- Con xin lỗi bác, chúc bác buổi sáng vui vẻ ạ.

Quản gia làm việc ở căn biệt thự này 30 năm, đây là lần đầu tiên được chào buổi khác khiến lòng bác hạnh phúc. Bác cười hiền từ với cô rồi cúi nhẹ đầu đáp:

- Tiểu thư đi cẩn thận.

Cô cười ngoan hiền đáp lại bác rồi chạy vụt đi. Rồi sau đó lại quay đầu lại.

- Bác ơi, bác chỉ đường chỉ đường cho cháu đến nhà bếp với. Con muốn xin một tách trà mật ong nóng, sau đó cháu sẽ về.

- Để bác...

- Không được đâu nhé, con tự làm được, bác chỉ con chỉ con mau lên.

- Vâng, tiểu thư đi vào lối đó, sẽ thấy ngay nhà bếp.

Quản gia cười ôn hòa hướng dẫn cô. Sau đó cô gái nhỏ vụt chạy lần nữa đến nhà bếp. Quản gia nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt nheo nheo nhận ra chiếc áo khoác đó...

Trong nhà bếp.

Bốn mắt nhìn nhau. Không phải chứ, sao hán lại ở đây được, mình không muốn gặp hán lúc này, nhất là sáng sớm, sẽ xui cả ngày mất.

Hy Mộc quay người bước đi, anh lật một trang báo khác, cùng lúc giọng nói vang lên.

- Lại đây.

Cô vẫn ương bướng tiến thêm bước nữa.

- Em muốn giống tối hôm đó?

Anh bỏ tờ báo xuống bàn, cầm lấy tách trà nóng nhấp một ngụm từ tốn. Cô thì đang sợ đến mức cắn nát môi.

Vương Khiêm nhìn lên, chiếc hoodie màu hồng liền dán vào đồng tử màu hổ phách. Anh nghiêng đầu, ánh mắt trở khác đi:

- Em lấy cái áo đó?

Cô gật đầu, hai tay chôn vào nhau hồi lỗi. Trông cô lúc này như con thỏ nhỏ biết điều, rất đáng yêu. Nhưng anh lại cảm thấy khó chịu, cô tiến từng bước gần đến anh, cái môi nhỏ chu chu động đậy:

- Em thấy lạnh, lục tung tủ đồ của mình không tìm được cái áo vừa ý, nên mới tìm ở trong tủ đồ của anh, em thấy áo này dễ thương nên mới lấy.

Giọng điệu mè nheo cả cách xưng hô đều đánh trúng điểm Vương Khiêm, khiến anh cười thầm trong lòng. Cô quá nhỏ này thật biết làm người khác hài lòng.

Cô chấp hai tay sau lưng lắc lắc thân mình, thấy anh ngại giận mới hỏi nhỏ:

- Nhưng sao lúc này anh khó chịu thế?

- Sinh nhật lần 25, Hành Khiết tặng anh.

Hy Mộc mở to mắt cứng đờ, cô vội cởi áo ra đưa thật nhanh cho anh. Không nói gì thêm đi thật nhanh vào bếp lấy cốc trà mật ong, đôi chân lạnh lẽo đi thật nhanh lên lầu.

Khiêm nhìn những hành động đó của cô thì bất giác bật cười. Khiến người làm trong nhà hoảng hốt, lại như va vào lưới tình của anh.

Hy Mộc mặc chiếc sweater màu đỏ in cờ Mỹ trước ngực, quần jean đậm. Lén lút như tên trộm đi ra khỏi nhà.

- Đi đâu?

Vương Khiêm mặc vest đen chỉnh tề, một tay bỏ vào túi đứng nhìn cô.

- Đi về, ở lại đây như vậy đủ rồi. Không cần nữa.

Hy Mộc vắt dò lên cổ chạy xuống bậc thang cao, Vương Khiêm cũng không thèm đuổi theo, cứ nhàn nhã bước từng bước nhỏ theo sau cô.

- Áhhhhhhhh...

Cô gái nhỏ gây họa rồi, chạy quá nhanh khiến hai chân siêu vẹo rồi móc vào nhau. Lăn như trái banh xuống chiếc cầu thang dài. Vương Khiêm nghe tiếng thét thì liền chạy nhanh ra, động tác anh dứt khoát bế cô lên, sải bước dài nhanh nhẹn đặt cô lên giường.

Cô thì suốt quãng đường đi toàn khóc là khóc, như một đứa trẻ òa lên trong lòng ngực anh, vết thương trên trán hở miệng khiến máu chảy ướt cả áo anh.

- uhu....uh...em đau, Khiêm em đau, uhu...

Người làm trong nhà cũng rối rít theo, luống cuống tay chân chẳng biết làm sao. Trước đây chỉ có một mình cậu chủ lặng lẽ đi, lặng lẽ về, làm gì có ai gây náo loạn như bây giờ.

Anh đặt Hy Mộc xuống giường, bác quản gia cùng 4 5 người hầu nữa đi theo, trong đó có cả Đồng Mao. Cô đi nhanh tới đỡ lấy Hy Mộc:

- Anh làm gì Hy Mộc vậy?

Vương Khiêm không tra lời, quay qua quản gia đang run rẩy:

- Gọi bác sĩ Từ. (Từ Hựu - bác sĩ riêng thứ 2 của Vương Khiêm)

Bác quản gia vội vàng đi ngay lập tức, như đứa con gái rượu của ông bị đau. Vị bác sĩ nữ trẻ đến rất nhanh, vội vàng chạy đến phòng Vương Khiêm, thấy cảnh tượng này thì chột hốt hoảng. Áo anh thì đầy máu còn cô gái này...

- Cô còn làm gì nữa, lại đây xem sao đi chứ.

Đồng Mao thấy cô đứng lại thì gấp rút lên tiếng. Cô gái cũng giật mình đi đến bên Hy Mộc đang khóc lóc thảm thương, tay bị anh nắm lại, vì nếu buông ra cô sẽ lại dùng tay đung vào vết thương. Bác sĩ từ nhẹ nhàng xem vết thương, sau đó thuận thực lau đi vết máu đầy trên trán Hy Mộc.

- Cần phải may miệng vết thương lại. Tôi tiêm thuốc tê nhé.

- Không được...không được tiêm...không được.

Hy Mộc sợ hãi dẫy dụa, chồm dậy hòng chạy thoát nhưng anh dùng lực kéo lại, bắt buộc cô nhìn mình:

- Tại sao?

- Em sợ đau, từ nhỏ chích em đã khóc ba ngày ba đêm không. Đến lớn dù có bệnh dịch cỡ nào em cũng nhất quyết không đi chích ngừa. Em không chích được. Không được đau, em không đau nữa anh đừng bắt em chích. Khiêm...

Hy Mộc giữ tay anh bật khóc như đứa trẻ. Anh đau trong lòng, nhưng vết thương cô khá nghiêm trọng, không tiêm sao có thể may miệng lại được, nếu may sống thì cô có chịu được không. Nhưng tiêm chịu còn không được nói gì là may sống.

- Nếu vậy thì gây mê đi.

Đồng Mao nói nhỏ với cô bác sĩ, Từ Huy lưỡng lự:

- Không có máy ở đây, nhưng có thuốc, phải tiêm gây mê.

Không còn cách nào nữa, Đồng Mao liền nói gấp với Từ Huy cũng như anh.

- Mau tiêm thuốc mê cho Hy Mộc đi, Vương Khiêm anh giữ Hy Mộc, cô mu chuẩn bị nhanh đi, không máu ra nhiều sẽ nguy kịch.

Từ Huy nhanh chóng làm những động tác thuận thực. Đồng Mao phụ Vương Khiêm giữ cô gái nhỏ đang quần quai sợ sệt, luôn miệng gào thét van xin anh đừng để cô chích. Vương Khiêm bế cô đặt quay mặt vào lòng mình, để cảm cô đặt vào vai mình sau đó vuốt ve như cưng nựng chú mèo nhỏ, cô nức nở trong lòng anh. Sau đó anh đặt tay lên cái eo nhỏ của cô, rồi từ đó trường xuống mông cô, tháo chiếc quần jean đã được tháo cúc khi nào không biết xuống thật mạnh, chiếc quần lót ren trắng hiện ra thoát ẩn thoát hiện cái mông trắng tròn của cô.

Từ Huy giật bắn mình, sao anh có thể làm vậy, trước mặt bao nhiêu người, chuyện này đã quen rồi sao? Anh và cô gái này có chuyện gì...?

Hy Mộc khóc ngày càng lớn, đến nỗi cổ họng khô rát, liên tục đánh vào người anh nhưng anh vẫn không lung lay dù chỉ một chút, máu từ trán cô chảy ướt áo anh.

- Còn không mau lên.

Anh gằn giọng, Từ Huy như bị dọa khiếp người liền mau chóng tiêm vào mông cô. Hy Mộc cố giãy giụa nhưng bị anh cố định chặt chẽ, chỉ biết khóc nức nở trong lòng anh sau đó thiếp đi.

*** Qua chap kể coi đi mấy ông ơi, chap này t viết buổi tối 11:29 buồn ngủ quá. Hẹn chap 6 soon ***

7. Chương 7

Ngủ đến tối, Hy Mộc liêm diêm mở mắt. Căn phòng rộng rãi sáng một màu trắng ngà trở nên ấm áp. Đầu cô nhức như búa bổ, nhũn mảy nhìn lên trần nhà, toàn thân không còn sức lực.

Cạch

Vương Khiêm lãnh đạm bước vào, từng bước từng bước chậm rãi khiến người ta cảm thấy nặng nề. Hành động của cô hôm nay làm náo loạn cả căn biệt thự, nhưng điều đó anh không quan tâm. Điều anh suy nghĩ là tại sao cô lại chọn bỏ trốn khỏi anh, hôm trước còn khóc lóc không muốn về, hôm nay qua lại bỏ trốn để bị thương, từ lúc Trà Ni bỏ đi, đây là lần đầu anh cảm thấy bức tức và lo lắng đến thế. Anh không chấp nhận được cảm giác trôi dạt đó lại lấp đầy mình lần nữa, yêu thương người khác một lần, họ sẽ vì thế mà làm anh đau mười lần.

- Có giải thích không?

Hy Mộc nhìn anh từ xa đi tới, người cứng đờ không nhúc nhích. Nghe hơi thở anh phả ra không trung mà nặng lòng, cô biết cô sai nữa rồi, cô phải làm gì đây, giải thích gì chứ, cô chỉ sợ anh làm gì cô nên mới đề phòng chuông đi thôi mà. Vì lý do đó mà Hy Mộc im bất không nói tiếng nào, cô kéo chăn che kín mặt lại.

Thấy cô trốn tránh mình, sắc mặt anh trầm xuống, giật mạnh chăn xuống. Ánh mắt màu hổ phách sắc bén đối mặt với Hy Mộc, như ghim và tìm cô. Cô cố ý tránh né ý nhìn của anh liền bị một lực mạnh bóp chặt cằm mình quay ngoắt qua, ép buộc cô đối mặt.

- Em không thích ở căn nhà này đến mức phải bỏ trốn?

Lực bóp mạnh đến nỗi cằm Hy Mộc đỏ ửng, cô cảm nhận như cằm nhìn vỡ vụn từng mảnh, nước mắt từ khóe tuôn ra. Cô không nói được gì, cũng không muốn nói khi anh đang giận như vậy.

- Nếu em không nói sẽ có người lấy lưỡi em cho sói ăn.

Anh nói nhanh hơn bình thường, khuôn mặt lạnh toát tỏa đầy sự nguy hiểm. Cô chịu không nổi nữa, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay đầy lực ở cằm mình, khuôn mặt nhả lại vì đau đớn, nhưng tuyệt nhiên không nói.

Vương Khiêm thấy cô như vậy thì lửa giận trong người bùng phát. Anh buông cằm cô ra, cầm tay cô lên giật phắt cây kim đang truyền dịch trên tay Hy Mộc ra, cú giật mạnh khiến tay Hy Mộc rướm máu.

Người hầu trong nhà thấy anh lôi Hy Mộc từ cầu thang xuống liền sợ hãi đứng nép vào một góc. Vết thương cô vừa mới được xử lý xong không lâu, cậu chủ lại tức giận mà kéo cô như thể xem ra cô đã làm chuyện gì khiến cậu chủ không hài lòng rồi.

Bác quản gia thấp thỏm sợ Hy Mộc không giữ được mạng, bác liều mình chạy đến bên Vương Khiêm cúi đầu:

- Cậu chủ, tiểu thư chưa khỏe, cậu làm thế chỉ sợ vết thương lại hở miệng, người còn đầy vết bầm xanh. Tiểu thư có làm gì mog cậu chủ bình tĩnh suy nghĩ.

Vương Khiêm không nghe, đưa điện thoại lên, giọng nói trầm gáy áp lực:

- Trong đây có người muốn chạy trốn, khi cô ta bước ra khỏi cánh cổng của căn nhà này, lập tức đóng cổng, ai nhân nhượng giết.

Anh nhấn mạnh từ cuối, người hầu, quản gia đều rợn da gà. Hy Mộc thì thất thần, mặt như bị cắt không còn giọt máu.

- Cậu chủ, giờ đã khuya, tiểu thư nữ nhi lại nhỏ bé ra đường sẽ nguy hiểm, huống chi tiểu thư lại đang bị thương. Để sáng mai mọi chuyện ổn thỏa hãy quyết định.

Bác quản gia thương Hy Mộc, cô bé nhỏ nhắn biết lẽ độ, đáng yêu đến ám lòng, ông không có con cái, nhìn cô như vậy bác không chịu được, ra sức can ngăn. Vương Khiêm nhìn Hy Mộc, thấy cô sợ hãi như thế cũng có chút đau lòng, nhưng cô đã sai khi không nghe lời anh, cũng không cho anh một lời giải thích.

- Nếu bác còn nói thì ngày mai đừng hòng thấy được bình minh.

Anh không thèm nhìn bác quản gia lấy một cái, cúi xuống nhìn Hy Mộc đang ngẩn ngơ khóc nức:

- Còn không mau đi?

Hy Mộc nhú mào dùng hai tay ôm mặt lắc đầu liên tục. Cô không đi được, chân run rẩy cả rồi, thứ đau nhất bây giờ không phải vết thương ở đầu hay vết bầm trên toàn cơ thể, tim cô đau, lý do vì sao cô không biết.

Anh lại bật điện thoại đi:

- Vào dọn dẹp cô ta trước khi tôi đánh gãy hai chân các cậu.

Một đám vệ sĩ vận vest đen gấp rút chạy vào, thấy cô gái nhỏ ngồi trên sàn cẩm thạch có chút khựng lại. Anh muốn họ vào “dọn dẹp” cô gái này? Thấy cô yếu ớt như vậy họ không nỡ động tay, bối rối không biết xử xự sao cho phải.

- Không nỡ?

Câu nói tuy có vẻ hững hờ nhưng làm cho mấy tên vệ sĩ run sợ, họ cúi người tuân lệnh. Ngay khi chạm vào người Hy Mộc, cô run nhẹ lên, hai người vệ sĩ nắm hai tay cô dường như cảm nhận được nên nói lỏng. Ngoan ngoãn đi cùng hai tên vệ sĩ, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Người làm trong nhà nhìn theo bóng lưng cô, lòng bỗng cảm thấy thương cho cô gái, riêng bác quản gia như chứa đá trong lòng, nặng trĩu.

Còn anh, anh không biết trong anh hiện giờ là cảm giác gì, anh đau đớn, trái tim như co thắt lại. Không biết cô có còn đau không, không biết cô sẽ đi đâu, có an toàn không. Nhưng rồi anh một lần nữa lại dập tắt đi ý nghĩ đi, sải bước dài đi vào phòng khóa chặt cửa.

Đám vệ sĩ đưa cô tới cổng thì buông cô ra, một người trong số họ lo lắng hỏi:

- Tiểu thư có sao không?

Hy Mộc lắc đầu, lê bước nặng đi đại về một hướng. Cô sao thế này, ngay lúc anh muốn cho cô đi thì cô lại không muốn rời khỏi anh, thấy anh lạnh lùng mà đối xử với cô như vậy cô hụt hẫng đến nỗi thở cũng không thuận. Cảm giác này giống như lúc cô và Từ Hiên giận dữ, không thềm nói chuyện với nhau nữa. Nhưng đó là chuyện của hai người yêu nhau, hắn không yêu cô, cô cũng không yêu hắn,... chẳng lẽ cô thích hắn rồi? Không đâu, Hy Mộc tự gạt bỏ ý nghĩ ngu xuẩn đó trong đầu mình. Bắt một chiếc taxi về lại ngôi nhà cũ.

Mở căn phòng nhỏ trên tầng thượng, mùi hương cũ xộc vào mũi gây cảm giác quen thuộc. Cô mệt mỏi vương tay mở đèn.

...

Nhà cô sao lại thế này? Căn phòng nhỏ gọn gàng đáng yêu nay đã trở nên bừa bộn, quần áo cô bị vứt lung tung rải rác trên sàn nhà. Trên tường là những vết máu khô, bốc mùi tanh ói, ngôi nhà xinh đẹp của cô sao lại như thế này, ai đã làm nó như vậy.

- Cuối cùng em cũng về, người yêu bé nhỏ của anh.

Bóng dáng người đàn ông cao gầy từ phòng tắm bước ra, hắn cười tà với cô một cái thật sắc. Cô hoảng sợ lùi lại, chân run rẩy ngồi phịch xuống.

- Anh...anh

- Người yêu em, người em yêu từ năm 16 tuổi đến năm 18 tuổi, sắp đến năm 19 tuổi đây.

- Anh biến khỏi nhà tôi, anh làm gì ở đây.

Hy Mộc hét lớn đá vào chân Lạc Hiên. Hắn đau đớn ôm chân la lên. " Mày dám? " Hắn dùng chân đá vào bụng cô liên tục. Hy Mộc đau đớn rên rỉ dưới sàn. Tại sao anh có thể làm vậy với cô?

- Anh có bao giờ yêu em không?

Cô thì thầm hỏi khi hắn đang chăm chú thuốc hút. Câu hỏi quá ngu ngốc đến nỗi hắn phải ôm bụng cười lớn:

- Yêu cho có.Đó giờ tao thấy mày tội nghiệp nên mới làm cái mác cho mày có oai. Ba thì chết, mẹ thì lấy chồng, mà bà ấy cũng có xem mày là gì, đến 1 câu hỏi thăm với vài đồng bạc lẻ cũng không có. Mà, mày cũng có giá quá đó chứ, trong một đêm mà được cả trăm triệu. Haha, chắc thân thể mày đủ thỏa mãn cho tên lẩm tiền đó.

- Anh ta dù có ác độc thế nào cũng không đê tiện bằng anh.

Hy Mộc giận dữ quát vào mặt hắn. Lạc Hiên tỉnh khí nóng nảy, thấy cô không sợ hãi mà khinh thường hắn ra mặt làm anh tức tối, cầm điều thuốc dụi thẳng vào lòng bàn tay cô.

- Áhhhhh... Hiên, em đau...

- Đau? Mày nhìn xem? Chỉ vì mày không làm tốt nhiệm vụ của mày. Nên tao mới như vậy đây. Nếu mày phục vụ tốt một chút, ngoan ngoãn dâng cái thân xử nữ của mày sớm một chút thì tao đã không như vậy.

Hắn đưa cánh tay phải mất đi cả bàn tay lên đưa sát vào mặt cô. Chẳng qua tối hôm đó anh đến trễ, nên mọi việc cũng trễ hơn, 4h sáng Lạc Hiên mới nhận được tiền liền chạy ngay đến chỗ Lão mập, lúc đó là 5h sáng. Trễ năm tiếng, một bàn tay.

Hy Mộc nghe những lời cạm bẫy của hắn thì đau lòng, cô khóc nức nở âm ỉm nói:

- Hắn làm em đau, anh không đau xót một chút nào? Kể cả khi là lần đầu của em bị hắn xét toạt không thương tiếc, anh vẫn không day dứt dù chỉ một lần?

Lạc Hiên cười ha hả lắc đầu, đến giờ con bé này vẫn tin là anh yêu nó, đại khờ, ngây thơ!

Đã hai ngày trôi qua, căn phòng nhỏ của Hy Mộc nồng nặng mùi tan của máu. Trong nhà là một cô gái nhỏ ngồi bệt dưới đất, tay và chân bị dây xích trói chặt. Cô mặc một chiếc váy ngủ mỏng lộ nội y bên trong, nhưng không còn đẹp đẽ và chỉ toàn vết máu và vết cắt, vì mỗi đường roi hắn quát vào cô là một vết thương hở, rách luôn cả quần áo.

Hy Mộc giờ đây như một cái xác khô, thất thần mặc cho vết thương chảy máu, vết bầm trở nặng. Hắn vừa ra ngoài trở vào, tay cầm túi nylon thuận tay quần lên giường. Nằm xoài ra chiếc giường bé nhỏ, sau đó lục từng món trong túi ra, bánh, nước và băng cá nhân. Tự do ăn uống trước mặt cô. Hy Mộc 2 ngày nay chưa được ăn uống, thấy hắn ăn thì bụng đói kêu cồn cào.

- Ấy da, cô thổ nhỏ của anh đói rồi à? Ăn sáng không, anh còn dư này?

Hắn quần 1 mẩu bánh còn trong bọc cho cô, chết tiệt, cô làm sao có thể ăn khi bị trói chặt thế này được. Đang loay hoay thì Lạc Hiên cầm một con dao đến trước mặt cô, nẩy nẩy con dao ý nói cô bỏ mẩu bánh xuống.

- Áhhhhhhh...anh làm gì..

Hắn tóm lấy cô như tóm một con thổ nhỏ, siết chặt eo cô:

- Em động đây là anh có tiết canh ăn đấy, thử xem?

Váy ngủ cô bị kéo lên qua ngực, để lộ áo ngực trắng cùng bầu ngực hồng hào kiêu ngạo:

- Chà em yêu, em như thế này hỏi sao anh không muốn ăn. Nhưng phải đợi sang mai anh dùng em kiểm lời rồi mới ăn được. Thơm thế này làm sao chịu đây?

- Áhhhhhhhhhhh..

Hắn kề dao giữa áo ngực cô, cắt đứt thành từng mảnh. Mặt Hy Mộc đỏ ửng, vừa xấu hổ nhục nhã, vừa đau đớn. Người cô hết lòng yêu, sao có thể đối xử với cô như vậy. Người cô tin tưởng trong suốt quãng thanh xuân mất mát, sao có thể như vậy.

- Anh dừng lại đi, anh không yêu em sao?

bóp

- Yêu thì làm sao bán mày hả con ngu?

Hắn đâm vào mặt cô hét lớn. Cô khóc nức nở dưới sàn, máu từ khoe miệng tuôn ra.

Hai ngày hôm nay Vương Khiêm không về biệt thự. Anh có cảm giác trống trải và không muốn về nhà, dù sao về cũng chẳng có gì làm ngoài công việc, chẳng thà ở lại hẳn công ty, đôi khi thì sang Thuyết Bạch xử lý một vài chuyện ở hắc bang.

Đến chiều tối Vương Khiêm mới về nhà một chút. Lúc anh định đi thì bác quản gia vội chạy đến:

- Cậu chủ...

Anh quay sang, khuôn mặt không một chút biểu cảm. Bác quản gia ôn tồn, ánh mắt dịu dàng nhìn anh:

- Cậu có thể nói chuyện với tôi một lát không, sẽ không lâu đâu.

Bác quản gia và Vương Khiêm ngồi như đúc tượng trong phòng bếp. Người là đều đi nơi khác, phòng bếp bận bịu nay trở nên yên tĩnh.

- Tại sao hôm đó con lại giận dữ đến vậy?

- Hôm đó, con xin lỗi vì đã nặng lời với bác.

- Con vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta...

...

- Khiêm, con cũng cảm thấy có chút gì đó con bé đúng không?

Sự bối rối của Vương Khiêm thể hiện bằng đôi mắt chớp chậm và quay sang hướng khác.

- Làm sao có thể.

- Con không thể, hay con đang kèm chế nó lại?

Bác quản gia như một người cha thứ hai của Vương Khiêm. Ông mang nặng ơn gia đình anh nên theo làm quản gia cho nhà họ Vương. Từ nhỏ ông đã chăm sóc Vương Khiêm như con ruột, ông hiểu rõ tâm tư, tính cách của cậu nhỏ này.

- Khiêm, bác biết Trà Ni là lý do duy nhất khiến con trở nên như thế này. Dù sao Trà Ni cũng đi rồi, con hãy ngừng việc suy nghĩ về con bé mà cho mình một cơ hội. Việc con đối xử với cô bé Hy Mộc hai hôm trước khiến bác rất đau lòng. Nó có vẻ rất giống ở vẻ nhanh nhạy, đáng yêu như Trà Ni, nhưng nó có một trái tim đơn thuần và ấm áp hơn Trà Ni. Khiêm, nếu con có một chút rung động thì hãy để trái tim con ấm lại một lần nữa. Bác thấy Hy Mộc cũng không muốn rời con. Đi tìm con bé, bác không biết con bé đang như thế nào. Hôm con bé đi trời rất lạnh.

Anh từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe bác nói, tim chợt nhói lên khi biết hôm đó trời rất lạnh, cô có sao không, vết thương cô thì thế nào. Móc vội điện thoại bấm giữ số 1:

- Quyết Tùng, điều tra chỗ ở của Hy Mộc. 5 phút sau gọi lại cho tôi.

*** Chap kế là màn giải cứu cô thỏ non ngoạn mục của anh nhé ***

Bình chọn sao đi mới ra chap nổi mọi người ơi =))

8. Chương 8: Anh Cho Phép Mình Yêu Em

Lạc Hiên vẫn dùng roi điện đánh cô. Mỗi lần roi giáng xuống đều đau đớn không thể thở được. Cô nằm dài trên đất, thở chậm đi, mồ hôi nhỏ nhai, dường như cổ dùng sức thoát khỏi dây xích mà cổ tay và chân đều rướm máu đỏ, đau nhưng không còn sức để hết nữa. Chiếc váy ngủ mỏng cuối cùng cũng rách tơi tả để lộ thân thể hoàn mỹ của cô, điều đó càng làm hấn khoái chí.

- Đó là sự đau đớn mà mày phải chịu cho bàn tay của tao, thân thể ngon thế này, biết thế từ sớm tao đã ăn trước cho rồi. Hắn chắc cũng hứng chí lắm mới đưa ra nhiều tiền như vậy. Bây giờ mày thành loại rẻ tiền rồi. Mai sẽ có vài anh đến đây, phục vụ cho tốt.

Trong lòng Hy Mộc lúc này là sự kêu cứu, cô mong anh sẽ tìm ra cô. Cô sai rồi, thật sự sai rồi. Cô sẽ không tự bỏ trốn nữa, sẽ ngoan ngoan nghe anh, cô sai rồi nên anh hãy đến và ôm cô như khi cô sợ đau khi tiêm, như khi cô xem tivi trong lòng anh. Vương Khiêm...

- Khiêm, cô ấy ở nhà trọ X. Mau đến đó, mình nghe người xung quanh nói hai ngày nay toàn nghe tiếng con gái khóc rất thảm thương. Cậu...

Vương Khiêm liền lập tức ngắt máy, tự lái xe như vút lửa trong đêm đến nhà trọ X. Chết tiệt, nếu cô có ra sao anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình dù chỉ một giây phút nào! Anh không biết tại sao anh lại thế này, nhưng anh thật sự lo lắng phát điên những ngày qua.

* Bốp *

- MÀY CÓ IM ĐI KHÔNG? HAY ĐỂ TAO ĐÁNH GẤY CÁI CHÂN CỦA MÀY?

Hắn thấy cô cả buổi chiều cứ luôn miệng gọi tên Vương Khiêm thì lòng như lửa đốt. Vương Khiêm là ai? Cô gọi hắn làm gì? Tại sao cô quen biết hắn?

- Vương Khiêm...Vương Khiêm.....Vương Khiêm

* bốp bốp *

- Vương Khiêm là thằng khốn nào? Mày có thôi đi không, đừng như thánh nữ độc kinh nữa.

Lạc Hiên hét lớn, liên tục dùng roi đánh mạnh vào người cô. Đau đớn chồng chất, cô đã ngất đi rồi tỉnh dậy, mỗi lần đều nhìn thấy khuôn mặt ác độc của hắn. Nếu phải đến mai thì cô sẽ chết mất, chắc chắn chết, cô bây giờ đã xanh xao không còn giọt máu rồi.

- Sao anh không giết tôi luôn đi?

Hy Mộc dùng hết sức nói, giọng thều thào khó nghe.

* Đoàng *

Cửa nhỏ nhà cô bị lực đập văng ra, bóng dáng anh cao to mang đầy sự chết chóc bước vào, đi sau là 1 dàn vệ sĩ vest đen thủ súng.

- Anh đã từng nói cho phép em chết chưa?

...

- Nhưng tên này thì có.

* Dùng *

Một tên vệ sĩ bắn thẳng vào bắp đùi của tên khốn Lạc Hiên khiến hắn đau đớn ôm đùi rên rỉ. Anh ra hiệu cho họ dừng lại. Anh nhìn thấy cô gái nhỏ của anh rồi, giết hắn ngay thì là khoan hồng, phải để anh chơi đùa, như cách hắn trêu đùa với cô gái của anh.

Hy Mộc thân thể đầy máu, chiếc váy ngủ nhuộm một màu đỏ thắm, tay chân bị xích đến cứng đờ. Cô gái của anh như thế này làm anh đau lòng, anh đã sai khi đuổi cô đi, điều duy nhất ngay lúc này anh cảm thấy là hối hận. Anh muốn bảo vệ cô gái này, nhất định!

Anh ôm cô, để đầu cô tựa vào lòng ngực, nhắc bóng cô lên. Cô thất thần, mắt không còn nhìn rõ nữa, nhưng cô cảm nhận được hơi ấm của anh. Hơi ấm khiến cô rung động mà không hề hay biết. Hơi ấm như khiến cô được bảo vệ, được an toàn. Khiêm, là Vương Khiêm. Cô mơ màng nói:

- Em sai rồi Khiêm...em sai rồi...

- Anh biết.

Biệt thự của Vương Khiêm.

- Hiện tại cô ấy đang trong tình trạng tổn thương cơ thể khoảng 25%. Các vết thương khá nặng và sâu, một vài chỗ có dấu hiệu nhiễm trùng, có vẻ bị bỏ đói nhiều ngày nên sức kháng cự với virus cũng yếu đi....

Bác sĩ dè chừng, không biết nên có nên nói điều này không.

- Nói đi.

Nghe được câu nói bác sĩ nặng lòng thở dài, chậm rãi mở miệng:

- Có dấu hiệu bị xâm hại...nặng.

Vương Khiêm trầm xuống, sắc mặt cực kì không tốt, đôi mắt màu hổ phách sắc lên khiến bác sĩ sợ hãi. Ông ta cuối đầu xin phép lui về.

Chết tiệt, tên khốn, anh sẽ khiến hấn đau đớn, chết cũng không yên.

Mở cửa bước vào căn phòng rộng, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi gây khó chịu. Anh nhìn thấy cô gái nhỏ của anh đang gói gọn trong cái chăn mềm mịn, nhắm chặt đôi mắt ước. Anh lặng lẽ ngồi cạnh cô, dùng bàn tay lớn áp vào cái má nóng hổi của cô. Nhớ điều cô nói lúc anh ôm cô ban nãy ” em sai rồi ”

- Từ giờ đã có anh.

Anh nói bằng tất cả sự đau lòng, vì anh mà cô mới như thế này. Vết bầm ở ngực, eo, chân ; vết cắt ở môi, vai ; vết hằn ở cổ, đùi. Tất cả khiến tim anh như thắt lại.

Có lẽ một lần nữa anh lại cho phép trái tim mình được yêu. Để cảm xúc một lần nữa thống trị nơi anh. Để anh được sống cho người mình yêu, được bảo vệ ai đó, được lo lắng và nắm một bàn tay bé nhỏ của cô gái này.

Hy Mộc. Em là của anh. Tuyệt đối, duy nhất!

Chap sau là diễn biến của Hy Mộc dành cho Lạc Hiên. Và sự hạnh phúc của đôi trẻ. Tổ Trà Ni sắp quay về dứt Vương Khiêm rồi mấy chị ơi. Vote cho Bemy để thúc đẩy động lực đi hiuhiu

9. Chương 9: Anh Cưng Chiều Em (1) - 16+

Hy Mộc mê man suốt cả ngày hôm sau, đến tối thì tỉnh giấc. Cô hí nhệ đôi mắt sưng nhìn căn phòng quen thuộc, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay to ấm áp nắm lấy tay cô thật chặt, thay cho lời nói “em an toàn rồi” đầy cảm động. Cô lay lay tay anh. Vương Khiêm giật mình mở mắt, tay lay lay thái dương mệt mỏi. Mấy ngày nay do bận bịu công việc, đến khi có thể ngủ thì lại không ngủ được. Từ khi Trà Ni đi, anh đã không thể ngủ yên giấc. Nhưng vào đêm ôm cô ngủ trong lòng, anh cảm thấy như gánh nặng tan biến, mơ mộng đẹp. “Từ khi Trà Ni đi” cụm từ ấy luôn gắn liền với Vương Khiêm, cô ấy làm đảo lộn cuộc sống của anh, khiến anh sống như chết.

- Khiêm, em đau...

Vết thương trên môi cô hở miệng, do lúc nãy thấy anh mà vui mừng cười nhẹ làm miệng vết thương bong ra, máu chảy loang từ môi xuống cằm.

Anh nhẹ nhàng lấy khăn lau vết máu cho cô, dùng miệng ngậm lấy môi dưới của cô. Hy Mộc mở to mắt, cô phát hoảng, tay bầu lấy bờ vai rộng rắn chắc của anh.

Đầu lưỡi anh mân mê đôi môi của cô, xoa dịu vết thương bỏng bình. Hy Mộc như tan chảy, đầu óc trống rỗng, tay rút về đặt lên ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

Sau một hồi “cầm máu” thì anh buông cô ra. Nhìn điệu bộ của cô trông quá đáng yêu, khóe môi anh cong lên:

- Đó là cầm máu, không phải để em hưởng thụ.

Hưởng thụ gì chứ, hai gò má Hy Mộc đỏ ửng, đẩy anh ra, môi mấp máy muốn nói. Vương Khiêm vội lấy hai tay đặt lên má cô:

- Nếu em nói thì anh phải cầm máu lần nữa.

Nghe vậy cô liền ngoan ngoãn im miệng, mấy ngày qua, điều duy nhất cô hiểu ra là - nghe lời anh là con đường sáng suốt.

Anh gõ dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ vào trán cô, sau đó bước đi.

- Anh...

Hy Mộc nói nhỏ, môi không động đậy, không rõ chữ.

- Anh đi đâu?

Vương Khiêm xoa người:

- Tắm. Anh ngủ ngồi cả ngày rồi, tối nay phải ôm em ngủ.

Tiếng nước chảy mị hoặc lan ra từ phòng tắm. Cô gái nhỏ thì đang một mình hạnh phúc...

Anh ngủ ngồi cả ngày? Ý là trong lúc cô ngủ anh vẫn ngồi cạnh nắm tay cô? Chẳng hay cô bị hành hạ như thế mà vẫn ngủ ngon được. Hy Mộc tủm tỉm cười, môi vẫn không mở rộng ra như lời anh nói.

Quần chiếc khăn tắm ngang hông, chỉ che phần dưới bước từ nhà tắm ra. Vài giọt nước còn vương vẩn trên bờ vai rộng, khuôn bụng chuẩn 6 múi của anh. Mái tóc ướt rũ xuống trông anh thêm phần quyến rũ. Anh đi đến chiếc tủ màu đen lấy một bộ Pijama màu đen, rồi quay qua cô ;

- Em mặc màu gì?

Sao lại hỏi chuyện đó? Cô là thể loại thì mà phải trả lời anh mấy câu như vậy chứ. Hy Mộc nhú mào phản đối anh.

Vương Khiêm bỏ bộ Pijama trong tay xuống. Dùng tay kéo chăn Hy Mộc ra, bộ váy ngủ màu trắng vừa vặn với khuôn người tuyệt hảo của cô ánh lên sức hút. Cô đành lại chăn cho mình, mặt đỏ ửng trách thầm anh.

Khóe môi anh cong lên một đường tuyệt mỹ. Lấy trong tủ một áo choàng màu trắng thêu rồng phía lưng, lịch lãm khoác vào rồi nằm cạnh Hy Mộc.

Anh ôm cô vào lòng, tuyệt đối nhẹ nhàng vì sợ làm đau cô. Hy Mộc thì đang đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Tay anh mân mê cái móng trắng nõn của cô, như vuốt ve con mèo nhỏ. Hy Mộc giật bắn đẩy anh ra nhưng bị anh gì chặt lại:

- Anh đã thấy hết rồi, không việc gì phải xấu hổ.

Vương Khiêm, anh thật đáng chết. Đang oán hận anh trong lòng thì không khí trong phòng bỗng trầm hẳn xuống. Sao thế, lúc này còn rất vui mà. Cô ngước lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của nhau, cô rụt rè cuối đầu xuống. Anh nhắm mắt, giọng nói trầm ấm vang lên trong không gian:

- Anh đau lòng khi thấy em như vậy.

Hy Mộc rưng rưng, anh đau lòng vì cô. Điều mà cô ao ước ai đó có thể vì cô mà như vậy. Từ bé đến lớn đều là tự một mình cô chống chọi. Bị bạn bè xa lánh, bắt nạt, tạt nước bẩn, đánh đập thậm chí đốt sách vở của cô, đều là cô tự mình gồng chịu. Không một ai vì cô một lần mà đau lòng, vì cô mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé bảo vệ cô. Anh làm cô xúc động rồi đấy, anh biết cô đang khóc nên ôm chặt cô hơn, khuôn mặt vẫn bình thản:

- Có gì muốn nói với anh không?

Cô vòng tay ôm chặt anh sụt sịt. Điều này khiến Vương Khiêm có chút bất ngờ, nhưng anh hạnh phúc.

- Ba em mất lúc bé, mẹ có gia đình mới. Vì gia đình mới có điều kiện nên mẹ không còn nhớ đến em nữa. Em tự học, tự sống đến bây giờ đều cùng Lạc Hiên. Nhưng hân...

Cô nấc nhẹ trong lòng anh.

- Em an toàn khi ở bên anh. Vì vậy nên đừng chạy đi đâu nữa.

Cô gái này anh muốn bảo vệ, chắc chắn là như vậy. Dường như vết thương những năm qua đã lành miệng, anh hy vọng sẽ không còn một Tổ Tra Ni nào nữa. Hy Mộc, anh yêu em.

- Em yêu anh nhé?

Cô ngược đầu nhìn anh, cô không muốn đau khổ nữa, anh là người đầu tiên nói với cô, cô đã an toàn, là người đầu tiên khi cô mở mắt sẽ nhìn thấy, là người bồng cô ra khỏi những nguy hiểm, đón đau. Cô sẽ thử lòng mình, và quan trọng hơn hết, có lẽ cô cũng đã phải lòng người đàn ông nguy hiểm này rồi.

Anh bất ngờ cúi nhìn cô, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đầy rối bời.

- Em...em không biết phải làm gì...em chỉ muốn ở bên anh, muốn anh ôm em...mặc dù anh đối xử với em có chút tồi tệ...nhưng em...

- Anh biết rồi.

Vương Khiêm ôm Hy Mộc vào lòng, cô cũng chôn mặt mình vào, muốn hít lấy hết hương thơm từ lồng ngực anh.

- Đợi đến khi em khỏe, anh sẽ ăn sạch em.

Ăn..? Ăn cô? Đồ xấu xa. Cô giận dỗi đẩy anh ra, nhắm mắt ngủ. Anh cũng quay sang bên khác. Anh có thể làm vậy với cô sao? Đáng ghét, không có anh ôm cô không thể ngủ được.

Cô nhìn anh, rồi lại nhắm mắt, rồi lại nhìn. Sau đó quyết định kéo nhẹ áo anh để anh quay sang nhưng anh chỉ nằm im bất động.

Hy Mộc thất vọng trẻ môi, không biết phía bên kia có một người đàn ông vừa ngủ vừa cười.

- Ahh....đau

Anh liền quay sang thật nhanh ôm cô.

- Ở đâu?

- Không có. Ôm em.

Hy Mộc cười hì hì nắm tay áo anh. Khuôn mặt anh vẫn bình thản, tâm vẫn vậy, chỉ là cô bé này dám gạt anh. Đợi cô khỏe sẽ xem anh phạt như thế nào.

Ngoài kia màn đêm yên ả buông xuống căn biệt thự to và rộng. Và trong căn phòng rộng lớn, có hai trái tim đang hòa quyện vào nhau, ấm áp và hạnh phúc.

bíp bíp (tiếng chuông tin nhắn điện thoại Hy Mộc)

- Con gái, con đang ở đâu vậy?

***mẹ Hy Mộc tìm đến rồi. Các bạn cho sao để Bemy viết nữa nhaaaaaa. Bí mật nhỏ là mẹ Bemy cũng ác luôn ==)) cũng hành hạ cô bé luôn, cả cô em cùng mẹ khác cha cũng mon men đi gạ gẫm Vương Khiêm. But everybody don't worry Bemy sẽ dizz cô em xiu luôn:)))) ***

Mình thấy truyện này nên sửa tên lại ==)) Chẳng thấy anh ngược chỉ thấy người ngoài ngược nên mọi người thông cảm, em lỡ đặt tên vậy rồi:(

10. Chương 10: Anh Cường Chiều Em (2) - 18+

Đã 2 tuần trôi qua, vết thương của Hy Mộc lành hẳn. Hôm nay là ngày tháo băng trên người. Y tá mỗi người một nhiệm vụ, rải đầy khắp phòng. Anh đi làm từ sớm, Hy Mộc tỉnh dậy thì giặt mình. Người ở đâu nhiều thật nha. Đồng Mao mấy ngày nay lo lắng cho cô, đêm cô trở về ngủ cùng Vương Khiêm cô vẫn còn rất lo, sợ hẳn lại làm gì cô. Nhưng sáng hôm sau thấy cô và anh rất tươi tỉnh, Hy Mộc thì cười nhiều, còn Vương Khiêm thì không tỏ ra nặng nề nữa, cô cũng đỡ lo. Thấy Hy Mộc giặt, cô lại gần đặt tay lên vai Hy Mộc.

- Cô gái, hôm nay là này được tự do rồi nhé. Một lát các cô y tá sẽ tháo băng cho em.

Hy Mộc cười dịu dàng với Đồng Mao, sau đó đi vệ sinh cá nhân. mấy ngày nay tâm tình cô rất tốt, anh cũng vậy nên vết thương chóng lành, bác sĩ cũng rất kín ngạc. Đến giờ tháo băng, 3 cô y tá cung kính bước vào phòng. Một cô nhẹ nhàng kéo dây áo ngủ cô xuống.

bíp

Cửa phòng mở ra. Cô y tá giặt mình sững sờ nhìn thân hình tuyệt mỹ bước vào. Hy Mộc vội vàng kéo áo lên.

- Anh làm gì vậy, em chuẩn bị tháo băng rồi. Anh ra ngoài đi.

Vương Khiêm không thèm nghe cô nói gì cả, nhìn cô y tá đang đứng cạnh cô.

- Để tôi.

3 cô y tá lập tức ra ngoài, không hó hé một tiếng.

Anh ngồi xuống, ánh mắt mê hoặc nhìn cô.

- Không phải anh bận sao?

- Một chút.

Anh kéo áo ngủ cô xuống. Hy Mộc ôm ngực chặn lại:

- Em...em không...

- Anh thấy hết rồi.

Hy Mộc ngượng đỏ mặt, nhú mồm nhìn anh. Khóe miệng anh lúc này cũng cong lên nham hiểm:

- Được rồi, sẽ không cởi hết.

Anh kéo áo ngủ xuống đến nửa ngực cô, đôi ngực trắng hồng kiêu ngạo khiến anh kích thích dục vọng, anh tháo nhẹ từng miếng băng vết thương ra. Nhẹ nhàng từng miếng một. Thấy anh đã xong, cô kéo áo lên thì bàn tay rắn chắc của anh chặn lại.

- Gì nữa?

Hy Mộc ngây thơ nhìn anh.

- Ngắm thêm tí nữa.

- Đồ đáng ghét.

Tháo hết băng trên người cô, sau đó anh đặt cô ngồi lên đùi, ôm cô vào lòng, vén tóc cô ra nói nhỏ:

- Tối nay mặt bộ nào mỏng một chút.

Cô đánh vào ngực anh, sau đó khoác áo cùng anh đi ra khỏi phòng. Bác quản gia thấy Vương Khiêm cùng Hy Mộc hạnh phúc, lòng bỗng cảm thấy mừng cho họ. Cô chờ anh đi làm rồi vào trong ăn sáng, bác quản gia đến gần cô mỉm cười:

- Con sao rồi? Bác vui vì con đã khỏi. Bác nghe bác sĩ nói vết thương khá nặng. Con đã vượt qua cả nỗi đau tinh thần và thể xác như vậy bác rất vui mừng.

Hy Mộc cười tươi như bông hoa nở rộ giữa mùa xuân. Cô cảm ơn và mời bác uống cùng tách trà sáng, nặn nỉ cả buổi bác mới đồng ý.

- Con yêu Khiêm chứ?

Giong bác khàn khàn, như rất buồn.

- Có chứ ạ, con không quan tâm mọi người nói gì về con và Khiêm. Con cảm thấy an toàn và hạnh phúc khi ở bên anh ấy, con nghĩ anh ấy cũng vậy. Bác có nghĩ con quá trẻ con khi yêu quá nhanh không ạ?

Bác quần gia rưng rưng nước mắt, lắc đầu nắm tay Hy Mộc, bàn tay bác run run. Cô không hiểu tại sao bác lại như thế, sao bác lại khóc, cô yêu anh, điều đó khiến bác xúc động?

- Con hãy yêu Khiêm bằng tất cả của bản thân mình hộ bác, bác tin con.

...

- Có lẽ con không biết. Khiêm từng yêu một người, là mối tình đầu của nó, tên cô ta là Tố Trà Ni. Ngày trước Khiêm 18 tuổi. Tuy 18 tuổi nhưng tính cách và suy nghĩ của nó không khác gì bây giờ. Nó yêu Trà Ni như mạng sống, thậm chí có lần nó còn đánh nhau đến rách vai vì một đám bạn cứ hay cưa cẩm Trà Ni. Vì lúc đấy nó còn nhỏ, nên nó cứ cho đi mà không cần nhận lại bất cứ thứ gì. Bác không biết chuyện diễn biến ra sao sau đó. Nhưng đến năm 20 tuổi, ngay ngày sinh nhật Khiêm thì nó lại tự mình lao vào đường ray xe lửa. Lúc đấy mẹ nó vì cần nó mà qua đời... Sau này hỏi ra mới biết, Trà Ni yêu nó chỉ vì tài sản và danh vọng. Năm đấy có một đại gia nứt tiếng ở New York hứa sẽ chu cấp cho nó tất cả, tiền, nhà, chỗ đứng trong xã hội, nên ngay ngày sinh nhật thằng bé, con nhỏ đã lên máy bay sang New York không một chút hối tiếc... Khiêm nó hối hận bằng cả lương tâm của nó. Từ đó về sau nó luôn khóa chặt mình lại, nó không để ai yêu mình, cũng không để mình yêu ai. Nó tàn bạo, ác độc đến lạ lùng.

Vị mặn lan đến miệng Hy Mộc. Cô khóc cho lỗi lầm của Vương Khiêm, khóc cho sự bội bạc của người phụ nữ xấu xa kia.

- Gặp con là điều kì diệu cho Vương Khiêm, cho căn bệnh thực rộng lớn từ lâu đã không tắt bật rộ rã như thế này. Con đem lại sức sống cho Vương Khiêm, để nó sống lại và yêu một lần nữa, để nó đừng làm một mafia...

Giết những người vô tội? Bác quần gia lỡ miệng nói những điều cấm kỵ. Bác vội vàng lấy có đi thật nhanh nhưng Hy Mộc gì lại.

- Mafia? Bác, bác nói rõ hơn cho con...

Hy Mộc rất sợ hãi khi nghe thoáng qua điều đó, nhưng cô cần biết rõ sẽ như thế nào. Nếu hôm nay không nghe cô e là sẽ hối hận mất.

Bác quần gia lưỡng lự, Hy Mộc thì nắm chặt tay bác. Nếu nói ra, nếu Vương Khiêm biết, bác sẽ không còn nguyên vẹn dù là người đã gắn bó với cậu từ những bước đi chập chững. Điều đáng lo hơn, bác sợ Hy Mộc sẽ rời xa anh..

- Lúc mẹ Vương Khiêm chết. Lão gia cực kì suy sụp, từ đó kéo theo cả tập đoàn Vương thị, bất động sản, mặt hàng kinh doanh sụt giảm nghiêm trọng. Các dự án trước đó và đang hoạt động đều bị trì hoãn. Lão gia cũng là người nắm giữ 1 trong những vị trí quan trọng trong hắc bang là chế tạo vũ khí. Năm đó vũ khí thất thoát, địa bàn bị chiếm đi gần hết, đàn em cũng từ từ mất đi. Thấy tình hình khi đó, cũng như trách nhiệm với hậu quả của mình. Khiêm đã một mình vực dậy cả thương trường và hắc đạo. Nó nắm giữ những cổ phần lớn của các công ty. Vương thị vương xa không ngờ tới. Còn ở hắc đạo thì nó nói 1 là 1, nói 10 chết không toàn thay. Người già, trẻ nhỏ, trai, gái đều công tâm mà xử. Ai động đến Vương Khiêm, dù ngày hay sáng cũng bay đầu... Dù quyền lực như thế, trái tim nó lúc nào cũng đau khổ, cũng bị giam cầm,...nó...

Cô buông tay bác quần gia ra, khuôn mặt thất thần ước đắm nước mắt. Cô không biết, đằng sau bóng lưng vững chãi đó là cả quãng đường bị thương... Nếu anh nói để cô an toàn sẽ bảo vệ cô thì cô sẽ quyết định sẽ là người khiến anh hạnh phúc. Từ giờ sẽ không ai làm anh tổn thương nữa, cô tự hứa với lòng mình, vì

Vương Khiêm của cô quá đáng thương rồi, vì yêu một người mà anh lại trở nên tàn ác như vậy. Tim cô bây giờ như thắt lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bác quản gia thấy cô như thế thì hoảng hồn đỡ lấy cô:

- Hy, con không sao chứ. Những lời bác nói khi này con hãy quên đi, đừng bị những điều ấy tác động mà xa lánh Khiêm. Hãy trách bác, bác không tốt. Khiêm không đáng bị ruồng bỏ một lần nữa..Hy...

- Con sẽ yêu Khiêm bằng tất cả...

Hy Mộc nắm chặt tay bác, quyết định rõ ràng, chắc chắn. Cô sẽ làm như thế, kiếp này của cô, sẽ cùng với anh dù có chết.

dinggg..doong...

Tiếng chuông cửa căn biệt thự vang lên. Một người phụ nữ mặc một chiếc váy đen ôm sát cơ thể, sau đó là cô gái ăn mặc ngắn cũn cỡn bước vào. Bác quản gia bước đến:

- Chị...

- À, tôi chính là người đã đẻ ra Hy Mộc, dân gian thường gọi là mẹ. Thật đấy là tôi, tôi đã mang nặng đẻ đau ra một cô gái thiên tài. Ôi con tôi không biết đã đi đâu làm gì mà có một chỗ ở tốt thế này. Tôi mừng thay cho nó. Mà Hy Mộc đâu rồi lão?

Các nói chuyện của những người kém duyên và chớ búa khiến bác quản gia khó chịu cau mày. Cùng lúc đó Hy Mộc bước từ trên phòng xuống. Cô mặc một chiếc áo váy xòe đến gối màu xanh biển, cổ áo trễ vai khoe ra bờ vai trắng cùng xương đòn khêu gợi, thấy khuôn mặt quen thuộc thì hoảng hốt, cô vội chạy xuống chỗ cửa:

- Mẹ...mẹ đi đâu thế...còn ai...?

Hy Mộc nhìn sang người đứng cạnh mẹ cô, cô gái có khuôn mặt tròn cùng thân hình cân đối. Cô mặc một chiếc váy ngắn nửa móng cùng “một mảnh” áo cúp ngực. Mẹ Hy Mộc thấy thế thì kéo cô gái đến cạnh mình ;

- Là em con, Nhạc Huyền. Không cùng mẹ cùng cha gì đâu nhưng sống với nhau lâu cũng thành máu mủ, mẹ đến đây trước là thăm con, sau là ra mắt em con.

Máu mủ? Hai tiếng khiến cô khó chịu, cực kì khó chịu. Mẹ cô cười hì hì, bộ dạng xấu xa ra mặt. Còn cô em thì cứ xin đi hết chỗ này đến chỗ khác. Sau lại hỏi Hy Mộc một câu:

- Chị hai, anh Khiêm... à không anh rể không có ở nhà ạ?

Con bé này, tại sao lại đi hỏi Khiêm làm gì. Hy Mộc khó chịu nhăn mặt với Nhạc Huyền.

- À Nhạc Huyền chẳng qua lần đầu thấy ngôi nhà to thế này mới tò mò thôi. Con cũng không nên cứng nhắc với con bé, ở được nhà to thế này mà lại giấu diếm người thân.

Cô muốn phì cười với câu nói của bà ta. Thân gì chứ, không phải bà đã ruồng bỏ cô từ lúc cô chưa biết kinh nguyệt là gì, chưa biết bảo vệ bản thân ra sao, để cô một mình chống chọi thì là thân?

Một hồi lâu quan sát và mưu tính, mẹ cô và Nhạc Huyền cũng ra về. Cô bé Nhạc Huyền vì không thấy “anh rể” của mình nên mặt nặng mày nhẹ, còn ả ta thì như đang có âm mưu gì nên vẻ mặt cực kì tươi tắn. Hy Mộc mệt mỏi dựa người vào sofa lắc đầu. Cô hy vọng sẽ không gặp lại hai con người này nữa.

Bàn ăn dài được dọn ra đầy đủ thức ăn thơm nức mũi. Ban đầu Hy Mộc cũng ngỡ ngàng, chỉ có cô và Khiêm mà đầy thức ăn như thế, cô ăn không nổi được. Thế là về sau cô đã bảo bác nhà bếp làm ít lại, nhưng bác chỉ bỏ đi 2 3 món là cùng, giờ đây trên bàn là 12 món đủ mọi chất dinh dưỡng.

Anh vừa gọi nói hôm nay về sớm, Hy Mộc lóc chóc ở trong nhà bếp cả buổi tối để làm bữa cho anh, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Tiếng xe truyền vào từ ngoài cửa chính, người hầu ở mọi chỗ trong nhà đều vội vã xếp hàng chào đón thành hai hàng. Hy Mộc đã quen với chuyện này, cô chạy một mạch từ nhà bếp ra đến cửa, đến bậc cầu thang thì dừng lại, cô không muốn bị như lần trước, như vậy thì Khiêm sẽ không ôm cô được. Hy Mộc quyết định vịn vào thành đi nhanh xuống, vừa tới thì nhảy vào lòng anh.

- Khiêm về rồi.

Nụ cười ấy đem lại năng lượng cho anh, một ngày dài bận rộn giữa thương trường và hắc đạo, chỉ cần có cô, mọi việc anh đều chỉ dùng một tay giải quyết. Anh xoa đầu cô, cười dịu dàng, hôn lên cánh môi anh đào mộng nước của cô:

- Đi chậm thôi.

Anh yêu thương và chăm sóc cho cô như một đứa trẻ, cô thì lúc nào cũng vui vào lòng anh, cả hai người làm cho căn nhà càng thêm ấm áp. Từ khi có cô, căn nhà thay đổi hẳn, người hầu trong nhà cũng thở phào nhẹ nhõm, họ cũng hạnh phúc vì cậu chủ của mình hạnh phúc.

Vương Khiêm đi tắm, sau đó dùng bữa cùng Hy Mộc.

- Anh nói ban sáng nhớ chứ?

Ban sáng? Nói ban sáng...? Hy Mộc đang cố nhớ lại, vì cả ngày nay có quá nhiều thứ khiến cô phải bận tâm. Trông bộ dạng cô lúc này rất đáng yêu, anh phì cười gắp cho cô một miếng thịt to vào chén.

- Không cần, để anh nhớ.

Nghe thế thì cô hí hửng ăn tối, còn gắp cho anh một miếng cá thật to.

Ăn xong cô cùng anh xem tivi trên ghế sofa, cô nằm trên đùi anh, mặc chiếc váy ngủ bóng màu đen tuyền, hai dây áo nhỏ bắt chéo ở sau lưng. Là bộ váy anh chọn cho cô, nên anh vô cùng hài lòng, suốt buổi chỉ ngắm thân thể cô qua lớp vải mỏng.

Cô chồm dậy tắt tivi, ngồi như chú mèo nhỏ nhìn anh chăm chú.

- Chuyện em nói anh...anh đã thả anh ta chưa.

Vương Khiêm không hài lòng, anh không muốn nói đến chuyện đó, thở dài lờ đi. Chẳng qua lúc vết thương cô còn chưa đóng miệng, cô đã xin anh tha cho Lạc Hiên, để Lạc Hiên đi xa cô nhất có thể, đừng giết hắn. Vì trong cô lúc ấy, vẫn còn có cảm giác day dứt đau đó, cô không nỡ làm vậy với người mình yêu từ thuở thanh xuân. Anh lúc ấy chỉ im lặng, không nói gì nhưng cô biết, anh rất khó chịu.

- Thả rồi.

- Thật chứ, có mất bộ phận nào không?

Vương Khiêm nhún mày nhìn cô, tại sao cô lại quan tâm đến hắn như vậy? Cô còn yêu hắn? Giọng anh trầm hẳn đi, câu nói mang theo sự lạnh lẽo:

- Tại sao em lại quan tâm?

Hy Mộc hiểu anh đang nghĩ gì, cô bĩu môi:

- Không có, chỉ là dù sao cũng em cũng yêu anh ta một thời gian. Em không phải ác quỷ mà không có tình thương như vậy.

- Ý em anh là ác quỷ?

Vương Khiêm khó chịu với tất cả những gì cô nói, anh nhún mày nhìn đi hướng khác, giọng nói lẩn tránh nhưng sự cảm nhận thì khác hoàn toàn. Cô rùng mình ôm lấy cánh tay anh ;

- Không phải, anh..anh đừng giận. Em không nói nữa..em...

Môi cô bị khóa chặt khi chưa kịp dứt lời. Anh dày xéo môi cô, hút hết mật ngọt không thương tiếc, hôn thật sâu. Cô như nín thở, đến lúc anh ngừng lại thì mới mạnh dạn hít thở thật sâu. Anh nhấc bổng cô lên, từ cầu thang đến cửa phòng anh đều không nói gì cả, xem ra anh giận thật rồi.

Khiêm ném mạnh cô xuống giường, lấy tay cởi bỏ chiếc váy ngủ của cô. Nhưng Hy Mộc gỳ chặt lại:

- Khiêm, em chưa..

xoẹt

Váy ngủ bị xé toạt ra hai bên, anh tùy tiện mà mút lấy đôi ngực kiêu ngạo trắng hồng của cô, không quên để lại dấu hôn đỏ thắm. Nhưng điều đó cũng chưa đủ hạ hỏa. Anh lần sau đến nơi nhạy cảm của cô, bắt ngờ dùng ngón tay tiếng sâu vào.

- Ahhh...Khiêm...

Cô đau đớn vặn vẹo thân mình, miệng không ngừng rên lên những âm thanh khoái lạc. Điều đó càng làm anh kích thích dục vọng. Anh cởi thắt lưng, tiếng thật sâu vào trong chớp mắt, thân thể cô chưa kịp chuẩn bị lại chịu sự đả kích lớn, cô ưỡn người lên, cánh môi rung rung. Anh không chừa chừa mà gặm nhấm lấy môi cô, dày xéo cái lưỡi thơm tho, thân dưới không ngừng mạnh mẽ ra vào. Lực anh rất mạnh khiến thân dưới cô đau rất, không ngừng rên rĩ.

Cơ thể yếu đuối khiến cô không chịu được sự đả kích lớn của anh, cô ngất đi khi cơn khoái lạc lên đến đỉnh điểm.

Cứ lặp đi lặp lại, sự dày vò thân thể cô ngày một mãnh liệt, đầy sự chiếm đoạt. Anh gừ nhẹ, chất dịch màu đục lấp đầy cô thì anh mới thỏa mãn, trời tờ mờ sáng, anh ôm cô chìm vào giấc ngủ.

“Học...học..học”

- Cậu ơi, cậu có sao không?

- Anh có cần chúng tôi giúp gì không?

- Vết thương không phải nhẹ, chắc cậu ấy không trụ lại nổi đâu.

- Bác nói gì thế, cùng là người cả, phải giúp đỡ nhau chứ.

- Các con phụ nhau đưa cậu này vào bệnh viện đi, hay để bác gọi điện cho xe cứu thương.

- Gọi cứu thương đi ạ.

- Ahhh.....mẹ ơi, người này bị mất tay rồi, cả người còn đầy máu như phim ma anh hai hay coi vậy. Ahhh-hhh....ahhhhhh.....mẹ ơi...

Người đàn ông bất lực nằm bên vỉa hè, nơi hoang vắng nay đã trở nên đông đúc. Hắn bị đánh đến nổi thở cũng khó khăn, máu tuôn kín cả mũi, đến gây xương, cả người như vừa “tắm trong biển máu”.

” Ta sẽ trả thù..Hy Mộc...con khốn. Tao sẽ khiến mày sống không bằng chết... ”

Có bạn nói diễn biến truyện nhanh quá. Có bạn nào thấy vậy không nhỉ? Comment cho Bemy biết nhé. Vì Bemy sợ viết chậm thì mình không có thời gian viết tiếp:(14/8 này Bemy nhập học chính thức rồi

11. Chương 11

Buổi tối mưa li ti rả rít kéo dài cùng với đám mây đen nặng trĩu hơi thở. Hy Mộc lơ mơ tỉnh giấc, cô thất vọng vì chỉ thấy có mỗi mình ở trên giường, hỏi ra mới biết anh đi làm từ sớm, mà cô đã ngủ từ sáng đến chiều tối rồi. Do tối hôm qua anh đã ” trừng phạt ” cô rất gắt gao.

Cô tự dặn lòng từ giờ sẽ không nhắc tên hắn trước mặt anh nữa, sẽ quên hắn như chưa bao giờ gặp. Đồ đáng chết!

Hy Mộc ôm tách trà gừng ấm nóng húp một ngụm, toàn thân dưới ê ẩm như được giải thoát, thoải mái vô cùng. Cô mặc bộ đồ ngủ tay dài và quần dài màu vàng chói, khoác chiếc khăn dày màu trắng ngà ngồi ngấm sáng ngay cửa sổ phòng. Cô nhận ra không có anh bên cạnh lại buồn chán đến, cảm giác trống rỗng đầu óc trong lòng. Anh đang giận cô, hay đang bù đầu với công việc đây.

Trong căn phòng tối có một người đàn ông mang đậm hơi thở nguy hiểm, anh tay anh nắm lại đặt lên trán, điềm tĩnh nhắm mắt lại.

bíp

Cửa phòng lóe lên ánh đèn màu xanh, một vệ sĩ vận vest đen, tay cầm tập tài liệu cúi đầu góc 90, bước nhẹ đến để tập tài liệu lên bàn, lùi 3 bước sau đó lên tiếng:

- Thưa ông chủ, Trà Ni hiện đang là một chủ tiệm đá quý của New York, địa chỉ chi tiết ở trong tập tài liệu này. Chồng cô đang nuôi một cô vợ bé được 1 năm nay. Trà Ni không hề hay biết, cô có một đứa con trai... Hiện hai vợ chồng thường đi du lịch với nhau vào cuối tuần cùng với con của họ. Cậu bé tên là John, tên đầy đủ là...

- Không cần.

- Vậy tôi xin phép.

- Từ nay về sau không cần tìm nữa.

Tên vệ sĩ hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn cúi đầu, *bíp* cửa phòng đóng kín lại. Chỉ còn lại người đàn ông với đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia lửa. Đôi mắt chứa đầy sự hận thù, đau đớn bi thương. Anh kéo mạnh hộc tủ bên cạnh, nhét xấp tài liệu vào, dùng chìa khóa khóa chặt rồi quăng chìa khóa vào xọt rác. Người phụ nữ này, người phụ nữ anh đã làm tất cả để có được, nhưng lại không nghĩ gì mà làm tất cả để thoát khỏi anh, nên vứt bỏ. Đối với anh, hiện tại và sau này sẽ chỉ là Hy Mộc. Cô gái khiến khoe môi anh tươi tắn, chỉ có mỗi cô.

Anh đứng dậy, lấy áo khoác sau đó sải bước dài ra hành lang, rời khỏi trụ sở *Hắc Vương.

* Hắc Vương: trụ sở làm việc chính, lớn nhất của Vương Khiêm trong giới hắc bang, nơi sản xuất vũ khí, bàn luận công việc, chiến thuật hoạt động, nơi nhà giam bậc nhất, ác độc nhất được ngự trù. Người đắc tội tày trời sẽ được giải vào đây, không được phép chết, cũng không được phép sống, vật vờ như bóng ma. Ngoài Hắc Vương còn có các trụ sở nhỏ khác như Bạch Thuyết, Long Kị, Mãnh Bà, Nung Tẩu,...

- Tối rồi sao cháu còn ngồi ở đây, gió lạnh lắm, sắp vào mùa mưa rồi, cháu mau đóng cửa sổ đi.

Bác quản gia thấy cô tỉnh dậy mà chỉ ngồi thẩn thờ ra, lòng lo lắng cho cô. Bác thuận mắt nhìn đồng hồ, đã 10:00 giờ rồi.

- Khuya rồi cháu ngủ đi.

Hy Mộc không chịu ngủ, mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ.

- Con không ngủ đâu.

- Con đừng có như con nít như thế, Khiêm sẽ không thích.

- Khiêm giận con rồi, không thích thì kệ anh ta chứ.

Lại chuyện gì nữa đây, bác quản gia lắc đầu xoa đầu ngồi cạnh cô hỏi:

- Lại chuyện gì nữa đây công chúa của bác.

Hy Mộc chu chu cái môi cái môi nhỏ nhìn bác:

- Con không phải con nít đâu. Bác, bác nghĩ coi, con chỉ lỡ nhắc đến tên người đàn ông khác một chút xiu thôi mà anh ấy không thèm về nhà, cũng không thèm gọi về. Khuya như vậy cũng chưa thấy đâu...

Hy Mộc nhíu mày, tức giận cắn chặt môi. Bác quản gia thở dài nhìn cô:

- Nhắc một chút xíu thôi thì làm sao Khiêm có thể giận như vậy? Khiêm đâu phải người như thế. Con có lẽ nói thêm gì không?

Hy Mộc bậm bậm môi:

- Con có quan tâm một chút xíu, chút xíu thôi.

Bác quản gia như hiểu ra chuyện, cười lớn xoa đầu cô ;

- Khiêm không phải giận con đâu, là nó ghen con ạ.

- Ghen? À....

Hy Mộc cười hì hì như đứa con nít, bác quản gia thấy thế cũng vui lòng theo. Hai bác cháu cứ cười thầm với nhau suốt buổi đến khi tiếng xe của Vương Khiêm xé tan đêm mưa.

- Suyt, Khiêm về rồi, cháu ra đi.

Cô hí hửng bỏ khăn choàng, cười tươi rói chạy ra đón anh.

- Khiemmmmmmmmmmm

Vương Khiêm bước xuống xe thì thấy Hy Mộc vẫy tay liên tục chào mình, nhưng lòng vẫn không lay động. Anh đóng cửa xe đi lên cầu thang, chạm mặt cô thì phớt lờ đi qua. Hy Mộc thất vọng chấp tay sau lưng, trề môi nhìn bác quản gia như đứa trẻ. Bác quản gia sau khi cúi đầu chào Vương Khiêm sau đó giờ hai ngón về phía Hy Mộc.

* Step 2 *

Hy Mộc hiểu ý liền chạy vọt lên lầu, vào phòng cùng với Vương Khiêm, đóng cửa lại.

Vương Khiêm đang cởi áo, nghe tiếng động cũng không thèm quay lại, thản nhiên như Hy Mộc chưa từng xuất hiện ở căn nhà này.

- Em pha nước nóng cho anh.

Hy Mộc nhanh nhẹn chạy đến phòng tắm, bắc vò cho nước nóng chảy vào bồn tắm rộng. Cô ngồi tựa cằm vào bồn, hơi nước nóng làm ửng đỏ hai gò má hồng của cô.

* Cạch *

Vương Khiêm bước vào, thân dưới quần một chiếc khăn tắm. Hy Mộc thấy anh thì hoảng hồn đứng dậy, môi nhỏ mở ra hình chữ O nhỏ xinh, lắp bắp, luống cuống không biết làm gì.

- Anh...nước...nước chưa xong... áhhhhhhhhhhhhh

Anh bình tĩnh cởi bỏ chiếc khăn tắm trên người xuống. Cô lúnh quýnh lấy hai tay che mặt lại, quay người chạy đi.

ùm

Hy Mộc luống cuống ngã bậc vào bồn tắm, bồn tắm thì rộng như bể bơi, cô như con mèo nhỏ bị nhúc nước, không biết phải làm gì. Anh quần lại chiếc khăn tắm, bước vào bồn nhắc bổng cô lên, bộ váy ngủ màu hồng bị ướt lộ rõ thân hình cô qua lớp vải, đôi núm hồng kiêu ngạo khiêu khích dục vọng của anh. Ánh mắt màu hổ phách dò xét từ trên xuống dưới thân thể cô. Hy Mộc đỏ mặt:

- Cho...cho em xuống.

Anh bỏ phắc cô xuống không suy nghĩ.

-Ahhhh, anh đáng ghét, anh có ghét em thì cũng đừng làm em đau chứ.

Cô giận dỗi hét lớn vào mặt anh. Lần đầu tiên trong đời, anh bị một cô gái quát vào mặt như vậy, nhưng không thấy khó chịu, mà ngược lại, anh thấy rất đáng yêu, thú vị. Cô giận dỗi bước mạnh đi.

oạch

- Ahhh...

Đi nhanh đến cửa thì trượt ngã, rốt cuộc làm sao cô có thể vụng về như vậy, đi cũng không nên. Cứ nghĩ anh sẽ lại đỡ cô nhưng anh lại ngồi dựa vào thành mà thư giãn, mặc cô nằm ê ẩm dưới đất. Thấy anh hờ hững như vậy cô càng thất vọng hơn, cứ nghĩ sẽ thành công, ai ngờ anh lại sắc đá như vậy.

Anh đã đẹp, sau khi tắm lại đẹp hơn, mái tóc ướt rũ xuống khuôn mặt anh tuấn khiến anh quyến rũ mê người, anh mặc một bộ pijama đen, ung dung nằm lên giường khởi động chiếc tivi hàng hiệu mà cô không bao giờ biết mở.

Hy Mộc thay một chiếc váy ngủ hai dây màu xanh ngọc, khoác áo dày ngồi ôm gối trên sofa, thấy anh mở tivi thì muốn nhảy chồm đến, nhưng lòng tự trọng không cho phép nên cô đành ngồi bủi bời chờ anh.

10:00

Tivi vẫn còn mở. Cô thì mặt đã xụ xuống, mắt lim dim thiếp đi, gục lên gục xuống như gà mổ. Chịu không nổi nữa, cô ôm gối đứng trước tivi.

Anh thấy Hy Mộc ngoan cố cứ đứng mãi, khuôn mặt nghiêm túc lườm anh thì chán nản tắt tivi, đắp chăn lại.

- Em sẽ ngủ ở sofa.

...

- Em ngủ sofa thật đó.

...

Hy Mộc cố gây sự chú ý bằng cách ngủ ở sofa, đây là điều bác quản gia đã dạy cô lúc nãy. “Phải thật đáng thương”. Đúng vậy, dù vô tình hay cố ý cô cũng thật đáng thương, nhưng không qua nổi bức tường của anh.

12:00

sột soạt

Hy Mộc không chịu nổi, quay qua quay lại ở sofa cả ngày trời. Cô quyết định lên giường ngủ! Không thể nhục nhã như vậy được. Cô gỡ chằng cửa Vương Khiêm ra, chui vào lòng anh như đứa trẻ, kéo tay tay anh vòng qua ôm mình, thấy mình thành công khiến cô khoái chí cười khúc khích trong chăn.

Vương Khiêm từ nãy đến giờ không ngủ được, anh đã quen với việc có cô bên cạnh, được ôm cô ngủ thoải mái biết chừng nào. Vừa thấy cô hành động kì quặc thì phì cười trong lòng, cô bé này, rốt cuộc đã lớn chưa?

- Lại sofa ngủ đi.

Dù có đáng yêu thì anh cũng không buông tha đâu, cô đã quá nhiều lỗi lầm rồi. Hy Mộc thấy anh lên tiếng thì ngớ ngàng, nín thin không cười nữa, kéo chăn người mặt nhìn anh:

- Ở đó lạnh, em không ngủ nữa.

Anh miễn cưỡng buông cô ra, quay sang phía khác. Cô lại trèo qua người anh, nằm xuống mặt đối mặt với anh. Kiên quyết ra lệnh:

- Anh không được giận em nữa.

Anh vẫn bình thản nhìn cô, xem tiếp theo cô sẽ làm gì, chỉ một câu nói lên mặt đó thì anh sẽ không xuống nước đâu, đồ trẻ con. Hy Mộc thấy anh vẫn không thay đổi thì liền nhớ lời bác quản gia - “hôn má”. Cô lấy hết can đảm cắn cắn môi, đôi mắt ấn đây sự quyết tâm. Cô trườn lên chạm vào môi anh một cách mãnh liệt. Là má, là má nhưng giây phút cô nhìn anh, thì vị trí được cô tùy ý thay đổi. Nụ hôn vụn vụn về khiến anh có chút bất ngờ, nhưng sau đó nhanh chóng dùng tay cố định đầu cô lại, tách môi cô ra, lưỡi độc chiếm xông vào, hút hết mật ngọt ở cô, quần lấy đầu lưỡi thơm tho kia. Hy Mộc vụng về cũng cực kì phối hợp, cô tiến sát lại gần anh hơn, vòng tay qua cổ anh, coi như cô hạ mình một lần. Anh không chịu nổi việc cô khiêu khích anh, càng không chịu được vẻ đáng yêu của cô khi lấy can đảm hôn mình nên anh đã đáp trả.

Sau một hồi mẶn nẶng, anh cũng dẶng lẶi, khoe mẶi cong lẶn nhẶn Hy MẶc:

- Ai dạy em?

- HẢ?

- Ai dạy em hôn anh?

- Em học bác quẶn gia.

Hy MẶc nhanh nhẶn trả lẶi, mẶi cẶn cười tươ_i, mẮt híp lẶi nhẶn anh.

- Hahaaaa..

Anh cười to Ầm cẶ, cẶ bẾ của anh và bác quẶn gia nhà anh bày mưu thuyếT phẶc anh, lẶi là cái trẶ trỂ con này. Anh sẾ không bao giờ nghĩ tỚi điỀu này đẾN hỜm nay nó xẦy ra. ThẦy anh cười, lẶng Hy MẶc như đượC trỨt bỐt quẶ tạ 100kg, cẶ cũng ngẦy thỜ cười theo.

- Ngủ thoi.

Anh hôn nhẾ vào trẮn cẶ. CỨ lẠnh nhẶt vỚi cẶ mẮi chẮc anh phẮi điỀn lẶn mẮt. CẶ bẾ này từ khi nào lẶi nẮm thỐm anh rồi..

Ở mẶt căn nhà khác, mẹ và em gái của Hy MẶc đẶng bàn tÍNH trong sỰ cẦm hẶn.

- Meeeeeeee, con muỐn ở căn biỆt thự đỐ, con muỐn ngủ cẠnh VươNg KhiỀm, con muỐn làm bà chủ VươNg Thựiiii. Con nhỎ Hy MẶc đỐ có là gì chứ, vừa kỀm cỎi, vừa xẦu xỈ, lẶi vỚt đượC mẶng to như thỂ chẮc hẶng đỀm cũng phẮi dung nẶp rẮt nhiỀu, con đây khINH bỈ nó.

Nhạc Hưỡn vừa dỪa móng tay vừa luỜn mỒm nói xẦu Hy MẶc. KhuỐn miỆng xinh đẹP nói toẦn nhỮng lỜi lẾ khỐ nghe khỂn người ta ngỪa mẮt.

- Mẹ cũng nghĩ như thỂ. Con nói xem, mẶt người không có gì như nó lẶi đượC mẶt Ầng chủ giẦu nhẮt nhì xẦ hỘi này cỨng chiỀu tỚi vậy. NgoÀI lẦy cái thân xỬ nỮ của nó ra bán rỂ thì chẮ còn gì. Mẹ cũng muỐn vào căn nhà đỐ, chỉ có ở đỐ mới Ần sung mẶc sướNg đượC.

- Nghe nói không chỉ giẦu đẦu mẹ, anh Ấy còn là Mafia của hẮc bang, không ai dẮm đỰng anh Ấy đẦu.

Mẹ Hy MẶc ngỒi xuỐng, như bẮt đượC vàng:

- ThỂ Ầ, vậy thì mau lẶn kẾ hoẠch, đƯổi con nhỎ đỐ ra khỎi đỐ. Con mà lẦy lẶng đượC VươNg KhiỀm thì không nhỮng giẦu có mà còn không sỢ ai trỀn cái đẮt này.

- Ok mẹ, mẹ tin con đi, đẹP như con trai nào không mỀ, điỀn nước dư thừa mà. Ầ, mẹ, còn ba thì sao, lỜ ba biẾt thì..

- Ầng Ấy biẾt rồi, Ầng Ấy Ủng hộ mẹ con mình. Chỉ là Ầng ta sẾ đỨng trong bóng tỚi, đỢi đẾN khi mẹ con mình thành công thì nhỚ đẾN Ầng Ấy. NhƯng mẹ không thÍCH điỀu đỐ. Khi nào thành công thì cứ đẮ Ầng Ấy đi.

- Mẹ, đỐ là ba con, ít ra cũng phẮi cho Ầng Ấy vài chục triỆu chứ.

- Rồi, con gái cỨng của mẹ muỐn sao cũng đượC. Mai mình đi mua mẶt vài bộ đồ xỊn, qua nhà Hy MẶc. HỜm qua mẹ vừa lẦy đượC tin tỐt từ thẮng lái xe của con rỂ, nó nói ngày mai VươNg KhiỀm sẾ ở nhà nghĩ ngỜi.

- ThẮt hẢ mẹ. Áhhhh.. Con muỐn chẠm vào anh Ấy, mẹ phẮi làm cho con thẮt lỔng lẦy đỂ gẦy chú Ý nha.

*** Xem ở chap sau, chap này ra nhanh nhỂ ***

12. Chương 12

Sáng hôm nay trời không mưa. Ánh nắng cuối cùng cũng chịu lộ dạng, mây xanh cùng với nắng vàng tôn lên vẻ đẹp của căn biệt thự nguy nga. Nắng xuyên vào kẽ lá, xuyên qua tấm rèm cửa chiếu vào khuôn mặt nhỏ xinh của Hy Mộc. Khuôn mặt dù đang ngủ vẫn nở nụ cười xinh tươi rồi.

Hôm nay anh đã dậy từ sớm, vì là ngày nghỉ nên anh bình thản hơn mọi ngày. Căn nhà vì có sự xuất hiện của anh mà trở nên bận rộn, vui vẻ hơn mọi ngày. Anh ngồi trên sofa của căn phòng rộng lớn, uống một ngụm trà nóng ấm, vừa uống vừa đọc báo. Tin tức hôm nay lại đưa tin về tập đoàn của anh, hết lời ca ngợi và đưa ra những dự án lớn mà tập đoàn của anh trúng thầu.

Hành Khiết nói hôm nay anh sẽ đến nhà Vương Khiêm chơi, tên đó vào những ngày rảnh rỗi đều thích làm phiền người khác. Anh biết dù có từ chối thế nào thì hẳn cũng đến nên đành mặc kệ. Hy Mộc xoay qua thấy không có anh thì tự giác ngồi dậy.

- Dậy rồi à?

Giọng anh trầm ấm, đầy sự cưng chiều dành cho cô. Cô đứng dậy đi đến ngồi cạnh anh, khuôn mặt ngáy ngủ cùng mái tóc rối tung không theo nếp khiến cô trông thật ngốc. Anh vẫn không nhìn cô, mắt chăm chú vào tờ báo:

- Không đi đánh răng mà lại đây ngồi?

Cô ngây ngốc nhìn anh, sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm. Lúc này anh mới ngược nhìn cô, môi mỏng cong lên thật sáng khoái, anh không thể tin cô có thể thành ra như vậy, dù là nhìn ở sau lưng cũng thật ngốc, chắc tối qua cô đã ngủ rất ngon.

- Muốn uống trà hay uống cafe?

Thấy Hy Mộc bước từ trong ra, anh cưng chiều hỏi. Cô vẫn chưa hết ngốc, gãi gãi mu bàn tay.

- Khiêm, em bị ngứa ở đây.

Cô chìa bàn tay ra trước mặt anh, ý nói báu vật của anh bị ngứa này, cô gãi đỏ cả tay. Anh cầm lấy bàn tay cô, lắc qua lắc lại:

- Không sao.

Cô bỏ tay xuống, lấy tay dụi mắt. Anh cũng bỏ tờ báo xuống, đặt cô lên đùi mình, vuốt nhẹ mái tóc của cô.

- Khiêm, em muốn uống Matcha Latte.

- Nóng?

- Không, em muốn uống lạnh.

Vương Khiêm nhắc điện thoại bên cạnh, gọi nhà bếp làm cho cô một ly Matcha Latte. Sau đó nắm tay cô ra khỏi phòng.

- Hello everybody!!!!

- CHÀO CẬU HÀNH KHIẾT.

Hành Khiết vận vest Tây màu đỏ đô, tay cầm một bó hoa Violet xanh bắt mắt mở bung cửa căn biệt thự sang trọng. Người hầu trong nhà đều đã quen với việc đó, chỉ biết cười tươi chào anh. Bác quản gia bước ra cúi đầu cung kính:

- Khiết thiếu.

- Ấy da bác, sao bác lại làm vậy. Bác cũng như ba cháu ở nhà, sao có thể chào như vậy.

Hành Khiết ngăn không cho bác quản gia cúi đầu chào mình, còn bác quản gia thì mắt nặng mày nhẹ:

- Không dám, đối với người 2 tháng nay không liên lạc có lẽ tôi đã quên rồi.

Bác quản gia đang dỗ Hành Khiết, bác cũng biết dỗ nữa sao. Nhìn bác ở góc cạnh này thật tốt, xem ra quan hệ giữa bác và anh ta rất tốt. Hy Mộc cười khúc khích sau lưng Vương Khiêm, còn anh thì cũng đang cười mỉm.

Sau một hồi giận dữ bác quản gia và Hành Khiết cũng hòa nhau, cả hai đều cười lớn ở dưới nhà.

- Khiêm, tên đáng chết này thấy Khiết sao không xuống đây, mau mau.

Hành Khiết cúi khinh ngoắc ngoắc anh xuống, Hy Mộc thấy thế thì hoảng hồn, trên đời này còn có người dám ra lệnh cho Khiêm vậy sao.

- Cô ấy ở trong nhà bếp.

Vương Khiêm biết ý đồ của hắn khi đến đây, chỉ bằng tiền hắn đi sớm cho xong. Hành Khiết cười hì hì sau đó đưa tay lên trán chào theo kiểu quân đội, chào quyết thắng Hy Mộc. Cô phát ghét, lườm anh một cái sau đó nắm tay Vương Khiêm vào bếp.

- Mao Mao của anh.

Hành Khiết rưng rưng nhìn cô gái của mình bận bịu với những công việc khó khăn trong nhà bếp, lòng nói đau bóp chặt bó hoa xanh biếc. Đồng Mao quay người thì thấy anh, mắt đỏ cay không còn thấy gì nữa. Cô cứ đứng đó hết lau dòng nước mắt này rồi đến dòng nước mắt khác. Anh chạy đến ôm chặt lấy cô, để cô vùi vào lòng mình nức nở, anh cũng không kìm được mà mắt nhòe đi. Hy Mộc đứng phía ngoài lấp ló, thấy cảnh tượng như vậy thì bất ngờ nhìn anh:

- Hành Khiết cũng có ngày như vậy sao anh? Còn chị Đồng Mao nữa? Em không hiểu gì hết.

Anh cuối người ghé sát vào tai cô nói nhỏ:

- Để họ đi anh sẽ nói.

Hy Mộc nghe thế thì tủm tủm cười, sau đó anh kéo cô ra phòng khách.

- Hôm nay em là của anh.

Hành Khiết lau nước mắt cho Đồng Mao. Cưng chiều mà nói cho cô biết, hôm nay sẽ là ngày của họ. Đồng Mao ngẩn người nhìn anh:

- Còn bác...

- Suyt...

Anh chặn lời cô, những điều đó không nên nói, nhất là ngay lúc này, anh hôn lấy bờ môi mỏng của cô, nhẹ nhàng nâng niu như một đứa trẻ sơ sinh cần sự che chở. Sau đó hai người cùng nhau ra phòng khách.

- Chị Mao chị Mao

Hy Mộc vẫy vẫy tay chào Đồng Mao như một vị khách lâu ngày không gặp, cũng đúng thôi, từ khi có Khiêm cô không còn biết ai nữa.

- Hi tỏ non.

Hành Khiết cũng nhanh nhẩu chào Hy Mộc bằng giọng kháu khỉnh, khác hẳn Hành Khiết khi nãy, ngọt ngào và dịu dàng. Hy Mộc ghét không chịu nổi, lườm anh một cái rõ sắc.

- Này, em lườm anh đó sao? Con bé này lễ nghĩa đâu cả rồi.

Anh quát lớn giả nghiêm, hai tay chống hông, mày đẹp nhú lại trông rất bặm trợn. Hy Mộc sợ chứ, cô gái nhỏ lại nép vào lòng Vương Khiêm, nhưng trong giây phút này cô lại chợt nhớ ra, tại sao cô lại phải sợ anh ta? Cô chui vào lòng, ôm lấy Vương Khiêm, úp mặt vào lòng anh mặc cho Đồng Mao và Hành Khiết đang ở đó:

- Khiêm, anh ta mắng em.

Cô mèo nheo như một đứa con nít, khuôn mặt cực kì đáng thương. Vương Khiêm không dễ bị trúng đòn, nhưng thấy hấn cũng đối xử với cô không phải, anh đành phải ra tay thôi:

- Cậu muốn mất khúc nào?

Anh vừa nói vừa tia từ trên xuống dưới của Hành Khiết, anh ta cũng đề phòng mà rút lại:

- Được rồi được rồi, thỏ non, em sẽ hối hận..

Hứ, hối hận gì chứ, chẳng phải anh thua rồi sao. Cô vẫn chưa hả dạ, chợt nhớ đến chuyện của mấy tháng trước, cô liền nói to cho Đồng Mao nghe:

- Chị Mao, ban đầu trước lúc về nhà này em có đi chung xe với anh ta. Anh ta chủ động kéo em lên xe, chủ động ngồi cạnh em, còn chủ động ôm eo em nữa, lúc đó em đang kể cho anh ta nghe chuyện đau lòng của em, thế mà anh ta dám làm như vậy. Chị, anh ta không phải người tốt.

Cô cứ xối xả tuôn ra hành động xấu xa của anh, còn khuôn mặt Đồng Mao thì càng ngày càng đen lại. Hành Khiết chỉ biết ngồi yên mà bất lực, bên cạnh là người-phụ-nữ-nguy-hiểm, đối diện là người-phụ-nữ-có-đàn-ông-nguy-hiểm.

Đồng Mao quay sang néo mạnh vào đùi Hành Khiết

- Ahhhh..ahhhh...đau...Đồng Mao đau...

Cô ngồi lại chỉnh chu như chưa có gì xảy ra sau. Hy Mộc sợ chị rồi nha, nhưng dù sao cũng rất hả dạ.

Ở đến chiều thì Hành Khiết cũng quyết định đi, nhưng không đi một mình mà đi cùng cả Đồng Mao. Ban đầu Hy Mộc ngăn cản hết sức, còn dậm chân nhứ mày, chủ động kéo lấy chị Mao đi. Hành Khiết cũng bực bội mà đi cãi tay đôi với Hy Mộc, nhưng dù sao cô gái nhỏ chỉ sợ chị Mao bị thương. Chị Mao khuyên nhủ, nói chuyện riêng, vỗ về đủ kiểu Hy Mộc mới chịu buông tha. Thế là chị Mao cởi bỏ bộ váy người làm mà khoác lên bộ váy sang trọng, ánh lên đường cong mê ly ngút ngàn lên xe xịn vọt đi ngay. Hy Mộc buồn bã nhìn theo, nhưng chợt nhớ đến chuyện ban này Vương Khiêm hứa với cô nên khuôn mặt hớn hỏ trở lại, chảy vù lên phòng làm việc của anh.

Vương Khiêm đang xem tài liệu thì giọng nói thỏ thẻ nhỏ nhẹ phát ra ngoài cửa phòng.

- Khiemmm.. Khiêm ơi... Em nè, em là Hy Mộc.. Anh có ở đó khôngggggg?

Anh bật cười, bước đến mở cửa cho cô bé của anh. Cô dùng sức kéo anh đến sofa nhưng cũng chỉ khiến anh bước từng bước nhẹ.

- Anh ơi kể đi. Chuyện chị Đồng Mao với hoàng tử kiều ngạo.

Hoàng tử kiều ngạo? Anh cười nhẹ xoa đầu cô.

” 2 năm trước, Đồng Mao từng là con gái của tập đoàn nhỏ Đồng Nhân. Do năm đó công ty suy sụp, Đồng Nhân bố của Đồng Mao không chống chọi được nên qua đời, hai mẹ con cô tự một mình chống chọi. Mao phải tự mình đi thương lượng với các cổ đông công ty, một mình đi giới thiệu công ty mình với các công ty khác mong tìm được vốn đầu tư. Lúc ấy Mao gặp tên hoàng tử kiều ngạo như em nói. Ngày ấy thì kiều ngạo thật, coi trời bằng vung, có thể nói còn nguy hiểm hơn anh, thế mà lại phải lòng Mao Mao. Cô ấy thuần hóa thể nào lại trở thành tên điên như hôm nay. Nhưng yêu nhau không phải dễ. Ba Hành Khiết là thương nhân, chỉ chấp nhận con dâu giàu có, mà Đồng Mao thì như anh kể. Ngày đưa Đồng Mao về nhà, Hành Khiết bị ông ấy đánh gãy chân, còn Đồng Mao thì bị đưa sang Mỹ. Lúc nhập viện dù mê sảng cậu ta cũng gọi tên Đồng Mao, không ăn cũng không uống, lúc đấy anh mới biết tên nhóc anh quen lúc nhỏ giờ đã lớn rồi. Anh sai người đi tìm Đồng Mao về, nhờ ba anh đấu tranh tâm lý với ba Hành Khiết, cuối cùng cô ấy cũng được ở lại đây. Nhưng thay vì sống sung sướng, cô ấy lại chọn cách làm người hầu trong nhà. Cô ấy nói không có Hành Khiết bên cạnh, cô thà tự đầy dọa bản thân. Còn Hành Khiết, cậu ấy được ra yêu cầu trong 1 năm phải thành lập tập đoàn riêng, 1 năm tới phải phát triển sự nghiệp ngang tầm với Vương Thị, lúc đó may ra ông ấy nghĩ lại. Khiết đã làm hết công suất của mình, hôm nay xuất hiện ở đây chắc là nó thành công rồi. ”

Hy Mộc ngỡ ngàng khi nghe câu chuyện của Hành Khiết, con người đầy xấu xa kia lại là một người phi thường như vậy. Làm mọi thứ vì người con gái mình yêu, làm mọi thứ để có được cô ấy, làm mọi thứ dù tưởng chừng như không còn hy vọng...

* cộc cộc cộc *

- Vào đi.

Bác quản gia vẻ mặt khó chịu bước vào:

- Cậu chủ, Hy, có người muốn gặp hai con.

Cô nhú mồm nhìn anh, cô không có bạn. Là bạn của anh?

- Ấy da Hy Mộc, con gái của mẹ. Mẹ tới thăm con.

Hy Mộc cùng anh bước ra khỏi phòng thì mù la lên như gặp vàng, còn cô em gái thì tạo đủ dáng, đủ kiểu, sau đó đứng dậy nghênh đón. Cô khó chịu vô cùng, lòng bực tức mà nghiêng răng nghiêng lợi, anh thì hơi bối rối vì không biết phải làm sao.

- Con rể, đây là con rể của mẹ đúng không Hy Mộc?

Đi hết cầu thang thì ả mẹ chạy ngay đến nắm lấy tay Vương Khiêm hỏi vội, tay mân mê bàn tay to của anh.

- Mẹ, con rể gì chứ..

Hy Mộc vừa nói vừa giành lại tay anh.

- Chào bác.

Anh cúi đầu chào “nhạc mẫu” tương lai của mình một cách nghiêm túc. Thấy hành động của Khiêm, cả người hầu trong nhà lẫn người đang trong cuộc đối thoại cũng ngẩn người, ai ngờ một người cao thượng như anh lại cúi đầu chào một người như thế.

- Mẹ đến có việc gì không mẹ?

- À, em con nhớ con, mẹ cũng thế nên hai mẹ con quyết định đến thăm con. Sẵn tiện...mẹ sẽ nói con sau.

Bốn người nói chuyện với nhau trong căng thẳng. Hy Mộc thì khó chịu với sự xuất hiện ngang nhiên của bà, chẳng lẽ chuyện bà bỏ cô từ khi còn bé, chuyện bà không thèm đếm xỉa tới cô không bao giờ có? Sao bà vẫn có thể mặt dày như vậy. Còn Nhạc Huyền, cô ả cứ tranh thủ khoe bộ ngực “dư thừa” của mình cho anh thấy. Giả vờ ngốc nghếch, đáng thương trong bộ váy ngắn cũn cỡn thì anh sẽ thích sao?

Vương Khiêm cũng hiểu được chuyện này, anh nắm thóp mọi điều của Hy Mộc, bao gồm cả quan hệ gia đình. Từ đầu đến cuối, anh đều trả lời những điều cần nói, cực kì ngắn gọn, nhạt nhẽo.

Cả bốn người cùng ăn tối. Sau bữa tối thì Nhạc Huyền nói ả muốn đi tham quan sân vườn của biệt thự, liền chạy vọt đi. Mẹ Hy Mộc thì kéo Hy Mộc ra riêng một chỗ nói chuyện, còn anh thì xin phép lên phòng giải quyết công việc.

- Hy Mộc, mẹ biết con không ưa gì mẹ cũng như em con, nhưng đó là chuyện đã cũ. Con gái, hiện nhà mẹ đang sống rất khổ sở, con có thương mẹ và em con, con hãy cho mẹ một ít..

- Em con là ai? Con nhớ con là con một.

- Ủ thì...

- Lúc mẹ đi con cũng khổ sở lắm. Một ít mẹ cũng không cho con, con không cần tiền, một ít tình thương mẹ cũng không có.

Hy Mộc mếu máo vừa nói vừa khóc. Cô cứ liên tục lau những giọt nước mắt, nhưng cứ lau thì nước mắt cứ tuôn.

Bà thấy vậy thì trong lòng có chút thương xót. Nhưng bà không hối hận vì những gì bà đã làm, nếu khi xưa ở lại nuôi cô, không chừng bà sẽ chết dí ở cái xô dơ bẩn đó mất. Bà phụ cô lau nước mắt:

- Hy Mộc, con giúp mẹ đi, nha con..

- Con làm gì có tiền..

Cô nắc lên nói lớn với bà. Không hài lòng với câu trả lời, tính khí nóng nảy của bà lại bộc phát, bà quát lớn:

- THẾ MÀY Ở TRONG CĂN NHÀ NÀY LÀM GÌ?

Hy Mộc ngỡ ngàng nhìn bà, đây không phải mẹ cô, người mẹ khi xưa vì ba mà làm tất cả, hay lại là giả tạo, rồi cuộc suốt cuộc đời bà ta có bao giờ bà ta sống thật lòng chưa..

**

Cùng lúc đó.

cốc cốc cốc

- Chuyện gì?

- Chị Hy Mộc nhờ em nói với anh cái này.

cách

- Nói?

Anh đang bận công việc, đáng lẽ sẽ không tiếp ai nhưng nghe đến Hy Mộc nên anh mở cửa. Nhạc Huyền thấy anh mở cửa thì phóng nhanh vào trong:

- Khiêm.. Ở bên ngoài rất lạnh..

Cô nhỏng nhẽo ngồi lên ghế sofa, lộ góc độ đẹp nhất và hớ hang nhất trên cơ thể mình. Vương Khiêm không có hứng thú, nhưng cũng không nên thô lỗ với em của Hy Mộc:

- Hy Mộc dễ bệnh. Ở bên ngoài hay ở trong đây đều ảm.

Nhạc Huyền thất vọng bĩu môi, lườm anh một cái. Nhắc đến là Hy Mộc sao? Cả ngày đều Hy Mộc. Cô chán ghét chạy đến hôn anh. Động tác chuyên nghiệp, thuần thục nhưng anh thì không có hứng thú, cũng không biết nên làm gì với ả. Anh đẩy mạnh cô ra, khiến ả rớt phịch xuống sàn không thương tiếc.

- Ahhhhh...

Cô tức giận đứng phắt dậy, đùng phải ánh mắt hổ phách đầy nguy hiểm của anh thì rùng mình. Rồi lại lóe lên suy nghĩ mới, cô nằm xuống sàn, cởi bỏ lớp váy vốn có-cũng-như-không. Uốn éo dưới sàn chuyên nghiệp như một con rắn. Lả lơi, quyến rũ. Vương Khiêm đứng hình nhìn cô, mảy đẹp nhịu lại. ả ta từ từ trườn đến chân anh, quỳ gối xuống sàn, ngược đầu nhìn anh mê hoặc, sau đó từ từ cởi thất lưng anh..

* Bóp *

Hy Mộc chứng kiến tất cả, vì lúc này giờ anh không đóng cửa, mà lúc giận dữ mẹ bước vào nhà, bác quản gia bảo cô mang cafe lên cho anh.

- Hy Mộc...

- Áhhhhhhhhhhhh... Mẹ ơi....

Nhạc Huyền kêu lên như sắp chết, lấy tay che lại bộ nội y xuyên thấu của mình, miệng không ngừng oang oang.

Hy Mộc thề với lòng, lúc này là lúc cô muốn giết người nhất trong cuộc đời cô. Con nhỏ lẳng lơ, dám động vào Vương Khiêm! Cô dẫm qua đồng thủy tinh vỡ, bước thẳng đến nắm chặt tóc Nhạc Huyền.

* bóp *

Nắm ngón tay in thẳng lên khuôn mặt son phấn của Nhạc Huyền, ả không ngừng kêu la, khóc than.

- Ahhhhhh... Khiêm cứu em... Mẹ ơiiiii, mẹ ơiiiii.

Hy Mộc tức giận hét lớn:

- CÒN DÁM KÊU TÊN KHIÊM? MÀY KHÔNG ĐƯỢC GỌI ANH ẤY NHƯ VẬY.

Cô tức giận vừa khóc vừa nói, chân đã chảy máu rất nhiều. Mẹ Hy Mộc nghe tiếng ồn thì chạy lên, thấy cảnh tượng này thì giật mình, bà tưởng Nhạc Huyền đã thành công lên giường từ nãy đến giờ rồi, không ngờ lại bị con nhỏ này bắt thóp ngay trong tình trạng xấu hổ này.

- Hy Mộc, con làm gì em vậy. Buông con bé ra!

Bà quát vào mặt Hy Mộc, giật mạnh tay cô ra, còn định tát thẳng vào mặt cô nhưng bị anh ngăn lại. Hy Mộc ngoan cố nói lại:

- Bà không còn là mẹ của tôi nữa. Từ lúc bà bỏ đi, bà đã không còn là gì rồi. Có người mẹ nào mà bỏ đi lúc con còn chưa đủ tuổi lớn, lúc tôi cần bà nhất, mong mỗi bà nhất thì bà vui vẻ với cái gia đình chết tiệt của bà. Giờ bà về đây chỉ để xin tiền, còn đứa con gái dơ bẩn này không có cơ hội, dù chỉ nhỏ nhoi cũng không có cơ hội làm em gái tôi. Càng không có cơ hội yêu được người đàn ông này đâu. Cả hai người nếu còn xuất hiện ở đây, tôi cho người đánh gãy cả “bốn chân” các người!

- Hy, con dám nói như vậy với mẹ.

- Đừng gọi tôi là Hy, đừng xưng mẹ con. Tôi không quen.

Hy Mộc hét lớn, trừng mắt với hai mẹ con. May mà họ còn một chút sĩ diện, mau chóng rời khỏi nhà.

Đợi họ đi, cô cũng không muốn nói gì với anh. Lặng lẽ ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, khóc không thành tiếng, nước mắt hòa với máu khiến lòng cô đau như cắt.

Anh đau lòng nhìn cô, đi đến nắm chặt bàn tay bé nhỏ, bế cô qua phòng ngủ.

- Đau không?

Anh đặt cô ngồi trên giường, băng bó vết cắt ở chân cho cô. Mỗi lần chạm bông vào là cả người cô lại run lên, khiến anh không yên tâm, mi tâm cứ nhíu lại. Hy Mộc cứ nhịn khóc mà không chịu trả lời anh, tay siết chặt ga giường.

Anh nắm cổ tay cô, mở bàn tay ra thì vết cắt đầy ra đó, rất sâu đáng khác. Anh nhìn cô một cái rồi lại chăm chỉ băng bó vết thương. Từ bé đến lớn, cô là người khiến anh đau lòng nhất, cô cứ ngốc thế này thì anh phải làm sao đây.

Băng bó xong, anh đặt cô ngồi vào lòng, vỗ về cô:

- Đừng nhịn, em đã rất buồn rồi.

Anh nói, giọng trầm thấp an ủi vô cùng, khiến trái tim nhỏ của Hy Mộc vỡ nát, cô mếu máo khóc to:

- Anh tránh xa em ra, lúc con nhỏ đó quyến rũ anh, anh còn không thèm làm gì nữa. Anh thích nó tới vậy thì đi mà ôm nó ngủ, đi mà hôn nó. Lúc nào anh cũng hành hạ thân thể em đến sáng, đến em ngất đi khi nào em cũng không rõ. Vậy mà bây giờ anh có khẩu vị mới rồi chứ gì. Là loại đàn bà sẵn sàng cởi bỏ nhanh đến vậy, là loại sẵn sàng quỳ gối dưới chân anh đúng không.

Hy Mộc giận dữ tuôn một tràng câu nói, nỗi lòng của cô khi nãy được giải tỏa. Cô vẫn không thể chịu nổi cảnh tượng lúc này.

- Nếu em không bình tĩnh anh sẽ không nói gì cả.

- Nếu anh không nói em sẽ ra khỏi nhà này.

Cô gái nhỏ biết cách hăm dọa anh rồi, đánh trúng điểm rồi đấy. Anh nghe thì như chết đứng, nhíu mày:

- Anh sợ nếu làm gì, em sẽ trách anh.

- Nó không là gì hết. Một chút cũng không dính đến em.

- Anh đem tìm hai người đó về cho em chuộc lỗi?

Hy Mộc nín thính, không một tiếng nấc. Căn phòng như cũng biết sợ làm ngơ. Chỉ có anh là điềm đạm, bình tĩnh như lẽ thường. Dem tim? Anh là người hay ác quỷ mà có thể làm chuyện ác độc như thế...

- Em không khóc nữa, không mắng anh nữa. Đi ngủ thôi.

Cô trèo lên giường, đắp mền trùm kín mặt. Dù anh là gì với cô đi nữa cũng không nên đôi co với anh nhiều. Cô sợ anh rồi nha!

Ở một nơi khác.

- Đáng chết, con nhỏ đó dám đánh con.

- Có sao không con gái, đúng là con nhỏ chết tiệt.

- Con không sao, nhưng giờ làm sao đây mẹ. Chuyện vỡ lẽ hết rồi.

- Con gái yên tâm, nếu nó còn sống mà khó ăn như vậy, thì mình cho nó chết.

- Mẹ, ở tù đó mẹ.

- Mình sẽ làm thật êm xui, không sao đâu. Con tin mẹ.

- Hay mình bắt nó, rồi mở dịch vụ “xả stress” đi mẹ. Sẽ đắt khách lắm. Con chị của con ngon vậy mà. Làm dụng cụ xả stress cho mấy lão có tiền, mình giàu xụ đây mẹ.

- Con gái mẹ, thông minh đấy.

** Chap này viết lúc 23:56. Mình sẽ đẩy truyện đi nhanh nhen, vì mình sắp nhập học không viết được nhiều. Mong mọi người thông cảm **

13. Chương 13

Còn 35 ngày nữa là đến Giáng sinh, mùa lễ lớn mà Hy Mộc thích nhất, vì từ bé cô đã tin là có ông già Noel, dù ai nói gì đi nữa cô vẫn tin như vậy. Sáng ra xem lịch thì cô háo hức cười tươi, cô muốn một lần được trang trí cây thông, từ bé đến cô đã không thể làm được, vì cây thông rất đắt, chỉ có thể ngắm ở ngoài phố thôi, quan trọng là trang trí cùng Vương Khiêm.

Tối nay anh nói sẽ không về, vì gần cuối năm sẽ cần sắp xếp lại rất nhiều chuyện, bác quản gia nói anh sẽ không về trong 2 đến 3 tuần tới, Hy Mộc nghe vậy buồn không chịu nổi. Anh thì bận, chị Đồng Mao cũng mất dạng, bác quản gia cũng không rồi mà chơi với cô, mà cô cũng không muốn phiền bác. Cứ lủi thủi hết góc này đến góc khác trong phòng, lâu lâu Khiêm lại gọi về nói một vài câu sau đó lại bận.

Mấy ngày qua Nhạc Huyền vẫn chưa bỏ cuộc, thường lui đến công ty và tự nhận mình là vợ của Vương Khiêm. Nhưng được 30 phút thì bị lôi ra không thương tiếc, đơn giản vì Vương Khiêm không muốn nhìn thấy ả, còn buông một câu lạnh ngắt: " Nếu muốn sống thì cả nhà cô tốt nhất hãy tự đào mộ mình mà chôn. Để tôi thấy mặt một lần nữa đừng hòng nguyên vẹn về nhà. Cũng đừng mò đến nhà tôi làm phiền Hy Mộc, phiền cô ấy, tôi cũng phiền. "

Tối hôm nay Hy Mộc ăn cơm cùng bác quản gia cùng những người làm trong nhà. Ban đầu không ai dám ăn cùng cô cả, cô phải năn nỉ, cả buổi chiều, than thở đủ điều cả nhà mới chịu ngồi lại ăn với cô. Một mình cô ngồi trên chiếc bàn rộng lớn mà đồ ăn thì quá nhiều, uống phí mất. Mà cô làm như vậy mọi người cũng rất vui mà, ban đầu thì ai cũng căng thẳng, nhưng một lúc thì lại vui như hội vậy.

- Hy Mộc biết không, đây là lần đầu tiên 8 năm trong nhà này đi được ăn một bữa hạnh phúc như vậy.

- Đúng đó đi, đây đều là lần đầu của mọi người, bây giờ ai vui thì giơ tay lên.

- Ấy bà này, làm gì thế người ta đang ăn, không cần giờ tay, ai cũng vui vẻ thế này mà.

Cả nhà rộn tiếng cười, tâm trạng Hy Mộc tốt hẳn lên.

* Reng reng *

- Alo?

- Anh quản gia yêu dấu!!!! Giúp Khiết nhi đưa điện thoại cho người đàn bà xấu xa đi anh.

- Còn không nói lại cho đằng quàng mau tên tiểu tử này.

Bác quản gia biết đó là trò đùa muôn thuở của Hành Khiết. Vì không muốn bác già đi, anh đã kêu bác bằng “anh”. Anh biết bác quản gia cực kì ghét gọi như thế, nhưng anh vẫn ngoan cố gọi.

- Hahaa.... Bác, cháu chỉ đùa thôi bác đừng giận. Con có chuyện nói với Hy Mộc. Bác chuyển máy giúp con. Mà bác nghĩ thử xem, một người mà tài sản có thể nuôi được cả trăm người lại không mua nổi cho người yêu mình một cái điện thoại. Cháu vừa mua cho Đồng Mao một shop quần áo, sắp tới sẽ mời bác đi ăn cơm.

Bác quản gia nghe đc thì khuôn mặt già bỗng chốc vui lên, ông cười tươi như một đứa trẻ

- Ôi! Bác mừng cho hai con. Thôi để bác chuyển máy cho Hy Mộc.

- Alo, Hy nghe.

- Ngày, tối nay có muốn đi chơi với Vương Khiêm thì chuẩn bị mau đi. 7h chúng tôi tới.

* Tít...tít... *

Anh nói ngắn gọn hơn với bác quản gia rất nhiều. Với cô bé này thì phải như thế, không phải ghét bỏ gì, chỉ là nếu nói nhiều một chút sẽ có hỏa hoạn xảy ra mất.

Hy Mộc ngẩn người một lúc lâu. Đi chơi? Đi với Vương Khiêm? Mà lại là “chúng tôi tới”? Một hồi lâu vẫn không hiểu, xem ra cô ngốc thật rồi. Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tắm và thay một bộ đồ thật đẹp đón anh.

Đèn của hai chiếc siêu xe lịch lãm nhanh chóng làm sáng cả sân của căn biệt thự. Một chiếc màu xanh, một chiếc màu đỏ, hai màu đối nghịch nhưng đứng gần nhau lại cực kì sang trọng. Cửa xe xanh mở ra, chàng trai bận chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là khoác vest mà đỏ đô, quần tây, đôi giày bóng loáng bằng loại da đắt tiền, Hành Khiết hôm nay trông thật bảnh, vừa bước ra khỏi xe liền chạy sang cửa bên cạnh lịch sự mở cửa, nụ cười trên môi vẫn không phai đi, anh trông có vẻ rất hạnh phúc. Trong xe, một người phụ nữ yêu kiều bước ra, dáng vẻ thanh tú cùng nét đẹp dịu dàng khiến người ta muốn chìm đắm. Mà thật ra, cả cô và anh đều chìm đắm, hòa mình vào nhau. Cô bận một chiếc váy trễ vai đỏ đô cùng tông với áo vest anh. Dáng váy ôm sát tôn lên đường cong tuyệt mỹ của người phụ nữ đầy thanh xuân. Trên môi hai người là nụ cười ấm áp, mà sâu thẳm bên trong trái tim họ cũng như lửa đốt vì nhau. Hành Khiết và Đồng Mao như một bức tranh tuyệt đẹp.

Ở phía chiếc xe đỏ, bước ra là một người đàn ông lịch lãm, anh mặc áo sơ mi đen, khoác bên ngoài áo khoác xám dáng dài. Tông màu đơn giản tôn lên vẻ uy nghiêm cùng chừng chạc của anh. Tuy nhiên khuôn mặt hôm nay thì tràn đầy hạnh phúc. Dù không cười, nhưng trong ánh mắt lại dịu dàng và mong chờ đến thế. Nếu người khác nhìn thấy hình ảnh này của Vương Khiêm không chừng sẽ ngất xỉu, có chết đi sống lại cũng không nghĩ anh sẽ như thế này, không nghĩ anh sẽ vì một ai đó mà chờ đợi, vì ai đó mà ân cần như thế này.

- Bác ơi, bác thấy con đẹp chưa??

Hy Mộc mặc một chiếc váy xòe rộng màu hồng, tóc búi cột nơ như một nàng công chúa bước ra từ trang truyện cổ tích. Cô mang thêm đôi giày cao gót màu hồng phấn vào, sau đó xoay một vòng hồi hộp hỏi bác quản gia. Bác nhìn cô, mày nhú lại một chút, sau đó bước ra cửa chính.

- Chào cậu chủ, cậu chủ chờ một lát nhé, Hy sẽ xong nhanh thôi.

Khiêm gật đầu, không nói gì thêm, tiếp tục chờ đợi.

- Không được, con phải mặc thật trưởng thành vào, Khiêm đang ăn mặc rất chừng chạc, phong thái tao nhã quý phái, con mặc như thế người ta sẽ lầm Vương Khiêm dẫn theo em gái. Chi bằng hãy thật quyến rũ, yêu kiều như một người phụ nữ!

Bác quản gia chưa bao giờ như lúc này. Ngày trước bác lúc nào cũng thanh lịch, làm việc gì cũng từ từ chuẩn mực như một người đàn ông trong gia đình. Nhiều lúc Vương Khiêm cũng phải nể bác. Nhưng bộ dạng bây giờ, bác như một cậu thanh niên trẻ chạy qua chạy lại, chỉ dẫn, ra mẹo cho cô, như một người bạn. Người hầu trong nhà cũng phải phải phì cười với hành động của bác.

- Tiểu Tư, bác tin vào con mắt phối đồ của con, con hãy giúp Hy có một bộ lễ phục thật quyến rũ chừng chạc, nhanh tuyệt đối, không cậu chủ sẽ rất giận!

Bác nói với một người hầu khác. Lập tức trong nhà lại bận rộn.

- Khiêm ơi

Cô gái nhỏ mặc bộ váy đen hai dây ôm sát cơ thể, cổ áo khoét sâu đến ngực, váy xòe ở phần dưới, thêm đôi cao gót đen cao lấp lánh ánh kim. Bộ tóc xoắn nhẹ nay được uốn cong, xõa dài tự nhiên, rủ đến ngang lưng. Cô không còn là công chúa nữa, mà là nữ hoàng, khác hẳn hình tượng ban nãy, cô lúc này có thể khiến bất cứ cánh đàn ông nào si mê. Cười đứng trên bậc thang kêu tên anh, mỗi lần nhìn thấy anh, cô tự hứa sẽ cười thật tươi, thật hạnh phúc, cô tự hứa sẽ bù đắp cho anh, vì anh lúc trước đã quá bị thương. Thấy cô bé của mình thật xinh đẹp, hôm nay lại thật quyến rũ động lòng, khoe môi anh cong lên, trong lòng lúc này chỉ muốn ôm chặt lấy cô mà man mê như bấu vạt.

Hy Mộc bước từ từ xuống, vì bậc thang là thứ ám ảnh. Anh bước đến đỡ tay cô, đảm bảo cô an toàn tuyệt đối. Thấy chị Mao, cô bỗng chạy nhanh đến ôm chặt chị.

- Chị ơi, bữa giờ chị đi đâu thế.

- Đi biển, có cát, có sóng, có mây xanh nắng vàng. Sáng thì cùng nhau ăn sáng, tắm biển, ăn hải sản. Tối thì ôm nhau ngắm biển, nghe biển thở, sau đó ngủ. Có vài ngày thì không ngủ.

Hành Khiết nghe cô hỏi thì nhanh chóng đáp trả thay cho Đồng Mao. Anh luyện thuyên khoe mẽ về chuyến du lịch của mình cùng người yêu, đến đoạn cuối thì bị Đồng Mao đánh cho một cái. Nhưng Hy Mộc chẳng thèm quan tâm, vì cô có được như vậy đâu, cô bấu môi ganh tỵ.

- Khiêm thì bận, chị thì đi du lịch. Em ở nhà chẳng có gì làm, không có ai nói chuyện.

Vương Khiêm có chút đau lòng, cởi khoác ngoài khoác cho cô, ôm lấy eo cô:

- Chúng ta đi.

- Khiêm, mình đi đâu.

- Tiệc của hai người này.

Anh vừa nói vừa mở cửa xe, nghiêng đầu ra hiệu cho Hy Mộc vào xe. Nhưng cô vẫn ngoan cố nán lại:

- Chị, tiệc gì của chị vậy, có liên quan tới hần ta không?

Hy Mộc hất ánh nhìn sang Hành Khiết, anh ta lập tức trợn mắt nhìn Hy Mộc, còn Đồng Mao thì cười nhẹ, nắm tay Hy Mộc:

- Là tiệc cưới, hôm nay bọn chị sẽ làm tiệc cưới ở nhà hàng.

- Thật chứ, chị, em mừng cho chị. Moahhhh.. Mà sao lại nhanh như thế?

Đồng Mao cười nhẹ nhàng:

- Bọn chị đã đợi nhau lâu lắm rồi.

Hy Mộc mừng rỡ hôn lên má Đồng Mao, cả hai đều cười tươi thoải mái, duy chỉ có hai người đàn ông đang chứng kiến vô cùng hụt hẫng, Hành Khiết thì trợn to mắt nhìn Đồng Mao, tay chân quẩn quịu, còn anh thì đứng đờ ra đó.

- YAAA, con bé này, ai cho em hôn vợ anh. Vợ ơi phải làm sao đây, để anh hôn lại, kéo có dấu ấn của con bé này.

Hành Khiết giận dỗi chu môi hôn lại Đồng Mao nhưng bị cô chặn lại:

- Anh có phải con nít không thế.

- Hy Mộc, không hôn anh?

- Có chứ.

Cô gái nhỏ biết anh nhà mình đang ghen rồi. Chạy vụt đến, nhón gót hôn vào môi anh, phải, là cô nhón gót, giày cao gót vẫn chưa đủ. Anh cũng thuận thế ôm cô vào lòng.

- Ayyy, đi thôi em. Hôm nay là ngày của mình, đừng nhìn những điều này.

Hành Khiết giận hờn che mắt Đồng Mao lại, đưa cô ngồi vào xe. Hy Mộc nghe vậy cũng buông ra, lấy tay che lại khuôn mặt đỏ ửng.

Hai chiếc siêu xe xé gió lao như bay trong đêm, đến thẳng nhà hàng.

Bữa tiệc đã diễn ra rất ấm áp và hạnh phúc, Đồng Mao đã thay cho mình chiếc váy cô dâu trắng xòe rực rỡ.

Sau khi khiêu vũ, cả hai đôi Đồng Mao - Hành Khiết, Hy Mộc - Vương Khiêm sang bàn buffet trò chuyện. Được một lúc thì Hành Khiết và Khiêm cầm hai ly rượu đi đâu mất. Bỏ lại hai cô gái xinh đẹp ngồi cùng nhau:

- Em ghen tỵ nhé.

Thấy Đồng Mao cứ mân mê chiếc nhẫn lúc này Khiết đeo cho. Hy Mộc giận dỗi ngậm trái dâu nhú mào. Cô cũng ước được một lần được như thế, được người mình yêu đeo cho mình chiếc nhẫn gắn bó cả đời. Đồng Mao thấy bộ dạng giận dỗi của cô thì phì cười:

- Này, chị không nghĩ Khiêm sẽ để tay em trống trơn như vậy lâu đâu.

Hy Mộc nghe vậy thì tủm tủm cười.

- À, chị có tính đến chuyện có em bé không. Nếu có thì chị thích trai hay gái. Còn tên nữa, nếu là con gái thì tên gì, còn con trai thì sao nữa chị. Chị định có mấy đứa...

...

Hy Mộc dừng lại, khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ, sau đó cắn cắn môi:

- Đối với hai người đàn ông kia bao nhiêu cũng không thành vấn đề đúng không chị?

Đồng Mao phì cười nhìn cô, cô bé này biết nắm bắt vấn đề rồi đấy. Hy Mộc cũng hí hửng cười theo. Rồi chị Mao dừng lại, đặt tay lên bụng, ánh mắt đầy triu mến, chất đầy hạnh phúc trong đáy mắt:

- Đợi tiểu tử này ra đời rồi chị sẽ tính tiếp.

Hy Mộc ngỡ ngàng nắm lấy tay chị, mắt mở to:

- Chị, em..em không biết nói gì nữa..em rất, thật sự rất mừng cho chị, bây giờ em phải làm gì bây giờ. Em rất vui, mà không thể làm gì được. Vui không chịu nổi. Bây giờ có thể cho em bé ra đời luôn được không nhỉ?

Hy Mộc ngốc sờ tay lên cái bụng phẳng của Đồng Mao, chị Mao thì vô cùng thích thú, nhìn Hy Mộc cười tươi.

Bống Hy Mộc nhìn xung quanh. Cô có ý tưởng rồi, ý tưởng lớn, ý tưởng cực kì đáng yêu, yêu chết đi được. Nhưng phải có Vương Khiêm mới được, có vẻ lợi dụng, nhưng cô bất chấp tất cả đấy. Tìm một lúc, cô thấy anh với Khiết ở bể bơi nói chuyện cùng với 3 người nữa.

- Chị, hai người họ đang nói chuyện với ai kìa?

Đồng Mao vừa nhìn thấy thì khuôn mặt tươi tắn hẳn lên. Cô kéo tay Hy Mộc chạy nhanh ra phía bể bơi.

- Chị, em bé...

Hy Mộc thấy chị mình mang giày cao gót, mà lại chạy nhanh như vậy sẽ không ổn. Vừa nhắc như thế thôi mà Đồng Mao lập tức đứng lại, sờ sờ bụng mình, sau đó đi nhẹ nhàng trở lại. Đúng là, chị Mao thành mẹ rồi, cô ghen tỵ quá đi mất.

Thấy Đồng Mao bước đến, Khiết liền chạy đến đỡ cô, còn Hy Mộc thì đi lại ôm tay Vương Khiêm. Cô ngẩn người nhìn 3 anh chàng cao to, sáng lạng, tuấn tú trước mặt mình.

- Tùng, Phong, Niel. Chào mọi người. Lâu lắm rồi nhé.

Đồng Mao chào hỏi thân thiết như người nhà. Họ cũng thế mà vô tư chào lại. Thấy Hy Mộc ngại ngùng, Đồng Mao tự động giới thiệu.

- Đây là Quyết Tùng, trợ ký của Khiêm. Đây là Lãnh Phong, bác sĩ Đa khoa kiêm bác sĩ riêng của Khiêm. Đây là Niel, chủ tập đoàn thời trang ở New York, stylist của Khiêm. Ba người đều là bạn rất thân của Khiêm. Mọi người, đây là Hy Mộc, bạn gái... của Khiêm.

Hy Mộc cẩn thận chào từng người. Chẳng mấy chốc họ lại như gia đình. Quyết Tùng mạnh mẽ, Lãnh Phong tao nhã, Niel quý phái. Họ làm cho không khí thêm phần khởi.

- Nghe em nói anh mới thấy, tại sao chúng ta đều được ghép với từ " của Khiêm " nhỉ? Có phải chúng ta phục vụ quá nhiều cho cậu ta không? "

Ai cũng đồng ý phì cười. Riêng anh thì lạnh lẽo trừng mắt với Khiết, khiến nụ cười của hắn ta ngày càng gượng lại.

Cuộc trò chuyện cứ thế, thật ấm áp và hạnh phúc.

- Mọi người, vào thôi.

Đồng Mao đi vào trong trước, mọi người cũng theo vào sau.

Vương Khiêm dẫn Hy Mộc ra đến giữa trung tâm. Rồi ánh đèn vụt tắt, chỉ chiếu sáng cho hai người, Hy Mộc - Vương Khiêm. Anh quỳ một chân xuống, lấy trong túi áo một chiếc hộp nhỏ, bắc hộp ra là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Ở giữa là hạt kim cương Graff Pink màu hồng kiêu ngạo khoe sắc dưới ánh đèn. Cả khán phòng im lặng:

- Hy Mộc, em có muốn làm vợ anh?

Tiếng vỗ tay vang to lấp đầy mọi góc ngách, ai nấy đều đem lòng ngưỡng mộ. Họ không ngờ sẽ có một ngày được thấy anh quỳ gối cầu hôn người phụ nữ của mình. Có chết đi sống lại họ cũng không tin được. Duy chỉ có cô gái nhỏ nghẹn ngào. Cô không ngăn nước mắt mình rơi xuống, vì đó là biểu hiện của sự hạnh phúc. Cô hạnh phúc khi được anh cầu hôn như thế này, hạnh phúc vì anh đã ở đây, đã xuất hiện trong cuộc đời cô, bảo vệ, yêu thương cô. Cô gật đầu, đưa tay mình ra, để anh đeo chiếc nhẫn vào thật chỉnh chu.

" Hôn đi "

Niel đứng phía trong không kịp được nói to. Cả khán phòng cũng đồng ý hò hét. Hy Mộc chủ động hôn anh, vòng tay qua cổ anh, chủ động đưa lưỡi mình vào phối hợp. Anh cũng ôm lấy vòng eo thon của Hy Mộc, tay còn lại đỡ đầu cho cô. Cả hai như một bức ảnh tuyệt mỹ. Cô thề với lòng, giây phút này dù có chết đi cô cũng mãn nguyện.

Vương Khiêm, từ giờ em là của anh.

Buổi tiệc tàn, Hy Mộc cùng Vương Khiêm lên xe về nhà. Trên xe cô cứ nhìn mãi chiếc nhẫn sau đó cười tủm tỉm. Chợt nhớ đến chuyện ban nãy:

- Anh ơi, chị Đồng Mao có em bé rồi.
- Anh biết rồi.
- Anh biết rồi? Sao anh không nói với em.
- Anh nhường Đồng Mao.

Hy Mộc cười tươi nhìn anh, khoe môi anh cũng cong lên. Nhìn anh kusc này khiến cô vô cùng thích thú.

- À, ngày mai anh đi mua quà với em nhé. Em sẽ mua cho chị Đồng Mao 2 hay 3 bộ đồ em bé gì đó. Tự tay gói lại thật đẹp tặng chị. Chắc chị sẽ thích lắm.

Vương Khiêm im lặng suy nghĩ, không nói gì. Cô dường như hiểu được nên nói thêm:

- Nếu anh bận em sẽ tự đi. Dù sao anh đi cũng không làm được gì, chuyện này của phụ nữ.

Anh đau lòng nhìn cô, cô gái của anh biết thông cảm cho anh, nhưng không thể dành thời gian cho cô anh bỗng cảm thấy bản thân thật tệ.

- Anh sẽ sắp xếp người làm đi với em.
- Không cần, em tự đi được mà.

Chiếc xe lao nhanh về căn biệt thự.

Ngày hôm sau tỉnh dậy. Hy Mộc lại không thấy anh đâu, cô buồn bã xuống nhà. Không biết hôm qua có ăn gì vậy không mà hôm nay cô bỗng thấy mệt mỏi vô cùng, lại chóng mặt đi không vững. Cô uống một tách trà nóng sau đó lên phòng nghỉ, đến trưa thì xuống bếp ăn. Hôm nay có món cô thích - cá sốt cà. Hy Mộc hí hửng ngồi dùng bữa cùng cả nhà.

- Mời nhà mình ăn trưa.

Bác quản gia cười ôn hòa gấp cho cô một miếng cá to đẹp vào chén. Nhưng vừa đưa đến miệng thì mùi tanh ập đến, cảm giác buồn nôn trỗi ngược từ bụng lên. Cô buông đĩa chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, nôn xối xả. Bác quản gia kêu dì người hầu gần đó chạy theo, dì ấy cũng nghi ngờ điều gì đó rồi cũng làm theo.

- Tiểu thư, cô không sao chứ, từ sáng đến giờ trông cô không được tốt.

Hy Mộc phờ phạc ngẩn đầu lên, thở gấp:

- Từ sáng đến nay con cứ mệt mỏi, chỉ muốn ngủ thôi. Mà việc này cũng xảy ra lâu rồi. Món cá đó là món con thích nhất vậy mà hôm nay con lại thấy nó tanh lắm. Con bị gì thế dì. Con có chết không?

Dì ấy nhìn Hy Mộc một cách dịu dàng, sau đó xoa đầu cô, chỉnh lại những lọn tóc rối, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, từ tốn nói:

- Mau kết hôn đi thôi, em bé đã quấy rồi.

Kết hôn? Em bé? Chuyện gì vậy? Cô có em bé ư, là con của Khiêm? Cô vui mừng nắm chặt tay dì:

- Thật không dì? Như vậy là có em bé đúng không ạ?
- Cô có 2 đứa rồi, sao không biết được.

Hy Mộc cười tươi như đóa hoa. Nhờ dì dìu vào bàn ăn. Cuối cùng cô cũng đã có thứ ràng buộc anh rồi, không lại sợ anh thích người khác mất. Cô hạnh phúc không thể nào tả được, nhưng cũng không dám nhảy cẫng lên vui sướng. Vào đến bàn ăn thì dì ấy nói to lên:

- Tiểu thư có thai rồi mọi người ơi.

beng

beng

cạch

Người rót chén, người rót đĩa, người không ngậm được mà phun cơm ra bàn.

- Có thật không?

Bác quản gia run run hỏi.

- Thật đó bác, con của Khiêm ở trong bụng con.

Hy Mộc cười tươi đáp, cô không biết làm gì hơn, nãy giờ đã cười toét cả miệng rồi nha.

Người hầu trong nhà im ắng lạ thường, sau đó có tiếng hét lên:

- Ăn mừng điiiiiiiiiii.

Cả nhà rộ lên vui vẻ, nhộn nhịp như có lễ hội trong nhà.

- Khoan đã mọi người, con muốn giữ bí mật, đợi Khiêm hết bận con sẽ nói với Khiêm.

” ĐƯỢC ”

Cả nhà đồng thanh đáp, sau đó nhờ bác nhà bếp làm một phần thức ăn riêng cho Hy Mộc. Cẩn biệt thự như tự nở hoa, mà trong nhà, ai nấy đều cảm thấy vui mừng, thật lòng chúc phúc cho họ.

Tối đến, Hy Mộc thay bộ đồ ấm chuẩn bị ra đường. Cô nói không cần ai đi cùng, cô có thể cẩn thận bảo vệ bản thân, dù sao cửa hàng quần áo cách đó cũng không xa, còn có tài xế đi cùng. Nói thế bác quản gia mới bấm bụng cho Hy Mộc đi. Lần này đi không phải mua quần áo cho tiểu tử nhà Hành Khiết nữa, mà là cho cả em bé của Khiêm này. Cô cứ cười suốt đường đến đó.

- Thưa tiểu thư, bộ quần áo này là mẫu bán chạy nhất bên chúng em, từ chất liệu đến mẫu mã đều được chăm chút rất kĩ lưỡng ạ.

Nhân viên thấy cô gái nhỏ bước ra từ chiếc siêu xe, biếc chắc là con nhà quyền quý nên tiếp đãi cực kì nồng hậu. Cô xem rất nhiều mẫu, cuối cùng quyết định mua hết, dù sao Khiêm cũng cưng chiều mà đưa cho cô một chiếc thẻ vàng. Dù biết là có hoang phí một tỷ, nhưng con cô không được như cô, cả năm cả tháng chỉ có một bộ đồ để mặc. Cô đã khổ đủ rồi, con cô tuyệt đối không thể.

- Chị quẹt thẻ này giúp em nhé.

Cô thu ngân cầm chiếc thẻ vàng có in mác Vương thị phía bên góc phải thì hoảng hồn, tay run run quẹt thật cẩn thận sau đó dùng hai tay trả lại, cuối đầu góc 90 độ:

- Chào quý khách, cảm ơn đã tin dùng.

Dù là gì đi nữa, cầm được cái thẻ đó thì cũng là siêu phàm. Cô thu ngân ganh tỵ nhìn theo bóng lưng Hy Mộc, lúc nãy để ý còn thấy chiếc nhẫn Hy Mộc đang đeo, xem ra là phu nhân nhà Vương thị?

Hy Mộc bảo tài xế cứ đi nghỉ ngơi, để cô đi dạo ở phố một tí cho khuây khỏa. Cô không hề để ý có bóng người theo mình, từng bước từng bước, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống. Cô tránh đám đông sang một con đường vắng, cô biết ở đây có quán mì rất ngon.

- Áhhhhhhhhhh.

Người giấu mặt nay đã lộ diện. Nhạc Huyền dùng bao trùm đầu cô lại, sau đó dùng gậy đánh thật mạnh vào lưng cô. Hy Mộc choáng váng ngất xỉu.

- Mẹ, nói xỉu rồi. Lôi nó về mẹeee.

* Đáng lẽ ra sớm hơn, mà đang viết thì chị mẹ của Bemy giỡn nhây tắt laptop cái bíp. Thế là viết lại từ đầu =)). Mọi người đợi xem tiếp nhen *

14. Chương 14: (18+)

- Mấy người bỏ tôi ra, mấy người làm gì vậy, mấy người là ai, bỏ tôi ra.

Hy Mộc tỉnh dậy vào sáng hôm sau, giằng co với một mớ xích quăn vào người mình. Xích xét đã khóa chặt hai tay hai chân cô, cứa vào da thịt mỏng khiến cổ tay không ngừng rướm máu. Chưa bao giờ cô sợ hãi như thế này, vì cô còn đứa bé ở đây, không thể bị đám cầm thú này chạm đến được, làm thế nào, làm thế nào để thoát khỏi nơi đây. Đám người khốn khiếp, là ai đã bắt cô.

- Lắm mồm thế, có tin tao cắt lưỡi mày không con khốn.

Nhạc Huyền bật cửa bước vào, tay cầm roi đánh mạnh vào người Hy Mộc, thuận tay đánh thêm vài nhát nữa, đến khi Hy Mộc khóc òa lên thì cô mới dừng lại, cười khinh bỉ nhìn cô:

- Nếu tao đánh nữa sợ mày sẽ hết giá trị lợi dụng mất nhĩ, chị gái?

- Đừng gọi tôi là chị, cả đời tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Cả bà mẹ của cô nữa.

Nhạc Huyền tức giận đập mạnh vào bụng cô. Tim Hy Mộc nhói lên như dao cắt, con cô, đứa con bé bỏng của cô...

- Mẹ, vào đây xem con gái ruột của mẹ.

Mẹ Hy Mộc bước vào, bà nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn. Sau đó là một người đàn ông mập mạp theo sau. Ông ta mặc bộ vest tây phẳng lì đắt tiền, tay cầm cặp đen bóng loáng bước vào, thấy Hy Mộc nằm dưới sàn thì nở nụ cười nham hiểm:

- Được, được, tôi hài lòng, cô ra giá đi.

Mẹ Hy Mộc lạ lẫm đến bên cạnh tựa người vào vai ông, để ngực mình cọ sát vào vai ông:

- Đắt một chút, đây là đồ chọn lọc, không phải dạng trôi nổi. Sẽ thích ngay lần đầu nhé ông Tổng.

Tổng Lâm cười tà, ông cũng hiểu được những điều bà đang nói, từ trên xuống như Hy Mộc là cô gái hoàn hảo, thân hình hoàn hảo, ngực đầy đặn, mông căng tròn, eo thon lả lướt, lại rụt rè như chú thỏ non tìm cán mà trốn thoát ông. Gu của Tổng Lâm ta là thế, càng chống trả, ta càng thích, huống chi cô gái này...đáng để thử. Ông quăng chiếc cặp sang một bên, mặc Nhạc Huyền phải tự đi nhắc, ghé đầu giọng cười vang lên:

- Đây không phải lần đầu của cô bé chứ?

- Anh này, làm sao mà còn, nhưng nghe nói, chỉ mất rồi thôi, không có động chạm ai khác một lần nào nữa.

- Được, nếu hài lòng thì bà chị có thêm đấy nhé. À,con bé lúc này có dùng được không?

- Không, con bé đó là con tôi, tuyệt đối không được.

- Hahaa...Thế thì bà đi ra đi. Để tôi còn giải tỏa căng thẳng.

Bà quay đầu lại nhìn Hy Mộc lần cuối, sau đó tàn nhẫn bước đi.

- Mẹ..đừng đi...đừng bỏ con...

Tiếng gọi mẹ thiêng liêng mà từ bé cô đã ao ước hàng trăm lần được gọi, ngay cả nằm mơ cô cũng gọi bà. Thế mà hôm nay tiếng mẹ thốt ra lại bi thương đến thế, đau lòng đến thế. Cô cầu xin bà đừng bỏ cô đi? Đùa cô chắc, ngay cả một đứa bé bà ta còn đành đoạn vứt đi thì khi đứa bé đó lớn lên, bà sẽ cần? Nhạc Huyền là tất cả của bà ta, đúng vậy... Tổng Lâm lấy trong túi chiếc chìa khóa, mở khóa dây xích cô. Cổ tay được giải thoát, Hy Mộc chạy ngay đến cửa vịn một cách ngu ngốc, khuôn mặt vô hồn không còn một chút máu, mà tên già Tổng Lâm thì thư thái cởi bỏ lớp quần áo cuối cùng.

- Không được, không được động vào tôi, tránh raaaaa.

Hy Mộc hét to nhắm mắt ném chiếc ly bên cạnh vào người lão, chiếc ly bay đến đập vào vai lão.

-Ahhhhh

Lão gầm lên, hung dữ nắm lấy bả vai Hy Mộc quăng xuống chiếc giường cạnh đó.

- Áhhhhhh...đừng...đừng.....xin ông...đừng.....em bé.....em bé...

Hy Mộc nức nở cố gượng từng tiếng để nói, còn lão ta thì dùng sức cố định thân thể cô lại, vùi đầu vào cái cổ trắng nõn của cô mà liếm mát. " Em bé "? Lão ta dừng lại, nhú mày nhìn cô. Như có chút hy vọng, cô liền lùi lại lấp bắp chấp tay trước ngực cầu xin:

- Tôi...tôi có em bé...đừng...xin đừng làm vậy với tôi...xin ông...hức....xin ông...cứu tôi...

Hy Mộc cuối rạp đầu khóc vật vã, cầu xin bằng tất cả tấm lòng của mình. Con cô thật sự chưa được chào đời, nếu cứ như thế này nó sẽ chết mất. Khiêm,...anh đang ở đâu, Khiêm...

- Áhhhhhhhhhhhhhh.

Lão mặt càng hứng thú khi nghe cô có thai nhi trong bụng, làm thịt con mồi thế này mới đáng tiền ông bỏ ra. Cả con lẫn mẹ, nếu có thể, ông muốn đưa bé chết khi chưa ra đời, thú vị đấy.

Ông kéo mạnh Hy Mộc về, dùng tay phải cố định hai tay cô đặt trên đỉnh đầu. tay còn lại xé chiếc áo đang mặc của cô, mặc cô hết lời van xin, khóc như một đứa trẻ. Lão vò nát ngực cô, tàn nhẫn cắn nát mạnh mẽ đôi ngực tròn căng trắng hồng đến khi rướm máu. Hy Mộc vùng vẫy trong tuyệt vọng, cô ước ngay khoảnh khắc này Vương Khiêm sẽ xuất hiện để cứu cô, đem cô đi khỏi cái nơi đau đớn này. Khiêm, hấn làm đau em, làm đau con em nữa, anh ở đâu, anh có thể đừng bận nữa được không...

Lão Lâm cởi mảnh quần áo duy nhất trên người Hy Mộc ra, thân hình quyến rũ lộ rõ trước mắt, không còn che vào đâu được nữa, Hy Mộc vùng vẫy bỏ chạy, tông mạnh vào cửa thì bật ra ngã xuống. Lão không hài lòng, đá mạnh vào bụng cô liên tục, Hy Mộc choáng không nghĩ được gì nữa, nhưng cũng không phối hợp với lão ta. Cô bị đẩy vào tường, hấn vùi đầu vào hôn cổ, cùng lúc đó cô cắn mạnh vào vai lão thật mạnh, chảy cả máu. Lão gầm lên, mạnh tay tát Hy Mộc một cái điếng người, cô ngất đi để lại năm dấu tay rướm máu trên mặt. Hấn vẫn chưa buông tha mà tiếp tục dầy vò thân thể cô, đặt cô nằm xuống người, nụ cười tà hiện rõ trên khuôn mặt. Lão tách chân cô ra, tham lam đưa lưỡi mình vào nơi bí hiểm thâm dò, như đang mò mẫm một viên kim cương đặc giá một cách tàn bạo. Đủ ẩm ướt để tiến vào, lão phẫn khởi đâm mạnh vào bên trong Hy Mộc, tìm Hy Mộc nhói lên dù đang bất tỉnh, trong tiềm thức mơ màng cô biết mình đang bị làm nhục như thế nào. Nếu có cơ hội cô nhất định sẽ dùng dao đâm thật mạnh vào lão mặt đáng chết, dùng xích mà thắt cổ hai mẹ con mất đi tình người kia, cô hận tất cả, hận những người đã chen vào hạnh phúc của cô, hận ai đã động đến con cô. Cô lo sợ đến mức muốn chết ngay tức khắc. Khiêm sẽ không chấp nhận cô nữa, chắc chắn là như vậy. Lão cứ ra vào liên tục vào thô bạo kinh khủng, thậm chí còn lật úp cô lại tấn công vào phía sau của cô, ra vào phía hậu đến mức ỉn đỏ và chảy máu, sau đó mân mê nơi bí hiểm của người con gái, đâm mạnh vào lần nữa. Thân thể cô gái nhỏ đỏ ửng lên đau đớn, sau một hồi kịch liệt hấn cũng gầm lên thỏa mãn, ngã nhào lên người cô. Lưu luyến hôn lên ngực vào môi cô, liếm cả vết máu ban nãy đã đánh cô. Hấn cảm thấy thật đau lòng vì đã lỡ tay như vậy, cũng thật đau lòng vì đã thỏa mãn rồi, hấn đã lên đỉnh 3 lần từ lúc vào bên trong cô, nếu làm nữa sẽ chết mất. Hẹn ngày mai vậy cô gái nhỏ. Lão ngồi dậy, mặc lại bộ vest phẳng lì bước ra. Bỏ lại Hy Mộc với những vết thương thể xác lẫn tinh thần.

- Anh, anh xong rồi hả, thấy thế nào, có giống em giới thiệu không?

Mẹ Hy Mộc hớn hờ dò hỏi lão. Nhạc Huyền vừa dũa móng tay vừa nghe lén. Lão bóp bóp mũi sau đó tắc lưỡi một cái:

- Ngày mai ta sẽ đến tiếp. Hahaaaa

Lão hài lòng, tay sờ sờ cái mông căng của bà. Mẹ Hy Mộc cũng thuận ý lắc mông theo tay ả, sau đó đắc ý nhẹ cười:

- Dạ, hahaaa... Nhưng mà anh không thưởng thêm gì sao?

Lão nghe thế thì đi đến Nhạc Huyền, rút trong túi áo một cọc dây, nhét vào giữa hai đùi cô:

- Thường, ở đây...hahaa

Hắn cười to sau đó lên xe rời đi. Mẹ con Nhạc Huyền thì sung sướng đến điên người.

Tối hôm qua đến cả ngày hôm nay, Vương Khiêm bận bịu với công việc đến nỗi không thể ăn đầy đủ. Anh muốn giải quyết nhanh nhất có thể để về nhà với cô gái nhỏ của mình. Không thể để cô bé của anh một mình như thế lâu được, cô sẽ hư mất. Công việc được giải quyết nhanh bất ngờ nhờ đầu óc hơn người của Vương Khiêm và sự giúp đỡ của nhanh nhẹn Quyết Tùng. 10 giờ tối, anh lấy tay lay lay thái dương mệt mỏi, nhưng nghĩ tới việc cô gái nhỏ sẽ ôm anh và gọi anh khi anh trở về, anh liền lấy áo khoác, tâm trạng thoải mái sải bước dài lên xe.

- Khiêm, con và Hy Mộc đi chơi vui chứ?

Bác quản gia hạnh phúc ra tiếp đón Khiêm bước từ xe ra. Nghe câu hỏi của bác thì mày đẹp nhịu lại:

- Đi chơi?

- Đúng vậy, con với Hy Mộc đi chơi mà, không phải à?

- Không, bác nói gì vậy, Hy Mộc có ở nhà không?

Vương Khiêm nhận thấy có gì đó uẩn khúc liền hỏi ngược lại bác. Bác quản gia run rẩy, nhịu mày giận dữ nói:

- Là *Tiểu Nam nói Hy Mộc ở với con không cần phải lo lắng. Bây giờ con về đây thì Hy Mộc ở đâu. Con bé đang có thai, không thể bị gì được.

*Tiểu Nam: tài xế Vương Khiêm.

Vương Khiêm ngỡ ngàng trước câu nói của bác quản gia, đây là lần đầu tiên trong đời anh sốc đến như vậy. Cảm giác bất lực và điên tiết đang lấp đầy trong anh. Có thai? Hy Mộc có thai? Mà lại đang bị mất tích? Không biết ở đâu?

- Có thai?

- Đúng vậy, đã phát hiện ra trước lúc hai con dự đám cưới của Hành Khiết rồi. Con bé muốn con bất ngờ, định sau khi con hết bận sẽ nói cho con, sau đó cả hai sẽ cùng chúc mừng, cùng đi du lịch. Ai ngờ con bé...

Bác quản gia sụt sùi lau nước mắt. Vương Khiêm điên tiết, lửa giận soi trong lòng.

- TIỂU NAM ĐANG Ở ĐÂU?

Anh hét lớn nhìn xung quanh, đôi mắt ánh lên vẻ chết chóc, chỉ cần nhìn thôi cũng muốn nín thở, chỉ cần động đậy là bỏ mạng đi. Bác quản gia cũng giận dữ, bước những bước run rẩy đi xung quanh nhà hét to:

- Tiểu Nam, gọi Tiểu Nam, hắn ở đâu!

Vệ sĩ trong nhà thấy thế liền chạy ngay và tăng hàm đậu xe dưới biệt thự. Hắn đang định bỏ trốn bằng cửa sau nhưng không qua nổi đội vệ sĩ tinh tường của Khiêm. Một tên túm lấy cổ áo lôi hắn đến cầu thang trước cửa chính, một tên chìa súng vào đầu đi sát bên, đến nơi thì quăng mạnh hắn xuống một phát thật đau, sau đó tất cả cuối đầu đứng sang một bên. Vương Khiêm đập mạnh vào ngực hắn đến nỗi lồng ngực muốn vỡ tung. Hắn rên rỉ van xin tha thứ, càng châm thêm lửa giận trong người anh. Anh vùng chân đạp vào miệng Tiểu Nam, nhấn mạnh như nghiền nát anh ta, lực anh quá mạnh khiến răng hắn vỡ vụn, miệng khoét ngừng chảy máu.

- Mày đã đưa Hy Mộc đi đâu?

Anh hét lớn khiến mọi người đều hoảng sợ. Tên này chết chắc rồi, không giữ được mạng đâu, xem ra gia đình hắn cũng phải bay đầu.

- Không...thể....nói...được...

-TẠI SAO.

- Ta...yêu...Nhạc..Huye.... Chúng....tô..yêu....nhau...

- Yêu Nhạc Huyền?

Vương Khiêm lấy lại nét mặt bình tĩnh, buông chân ra, bình thản nói:

- Nhạc Huyền và mẹ cô ấy ghét Hy Mộc đến cỡ nào, cậu biết?

Tiểu Nam sợ hãi lắc đầu, mặt tái xanh.

- Nhạc Huyền đã từng quỳ dưới chân tôi mà không có một mảnh vải trên người. Cậu nghĩ cô ta yêu cậu?

Tiểu Nam trợn to mắt nhìn vào không trung, anh không tin vào những gì mình vừa nghe được, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống. Nhưng Vương Khiêm là ai chứ, cậu ta sẽ bịa đặt, đặt điều sao?

- Không thể....

- Cậu có biết Hy Mộc là tất cả đối với tôi?

...

- Cô ấy đang ở đâu?

...

- Một lần nữa, vợ tôi đang ở đâu!

Vương Khiêm rút từ thắt lưng một khẩu súng đen lóe sáng trong bóng tối, chĩa vào người Tiểu Nam nói to. Anh thật sự tức điên người, hấn dấm làm như vậy với vợ anh, con anh.

- Xin cậu chủ, xin anh,...tôi biết tôi sai rồi.....Nhưng tôi không thể nói được...tôi yêu Nhạc Huyền....

- Tôi đối xử với cậu không khác gì Hành Khiết, Quyết Tùng, Niel. Ưu ái cậu hơn tất cả các cận vệ khác. Yêu nhau thì có thể làm mọi việc. Nhưng tốt nhất đừng động chạm đến tôi, nhất là người của tôi. Không phải một mình Hy Mộc, còn có cả con của tôi. Gia đình của cậu,...tôi không nghĩ sẽ cho ai cơ hội. Vì cậu không cho tôi cơ hội, để tha thứ cho cậu.

đùng

Phát súng điếng người lao thẳng vào giữa trán Tiểu Nam, anh mở mắt mà ra đi, người hầu trong nhà và bác quản đều chết lặng, đứng như trời trồng, có người còn không chịu nổi mà phát ói ra, nhưng cũng không dám mà nhin lại. Anh vẫn lạnh như băng liếc mắt về phía đám vệ sĩ bên cạnh, họ cũng đang hoảng hốt:

- Gia đình cậu ấy, không được để ai sống sót.

Anh bước lên cầu thang, một tên vệ sĩ cả gan lên tiếng, anh không chịu được cảnh này:

- Thưa cậu chủ, gia đình cậu ấy không có tội...

Anh từ từ quay người lại, khuôn mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng đầy tức giận:

- Để gia đình cậu thay vào đó?

Tên vệ sĩ sợ xanh mặt cuối đầu lùi xuống, chỉ biết liếc nhìn qua Tiểu Nam mà đau lòng.

- Quyết Tùng, Hành Khiết, tìm Hy Mộc cho tôi. Cô ấy bị bắt cóc tối hôm qua. Tôi sẽ tìm cùng các cậu. Chết tiệt, còn có con của tôi nữa.

Từ sáng đến tối có tổng cộng 7 người vào trong căn phòng nhỏ đầy dục vọng mà hai mẹ con Nhạc Huyền làm nên. Họ kiểm được cực kì khá nên về mặt tốt hẳn, xem ra việc “kinh doanh” cô gái này mang lại món lợi quá lớn. Chỉ có Hy Mộc đáng thương hết lần này đến lần khác đau đớn tuyệt vọng, hết ngất đi rồi lại tỉnh, chống cự, bị đánh rồi lại ngất. Ai nấy đều ham muốn thân thể cô, không kiểm chế được mà thô bạo ra vào. Nơi bí hiểm cô lúc này đã rỉ máu, cả một ngày bị lợi dụng, đau đớn lấp đầy thân thể cô.

Đến tối Nhạc Huyền lại vào, dùng xích trói cô lại như ban đầu. Cô không còn vùng vẫy nữa, để mặc tính mạng cho họ toan tính. Máu đã bắt đầu chảy loang ra giữa hai đùi cô, Hy Mộc thần thờ như người mất hồn nhìn về phía xa xăm, cả ngày hôm nay cô đều như thế, vô thức như một món đồ vật.

- Này, này, có sao không vậy, meeeeeeeee. Con Hy Mộc...Nó chảy máu...Meeeeeeee

*cọc cọc cọc *

À ta nghe Nhạc Huyền gọi réo rít vội chạy nhanh vào. Căn phòng đầy mùi hôi, còn Hy Mộc thì đang đỡ dẫn dưới sàn, máu đã loang ra đến sàn nhà. Nếu không biết mà nhìn thấy, sẽ tưởng cô gái nhỏ chết mất rồi. Chết trong cái nhục nhã và đau đớn. À ta nhìn thấy thì có chút dao động, lòng có chút nhói. Bà lại gần đặt tay lên vai Hy Mộc ;

- Con...con có sao không..?

* đoàn * Cửa phòng mở ra, ánh mắt lạnh lẽo lập tức chạm đến hai con người đang hoảng hốt. Hai mẹ con Nhạc Huyền sợ hãi ôm nhau té sang một bên, ú ớ nói không thành tiếng. Anh thì nhìn thấy cô gái nhỏ của mình, ánh mắt lạnh lẽo chợt bị thương đi. Anh đau lòng ôm lấy cô, 27 năm sống trên đời này, anh chưa bao giờ ghét bản thân đến thế, chưa bao giờ tìm anh như muốn vỡ tung khỏi lồng ngực. Ngay cả lúc Trà Ni ra đi, anh cũng không như thế. Hy Mộc, nếu em có ra sao, anh sẽ trừng phạt bản thân mình, dù có chết đi anh cũng không tha thứ cho bản thân mình.

- Hy, em sao vậy?

Anh hoảng hốt khi thấy Hy Mộc thất thần như vật vô tri vô giác, nhưng vẫn còn thở, máu, còn có máu ở đùi cô chảy ra...con anh....

- Gọi cho Lãnh Phong, tôi cần cậu ấy tập hợp các bác sĩ giỏi nhất.

** Đón xem ở chap sau, xảy thai mọe rùi ***

15. Chương 15

Chiếc xe lao nhanh xé toạt màn đêm yên tĩnh. Bệnh viện cách đó khá xa, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã đến nơi. Chiếc xe khi dừng lại trước cổng bệnh trong làn khói mờ, Lãnh Phong tức giận đẩy cửa hét to:

- Này, chạy như thế có ngày cậu sẽ chết trong một vụ nổ đấy.

Vương Khiêm như gà diên không nghe một ai nữa. Anh bế Hy Mộc chạy đến băng ca, các vị bác sĩ già và y tá trẻ hoảng hồn đẩy Hy Mộc đi thật nhanh, đẩy mạnh vào cánh cửa “Phòng cấp cứu”.

- Khiêm, không được vào. Đây là nơi không được vào.

bốp

Lãnh Phong ngăn cản anh, không cho anh xông vào phòng cấp cứu. Anh dùng sức đẩy Lãnh Phong ra cách đó thật xa. Tông cửa xông vào thì bị các y tá ngăn lại. Lãnh Phong dùng hết sức đâm mạnh vào mặt anh, một cái thật đau khiến anh nhắm nghiền hai mắt lại.

- Cậu tỉnh dậy mau cho tôi. Cậu không còn là cậu nữa. Hãy trở lại là chính bản thân mình. Thật lãnh đạm, bình tĩnh mà giải quyết vấn đề đi.

Lãnh Phong hét lớn chỉ vào mặt Vương Khiêm. Người đàn ông những năm tháng qua kẻ vai sát cánh bên anh, lần đầu tiên trong đời anh được chứng kiến một Vương Khiêm mất bình tĩnh như thế. Ngay cả khi Trà Ni đi, anh cũng bình thản mà nhìn nhìn máy bay cất cánh phòng chờ, bình tĩnh mà bước tới đường ray xe lửa khi chiếc xe đang lao đến, đau lòng nhìn mẹ mình ra đi, nhưng khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Hôm nay, một Vương Khiêm như thế lại như một gã điên, sẵn sàng lao vào đồng lửa. Cả phòng phẫu thuật bận rộn nay trở nên im lặng, không ai dám làm bất kì hành động nào

- Mọi người hãy làm hết sức ngay bây giờ đi.

Lãnh Phong quay lại nhẹ nhàng nói với bác sĩ, sau đó đẩy Vương Khiêm ra ngoài.

- Đây là lần đầu tiên tôi cầu xin cậu.

Lãnh Phong nhú mày nhìn bóng lưng Vương Khiêm vô cùng lạnh lẽo và bi thương, tình yêu của anh một lần nữa lại khiến anh đau lòng, rốt cuộc anh đang bị trừng phạt vì điều gì đây...

- Giúp Hy Mộc, cả con của tôi nữa.

Con? Lãnh Phong im lặng, mày đẹp nhú lại, mắt đảo xung quanh nhìn một thứ vô tri, anh lo lắng chạy nhanh vào cửa phòng cấp cứu đóng sầm cửa lại. Bảng cửa phòng cấp cứu hiện lên một màu đỏ chói nao lòng.

*bộp bộp bộp bộp bộp *

Tiếng bước chân dồn dập ở hành lang đang đi về hướng cuối dãy. Hành Khiết, Đồng Mao dìu bác quản gia vào một cách khập khiễng. Ai cũng run đến bủn rủn tay chân, thấy bóng dáng người đàn ông cao to đang ngồi ở chiếc ghế gần nhất của phòng cấp cứu, anh chống khuỷa tay lên hai đầu gối, bàn tay to úp lấy che lại khuôn mặt anh tuấn. Anh vẫn nhớ đến hôm Hy Mộc cần tay anh, hứng khởi mẽ neho đòi cùng anh đi mua sắm, rồi cười trừ nói sẽ ổn khi đi một mình, anh cảm thấy mình đã sai, hận chính bản thân mình, nếu có thể, anh sẽ chết...

Bàn tay già nua của bác quản gia đặt lên vai Vương Khiêm, cả Hành Khiết và Đồng Mao cũng đứng đó, họ chỉ im lặng mà không nói một chút gì. Họ thấy một người đàn ông cao cao thượng thượng đang khóc, đúng vậy, là Vương Khiêm, anh ấy đau lòng mà khóc. Anh đã mạnh mẽ hết phần của người khác, đã thống trị, vương lên sống trong xã hội đầy rắc rối này, đã can đảm khóa chặt mình lại để đi theo quy luật. Thế mà hôm nay, vì người con gái trong kia mà anh đã khóc, nước mắt của sự đau thương lần đầu thể hiện ra ngoài. Anh yêu lấy người con gái kia, đừng để điều gì mang cô ấy đi.

Trong phòng cấp cứu ngột ngạt không thở được, như hàng trăm kim tiêm tiêm vào người cô, hàng trăm thứ kim loại lạnh giá cứ liên tục mà chạm vào cơ thể yếu ớt của cô. Máy đếm nhịp tim bắt đầu kêu inh ỏi, tiếng kêu chói tai cứ vang lên khiến cả phòng phẫu thuật phải gấp rút hơn 200% lúc ban đầu. Lãnh Phong mồ hôi nhễ nhại, tập trung đến nỗi không nghe được tiếng máy kêu. Ngay từ lúc nghe Vương Khiêm cầu xin anh cứu con mình, anh đã lấy hết lòng mà đảm bảo sẽ giữ lại đứa bé cho bằng được.

Phía bên ngoài phòng, mọi người đều nghe được tiếng kêu gấp rút đó đều lo lắng không thôi. Anh dùng hai tay ôm lấy mặt mình ngả ra phía sau thở dài một cái, lòng không khỏi nhói lên theo tiếng máy móc. Đôi mắt đỏ vẫn không ngừng rưng rưng.

Ting

Đèn phòng phẫu thuật hiện màu xanh, ngay tức khắc Lãnh Phong cùng bác sĩ và y tá bước ra. Khuôn mặt kẻ buồn bã, kẻ nghiêm trọng, không khí cực kì khó thở. Anh đứng phắt dậy khi cửa vừa mở, anh mất lạnh lùng nhìn Lãnh Phong. Đồng Mao đến đỡ bác quản gia đứng dậy, Hành Khiết ôm lấy bả vai anh ngăn không cho Vương Khiêm mất bình tĩnh mà vô lý Lãnh Phong tra hỏi.

- Hy Mộc đã ổn, sẽ chuyển sang phòng VIP ngay lập tức...

Anh vẫn một mực im lặng đến đáng sợ, ánh mắt màu hổ phách không hề dụi đi mà đang chờ đợi một điều gì đó. Bác quản gia thì thở phào nhẹ nhõm, chợt bác nhớ đến một chuyện khác, bước nhanh đến nắm lấy tay Lãnh Phong, giọng run run hỏi:

- Đứa bé, đứa bé thế nào, có ổn không con?

...

Tất cả đều im lặng, các cô y tá thì tỏ rõ vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt xanh xao.

- Đứa bé, cháu giữ được, nhưng.....80% khi sinh ra sẽ không được như những đứa trẻ khác...

- Nói rõ hơn.

Vương Khiêm cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói trầm thấp làm căng thẳng cả một khoảng không gian. Lãnh Phong căng thẳng, anh thấy rõ ràng trong mắt Vương Khiêm có điều gì đó đau đớn hơn ai hết, nói hay không là một điều đáng phải suy nghĩ lúc này...

- Nói.

Anh gần giọng rõ hơn, nguy hiểm như đang chờ Lãnh Phong ở phía trước. Anh thở dài:

- Không như những đứa trẻ khác có nghĩa, đứa bé sinh ra có thể sẽ dị tật, các bệnh về thần kinh, các cơ quan sẽ không phát triển được, hoặc tệ hơn nếu vừa sinh ra, tỉ lệ tử vong là 25%.

Cái lạnh bao trùm lấy Vương Khiêm, lửa giận trong người nổi lên, sôi tính trong anh bùng phát. Anh quay lưng đi, phóng xe đến Hắc Vương.

- Các cậu, tra hỏi mẹ con họ, không nói thì đánh, đánh không nói thì dùng dao cắt cổ, cắt không nói thì cho sói gặm xương. Rút tủy, lấy thận, mắt, cho Lãnh Phong. Dùng thịt chế món lạ mà đưa cho gia đình họ nhắm nháp. Làm bằng mọi cách, nếu không gia đình các cậu từng người, dù có tội, không có tội, già, trẻ, tôi đều giết!

Anh ra lệnh cho 5 tên vệ sĩ đứng nghiêm nghị trước mặt anh, nghe lời dặn của anh thì tái xanh mặt. Nhưng dù sao cũng không khó gì, vì trước lúc bị nhốt vào nhà lao Hắc Vương, mẹ con họ đã van xin la hét đến đau đầu. Loại người nhát chết thế mà dám động đến Vương Khiêm xem ra không muốn sống tiếp.

Cô gái nhỏ nhắn nằm trên giường rộng lớn màu trắng tinh đặt giữa căn phòng nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Bên cạnh là người đàn ông đang nhìn cô một cách mỉa mai. Anh ta không hiểu mình đã yêu Hy Mộc nhiều như thế nào, cũng không hiểu mình đã làm tổn thương Hy Mộc ra sao, nhìn cô gái của mình cứ mơ màng trông những cơn ác mộng mà gì chặt tay anh. Lòng anh đau hơn bao giờ hết.

Sáng hôm nay nắng vẫn ấm áp như mọi ngày mặt cho cái lạnh đang gồng mình chống trả, nắng rơi vào căn phòng lớn của cô gái nhỏ, soi rọi tâm hồn và tình yêu của hai người trên chiếc giường lớn lạnh lẽo. Anh mở mắt, tối qua đã ôm cô ngủ rất ngon, đưa tay vuốt vài lọn tóc hư hỏng vương trên cái má nhợt nhạt của Hy Mộc, anh cười nhẹ nhìn cô. Cô gái như cảm nhận được luồng hơi ấm của người đàn ông bên cạnh mà hé đôi mắt sưng húp ra một chút, tay thôi không nắm tay anh nữa.

- Hy Mộc, em tỉnh rồi sao.

Cô nhìn xung quanh, căn phòng xa lạ, những người đàn ông này...cũng xa lạ... Cô bật dậy, rút dây truyền nước biển ra chỉ vào mặt anh hét lớn:

- Anh là ai, tại sao lại ngủ cùng tôi. Ở đây là ở đâu? Còn không nói, tôi sẽ báo cảnh sát.

- Hy Mộc?

- TẠI SAO ANH LẠI BIẾT TÊN TÔI?

Cô hét lớn và khóc như một đứa trẻ. Cô cảm thấy trong lòng trống trải vô cùng, đau đớn vô cùng, cảm thấy như bản thân đã nhơ nhớt mất rồi, không ai ở bên cô, không ai, không một ai. Cô tự vòng tay ôm lấy bản thân mình khụy xuống, lúi vào góc phòng mà góc, cô cảm thấy những cảm giác tội tệ đang vỗ về ôm lấy cô, mà người đàn ông trước mặt khiến cô đau lòng đến vậy. Anh nhìn cô ngỡ ngàng, chạy đến ôm lấy cô:

- Em làm sao...ahhh

Hy Mộc cắn vào cánh tay của anh khiến nó rỉ máu. Đôi mắt to ngấn nước ngược lên nhìn anh:

- Đừng động vào tôi, con tôi...

Cô khựng lại, tay di chuyển đến bụng, khuôn mặt nhỏ dờ dẩn đi nhìn về phía xa xăm.

- Con tôi...con tôi.....con tôi..

Hy Mộc dùng tay nắm lấy mái tóc xoắn nhẹ mượt mà mà vô bứt không thương tiếc. Vương Khiêm đau lòng nắm chặt hai tay cô lại, sức mạnh khiến cô đau đớn mà cắn chặt môi lại.

- Anh, là ai?

Hy Mộc nhìn anh, rồi quay đầu đi, không nói gì nữa, khuôn mặt ngẩn ngơ như đứa trẻ chẳng biết gì. Anh đứng phắt dậy đi đến cái nút màu xanh ngay đầu giường cô nằm, tay nắm thành quyền đấm mạnh vào đó, lập tức chuông reo, bác sĩ lập tức ủa vào chặt kín phòng.

- Cô ấy không nhớ bất cứ thứ gì.

Một vị bác sĩ già gần đó tiến đến Hy Mộc đang ngồi bệch dưới sàn, bác nắm tay cô, lập tức Hy Mộc rút tay lại, môi run run tựa như sắp khóc. Bác đưa hai tay ra trấn an cô, sau đó cười hiền hậu:

- Tên cô là gì?

- Hy Mộc, nhưng tôi thích gọi là Hy hơn.

Cô chớp mắt nhìn mắt nhìn vị bác sĩ đang cười với mình. Ông ấy nghe xong thì thở phào, hỏi liền tiếp theo:

- Cô còn nhớ gì về bản thân mình không?

Hy Mộc thần thờ một lúc:

- Tôi có thai.

Vương Khiêm xoay qua nhìn cô, đồng tử màu hổ phách co lại suy nghĩ, bắt gặp ánh mắt của anh nhìn mình, cô lạnh lùng mà lướt qua. Vị bác sĩ nghe thế thì lo lắng nhìn sang những người đồng môn, họ cũng mang vẻ mặt đầy khó hiểu. Ông ấy đứng dậy, đi đến Vương Khiêm cuối đầu 1 góc 90 độ, cung kính:

- Thưa ngài cho phép chúng tôi kiểm tra lại sức khỏe cũng như bệnh tình của phu nhân.

Khiêm gật đầu, sau đó nhìn sang Hy Mộc, anh bước đến, ngồi khụy một gối xuống, dùng hai ngón tay gõ vào trán cô:

- Đi với bác sĩ, sẽ không bị tiêm.

Đứng dậy sải bước dài ra khỏi phòng bệnh VIP, bóng lưng cô đơn của người đàn ông hằn trong đôi mắt thuần khiết của Hy Mộc.

Bóng dáng cao to sải dài trên hành lang bệnh viện. Hôm nay tuyết rơi nhẹ, từng hạt tuyết nhỏ cứ nô đùa sau đó đáp vào mặt đất lạnh băng, lạnh, nhưng chỉ lạnh trong lòng. Người anh yêu vì anh mà như thế, con anh vì anh mà như thế, chỉ vì những thứ công việc rắc rối kia kéo theo cuộc sống của anh. Nếu anh không bận, không tất tưởi, không quá chăm chút cho công việc, có lẽ giờ này cô và anh đã đi mua sắm cho Giáng Sinh. Sẽ dự định những gì cho ngôi biệt thự, quà gì cho người trong nhà, quà cho anh, cho cô, và cả đứa bé... Anh thật tệ, ngay lúc này điều duy nhất muốn làm đó là tự giết chết bản thân mình, anh đau đớn nhưng không tỏ ra, khuôn mặt bình thản đến lạ thường.

Bíp

Điện thoại reo lên hiện thị có một tin nhắn thoại:

- Khiêm, cậu phải thật bình tĩnh và không được làm điều gì kích động. Mình sẽ với danh dự và thể xác sẽ làm tất cả để giúp Hy Mộc. Hiện tại cô ấy đang rơi vào trạng thái mất trí nhớ tạm thời, tức là những ký ức sẽ tạm thời bị xóa đi, mà 40% là do Hy Mộc rất muốn xóa đi những điều đó. Tôi không biết việc gì đã khiến mọi chuyện xảy ra như thế này. Nhưng hãy tiếp xúc với cô ấy nhiều hơn, gợi cho cô ấy những điều gợi là cột mốc trong khoảng thời gian bên nhau, hy vọng cô ấy sẽ nhớ. 60% còn lại tôi nhờ cậu.

Vương Khiêm ngồi vào xe, ngả người ra phía sau đầy mệt mỏi, cô ấy không nhớ anh, vậy là cô cũng muốn quên anh... Hy Mộc, rốt cuộc em hận anh như thế nào, anh đau lòng, rất đau lòng.

Đã 5 ngày kể từ khi được chuẩn đoán mất trí, cô vẫn thơ thẩn, ngây ngốc như người mất hồn. Rồi đôi lúc đang ngủ cô bỗng bật dậy khóc to, tay giữ bụng mình chặt cứng. Những lúc đó Vương Khiêm đều ôm lấy cô, lòng nhói lên mỗi khi nghe cô khóc. Cô khóc như một đứa trẻ, mà đứa trẻ này sao mà đáng thương quá.

Cách

Cánh cửa phòng bệnh VIP mở ra, hôm nay anh lại đến, mang theo chiếc áo lông ấm dày màu nâu nhạt. Hy Mộc đang ngồi xoay lưng nhìn ra cửa sổ, chiếc rèm vàng chanh kèm màu trắng tuyết trắng tồ đậm lên vẻ đẹp nhỏ bé của cô gái đang thần thờ kia. Cô đưa mắt nhìn xa xăm một vật vô tri vô giác, tay ôm lấy bụng mình như giữ gìn một vật quý.

- Hy Mộc.

Giọng nói trầm thấp vang lên sau phía sau lưng, cô gái bất chợt quay lại, đôi mắt to long lanh nhìn anh, cánh môi mọng nhếch lên ;

- Khiêm.

Mấy ngày hôm trước, anh đã kể cho cô nghe những gì cô hay làm đi anh về, khi anh đi, khi anh và cô ngủ cùng, khi cô mè nheo với anh, những cử chỉ khi cô và anh là một cặp đôi hạnh phúc, nhưng cô vẫn như vô tình mà cố ý mà quên đi... Hôm nay anh sẽ đưa cô đến DTING. Nơi lần đầu anh gặp cô, nơi lần đầu của cô chỉ dành cho anh, cơ thể cô chỉ dành cho anh. Lần đầu vào hôm ấy, cô đã vô cùng thuần khiết, anh đã rung động ngay lần đầu khi cô nằm trên chiếc ghế sofa rộng mà nắm nghiền mắt, vô tư mà ngủ. Như một thiên thần được định trước nhiệm vụ là mở rộng trái tim anh.

Là ngày hôm đó, anh quyết định sẽ nhắc lại cho cô, ngày đó anh đã cảm thấy như thế nào, ngày đó cô đã sợ hãi ra sao. Và yêu anh ra sao...

***Thông cảm nha mọi người ơi. Mình bận học. Có một vài người nói mình xấu xa:)) để nữ chính không sạch sẽ, mắng mình dữ quá. Nhưng quan niệm của mình, không ai hoàn hảo dù là gì đi nữa. ***

16. Chương 16

Cô gái nhỏ bước từ chiếc xe đen lấp lánh, khoác trên mình bộ váy trễ vai màu hồng nhạt, ngắn đến đầu gối, chân mang guốc cao gót màu hồng cùng tông, tóc búi nhẹ nhàng, trông vô cùng kiều diễm. Cổng Dting mở rộng đón chào. Phục vụ đưa cô đến tầng lầu quen thuộc, thông báo cho cô số phòng như ngày trước. Hy Mộc ngăn người một chút rồi nhẹ nhàng đi vào. Không hiểu sao cô vẫn thấy căn phòng quen thuộc trong phút chốc, như đã trở thành một cột mốc trong tâm trí cô, nhưng... vẫn không thể nhớ gì được nữa, chỉ là thấy quen thôi. Cô ngồi xuống chiếc sofa đã từng làm cô điên đảo, nhún nhảy đến nổi mê tít mà ngây ngô nằm ngủ ở đó. Nhưng cô quên rồi, tất cả với cô bây giờ chỉ là: " Tại sao cô lại ở đây, và ở đây vì điều gì? "

Cửa chợt mở bíp một cái. Hy Mộc giật nảy mình đứng phắt dậy, hai tay nắm lại phía trước, chạm phải đồng tử màu hổ phách kia thì hoảng hồn lùi về sau. Anh bình thần cời khoác ngoài đặt lên ghế sofa, chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu càng làm tôn lên vẻ đẹp trầm lặng của anh.

- Tại sao lại là anh?

Vương Khiêm nheo mắt lại, sải bước dài đến ôm lấy cô, đặt đầu cô vào lòng ngực rắn chắc của mình. Trước đây anh không hề nhẹ nhàng như thế với cô gái của anh như thế đâu, nghĩ lại thì thật đau lòng. Bị hành động bất ngờ làm cho đờ đẫn, Hy Mộc dùng lực đẩy anh ra nhưng anh không hề lung lay, ngược lại còn ôm chặt hơn.

- Anh buông tôi ra, đừng, đừng động vào..

- ANH LÀ CHỒNG CỦA EM.

Vương Khiêm hét lớn trong sự bi thương, người con gái anh yêu, người vợ nhỏ nhắn của anh đang sợ hãi anh. Điều đó làm anh đau đớn không tả được. Nếu có thể chết, anh muốn mình chết ngay lúc này, Hy Mộc không còn nhận ra chính anh, mà anh lại là người gây ra nỗi đau đó cho cô, anh sống mỗi ngày là trong sự dày vò. Hy Mộc ngỡ ngàng, nước mắt chợt rơi, cô không hiểu sao lòng cô lúc này lại đau nhói lên như ai vò nát trái tim mình.

- Anh đừng nói nữa, tôi khó chịu lắm..

Dường như anh cũng cảm nhận được điều đó, anh buông cô ra, dùng tay nâng cằm cô lên, hôn vào đôi môi mọng nước của Hy Mộc, cánh môi cô run run sợ sệt, cả thân hình như dựa dẫm vào người anh. Từ ngày đó cô ngày càng ốm đi, không còn hồng hào và đáng yêu như lúc trước, càng khiến anh đau lòng mà muốn bảo vệ nhiều hơn.

- Ahhh...

Cô chợt như tỉnh dậy khỏi cơn mê muội, cắn mạnh vào môi anh khiến anh gừ nhẹ. Khuôn mặt giận dữ hét lớn vào mặt anh:

- Đừng động...

Vẫn như thường lệ, cô chưa dứt lời thì anh hành động. Anh khóa chặt hai tay cô, đặt trên đỉnh đầu, hôn vào cổ cô như một vật chiếm hữu. Bỗng cô lại nhớ đến ngày hôm đó, ngày mà thân thể cô bị xúc phạm, con cô chưa gặp mặt đã phải lo lắng còn sống hay đã chết. Cô hét lớn rồi khóc òa lên:

- Tôi không muốn...Tôi không muốn...Tôi đau.....

Chữ “đau” như thấm vào trong máu của anh. Anh dừng lại, lùi về phía sau, Hy Mộc tự ôm lấy bản thân mình gãi khủy xuống, nước mắt rơi như những hạt mưa nặng hạt, cứ thay nhau nối đuôi mà rơi xuống. Khiêm chỉ lặng lẽ đứng nhìn, anh mắt ngày càng đen lại, sắc mặt vô cùng khó coi, anh vội lấy áo khoác trên ghế sofa, quay bóng lưng rời đi.

phụp

xoảng

- Áhhhhh..

Kính trong căn phòng vỡ vụn từng miếng nhỏ, Hy Mộc hét toáng chạy lại phía anh. Như một thói quen anh ôm cô vào lòng, quay nhanh người lại, động tác của anh chỉ tốn 2-3 giây, vô cùng chuẩn xác, triệt để bảo vệ cô. Đèn cứu hộ kêu riu rít, phục vụ, quản lý của khách sạn ra vào nườm nượp, xác nhận đó là phòng của Vương tổng đang ở thì 10 người cận vệ dưới sảnh lập tức ra vào thang máy như ong vỡ tổ.

Nhưng...

Trong căn phòng thì hoàn toàn im lặng, không khí bức bối đang tràn lan đầy căn phòng. Hy Mộc bối rối trong vòng tay của anh, mà anh như một bức tường vững chãi phía sau cô, bao bọc cô. Đẩy tay anh ra, cô rời khỏi vòng tay của anh, chạy ngay đến cửa tìm cách mở, bỗng sau lưng có tiếng ngã khụy xuống...

Cô quay người lại, một lần nữa, trái tim như bị ai thiếu đốt, đau đớn đến nghẹt thở.

Vương Khiêm nằm trên vũng máu lan rộng, khuôn mặt vẫn bình thản đến lạ thường. Cận vệ đập vào cửa phòng thô bạo nhưng không mở được, cửa được thiết kế theo công nghệ cao cấp, chỉ có dấu vân tay của anh, và cô, mới mở được. Hy Mộc sợ hãi quay ra nói to: ” Ai đó giúp tôi với, anh ấy bị...”

- Các cậu im lặng.

Anh cố gắng giọng nói to, đám cận vệ lập tức im lặng đứng nghiêm nghị trước cửa phòng.

Anh thở dài, cười nhẹ:

- Tất cả đều vì anh. Em như thế, tất cả đều là vì anh.

Hy Mộc khóc to, kí ức ủa về như thước phim cũ, thước phim hạnh phúc nhưng vào thời khắc này mà một điều bi ai nhất.

Anh nhìn cô, ôm cô, hôn cô, nắm tay cô. Lần đầu của cô, tình yêu của cô, người bảo vệ cô. Tất cả, tất cả đều là anh. Mà người đó, đang ở đây cùng cô, với vết đạn bên vai trái. Hy Mộc chạy nhào đến ôm lấy anh, gào to:

- Em xin lỗi. Khiêm, Khiêm...

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nay hốc hác đi nhiều, anh khẽ chớp mắt:

- Như thế này đều là trả giá cho lỗi lầm của anh dành cho em. Anh xin lỗi vì đã để em một mình. Xin lỗi vì đã làm cho con mình dù chưa sinh ra đã bị chuẩn đoán là không lành lặn. Anh yêu em, em cần biết điều đó.

- Không phải lỗi của anh. Khiêm...Khiêm...

Hy Mộc chạy đến tìm cách mở cửa, rút cuộc cánh cửa này mở như thế nào. Cô tức giận đập mạnh vào cửa.

- Hy Mộc. Ngay cửa có một chiếc hộp cảm ứng. Em đặt bàn tay vào cửa sẽ mở, mau lên.

Bên ngoài vọng vào tiếng nói gấp gáp của Hành Khiết. Vừa lúc vô tình đến bàn chuyện cổ phần cho Dting, anh nghe chuyện của Khiêm liền chạy ngay đến. Hy Mộc nghe theo, một tiếng “bíp” thì cửa mở. Hành Khiết xông vào giật mình khi thấy anh nằm bất động ở đó. Hy Mộc gào lên:

- Cứu anh ấy đi. Làm ơn.

Hành Khiết đỡ lấy Vương Khiêm, ra lệnh cho cận vệ một nửa xuống chuẩn bị xe, một nửa ở lại giúp đỡ anh để miệng vết thương không hở to nhất. Hành Khiết trực tiếp lái xe đưa Vương Khiêm đến bệnh viện. Trên đường đi không ai nói với ai câu nào, chỉ toàn là tiếng thút thít của cô gái nhỏ, tay cô nắm chặt lấy tay anh. Tại sao cô không nhận ra anh sớm hơn, tại sao lúc anh ôm cô vào lòng, cô lại nhắm mắt mà đẩy anh. Nhắm mắt mà khóc thét khi anh hôn cô..

Anh lờ mờ hí nhẹ mắt ra, lấy trong túi quần chiếc nhẫn kim cương chiếu sáng như hàng ngàn vì sao tụ họp lại.

- Cửa em, chiếc nhẫn kia...mất rồi..

Anh khó khăn nói với cô. Lúc này lòng cô đau thắt lại, không biết nói gì hơn mà đưa tay mình ra để anh đeo vào. Cô khóc nghẹn ngào như một đứa trẻ. Tay nắm chặt lấy tay anh, không khỏi cầu mong.

Chiếc xe lao nhanh đến bệnh viện cách đó không xa. Bác sĩ và mọi người đều làm hết khả năng của mình. Tình trạng thấy xạ thủ định bắn vào tim, nhưng lệch hướng cách đó khoảng 3,2 cm. Cũng may thể lực tốt nên sự nguy kịch có thể giảm khoảng 15-17%. Nếu là hướng đạn bị lệch, vậy chắc chắn không phải xạ thủ của băng đảng khác, vậy người bắn là ai?

Màn đêm buông phủ lạnh lẽo trong thành phố, Hành Khiết, Hy Mộc đều chập vạt trong bệnh viện, vì không phải bệnh viện của Lãnh Phong nên không ai yên tâm. Tổng cộng có 8 cận vệ xung quanh phòng VIP. Hy Mộc ngồi cạnh nắm chặt tay anh, không ngừng sụt sùi. Hành Khiết chỉ lặng lẽ đứng dựa lưng vào tường nhìn, bởi lẽ những cảnh lúc trước xảy ra như cơm bữa, nhưng hôm nay thì đặc biệt hơn, anh có một người để đau lòng. Chắc cũng cảm nhận được điều đó nên tên tiểu tử này giả vờ đau ốm ngất xỉu đây.

Reng reng

- Alo...

- Là ai?... Hàm Lân?...

- Hàm Lân là ai?

Hành Khiết nhận được điện thoại nên rời khỏi phòng, Hy Mộc biết đó là báo tin nên đi theo. Dù sao cũng là người cao cao thượng thượng của giới hắc đạo, không nói bị trúng đạn, dù có lỡ bị trầy xước người đó cũng phải tìm ra bằng được. Hàm Lân, nghe tên rất quen, nhưng cô không thể nhớ ra, cô đứng từ phía sau hỏi lên khiến Hành Khiết giật bắn người.

- Em làm gì thế. Amen, nếu anh không phải người đàn ông chân chính thì chết anh rồi!

- Hàm Lâm là ai?

- Là tên đã bắn Khiết.

Hành Khiết nghiêm nghị trở lại, nói rất rõ ràng. Hàm Lâm...Hàm Lâm...Hy Mộc mở to mắt, tay nắm thành quyền, nghiến răng nghiến lợi mà nói:

- Tên đó giờ đang ở đâu?

Hành Khiết do dự một lúc, sau đó nhìn thấy sự tức giận của Hy Mộc thì lên tiếng:

- Bây giờ anh và mọi người đi gặp tên đó...

- Em đi cùng anh.

Cắt lời Hành Khiết, cô sải bước trên sảnh một cách đầy mãnh mẽ. Hàm Lâm, hét lấy đi người mẹ duy nhất của tôi, còn dám hù dọa lấy đi mạng sống chồng tôi. Xem ra tôi không ngồi yên được nữa rồi.

Xin lỗi mọi người vì một thiên niên kỉ mới ra chap. huhu

17. Chương 17

Hy Mộc cùng 7 người đàn ông lực lưỡng có, mập mạp có, bảnh bao có, đứng thành hàng ngang dài trong căn phòng tối tăm đầy mùi máu và xiền xích thì thay phiên nhau chà xát vào nhau tạo ra tiếng động.

-Không, thả tôi ra, tôi không làm gì hết, cởi trói cho tôi, không...

Người đàn ông tay chân bị trói chặt bằng dây xích, treo thẳng người, phía dưới bàn chân là một bể nước nóng còn bốc khói nghi ngút. Hàn Lâm, hẳn vừa bị đem về vài tiếng trước, nay đã bị hành hạ đến nỗi không còn ai nhận ra.

- Nước xem ra đã nguội rồi, Lai Hoãn...

- Hy Mộc....dù sao...dù sao ta cũng là cha dượng con...

- Đừng nói bừa, Hàn Lâm.

Nghe chính Hy Mộc thẳng thừng nói tên mình, Hàn Lâm càng thêm run rẩy, ông không nói gì nữa mà thay vào đó khuôn mặt xanh tái đi.

Một vệ sĩ thay nước trong bể đi thành một bể nước nóng tưởng chừng bỏng cả da người. Ông ấy không chịu được mà hét to, cả người run rẩy khiến dây xích cũng kêu xốn xoảng. Hy Mộc trừng mắt một cái, cô hỏi một tên vệ sĩ đứng cạnh:

- Đưa tôi khẩu súng.

Thấy cô gái đứng cạnh mình chỉ cao bằng cổ mình, thân hình nhỏ bé mỏng manh nhưng vừa nói gì thế này. Hẳn chờ người ra lương lự rồi nhìn sang Lãnh Phong cùng Hành Khiết cách đó không xa. Hai người cũng bất ngờ vì yêu cầu đó của Hy Mộc, quả là phu nhân của quý dữ, Lãnh Phong lập tức dùng ánh mắt ra hiệu không được, Hành Khiết liền khẩu khỉnh ngăn anh, lấy ở thắt lưng cây súng lục loại xịn, mạ bạc bóng lưỡng quăng cho Hy Mộc:

- Đây cô bé, dùng cái này.

Hành Khiết cười khoái chí mong chờ viễn cảnh tiếp theo, Hy Mộc chụp khẩu súng bằng hai tay, ây da, xem ra không nhẹ như cô tưởng tượng đâu nha, cầm như thế nào, và bắn như thế nào nhỉ. Mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào Hy Mộc, bên ngoài cô không hề tỏ ra là một người ngớ ngẩn, lạnh lùng mà giờ khẩu súng lên, tim không khỏi đập liên hồi:

- Nói, tại sao lại nhắm vào Khiêm?

Hàn Lâm thấy khẩu súng hướng về mình thì mồ hôi tuôn như suối, ông khóc như một đứa trẻ:

- Mộc Mộc..... Con không nên làm như vậy..... Ta không làm gì, không làm gì cả...

Đùng

Hy Mộc bóp còi bằng hai tay, viên đạn cắm phập vào chân phải hắn khiến hắn la hét không ngừng, cả căn biệt thự rộng lớn nay chìm vào biển lặng, không phải là lần đầu họ thấy những cảnh này, mà là lần đầu thấy một cô gái nhỏ dám giơ súng bắn một người, mà kĩ thuật lại không hề có. Hàn Lâm ngất đi, Hy Mộc lại sai người dội nước rồi tỉnh lại, cứ như thế từ tối đến sáng, khoảng 30 người ngự trị các chức vụ khác nhau trong giới ngầm vẫn không rời đi, sự việc quan trọng như vậy họ bỏ lỡ thì coi như mất một màn kịch hay. Hàn Lâm bị hành hạ đến chết đi sống lại, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Cuối cùng cũng chịu khai với giọng thều thào như thở:

- Là Khương Lí..... ả ta và cô con gái chết tiết đó đã nói..... sẽ chia cho ta nếu dành được con rể nhà..... họ Vương. Thật hậu hĩnh... Và còn...nếu như họ không thành công..hãy tiêu diệt hẳn họ họ.....

- Tại sao ông lại chấp nhận điều đó trong khi chúng tôi không quen biết ông? Tại sao lại cướp đi mẹ tôi một lần, lại còn muốn cướp đi chồng tôi. Nếu anh ấy có mệnh hệ gì, ông sẽ không còn lười mà nói như bây giờ đâu.

Hy Mộc hét lớn vang vọng cả căn biệt thự rộng lớn, nước mắt dàn dụa thay nhau chạy dọc xuống gương mặt ửng đỏ vì tức giận. Tất cả chỉ vì danh vọng, tiền bạc, rồi cuộc tình yêu có tồn tại với những con người này không?

- Ở đây cận vệ nào bắn chuẩn nhất?

Một tên cận vệ tự tin bước lên, Hy Mộc hài lòng nhìn hắn, giao cho hắn khẩu súng bạc của Hành Khiết. Người ngoài 8 đời cũng chưa chắc sờ được cây súng này, vậy mà hôm nay Hy Mộc xem như đồ chơi, tên vệ sĩ được truyền cho súng bạc thì mừng rỡ trong lòng.

- Nhắm cho chuẩn, vết đạn của Khiêm thì lệch, nhưng của tên này thì không.

Tên vệ sĩ cuối đầu một góc 90 độ, giơ tay ngang vai.

Đùng

Hàn Lâm hét lớn. Rồi không nghe tiếng hắn la hét nữa.

Hy Mộc quay đầu đi, tìm thất lại, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống đến cái má trắng hồng. Cô nắm chặt tay giả vờ như cứng rắn, bước thật nhanh đi. Ở trong căn biệt thự, mọi người đều dõi theo bóng lưng cô, sau đó gật gù tán thưởng, quả là một cô gái bản lĩnh, xứng đáng là người phụ nữ của ông chủ.

Hy Mộc bắt taxi trở về bệnh viện, trong lòng khó chịu bức rức không ngừng. Cô đã chấm dứt đi một mạng sống, đúng, cô đã làm như thế. Hy Mộc thở dài, mệt mỏi dựa vào thành ghế, người không còn chút sức lực, khuôn mặt hồng tái mét đi. Tên tài xế thấy vậy cũng lén nhìn vào gương, cô gái này thật lạ...

Hy Mộc bước nhẹ cô đơn trên hành lang bệnh viện, dọc theo lối đến phòng của Vương Khiêm. Mở cửa bước vào, mùi hương quen thuộc của riêng anh xộc vào mũi khiến cô bỗng nhiên đau lòng khôn xiết. Cô nắm chặt tay, bỏ giày cao gót, bước đến mà cuộc tròn vào người anh, ôm anh mà nước mắt.

Cô không biết sống thiếu anh lại đau đớn và buồn bã như thế. Anh đã che chở cho cô như một trách nhiệm, yêu thương cô đến cô cũng phải đau lòng. Khiêm, em xin lỗi, em chưa bao giờ nghĩ cho anh, một chút cũng không có. Hy Mộc ngược nhìn khuôn mặt anh tuần được điêu khắc tỉ mỉ của anh, vương lên hôn nhẹ vào má thật cẩn thận, không để anh bị đau, lòng thầm mong cho anh thật khỏe mạnh.

Vương Khiêm tỉnh dậy thì đã gần trưa, anh mở mắt dậy một cách sáng khoái, cảm giác tay phải bị ai đó giữ chặt, anh nghiêng người ôm cô gái ấy vào lòng, thật nhẹ nhàng sợ cô tỉnh giấc. Anh nhú mồm nhẹ một cái, vết thương dường như do động đậy nên khó chịu. Anh ôm cô như một báu vật, cảm giác này thật dễ chịu, rất lâu rồi anh không được ôm gái nhỏ của anh, em đã gãy đi nhiều rồi, nghĩ đến đó lòng anh chợt nhói đau.

Hy Mộc cũng sớm tỉnh, cô ngẩn đầu lên nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách dịu đi, anh sờ sờ cái má hồng của cô:

- Khóc?

Anh biết chứ, lúc thức dậy đã thấy mắt cô ngấn nước, lại còn sưng, tay anh thì vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt, chắc hẳn đã khóc đã đêm, nhưng vì chuyện gì? Hy Mộc nhìn anh, lắc đầu, mọi chuyện tối qua ủa đến, lắc đầu nhưng nước mắt cứ ứa ra không ngừng, Hy Mộc lấy tay lau đi, định bật người dậy nhưng bị anh ôm lại, chạy không xuể. Vương Khiêm ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, tỏ vẻ không hài lòng, Hy Mộc cũng ngại ngùng nhìn anh sau đó vùi đầu vào ngực anh thút thít. Vương Khiêm đỡ người ra vài giây không hiểu chuyện gì, rồi nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt gầy lại khóc đến sưng mắt làm anh đau lòng. Anh nhẹ hỏi:

- Có chuyện gì?

Hy Mộc không muốn dấu diếm nữa, lòng nặng như chứa quả tạ ngàn tấn, cô kể hết sự việc cho Vương Khiêm nghe trong theo sự sợ hãi, oán giận, trách móc bản thân. Khiêm thấy rõ sự dày vò trong thâm tâm cô, nghe cô kể xong mà nước mắt đầm đìa cả khuôn mặt. Anh thắc mắc nhịu mày suy tư một chút, rồi nhờ cô lấy giúp mình cái điện thoại. Cô không chịu nức nở vùi vào lòng anh, điện thoại gì nữa chứ, người ta đang đau lòng sắp ngất, anh còn muốn lấy điện thoại làm gì, Hy Mộc oán hận cụng đầu vào ngực anh. Khiêm thấy cô như đứa trẻ thì cười nhẹ, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều trắc ẩn, anh ôm đầu cô hôn nhẹ lên trán, ngồi dậy tự mình đi lấy điện thoại, nhưng vừa định bật dậy thì bị Hy Mộc ôm lại.

- Anh đi đâu chứ, để em đi lấy cho. Thật ghét anh chết đi được.

Cô vừa đi vừa khóc trông lạc lõng và buồn cười vô cùng, anh lúc này muốn bật cười thành tiếng nhưng thôi, dù sao cô gái nhỏ của anh cũng yếu đuối thế này, anh không đành lòng. Cô đưa điện thoại cho Khiêm rồi, ngồi bên cạnh thút thít. Anh mở điện thoại ra, vào mục tin nhắn và điện thoại, không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào, vấn đề được giải quyết, anh nhắm mắt lại thư thả. Thấy anh thoải mái như thế, Hy Mộc càng khóc to hơn, tay bấu vào ra giường đến muốn rách đi. Anh cười lớn đặt cô ngồi lên đùi mình, ôm eo rồi hôn cô thật sâu, thư thả mà nhắm nháp vị ngọt của đôi môi cô, rồi tiến lưỡi sâu vào, cái lưỡi nóng hổi đến mê người. Hy Mộc không còn khóc nữa, tay thuận đặt lên ngực anh, lâu lâu lại bấu vào một cái. Sau một lúc chiếm giữ cô, anh thả ra để cô thở một chút, thấy cô mặt đỏ ửng thì khuôn mặt dịu đi, ánh mắt nâng niu, tay lau nước mắt cho cô:

- Hẳn chưa chết đâu.

Hy Mộc nghe vậy thì hết hồn mở to mắt nhìn anh, như muốn anh chắc chắn, thấy anh không có động tĩnh gì thì hỏi gấp gáp:

- Tại sao anh biết, sao anh lại chắc chắn như vậy. Anh lại muốn an ủi em chứ gì. Em đã làm sai tối như vậy anh còn thần nhiên mà hôn em, còn cười em nữa. Em đã giết một mạng người đó...

Hy Mộc cúi gầm mặt, giọng ngày càng nhỏ, sắc mặt ngày càng tối.

- Nếu em không giết, anh cũng giết. Chỉ bằng để em ra tay hẳn sẽ thanh thản hơn.

Anh đùa cô chắc, đây là thể loại gì đây. An ủi, hay trách móc? Cô định đánh anh một cái thật mạnh nhưng lại nhớ đến anh đang bị thương nên buồn rầu quên ngay ý nghĩ đó. Cô buồn vô cùng, muốn chết đi cho rồi.

- Anh là gì của Hắc bang?

Anh vừa nói vừa ôm cô, để cô vùi đầu vào cổ mình, như một vòng bảo vệ thật vững chắc khiến Hy Mộc đỡ đi một phần tổn thương trong lòng. Cô nhỏ giọng nói:

- Mafia...

Khiêm hài lòng với câu trả lời, hỏi tiếp:

- Mafia thì thế nào?

- Đúng đầu.

Hy Mộc suy nghĩ một chút, rồi trả lời ngây thơ như thế.

- Lệnh anh chưa ban, ai lại dám làm gì.

Câu hỏi không cho một ai trả lời, Hy Mộc vừa nghe thì chờ ra, một lúc sau mới đẩy anh ra. Ngơ ngác nhìn anh, cái miệng nhỏ nay đã thành chữ O tròn vo rồi. Anh buồn cười dùng tay đẩy miệng cô lại. Đúng vậy nha, dù bị thương hay gì anh cũng là người đứng đầu Hắc bang, ai cũng nể phục mà tuân lệnh răm rắp, ai lại đi nghe lời một cô nhóc như cô?

- Vậy là chưa....hắn chưa chết...?

Anh gật đầu nhẹ một cái. Sau đó nghĩ hoặc hỏi cô:

- Em có phải cô gái đã mang thai và sắp có chồng không vậy?

Hy Mộc không hiểu lời nói của anh, nhất thời gật đầu, rồi liếc mắt qua chỗ khác suy nghĩ. Thấy cô gật đầu thì anh cũng ngỡ ngàng, đợi cô suy nghĩ hồi lâu. Anh mới lên tiếng:

- Em sao lại ngây thơ như thế?

Ngây thơ? Cô hiểu ý của hắn rồi, đồ đáng ghét. Ý anh nói là cô nhẹ dạ cả tin chứ gì, đúng là nhẹ dạ cả tin nên mới yêu anh đó. Hy Mộc cúi đầu giọng hờn dỗi, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay nói nhỏ:

- Dù sao anh cũng chưa cưới em, làm gì có quyền nói...

Sao anh có thể không nghe lời cô nói được, tự trách mình bị thương mà không thể đưa cô đến đăng ký kết hôn ngay, rồi tổ chức một lễ cưới lớn vào ngay ngày mai. Nhưng anh cũng không muốn đợi đến khi vết thương lành, rút mạnh kim truyền nước biển ra, đặt cô xuống giường, vừa đi vừa cởi áo ra, Hy Mộc thấy vậy thì chạy nhanh đến đỡ lấy áo anh:

- Anh làm gì vậy, anh vẫn chưa khỏe đâu.

- Kết hôn với em.

Cổ họng cô cứng đờ, nói gì nữa bây giờ khi hắn nói kết hôn với mình trắng trợn như vậy. Vừa nãy vừa oán trách không được cưới, bây giờ được rồi thì lại chần chừ, Hy Mộc tự oán trách mình rồi đây. Lấp bắp nói:

- Kề...kết hôn từ từ hãy tính. Anh đang bị thương, em không an tâm.

Cô ngược đầu như đang răn dạy anh, khiến anh không khó chịu mà còn thêm ảm áp. Cô bé này từ khi nào lại biết quan tâm người khác một cách ngốc nghếch như vậy. Được rồi, từ từ thì từ từ vậy, đợi anh không còn bị thương nữa, sẽ cưới cô và cho cô mọi thứ hạnh phúc trên đời này, mọi sự dịu dàng mà anh có. Hy Mộc giúp anh mặc lại áo, cài khuy áo cho anh. “Úmmm” bị anh ôm lại hôn bất ngờ, Hy Mộc kêu nhẹ một tiếng, nụ hôn mãnh liệt chào buổi sáng, rồi từ từ di chuyển đến phía tường, anh dùng một tay ép cô dựa sát vào mặt tường lạnh, hung hăng mà hôn cô, đầu lưỡi dây dưa nóng lên, Hy Mộc cảm thấy râm ran trong lòng, tay ôm cổ anh, hô hấp gấp gấp hơn, anh thì vẫn bình tĩnh, quả thật bị thương nhưng anh vẫn có suy yếu gì đâu. Cô oán hận trong lòng, đợi anh thả cô ra thì vội vàng hít lấy không khí cho đỡ ngộp. Một lần nữa bị dồn vào tường, váy hồng bị tuột xuống để lộ áo ngực trắng tinh cùng bầu ngực hồng hào, tham lam mà cắn mút một hồi, anh dùng tay chuyên nghiệp cởi nút áo ngực cô ra, để lộ đôi ngực vun cao với hai đỉnh đầu đang co rút lại như hạt châu quý. Không kiềm chế được mình, anh ngậm lấy hạt châu đó mà dày vò trong khoang miệng, tay còn lại se hạt châu phía đối diện, bầu ngực hồng nay đã xuất hiện dấu hôn đỏ thắm, hai hạt châu quý cũng sưng lên.

Cách

Có người vào, anh lập tức động tác nhanh như chớp ôm cô xoay người đưa lưng ra phía cửa. Vì cô nhỏ bé nên nhìn từ phía ngoài sẽ không thấy, chỉ thấy tấm lưng rộng của anh. Cô y tá thân hình đầy đặn bước vào:

- Không cần.

- Dạ?

...

- À, nếu không cần tiêm thuốc thì vết thương sẽ rất khó hồi phục ạ. Sẽ không đau đâu...

- Tôi chỉ nói một lần.

Cô ý tá thấy anh nói không cần tiêm thuốc thì khuyên nhủ. Cô đã năn nỉ người khác thay ca cho mình đến khô cổ chỉ muốn gặp được anh, nghe nói anh khuôn mặt tuấn tú, thể chất tốt lại là chủ tập đoàn Vương thị, cô gái nào chả thích chứ. Vậy mà đến đây chưa bước vào được đến cửa lại bị anh đuổi đi không thương tiếc, lại không quay đầu nhìn người ta một cái. Mà từ sau lưng cũng cảm nhận được khí lạnh từ anh toát ra, sự nguy hiểm như sẵn sàng vỗ nát mình, cô ý tá đành bĩu môi đóng cửa lại. Chợt phát hiện ra đôi chân trắng nõn sau bóng lưng anh, không khỏi bực tức mà đóng sầm cửa lại.

Hy Mộc mềm nhũn trong lòng anh, mặt đỏ bừng bừng, nép vào người anh như chú thỏ bé nhỏ, để mặc anh giải quyết mọi chuyện, cô lúc này chỉ thấy thân thể nóng ran lên thôi. Thấy cô im lặng, anh nâng mặt cô lên, nghĩ cô sợ hãi nên mặc lại quần áo cho cô, Hy Mộc cứ thấy trống trải bức rức thế nào nhưng không chịu nói ra, sẽ xấu hổ chết mất. Anh bước tới lấy điện thoại.

- Lãnh Phong, chốc nữa tôi sẽ qua.

Không ở lại đây được, an ninh quá kém, dám phá bình bầu không khí của anh. Thỏ non còn chưa ăn được, anh có chút giận. Bước đến chỉnh trang lại y phục một lần nữa cho Hy Mộc.

“Ui da”

- Xin lỗi chị, chị có sao không ạ. Tôi xin lỗi tôi sợ ý quá. Tôi xin lỗi.

Cô ý tá ban nãy giận dữ ùng ùng bước đi, đến cua quẹo thì tông trúng một người phụ nữ sang trọng. Đeo cặp kính đen bóng loáng, tóc nhuộm vàng hoe, khoác da beo, chân váy da và áo hai dây phía trong, chặn mang đôi gót cao vót. Cô ả bị choáng ngã vào bức tường bên cạnh nên hét lớn, khiến cô ý tá cuối đầu xin lỗi không ngớt, rồi đứng thẳng dậy, phui phui áo da beo của mình, sửa lại cái áo xịn rồi bước đi. Chợt nhớ đến gì đó rồi quay lại hỏi:

- Đây, phòng của Vương Khiêm ở đâu?

- Anh định chuyển qua bệnh viện của Lãnh Phong à, như thế có ổn không?

Hy Mộc lo lắng hỏi, vừa rồi hình như sắc mặt hẳn không vui, y như lúc cô mới vừa gặp hẳn. Rất lạnh khốc khiến cô sợ. Ánh mắt hẳn lúc này cũng không khác đi, nói khó chịu:

- Ở đây không tốt, Hành Khiết dường như không phải anh em tốt, để anh vào một chỗ dù cửa phòng VIP cũng có thể vào dễ dàng.

Hy Mộc nghe xong thì bật cười, khuôn mặt nhỏ tươi tắn như ánh nắng mặt trời ngoài kia khiến lòng anh dịu đi, dường như chỉ có một mình cô có thể khiến anh quên hết mọi thứ mà vui vẻ. Nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của cô:

- Cười? Đợi đến chỗ của Phong, em sẽ không còn cười được nữa. Cửa ở đó chỉ có mình anh mở được.

Hy Mộc nghe xong thì ngượng chín mặt, cô đánh vào ngực anh một cái rồi lườm anh thật sắc. Anh cười ôm cô vào lòng.

- Em muốn ăn gì?

- Anh ăn gì em ăn đó.

- Anh ăn em.

- Anh....

Căn tượng ngọt ngào lọt qua khoe hở của cánh cửa phòng, cuộc hội thoại ban nãy lại lọt vào tai người phụ nữ đứng phía bên ngoài. Mắt cô ả đỏ hoe, mày nhíu lại như dính vào nhau, khuôn mặt khó coi vô cùng. Giận dữ bước đi, tay nắm chặt lại đến nỗi móng tay ghim vào lòng bàn tay chảy máu.

- Vương Khiêm, chỉ có Trà Ni em mới xứng là người anh yêu, mới xứng là người để anh ôm lấy mà vui vẻ. Anh tuyệt đối không được có người nào khác, em không cho phép điều đó. Trà Ni của anh đây, một ngày nào đó sẽ lại là của anh.

Xem tiếp ở chap sau <>

18. Chương 18

Vừa chuyển đến viện của Lãnh Phong, Vương Khiêm được sắp xếp một căn phòng rộng rãi, hiện đại bậc nhất dành riêng cho anh. Bên ngoài phòng đề chữ “Boss” lớn luôn hiện màu đỏ, cửa sử dụng dấu vân tay, gồm dấu vân tay của anh, Lãnh Phong, Hành Khiết, Quyết Tùng và Niel. Đến ngay cửa phòng, anh ấn vào hộp đen dây số dài, rồi nắm tay cô để vào phía hộp, bíp một cái lóe sáng ánh màu xanh. Anh thần nhiên rút tay vào túi, hài lòng.

Thấy anh hồi lâu không mở cửa, cô nhìn anh hỏi:

- Sao anh không mở?

- Em mở đi.

Anh vừa nói vừa hướng mắt về phía cửa. Hy Mộc ngơ ngác hiểu ra ý anh, để tay lên chiếc hộp, bíp một cái cửa tự động đẩy ra, cô giật mình lùi lại. Thấy bộ dạng cô trông như người lạc hậu từ quá khứ đến, anh bật cười ôm cô vào trong.

- Quaaaaaaaaaaaaa.

Trong phòng như một căn biệt thự thu nhỏ, thật sự không phải phòng bệnh viện nha. Cửa kính trong suốt có thể nhìn cả thế giới ngoài kia, có rèm vàng nhạt che phủ. Rộng bằng cả một căn nhà, giường ngủ to, có ghế sofa to, có tủ lạnh to, tivi to tất cả đều rộng lớn quá. Hy Mộc như thường lệ bị hấp hồn bởi những thứ xa xỉ, cô nhìn xung quanh thích thú, hết xoa xoa cái giường, nhún nhún trên ghế sofa, mở đến tủ lạnh, soi gương bằng tivi loáng bóng. Chạy đi chạy lại, đến cả vào toiler cũng cảm thấy thích thú. Khiêm thì vẫn thần nhiên như ở nhà, anh không thấy có gì thú vị cả, hay anh đã sung sướng quá rồi? Thấy cô gái nhỏ vui vẻ như thế anh thấy cũng không muốn chặn ngang, bước đến cởi áo định đi tắm.

-Ahhh...

Hy Mộc chạy từ nhà tắm ra, thấy anh thì thảng lại theo quán tính mà đổ dồn vào lòng ngực anh.

- Em xin lỗi em xin lỗi, anh có đau không, để em...

Anh chặn đứng từ kế tiếp, đưa lưỡi vào cắn mất lời cô. Đầu lưỡi như vừa nâng niu vừa tàn sát trong miệng, cuồng nhiệt và si mê, Hy Mộc đến thở cũng khó khăn. Hai tay anh ôm eo cô, rồi chuyển dần xuống cái mông cắn mịn. Chiếc váy của cô rườm rà quá, anh không thoải mái. Buông cô ra dùng tay xé toạt y phục cô, mạnh mẽ dứt khoát, để lộ thân hình trắng hồng.

- Khiêm....vai anh...

Khiêm lại hôn cô, giờ khắc này anh không cho phép cô nói nữa. Một người khỏe mạnh luyện võ từ bé như anh, cộng thêm những năm tung hoành đến giành được chức Mafia như hôm nay, làm sao không trải qua những chuyện như vậy, có những vết thương còn nguy hiểm hơn, như thế này đã là gì với anh. Vương Khiêm vừa hôn vừa dằn vò cái mông trắng mịn của cô khiến nó ửng đỏ, in rõ dấu tay to của mình mới thôi, rồi hờ hững đặt tay lên ngực, trên đùa nhụy hoa mẩn đỏ.

“Ummm...” Hy Mộc kêu nhẹ một tiếng rồi đẩy anh ra, sợ những chuyện này sẽ động đến vết thương anh khiến nó hở miệng, nhưng sức quá yếu không làm gì được lại bị anh xoay người đè vào tường. Bầu ngực chà xát vào tường cứng khiến cô hơi đau, rên lớn một tiếng. Tay anh ôm ngay eo cô, cố định vô lại chồm lên hôn cái cổ trắng nõn, cắn mút như thưởng thức một que kem.

Cảm thấy vật bên dưới anh ngày càng to và cứng, Hy Mộc lo sợ, thở gấp ngửa đầu gọi anh:

- Khiêm.... anh đang bị thương.... Còn con mình nữa... Anh....

Vương Khiêm nghe Hy Mộc nói khó khăn, nhíu nhẹ mày dừng động tác lại, khuôn mặt không chút biểu cảm xoay người đến phía tủ, lấy một bộ đồ bệnh nhân màu xanh da trời nhàn nhạt, thơm mùi hoa oải hương, thuận thực mặt cho cô.

Hy Mộc tập trung quan sát sắc mặt anh. Thấy hai mắt anh đỏ ngầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ kiềm chế lại càng cảm thấy có lỗi, nhưng biết sao được, cả anh và con đều quan trọng mà.

Mặc đồ cho cô xong, anh ngó nghiêng về mặt khó hiểu rồi hỏi:

- Cứ mặt thế này à?

Hy Mộc giật mình, nghe anh hỏi thì nhìn xuống xem xét, bộ đồ rộng làm cô như một đứa con nít trốn đồ của bố mẹ mình vậy. Cũng đúng thôi vì Vương Khiêm quá lớn so với cô mà. Thấy thiếu thiếu nhưng cô cũng không để ý mà qua loa: “Được rồi mà, chỉ là rộng quá thôi ”

Khiêm nghe cô nói xong thì gật đầu, cười nham hiểm một chút.

Lúc này gần chiều, Hy Mộc đang nằm ở giường xem tivi cùng anh, nắng chiều làm mắt dịu đi thật đẹp, lại nhìn từ tấm kín rộng này ra thì thật tuyệt vời. Cô nằm gọn trong vòng tay anh, thích thú cùng anh xem tivi, tay nắm chặt anh như đứa trẻ sợ lạc.

bíp bíp

Anh nghe tiếng thì ngồi dậy, ngó ra phía cửa, thấy hộp đen cạnh cửa báo màu đỏ thì đi đến xem. Hy Mộc cũng ngốc ngếch đi theo. Anh nhấn nút ở phía hộp, tiếng người bên ngoài vang lên.

- Vương Khiêm, mau mở cửa.

- Khiêm, anh mau mở cửa cho em.

- Nếu anh không mở,...

bíp

Đèn màu xanh hiện lên, cửa tự động mở, Vương Khiêm chán nản bỏ hai tay vào túi áo đi một mạch vào trong, không tiếp khách, khuôn mặt hờ hững tức giận. Hy Mộc nhìn theo anh rồi tập tức xoay ra cửa. Bị mùi thơm của nước hoa làm khó chịu, đúng là khi mang thai sẽ rất nhạy cảm, cô kiềm chặt lồng đang trong cuốn họng, cười một cái rồi hỏi:

- Chị...?

Cô gái thân hình bồng bềnh, ba vòng được tăng bốc đến khó thở nhìn cô. Hất nhẹ mái tóc xoăn mượt thả dài ngang lưng lườn cô một cái, định mở lời làm cho cô gái kia đến đau lòng cũng không thể.

- Chuyện gì?

Khiêm ngăn ả lại, chặn đứng lời nói của ả làm ả tức giận mà ngơ ngàng nhìn anh. Sau đó kiềm nén lại mà dịu dàng:

- Em đến để thăm anh, nghe anh bị thương mà trong lòng không yên ổn, Khiêm, anh có nhớ em?

Cô chắc chắn anh vẫn còn yêu cô, hoặc không thì có thể còn một chút gì đó vương vấn, cô là mối tình đầu, chiếm trọn tình cảm, ngay cả lần đầu tiên của Khiêm của là của cô. Thử hỏi sao Khiêm lại nỡ đối xử với cô tàn nhẫn?

- Tại sao lại nhớ cô?

Hy Mộc kiềm lòng không nổi lên tiếng phán bác. Nhớ gì chứ, cô ta là ai mà ngang nhiên như vậy, còn Khiêm, sao anh lại không làm gì cả?

- Cô biết tôi không cô bé? Tổ Trà Ni.

Hy Mộc run một cái rồi nhìn về phía bóng lưng Vương Khiêm, không nói gì nữa. Không khí cứ thế mà căng thẳng. Hơi thở của người đàn ông nặng nề lan tỏa trong căn phòng. Trong anh lúc này chắc hẳn phải tổn thương lắm, dù không muốn Hy Mộc cũng hiểu điều đó rất rõ. Cô đi đến dựa vào lòng ngực anh. Ngược khuôn mặt trắng hồng, bàn tay nhỏ đặt lên khuôn mặt được chạm khắc tuấn mĩ đó rồi nói nhỏ:

- Em đi đây một chút, sẽ không sao.

Cánh cửa phòng đóng lại. Khiêm vẫn đứng đó tựa hồ thời gian ngừng lại. Còn Trà Ni, khi cánh cửa vừa đóng lại đã vội chồm lấy ôm anh, vùi đầu vào ngực anh, khóc nức nở. Người đàn ông này bao lâu rồi vẫn vậy, vẫn ấm áp và an toàn khi ở cạnh. Tiếc thay trước kia đâu ngờ anh lại có tiền đồ như bây giờ, nhưng không sao cả, “anh hùng không qua ải nổi mĩ nhân”, con thỏ nhỏ kia cũng chẳng là gì. Cô sẽ lấy lại những gì đã mất.

- Ni nhớ anh, thật sự nhớ anh, em xin lỗi vì những gì em đã làm. Em không cố ý, là em ngây dại, em còn quá trẻ để nhận ra tình yêu của mình to lớn thế nào, để khi đánh mất hạnh phúc của mình em mới tự trách bản thân. Khiêm, em về rồi, từ bỏ mọi thứ, ở lại với em.

Anh đứng yên, tựa hồ như một vật vô tri vô giác, nước mắt từ khóe trào ra.

- Khiêm, anh khóc?

Cô lấy tay lau đi nước mắt cho anh nhưng bị anh cự tuyệt quay đi.

- Khiêm, em...

- Về đi.

- Khiêm.....em.....em thật sự.....yêu anh...

- Đừng ngại tạo cho những gì cô đã làm, đến tuổi này rồi còn nói dối?

- Em không nói dối, em yêu anh.

Trà Ni cởi bỏ bộ váy ôm khít cơ thể của mình ra, thân hình hoàn mĩ khiến cánh đàn ông thêm khát. Cô đi về phía anh, nước mắt lăn dài trên gương mặt ngọc:

- Anh không nhớ, chúng ta đã từng là lần đầu của nhau?..... Anh cho em, và em cho anh. Chúng ta đã từng là một. Đã từng là của nhau. Không ai có thể ngăn cản. A....

Nhận thấy ánh mắt khác thường của Khiêm, cô nghĩ mình không nên nói nữa. Sau đó liền mình bước đến ôm anh, để bộ ngực đầy cọ xát vào ngực anh, hôn lên môi anh.

Cùng lúc đó, Hy Mộc mở cửa bước vào.

* Xoảng *

Chiếc bình hoa óng ánh trên tay Hy Mộc rơi xuống đất vỡ vụn, hoa cũng vì đó mà rơi ra, nước bắn tung tóe. Bó hoa đó là do Hành Khiết đem đến, cô đã tự dành lấy ngôi cấm cho thật đẹp tặng anh. Ngay giờ khắc này, vỡ tan, tất cả đều vỡ.

- Áh.....em....em....em xin lỗi...để em nhặt...

Hy Mộc cúi xuống nhặt những mảnh vỡ của, thủy tinh cửa vào tay cô đau rát, cô gái nhỏ cắn chặt môi. Hành Khiết đứng phía sau thấy cảnh tượng trong phòng cũng trừng mắt.

Thấy cô gái nhỏ của mình tổn thương, lại còn tự mình nhặt mảnh thủy tinh đến nỗi tay chảy máu. Anh hất mạnh Trà Ni đang trong lòng mình làm cô ả té mạnh xuống mặt đất, thân thể lộ trước bao nhiêu người khiến ả hét lớn, trèo lên giường cô rúm trong chăn.

Khiêm đến cầm lấy bàn tay nhỏ của Hy Mộc, ánh mắt đau lòng nhìn cô. Cô liền rút tay lại:

- Em...em đi...

Hy Mộc bỏ chạy xuống sân bệnh viện, nơi nắng chiều chiếu lên khuôn mặt nhỏ của Hy Mộc, làm ánh lên giọt nước mắt của cô gái xinh đẹp chạy dài trên má. Ngồi đợi một chiếc ghế đá nào gần đó, cô ôm mặt thút thút, khóc cho riêng bản thân mình.

- Anh không cho phép, sao lại khóc?

Cầm thấy hương thơm quen thuộc làm cô tủi thân, cô liền nức nở hét to:

- Anh không được đến, anh đi đi.

Khiêm bước một mạch đến nhắc bổng cô lên ngồi trên đùi mình, nâng cằm bắt buộc cô phải nhìn mình. Dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, tay đặt lên eo cô vỗ về.

- Anh không cần phải nói gì hết, em không giận anh đâu. Em biết đó là tình cũ. Anh chỉ yêu một mình em thôi. Cô ta cố tình làm vậy để níu kéo anh hoặc làm em ghen. Quan trọng là anh không còn yêu ả nữa, em cũng không ghen. Em chỉ thấy buồn chút thôi. Oa...oaaa..oaaa

Hy Mộc nức nở như một đứa trẻ. Còn anh thì nhìn cô một lúc rồi phì cười. Cười gì chứ, hẳn không thấy cô đang khóc sao, đồ ác độc.

- Nói đúng lắm, tất cả em nói đều đúng.

Anh ôm cô, để cô tựa đầu vào vai mình, vuốt ve mái tóc mượt của cô. Trong phút chốc cô gái nhỏ của anh lại hiểu chuyện, đáng yêu đến thế. Miệng vẫn còn in đậm nụ cười hạnh phúc. Hy Mộc lắc mình buông ra nhìn anh, chu chu cái môi nhỏ.

- Lúc này môi anh bị người khác hôn rồi, không thích chút nào cả.

Nói xong cô cúi đầu chủ động hôn anh. Người đàn ông cứng đờ trong giây lát, rồi trên môi nở nụ cười, dùng tay cố định đầu cô, dành quyền chủ động.

Anh không biết sau này sẽ ra sao. Nhưng hiện tại Hy Mộc với anh là tất cả, hãy để cô mãi là cô, ngây thơ, hồn nhiên và trong sáng, và con anh, sẽ an yên mà sinh ra, có cuộc đời thật hạnh phúc. Lúc này anh chỉ mong có thể, hôn cô thật sâu, hai trái tim như hòa vào nhịp đập.

- Đừng ganh ghét, dẫu sao chuyện cũng đã cũ, cô không biết là cậu ấy cảm hận cô sao?

- Không, anh ấy yêu tôi, chỉ mình tôi.

- Cố chấp thật. Haha...

- Hành Khiết, cô gái đó là người như thế nào?

-..... Tuy ngây thơ, thuần khiết, nhưng rất đáng yêu, cũng ngọt ngào và tốt bụng. Biết quan tâm, chia sẻ. Phiền phức nhưng biết dừng lại đúng lúc. Ương bướng nhưng ngoan ngoãn. Mạnh mẽ nhưng yếu đuối... Tuyệt đối yêu, chỉ yêu, một, chỉ một Vương Khiêm.

- Không cần phải nói về sau, dù gì Vương Khiêm cũng là của tôi. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

- Trà Ni...Tổ Trà Ni.....

Chiếc xe rời đi. Hành Khiết khẽ thở dài một tiếng, không biết Vương Khiêm và Hy Mộc sẽ phải chiến đấu với những gì tiếp theo. Anh khẽ nhìn về phía hai người đang hôn nhau say đắm, ánh mắt hạnh phúc và buồn bã xen lẫn.

reng..reng.....reng

- Bà xã, anh nghe.

- Vương Khiêm thế nào rồi ông xã?

- Kể sau, em chuẩn bị, anh sang rước, tối nay cùng ăn tối với cái cặp rắc rối đó. Tối về sẽ ăn em sau.

- Đây, anh....

Hành Khiết vội tắt máy, bà xã mà giận thì anh coi như xong, cười thật to sau đó gọi về hướng Khiêm:

- Đây, hai người....

End. xem tiếp chap sauuuu

19. Chương 19: Trà Ni, Cô Là Người Cũ

- Đây, hai người, nghĩ thử xem tên của tiểu bảo bối tôi sẽ là gì đây?

Hành Khiết tùy ý ăn một miếng cá được bày trang trọng, ôm eo Đồng Mao, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phần bụng nhô lên của cô, khuôn mặt bình yên đến lạ.

Hy Mộc suy nghĩ cả nửa ngày, thế nào cho ý nghĩa, thế nào cho thật xúc động khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi...

- Mạnh Hàn.

- Wow, tên hay đấy. Khiêm, quả là bạn chí cốt.

Vốn định cho cô suy nghĩ, nhưng cô thật ngốc, chỉ có mỗi cái tên sao lại có thể gây áp lực cho cô như thế. Chân mày cau lại, môi nhỏ mấp máy hàng chục cái tên. Anh vừa thoáng chớp nghĩ đã ra.

Cô gái nhỏ dặt dặt góc áo anh, ánh mắt long lanh nhìn anh, nhón người nói nhỏ:

- Sao anh nghĩ ra hay thế?

Hơi thở nhẹ mang mùi hương quyến rũ phả vào trong không khí, vô tình bị anh tham lam mà chiếm giữ. Anh vùi tay vào căn cổ mềm của cô:

- Khó?

Anh cẩn nhẹ vành tai mẫn cảm của cô, thân thể Hy Mộc run nhẹ một cái.

- An Nhi? Có nghĩa là gì, Khiêm?

Đồng Mao cũng gật gù với cái tên, hỏi ý nghĩa.

- Chỉ là nghĩ ra thôi. Nghe có vẻ yên bình. Mong thằng bé sẽ không phá phách như người đàn ông ngồi cạnh cô.

- Đây, thế tôi cũng đặt tên cho tiểu tử của cậu...Uhm....Uhm... An Nhi. Là An Nhi đó.

- An Nhi? - Vương Khiêm đặt chén trà xuống bàn, bình thản hỏi.

- Tôi cũng chỉ nghĩ ra thôi. Hy vọng con bé sẽ không lãnh khốc như cha nó.

- Sao cậu biết sẽ là “công chúa” của tôi? - Anh xoa xoa nhẹ cái bụng hơi nhô của Hy Mộc.

- Thế sao cậu biết chúng tôi có hoàng tử? Ahhhh...ahhhh....

Đồng Mao ngồi bên cạnh ngắt mạnh vào hông trái của hắn, không đau, nhưng phải giả đau, anh không muốn làm cô tức chết, càng không muốn động đến tiểu tử của mình. Đồng Mao mặt giận, nhíu mày, liếc mạnh một cái.

- Chúng ta vừa mới siêu âm hôm qua, Khiêm là người anh báo đầu tiên trước cả ba mẹ. Anh nói gì vậy. Anh có muốn..

Hành Khiết chặn cô bằng nụ hôn nhẹ trên môi. Cười cho qua chuyện. Như thường lệ Đồng Mao lại dụ lại. Liếc nhìn Hy Mộc và Vương Khiêm sau đó tiếp tục ăn.

Ah, thật đáng yêu, Hy Mộc thấy được sự cưng chiều của Hành Khiết trong đó, và Đồng Mao, rất yêu anh ấy, mặc dù tính khí của Đồng Mao thật sự cáu gắt. Mặc dù cùng mang thai nhưng Hy Mộc lại ngoan hơn cô nhiều.

Căn phòng lại trở nên rôm rả hơn bao giờ hết, tràn đầy sự yêu thương và ấm áp.

Vì mang thai nên cảm xúc và chế độ sinh hoạt rất nhạy cảm và cũng rất khác thường. Hy Mộc và Đồng Mao buồn ngủ rất sớm. Nhưng Hy Mộc vẫn còn ham ăn luyện tiếu những món ăn xa xỉ, còn Đồng Mao thì gật gù bên Hành Khiết, cuối cùng lại vùi đầu vào lòng anh mà ngủ.

- Tổ đưa cô ấy về trước.

Hành Khiết nói nhỏ, bế cô nhẹ nhàng sau đó đưa cô về. Hy Mộc cũng thật tiếc, nhưng chị ấy dù sao trông cũng thật mệt mỏi.

- Có muốn về không?

Khiêm ôm cô đặt cô ngồi lên đùi mình, ân cần vuốt nhẹ mái tóc của cô. Hy Mộc dụi dụi đôi mắt to làm nó sưng đỏ sau đó ôm cổ anh, cắn cắn vào vành tai:

- Về, em cũng buồn ngủ.

Khiêu khích, quả thật là như vậy. Sao cô có thể quyến rũ anh trong khi anh không thể làm gì cô được. Chết tiệt nếu cô không có thai, anh sẽ dày vò cô tới tận khi cô phải ngất xỉu.

bíp

- Khiêm.

Trà Ni mở cửa bước vào, giọng nói ngọt ngào đến lạ, thấy bóng dáng Hy Mộc đang tựa người vào lòng ngực anh. Lòng Trà Ni nóng lên, hận không thể túm lấy mái tóc kia mà khiến nó rối tung.

Anh nhận bóng dáng quen thuộc đó, nhưng không muốn nhìn thấy lần nữa. Không đoái hoài mà dẫn Hy Mộc ra cửa.

- Khiêm.

Trà Ni níu tay anh lại, ánh mắt tựa như mặt biển long lanh gợn sóng khiến người ta đau lòng.

- Chị lãng vãng ở đây làm gì thế?

Hy Mộc tức giận dành lại tay Khiêm trong chớp mắt, trừng thẳng nhìn vào mắt Trà Ni như một con hổ nhỏ giận dữ.

- Cô là cái thá gì?

- Là vợ, lêu lêu.

Hy Mộc đưa bàn tay có chiếc nhẫn lấp lánh đính viên kim cương đắt đỏ nhất trên thế giới ra trước mặt ả, “lêu lêu” một cái thật mỉa mai. Vương Khiêm đứng bên cạnh cũng không kiềm được mà cười phì một cái, sau đó liền trở lại vẻ lạnh lùng.

Từ trước đến nay, anh đâu hề như vậy. Anh lạnh lùng, nâng niu, nhẹ nhàng nhưng chưa bao giờ anh cười với cô. Chỉ chất chứa trong ánh mắt niềm hạnh phúc. Trà Ni bất chợt thấy nụ cười của anh vì cô gái nhỏ này mà tùy tiện như ánh mặt trời cuối ngày. Tim bỗng thất lại, lửa giận lại nổi lên.

- Khiêm, em biết anh vẫn còn quan tâm em.

Trà Ni lờ Hy Mộc, nhìn thẳng vào mắt Vương Khiêm, được vài giây lại phải nhìn đi nơi khác. Ánh mắt hổ phách co lại, tỏa ra tia nguy hiểm chết chóc, trực tiếp đối diện với ả, khuôn mặt bình thản đến khó chịu. Anh không nói gì, dùng 2 ngón tay gõ gõ vào trán Hy Mộc, nắm tay cô, lách qua người Trà Ni bỏ đi.

- Anh vẫn cho người theo dõi em.

Khiêm khựng lại, Hy Mộc thoáng chốc ngã ra một bên, xiu vẹo. Trà Ni tiếp tục nức nở:

- Suốt thời gian qua, anh đã cho người quan sát mọi cử chỉ và hành động của em. Anh còn yêu em, còn quan tâm em, thế mà anh không thừa nhận. Em biết, cô gái bên cạnh chỉ là cái cớ. Khiêm, anh có thể nào tha thứ, trở về với em một lần...

- Cần bao nhiêu?

Khiêm lãnh đạm lên tiếng, sắc thái không khác ban nãy. Trà Ni không ngờ anh lại nói câu đó, xoay người ngơ ngác, ánh mắt tuyệt vọng nhìn bóng lưng anh.

- Khiê...m....anh nói..gì?

- Đừng gọi tên tôi khi cô không có tư cách. Chúng ta không cùng đẳng cấp, cũng không là gì của nhau. Cần bao nhiêu để cô rời đi?

- Khiêm, anh không cần, không cần gì cả, em yêu...

- Nên nhớ, tôi chưa bao giờ nể nang ai. Ban nãy, tôi không cho người đánh gãy chân cô vì tội cản đường Vương thiếu đã là một đặc ân. Chuyện tôi cho người theo dõi đã cách đây 1 năm rồi, phiền cô đừng nhắc lại. Cô gái của tôi, không phải vì một chút tiền lẻ mà bỏ đi, cũng không phải đợi tôi có chỗ đứng mới quay về. Năm đó tôi thật sự đã trở thành ác quỷ, chỉ vì nỗi đau mất mát một cô gái với mối tình đầu. Cô đã làm gì, đã đi đâu, hạ nhục bản thân để sung sướng..

- Anh....

Trà Ni giơ cao tay định tát anh một cái thật đau.

Bộp

Áhhhhhhhhh

Trà Ni ngồi xồm xuống, hai tay ôm mặt đau đớn.

Hy Mộc, cô không cho phép ai làm tổn thương Khiêm, cũng không cho phép một người hạ tiện mà dám giơ cao tay đánh chông mình. Ngay giờ khắc đấy, cô đã vung tay đánh một cái thật mạnh vào mặt ả. Khiến ả nhắm nghiền hai mắt mà thống khổ. Hy Mộc nắm chặt tay mình, mi mắt động nhẹ, một giọt nước nóng hổi lăn dài, cô gần giộng:

- Nếu yêu thì cô đã không nhỡ như thế ở nơi đất lạ, nếu yêu cô đã không để anh ấy tàn nhẫn với chính bản thân mình. Những lời cô nói ra thật ghê tởm. Đến bây giờ cô còn dám đánh cả anh ấy? Cô có quyền gì, đến quyền quỳ rạp dưới chân anh ấy cũng không.

Vương Khiêm trong lòng dấy lên sự ảm áp, anh cảm nhận được tình yêu đang lấp đầy trong lòng ngực, khóa lấp sự đau buồn nhỏ bé. Tuy nhiên, anh vẫn đau lòng khi nghe tiếng nức nở của cô gái nhỏ, xoay người nắm tay cô, ôm vào lòng. Từ trước đến nay, anh rất ít khi nói, nhưng hành động thì khiến người khác một tổn thương, hai rung động. Hy Mộc cảm thấy ảm áp, dễ chịu với cái ôm của anh, thoải mái mà nấc nhẹ.

Trà Ni không dừng lại ở đó, thấy cảnh tượng này khiến cô gai mắt. Rút từ trong chiếc giỏ Gucci bóng loáng một con dao nhọn, lia một đường thật nhanh và sâu vào chân của Hy Mộc.

đùng

Áhhhhhhhhh.....Kh.....Khiêm.....anh.....

Như có như không, khi viên đạn cắm phập vào đùi của Trà Ni, Hy Mộc mới nhận ra sự việc. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng. Ứ ở nhìn chân mình rỉ máu. Nhưng người đàn ông bên cạnh thì có. Một trả một, anh dùng con mắt đỏ ngầu nhìn Trà Ni.

đùng

Một phát nữa, hai viên đạn ở cùng một chỗ, chồng chất lên nhau trong từng thớ thịt của Trà Ni, ả ta kêu như sắp chết. Không còn hơi sức mà nài nỉ van xin tha mạng. Chỉ vương đôi mắt căm phẫn nhìn nồng sừng còn âm ảm.

Vương Khiêm giơ tay lên một lần nữa.

- Khiêm....

Hy Mộc ôm lấy cánh tay của anh nhanh hơn một bước, ánh mắt cô thấy rõ sự sợ hãi và khuôn mặt trắng bệch. Người đàn ông này, rốt cuộc phải đáng sợ đến mức nào.

- Cô ta sẽ chết...

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu khẩn. Thấy cô gái nhỏ đau lòng, anh liếc nhìn cô như thoáng qua, sau đó ánh mắt như mang theo sự chết chóc nhìn Trà Ni, anh buộc cô ả đang nằm bệt dưới đất phải nhìn mình.

- Nếu còn tìm tôi, không phải ở chân, mà là ở đây.

Anh dùng hai ngón tay gõ gõ vào giữa trán Trà Ni. ả ta sợ đến mức hai mắt trợn ngược, nhìn đi nơi khác, mắt không ngừng rơi lệ.

Khiêm đứng dậy, lúc này, anh mới nhìn sang Hy Mộc, cô không còn đứng vững nữa. Thân thể run rẩy yếu ớt cùng cái chân đang chảy máu. Khiêm không cầm lòng được bế ngang cô, bước đi thật nhanh.

Chiếc siêu xe xanh đen huyền bí lao vọt trên đường, nhìn sơ cũng biết đang gấp gáp. Hy Mộc ngồi cạnh anh, nhìn người đàn ông của đời mình đang đấu tranh với thời gian để bảo vệ mình. Hy Mộc cảm thấy được an ủi, cuối cùng cũng có người chiến đấu vì cô, không cần ba hoa rằng yêu cô, nhưng hành động của anh thể hiện nhiều hơn thế.

- Khiêm....

- Sẽ nhanh tới bệnh viện, chuyện hôm nay không cần nhắc lại, không cần bàn cãi.

Hy Mộc biết anh đã phải đau lòng nhiều như thế, nên cũng không muốn nhắc lại, thấy trên khuôn mặt anh hằn lên những giọt mồ hôi. Đôi môi tái nhợt khẽ run:

- Không phải anh sợ em chết đó chứ.

- Nói bậy sẽ giết chết em.

Mi tâm cô gái nhỏ khẽ động, cô quay mặt đi nơi khác, nhìn qua kính chiếu hậu, đèn đường vàng hoe chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt.

- Em vẫn chưa được kết hôn với Vương Khiêm, dù là hơi thở cuối cùng em vẫn sẽ phấn đấu để nhìn thấy anh.

Vương Khiêm im lặng, nỗi đau dấy lên trong lòng anh khiến anh khó chịu. Người đối xử tệ với Hy Mộc luôn là anh, làm sao anh có thể để cô gái nhỏ nói ra những điều này trong lúc nguy kịch nhất. Mi tâm anh nhúu lại, đập tay mạnh vào vô lăng. Hy Mộc xoay người nhìn anh, nhất thời choáng váng do máu ra quá nhiều, cô nhắm nghiền mắt ngất đi.

end chap 19

xem chap tiếp theo. mình đang thi, và mấy tuần trước là gần thi, khi mình thi xong hứa hẹn viết tiếp viết hay viết dài nha. xin lỗi mọi nguoi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! <>

20. Chương 20

- Trà Ni?

Lãnh Phong dựa người mệt mỏi vào bức tường, tay xoay xoay cái đồng hồ vàng, giọng nói trầm thấp vang lên. Khiêm đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Hy Mộc, động tác dừng lại khi nghe hai từ đó. Anh nắm chặt tay lại thành quyền, đôi mắt ánh lên tia huyệt hấn.

- Tôi đã bắn cô ấy.

Phong giật phắt người, đứng thẳng dậy.

- Tôi không biết rằng mình đã yêu cô ấy nhiều như thế. Ngay tại thời khắc con dao của Trà Ni chạm vào da thịt Hy Mộc, tôi thấy tim mình cũng là một đường cắt sâu. Tôi không hối hận chuyện đã làm, chỉ thấy bản thân hiện tại không thể thở nổi...

- Đừng để cô ả bước vào cuộc sống cậu, một lần nữa. Trà Ni không bao giờ có tư cách, cô ấy đã bị tước đi quyền được ở cạnh cậu rất lâu rồi.

Lãnh Phong nhìn thẳng vào con người đang rời bởi đó, nói lên những điều trong lòng chưa bao giờ nói được suốt quãng thời gian dài đằng đẳng kia, suốt quãng thời gian chứng kiến người anh em của mình lao đầu vào máu tươi, mà trái tim anh ta cũng rỉ máu.

Khiêm dời mắt, nhìn sang Hy Mộc, cô bé nhỏ nhắn năm nào giờ đã có vị trí quá đồi quan trọng trong anh. Anh vuốt nhẹ mái tóc bóng mượt của cô, cầm chặt cái tay nhỏ lạnh lạnh.

- Cậu luôn là người cho lời khuyên ngàn vàng nhất.

Anh nhìn sang Phong, nụ cười sắc sảo hiện lên trên khuôn mặt được điêu khắc hoàn hảo, và Lãnh Phong cũng cảm nhận được, dường như mình vừa vực dậy ý chí của một chúa tể một cách hoàn hảo.

- Cô nên lún sâu vào nền giải trí. Không chừng giải ” Diễn viên xuất sắc ” sẽ được trao cho cô.

- Họ Từ kia, nếu anh không im lặng tôi sẽ chặt luôn năm ngón tay còn lại của anh.

Trà Ni nghiêng răng, tay nắm cái ra trường trắng toát đau đớn.

- Ấy, cô còn miệng lưỡi cay độc với tôi được như thế chứng tỏ 2 phát đạn này chẳng thấm thía gì. Nhưng mà hãy gọi thân mật một tí. Từ Lạc Hiên, được không?

- Tôi muốn Hy Mộc đó không còn đường sống trên cái đất này.

Trà Ni không thèm quan tâm Từ Lạc Hiên, hai mắt nhìn lên trần nhà đầy sự căm ghét.

- Cô ả khó nhai lắm, nhất là có tên tổng tài Vương Khiê kia ở cạnh. E rằng 8 mạng của tôi cũng không trôi nổi.

- Bằng mọi giá, suy nghĩ đi, tôi sẽ cho anh những gì anh muốn.

- Sẽ đắt đấy.

- Không cần hù dọa, bao nhiêu cũng thỏa.

Tiếng cười tràn ngập ma mị và nỗi ám ức lan tỏa căn phòng bệnh VIP ở tầng cao nhất, màn đêm như đến thở thôi cũng nghe mùi nguy hiểm.

2 tuần sau.

- Khiêm Khiêm Khiêm Khiêm.....Khiêm ơi.....Ông xaaaaaa..

Hy Mộc nũng nịu ngồi trên chiếc ghế màu vàng chanh ở ghế sofa, nhún nhún hai chân kêu anh ầm ĩ như con nít đòi mẹ. Bộ ghế sofa này vàng chanh tươi rói này cũng là cô muốn, vì bộ sofa cũ thật đơn giản, cô bỗng dưng thấy không thích, thế là Khiêm thay luôn cả bộ, từ ghế sofa, màn cửa, ra giường, đèn ngủ, tất cả đều màu vàng nhẹ. Hy Mộc thích đến rối tít mắt cả lên.

Anh mặc một chiếc quần tây sọc caro xám, áo sơ mi trắng bỏ thùng ở trước, thả tự do ở sau. Bỏ một tay vào túi quần bước thong thả từ lầu trên xuống.

Nghe tiếng là biết ngay anh đến, Hy Mộc cười một cách ngỗ nghịch đứng phắt dậy chạy đến chân cầu thang.

- Hy Mộc.

Anh gấp rút gọi tên cô thật to làm cô gái nhỏ giật bắn dừng lại, đôi mắt to tròn không chớp chớp nữa mà nhìn anh hoảng sợ. Trông anh vẫn không mất đi sự điềm tĩnh.

- Không được chạy. Anh sẽ đi xuống. Em không còn là con nít, đã là mẹ rồi.

Hy Mộc bắt giác sờ tay lên bụng, rồi cười khi hai tay đứng ở cầu thang, chờ anh xuống mà ôm cô một cái.

Đứng chân cầu thang, anh lướt qua Hy Mộc một cách nhẹ nhàng, mặc kệ cho vòng tay của cô đang rộng mở chờ anh. Hy Mộc bịt mắt, giận dữ hét to:

- Nếu anh không ôm em, em sẽ không sinh em bé nữa.

Vương Khiêm đứng lại, quay người nhìn cô. Đôi mày đẹp nhíu lại, đôi mắt không hề tỏ vẻ nhún nhường. Trong phút chốc cô tưởng mình sẽ bị anh ăn thịt mất. Không dám mà nhỏng nhẽo với anh nữa, Hy Mộc cuối mặt nhìn mặt sàn.

- Không, em sẽ sinh.

Anh cười một cái thật sắc nét, nụ cười có thể giết chết cả tâm hồn một cô gái. Nếu thấy sao trên trời là khó, thì thấy anh cười còn khó gấp trăm lần. Duy chỉ có một cô gái được thấy, chỉ có một cô gái có khả năng làm khỏe môi anh cong lên hạnh phúc. Khiêm đi đến vòng tay ôm eo cô, cái eo nhỏ ngày nào nay đã nhô cao một sinh linh bé nhỏ, hôn vào cánh môi mỏng nước của cô, giữ thật lâu. Rồi mân mê bụng cô, nụ cười ảm áp lại xuất hiện. Cô và anh cùng cười. Hạnh phúc là một điều gì đó xa lạ với Khiêm, nhưng anh đang nắm giữ nó, nhất quyết không buông.

Hy Mộc là cô gái nữ tính, và cũng chính chắn phần nào, nhưng với Khiêm cô không muốn mình lớn. Cô không biết vì đâu, có lẽ là một tính cách tự nhiên mà khi có Khiêm ở bên cô mới trở nên như thế. Che chở và an toàn, cô cảm nhận được điều đó từ người đàn ông này.

An Nhi của mẹ, phải thật khỏe mạnh và làm niềm hạnh phúc thứ hai của ba nhé.

- Gọi anh?

- Em muốn đi dạo, em đã ở nhà 2 tuần rồi.

- Được.

Hy Mộc chọn một chiếc áo len dài màu xám tro, choàng một chiếc khăn len màu beige, đôi boot cao hơn mắt cá màu bò, mái tóc dài bóng xoắn nhẹ thả dài xuống đến khuỷa tay khiến cô vừa chứng chạc, vừa xinh đẹp lạ lùng.

Trên con đường nhộn nhịp ánh đèn cùng tuyết trắng rơi phủ nhẹ mặt đất, người đi tấp nập hai bên đường, giữa lòng đường nhỏ là dòng xe chạy thưa thớt nhưng đủ tạo nên sự tấp nập, một hạt tuyết rơi trên mũi cô gái nhỏ khiến cô giật bắn:

- Anh ơi, nhìn này.

Hy Mộc cười khúc khích đưa mũi cho anh xem, bộ dạng thích thú khó tả. Anh không biết cô gái này khi nào mới chịu lớn, không chừng khi sinh con, cô sẽ thành “chị gái” của đứa nhỏ, còn anh sẽ thành một ông bố già khó tính. Nghĩ tới đó Khiêm bỗng rùng mình, đưa tay phui nhẹ tuyết đi, nắm lấy bàn tay nhỏ bỏ vào túi áo khoác dài dày cộm. Hy Mộc thích như thế, cảm giác như Khiêm là một nơi an toàn, dù thế nào, tuyết đối, mãi mãi, an toàn.

Đường phố đông đúc, mà mỗi người đi qua đều để lại một ánh nhìn. Họ quá đẹp, cái đẹp sắc sảo, lạnh khốc của chàng trai, cái mỏng manh của cô gái nhỏ nhắn đáng yêu hòa quyện vào nhau. Rất “hoàn hảo”. Các cô gái ngang qua ai cũng khao khát có được Vương Khiêm, mỗi chàng trai bắt gặp đều ao ước có được Hy Mộc. Đáng tiếc, họ thuộc về nhau, họ hạnh phúc với điều đó.

- Khiêm ơi, em muốn ăn kem.

Anh yêu chiều hôn cái má ửng hồng của cô.

- Không lạnh sao?

Em tỉnh lại....

HY MỘC...

Trong cơn mơ màng, Hy Mộc nghe tiếng anh đau khổ gọi tên mình. Theo bản năng cô yếu ớt đặt tay lên bụng, dòng nước nóng hồi tuôn ra từ khoeo mắt.

- Khiêm.....

Anh ôm chặt cô, giọng có chút nức nở gọi tên cô. Mái tóc đen óng ánh của cô ước đắm giữa vũng máu, hai bàn tay thon dài của anh cũng nhuốm màu máu cô gái nhỏ của anh. Anh đau lòng suýt mất đi lý trí. Ôm chặt Hy Mộc đang lịm đi trong lòng. Máu từ giữa hai chân cô tuôn ra khiến ai nhìn cũng rõ.

HY MỘC..

Anh hét lên tên cô thật to, không cho phép cô ngất đi.

Chiếc siêu xe kiều ngạo chạy đến cạnh đó, một người vệ sĩ cung kính mà vội vã bước ra khỏi xe:

- Vương tổng...

Anh ôm Hy Mộc đặt vào ghế sau, dành ghế lái. Giao thông đã sớm buộc phải dừng lại bởi vệ sĩ đã dẹp đường trong chớp thoáng, để chiếc xe gấp rút lao nhanh về phía trước như tóe ra lửa đỏ.

- Chết tiệt, Lãnh Phong.....

Giọng Vương Khiêm yếu ớt, có chút run, không thể nói tiếp.

- Alo...alo....Khiêm. Có chuyện gì?

- Tôi đến chỗ cậu. Chuẩn bị tất cả, làm ơn... Con gái của tôi,....cả Hy Mộc,.....rất nguy kịch.

- Được.

Dường như thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề, Lãnh Phong không nói nhiều. Chỉ quyết đoán một từ, sau đó điều động các bác sĩ thâm niên vững chắc trong nghề lại.

5 phút

- Đến rồi. Mau lên.

Tất cả các y tá, bác sĩ đứng chờ trước cổng bệnh viện tuyết rơi lạnh cóng nghe tiếng Lãnh Phong gấp rút mà căng thẳng đến khó thở. Chiếc xe lao nhanh trong đêm dừng dứt khoát trước cổng, băng ca đã sẵn sàng, Lãnh Phong và Vương Khiêm dìu cô gái nhỏ ra, vừa nhìn thấy Hy Mộc, Phong đã chấn động thật sự. Anh nhú mào trong một giây, sau đó cùng các bác sĩ vô cùng khẩn trương chạy nhanh vào phòng cấp cứu.

Vương Khiêm chạy theo sau sát sao, bị các y tá chặn trước phòng cấp cứu, màu mắt đục ngầu, đưa tay bóp mạnh vào cổ cô y tá bên cạnh. Đến khi cô y tá đó mặt tái mét không còn một giọt máu, tay chân mềm nhũn anh mới buông ra, xông thẳng vào phòng. Các bác sĩ thấy anh vào phòng thì dừng lại,ngạc nhiên nhìn nhau,Lãnh Phong thấy thế hét to:

- Cứ làm việc các người cần làm, khẩn trương, không được mất tập trung.

Bên góc phòng, một người đàn ông đứng từ xa quan sát, tỏ ra sự nguy hiểm khó tả, mắt anh đỏ một màu thù hận, đau lòng. Trong đầu anh lúc này chỉ toàn cảnh lúc cô lao ra đường, ngã xuống, nhuộm đỏ mặt đường. Tim anh thất lại, tựa không thể đập thêm nổi nhịp nào nữa. Dáng người cao lớn ngồi phịch xuống đất, tay nắm lại thành quyền, hơi thở chết chóc khiến các bác sĩ rùng mình.

- Khiêm, không thể giữ đứa nhỏ.

- Không thể được.

Vương Khiêm đứng phắt dậy, đôi mắt như đứa trẻ lạc vào thế giới người khổng lồ, vợ, huyệt hân. Lửa giận sôi trào, anh bước đến nắm cổ áo Lãnh Phong, giáng một đòn thật đau khiến Phong té cả máu mũi, miệng đầy máu tanh.

- Khiêm, không được mất bình tĩnh, Hy Mộc vẫn còn đang nguy kịch.

Lãnh Phong chói với, sau đó bình tĩnh nói lớn giọng, trấn an bạn mình. Trong lòng Khiêm trống rỗng, anh cảm thấy như mình mất tất cả, nhìn cô gái nhỏ của anh bị mổ xẻ, đứa con gái bé bỏng của anh chưa kịp cất tiếng khóc chào đời đã ra đi vĩnh viễn. Sau những thăng trầm anh trải qua, những tội ác, những nỗi đau anh gieo rắc, anh tưởng mình đã trả đủ, nhưng sự trừng phạt dường như chưa dừng lại. Từng cột mốc trong đời anh, nhất định phải bị thương đến não lòng?

Anh nhìn vào mông lung, một giọt nước mắt rơi xuống, cõi lòng toàn những đau xót. Lãnh Phong nhìn thấy tình cảnh này không khỏi khiếp sợ, một người cao thượng, lãnh khốc, cuối cùng cũng rơi lệ, nhưng không phải là hạnh phúc, mà là đau xót nghẹn ngào.

Vương Khiêm lùi lại, dáng vẻ run run bị ai đến đau lòng đi ra khỏi phòng cấp cứu. Anh lững thững bước đi, trong tâm trí vẫn không biết mình đi đâu.

- Viện trưởng, cô gái đang nguy kịch.

Một y tá đang quan sát số liệu cơ thể chợt nói to, khiến Lãnh Phong giật bắn quay lại. Tiếng máy móc báo động inh ỏi khiến các bác sĩ vừa bối rối vừa khẩn trương. Anh cũng nhìn máy đo, nhịp tim và huyết áp đang ở mức báo động, theo thường lệ, một người khi có những triệu chứng này rất khó mà sống sót.

- Không được để cô gái này chết, tôi không tin lắm tài năng các người. Hãy làm việc này bằng cả lương tâm của mình.

Đúng vậy, các bác sĩ được bước vào căn phòng này đều giỏi nhất nhì thành phố, từng có cả bằng quốc tế. Không thể phủ nhận tài năng nhưng với ca này, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh, khoang miệng đầy vị đắng nhưng vẫn phải tiếp tục, đấu tranh đến cùng với từng nhịp thở của cô gái nhỏ, kiên trì với tiếng máy nhịp tim báo động thôi thúc.

- Vương Khiêm đâu.

- Thưa viện trưởng, tôi không rõ, nhưng vừa nãy lúc đi ra khỏi bệnh viện trông rất thất thần. Vừa nãy còn dùng tay bóp cổ Hạ Tĩnh khiến cô như chết đi sống lại.

Một cô y tá trực bên ngoài cả gan trả lời, uất ức thay cho bạn của mình, cô gái đó không chừng đang điều trị ở khâu chấn thương chỉnh hình, ai ngờ một bàn tay mà lại như giết cả một mạng người như vậy.

Lãnh Phong nghe xong, lập tức dùng cuộc gọi nhóm, lái chiếc Bentley đỏ rực lao đi.

- Quyết Tùng, Hành Khiết, Niel, tôi sợ dã tính sẽ trở lại. Không thể làm ngơ nữa. Con gái Khiêm không còn, Hy Mộc cũng rất nguy kịch. Hiện tôi không tìm ra tung tích cậu ấy. Tập trung về TROUR.

Quyết Tùng: tôi đang giải quyết công việc ở Thụy Điển, cho tôi 30 phút.

Hành Khiết: tôi sẽ tới ngay.

Niel: không chắc khi nào sẽ tới kịp, nhưng nhanh nhất có thể.

bíp

Cả 4 đồng loạt tắt máy.

Sáng hôm sau.

Tại tòa nhà TROUR rộng lớn. Đây là tụ điểm của 5 người bạn họ khi còn trẻ. Cả 5 đã tự xây dựng nên tòa nhà này, rất lộng lẫy, uy nghiêm, trừ 5 người bạn họ, chỉ cần người lạ bước vào, xấu hay tốt trước tiên phải chết. Khoảng 10 năm trước, khi mỗi người đều đã có một công việc, có cuộc sống của riêng mình thì đã quyết định không sử dụng tòa nhà này nữa, mà giao kèo khi mỗi người trong họ gặp khó khăn, hay xảy

ra chuyện cần người còn lại giúp, sẽ tập hợp lại đây tính toán. Mười mấy năm qua chưa bao giờ họ quay lại. Nhưng hôm nay căn phòng thượng cao nhất lại có 4 người ngồi lại, nét mặt căng thẳng lạ thường.

- Hy Mộc sao rồi? - Hành Khiết nghiêm giọng, dáng vẻ thoải mái ngày nào không còn.

- Cứu được ngay phút 59. Cô bé đã rất kiên cường. - Lãnh Phong có chút nhẹ nhõm.

- Khiêm chắc đã bị kích động rất lớn. Chúng ta đều biết Hy Mộc và đứa nhỏ vô cùng quan trọng với cậu ấy. Tôi nghĩ ngay lúc mất đứa bé, cậu ấy cũng nghĩ mình mất đi Hy Mộc. Nếu bản tính khi xưa lại được khơi dậy, tôi e... - Quyết Tùng chứng chặc đi sâu vào vấn đề đang nguy kịch.

Lãnh Phong: Tôi nghĩ ít nhiều khi bước ra khỏi phòng cấp cứu, cậu ấy cũng nghe được tiếng máy nhịp tim réo lên. Có thể suy luận của cậu là đúng.

Hành Khiết: Vậy thì mau đi nói cho cậu ấy biết Hy Mộc vẫn còn sống, đó có thể là hy vọng nhỏ nhoi nào đó.

Quyết Tùng: cả cậu và mọi người ở đây đều biết không đơn giản như vậy mà.

Cả 3 người đều thở dài, duy chỉ có Niel suy tư.

- Bar Tam Kinh.

Anh đứng dậy nhanh như cắt, dường như nhớ ra địa danh từ lâu đã bị lãng quên.

Cả 4 mắt nhìn nhau. Sau đó ở dưới phố, 4 chiếc xe lóe sáng phóng như bay dưới lòng đường lạnh lẽo.

Dáng vẻ quyền lực, thân hình cao lớn, quyền rũ say khướt mềm trong ánh nhạc xập xình. Anh ngồi ở hàng ghế VIP, lẳng lẽ quan sát những con người hoang lạc. Miệng khẽ nhếch lên khinh thường không thôi, tay cầm ly rượu đỏ uống cạn. Đầu óc quay cuồng khó chịu không tả nổi.

- Này, anh là ai mà ngồi ở đây, xê ra, đây không phải chỗ cho hạng người như anh. Đồ vô liêm sỉ, nên biết rõ vị trí của mình đi.

Tên công tử bột quá chén đã bồng bột lạc vào chốn nguy hiểm mà không hay biết. Hắn nhổ nước bọt vào chân Vương Khiêm, sau đó lắc qua lắc lại đứng không vững mà ngã xuống. Khiêm dù say nhưng không mất đi thăng bằng, làm chủ hành động rất tốt, ánh mắt lơ đãng đứng dậy. Thân hình cao lớn thoáng chốc làm tên tiểu tử trở nên bé nhỏ. Anh dùng một chân đạp thẳng lên mặt tên kia, như có như không nghiền nát mặt hắn khiến máu ứa ra, mà anh lại vô cùng điềm tĩnh như chùi chân vào một miếng giẻ. Tiếng kêu rên rĩ không ai mà không ghê sợ. Cuối cùng, xương mặt của tên đó kêu răng rắc, hắn nằm yên bất động, nhịp thở không còn đều nữa. Bạn gái của tên đó cũng giả thối tiểu thư công chúa, bên vực cho bạn trai mình:

- Này, anh làm gì bạn trai tôi đó?? Có biết anh ấy là ai không hả? Bảo vệ đâu!

Vương Khiêm nhắm mắt, gật gù như đang ngủ. Cô gái tìm xung quanh, mấy chục tên bảo vệ quán bar chỉ ngăn không cho mọi người chen vào chuyện này, chứ không có ý định đến giải quyết hộ cô. Tính tình con nhà giàu hiếu thắng, cô tát một cái thật mạnh vào mặt Vương Khiêm.

Đôi mày nhíu lại, mắt từ từ mở ra, ngũ quan độc quyền chỉ mình anh có. Chân mày sắc sảo, ánh mắt màu hổ phách lạnh băng, khiến ai lạc vào cũng hoảng sợ. Cô gái hình như cũng biết sợ lùi về sau.

Anh không hề dùng sức, bước tới kéo cô lại, dùng tay bóp chặt quai hàm cô.

- Có muốn giống người yêu không?

Cô gái bất chợt nhìn xuống bạn trai mình, trông rất ghê tởm, máu chảy đầm đìa, mặt thõm vào một lỗ to. Lắc đầu lia lịa, nước mắt rơi lả chả:

- Không, tôi sai, van anh nài anh, thả tôi đi, huhuhuhu...

- Nhưng vừa này cô đã làm gì?

- Tôi xin lỗi, là tôi, tôi sai rồi, anh muốn tôi làm gì cho anh cũng được. Hay tha lỗi cho tôi, tôi không muốn, không muốn.

Vương Khiêm nở nụ cười tà mị, khiến cô gái tưởng như mình thoát được nạn to, cũng cười trừ theo.

- Muộn rồi.

Rắc

- Áhhhhh.....

Cô ngã bệt xuống mặt sàn, cả miệng toàn là máu. Khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc khiến người ta không thể nhìn thêm được nữa. Cả quán bar Tâm Kinh yên lặng, có người còn không dám thở. Sợ chỉ một cử động nhỏ cũng khiến mình “sống không bằng chết”.

- Khiêm, tỉnh táo lại.

Quyết Tùng cùng Lãnh Phong, Niel và Hành Khiết quan sát từ xa đã lâu, cuối cùng Tùng cũng chủ động lên tiếng. Cả 4 người họ cũng sợ hãi trước hành động của Khiêm. Xem ra không kịp rồi, anh đã khơi dậy dã tính trong mình. Tàn nhẫn, độc ác.

22. Chương 22

Vương Khiêm ti hí đôi mắt lại, dường như ánh đèn làm mờ đi mọi thứ. Anh ngồi phịch xuống sofa nhưng màu đỏ rượu, chân bắt chéo thông dong.

4 dáng người anh tuần bước lên khu VIP, từng cử động đều khiến mọi cô gái xung quanh che miệng mà ngưỡng mộ. Sao có thể xuất thần như thế!

Niel bước qua cậu công tử đường đột, đến ngồi cạnh anh, rót một ly rượu đỏ lấp lánh chiếc ly thủy tinh bóng loáng, nhấp một ngụm rồi nhàn nhã nói:

- Không chừng cậu vừa động đến cậu ấm cô em của nhà nào đó.

Cả 3 người còn lại cũng lần lượt ngồi xuống, không nói gì mà tập trung quan sát Vương Khiêm. Toàn thân anh tỏa ra khí lạnh khác người, trong ánh mắt tản qua nguy hiểm không lường trước được.

- Tất cả chỉ là chuyện tôi vui hay không.

Khiêm nhắm mắt, nhàn nhã nói. Một câu cũng khiến 4 người họ lạnh sống lưng, mà anh thì nhắm tịt đôi mắt như đang ngủ.

Lãnh Phong thấy bộ dạng của anh, vừa giận vừa thương, nghiêm nghị nói:

- Cô ấy đã chiến đấu rất kiên cường, thật sự là như vậy...

Khuôn mặt Khiêm nhả lại, như một đứa trẻ, nước mắt từ từ lăn dài xuống má, bàn tay thon dài vò nát mái tóc bóng mềm. Thấy hình ảnh này Lãnh Phong cũng bất ngờ mà dừng lời nói lại... Chàng trai này, cuối cùng cũng chịu rơi nước mắt.

- Hy Mộc được đưa vào phòng bệnh VIP vào 3 giờ sáng hôm nay.

Anh từ từ mở mắt, ngồi bật dậy. Đôi mắt mệt mỏi nhìn Phong.

- Đúng vậy, tôi và các bác sĩ sẽ giúp cô ấy hồi phục nhanh nhất có thể. Nên bây giờ cậu hãy tỉnh táo lại đi. Không phải còn cần phải tìm ra người đã làm thế với con gái cậu sao?

Tay anh nắm lại thành quyền. Phải, lời của Lãnh Phong đã khiến anh như trở về chính con người lãnh đạm quyết đoán của mình.

- Tùng.

Anh đưa mắt về phía Quyết Tùng cũng đang nhìn mình chăm chăm. Hiểu ra, Tùng thở dài một hơi thật mạnh rồi nói:

- Chúng ta về TROUR.

TROUR.

Quyết Tùng: Theo như điều tra, dễ dàng thấy được Trà Ni là người ra tay. Kèm theo đó là sự giúp đỡ của Lạc Hiên, được biết người này đã từng là người yêu cũ của Hy Mộc. Lợi dụng đám đông để hành động nhằm che giấu thân phận. Có một cậu sinh viên đã chủ động báo cho người chúng ta kẻ đã ra tay với Hy Mộc. Tất cả kết quả điều tra đều khớp với lời của cậu ấy

Hành Khiết: Được biết, Trà Ni đã đặt 2 vé máy bay xuất ngoại vào sáng mai.

Lãnh Phong: Đi đâu?

Hành Khiết: New York.

Niel: New York???? No no no, my New York, my life, my home. It"s can"t be like that.. Cô ấy không xứng đáng đặt chân đến "nhà" của tôi.....Again.

Niel mím môi tức giận gằn từng tiếng, khuôn mặt vừa giận vừa chịu đựng rất khó coi.

Vương Khiêm trầm tư cả buổi, cuối cùng cũng nhích người một chút, đôi mắt đỏ ngầu tức giận nhìn về phía Lãnh Phong.

- Cô ấy sao rồi?

- Không tốt lắm.

rầm

Chiếc bàn thủy tinh dày trong gan tất mém tí vỡ đôi, dáng người cao ngất ngưỡng mạnh mẽ đứng dậy. Đôi mắt lãnh khốc lướt qua khuôn mặt 2 người trên màn hình lớn. Trà Ni, Lạc Hiên, súc sinh các người, tôi hứa sẽ không có một cuộc đời yên ổn.

- Mọi người chuẩn bị thật tốt, tôi muốn tối nay con mỗi phải về chuồng. Tùng, cậu biết phải làm gì chứ?

Quyết Tùng gật đầu. Việc của anh là điều tra tất cả quan hệ gia đình của bọn họ. Đương nhiên một khi Vương Khiêm đã nói như thế, tức là từ già trẻ, gái trai, đều phải vì một hành động nông nổi của 1 người trong dòng họ mà chết. Nếu đau lòng mà để rời đi dù chỉ một người, từ "bạn bè" sẽ không còn trong "từ điển" của Khiêm nữa. Anh sẽ thắng tay mà chĩa súng vào Tùng, thật sự và chắc chắn điều đó.

Căn phòng đầy mùi căng thẳng, cả 4 người đàn ông lực lưỡng hơi thở nặng nề liếc nhìn nhau.

- Từ Lạc Hiên. Khuya nay tôi và anh phải mau chóng rời đi. Anh đừng có mà chậm chạp. Nếu Vương Khiêm mà bắt được chỉ sợ muốn được chết cũng khó.

- Hành lý tôi đã chuẩn bị sẵn rồi. Không ngờ có thể hại ả Hy Mộc chết oan uổng, tôi coi như đã vứt bỏ tảng đá ra khỏi lòng ngực bao lâu nay. Ngay khi đặt chân ở đất khách tôi sẽ sống cho bản thân mình, dung túng thật hoang phí.....Cô, có muốn làm tình nhân của tôi không?

- Một chút khí thế cũng không có mà đòi tôi làm nhân tình. Tiền bạc, địa vị không có lấy 1 xu. Tôi khinh rẻ loại người như anh. Ngẫm đi nghĩ lại chỉ có Vương Khiêm là vừa vặn.Nhưng...anh không lo lắng?

- Lo lắng?

Trà Ni chán nản, ngược đầu nhìn trần nhà trắng toát của phòng bệnh. Sao anh ta có thể nói một cách thần nhiên như vậy. Trà Ni nhú mày, đầu hướng về cánh tay tàn tật của Lạc Hiên.

- Anh không nên quá coi thường như vậy. Nếu cứ ung dung mà không biết lường trước, chúng ta sẽ chết không toàn thay.

- Cô nói sao? - Lạc Hiên cười nhếch mép, rõ ràng là phóng đại quá mức mà, làm gì có người như thế chứ.

- Tôi nghĩ Vương Khiêm sẽ không dễ dàng tha thứ cho chúng ta. Tôi đã tận mắt thấy anh ta lãnh khốc như thế nào. Xém tí không giữ được mạng. Hơn nữa nghe nói anh ấy đã là Mafia, đứng trên cao quan sát kẻ địch. Chúng ta chỉ là con thỏ giữa khu rừng anh ta trông. Tôi nghe nói một người gây họa, cả dòng họ phải chịu thay. Còn bản thân người gây hậu quả sống cũng không xong, mỗi ngày trôi qua đều là địa ngục. Ngay cả cầu xin được chết cũng không thể.

Trà Ni quay sang nhìn Lạc Hiên đang chăm chú nghe mình nói, bàn tay mỏng manh nắm chặt lại, giọng có chút run.

- Hay bây giờ chúng ta rời đi? Tôi sợ...

- Cứ từ từ, chẳng có gì phải vội. Hắn ta phải tìm ra chúng ta đã chứ. Tôi bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu là Vương Khiêm mafia đỉnh cao của cô đâu cả. Nếu hắn ở đây, không chừng tôi còn có thể nuốt chửng hắn.

- Câm miệng, anh không sợ sẽ rút lời lại không kịp à?

Lạc Hiên cười lớn, tay châm điếu thuốc hút, phì một làn khói dày đặc.

- Hắn chỉ được tướng tá trông cũng cứng cỏi, ai biết được lại như cây gỗ mục. Chỉ nhờ vào ba cái tên lính hầu cận đi theo. Nếu gặp tôi sẽ khuyên là hãy làm một trận 1 đấu 1. Haha, tôi thắng, cô là nhân tình của tôi. Ok?

* oanh *

Cửa phòng bệnh VIP bị đập đến muốn nổ tung. Dáng người cường tráng xuất hiện ngay sau đó. Ánh mắt đỏ ngầu nhằm ngay đúng mục tiêu.

Trà Ni hét inh ỏi đang ôm đầu chạy vào một góc. Còn Lạc Hiên thì sững sờ mở to hai mắt định hình bóng dáng sau làn khói mờ.

Khiêm bước vào. Mặt lạnh băng không một cảm xúc trừng thẳng vào Lạc Hiên khiến hắn rùng mình. Mặt như bị cắt không còn chút máu. Tay cầm điếu thuốc cũng không vững mà rơi xuống.

- 1 đấu 1?

23. Chương 23: Không Để Lạc Hiên Chết

- Người.....người là.....

- Là người người nên quỳ xuống xin ta cho một giây nữa để sống.

Anh lạnh lùng, ánh mắt không hề nhìn tên hèn mọn kém cỏi kia. Ánh mắt chăm chăm vào người phụ nữ nép bên góc phòng.

Lạc Hiên run lên như bị dội nước lạnh nhưng vẫn còn cố chấp trong cái tôi quá lớn. Hắn không ngờ Vương Khiêm mà hắc bang hay nhắc đến là có thật, mà lại mang khí chất tàn khốc, khiến người đối diện lại đổ mồ hôi lạnh. Hắn cười khẩy nhưng trong lòng run sợ đến nói cũng lắp bắp.

- Người...nói sao? Từ Lạc Hiên ta...trước nay... chưa quỳ dưới...ai....bao giờ.

4 người đàn ông lịch lãm đằng sau đồng loạt nhướng mày nhìn Lạc Hiên. Như 4 con sói dữ chực chờ nuốt chửng con mồi. Hắn lập tức dời mắt, không dám nhìn thẳng vào 4 người họ.

- Tập quỳ đi.

Lạc Hiên quay đầu. Mặt đối đầu với Quyết Tùng, ánh mắt đầy nghiêm nghị, trầm luân mà giận dữ.

* dùng dùng *

Hai viên đạn ghim thẳng vào đầu gối của Lạc Hiên khiến hắn la hét vang vọng cả căn phòng rộng lớn. Hắn trượt dài xuống từ chiếc ghế salon, quỳ xuống nền gạch lạnh toát, mặt không còn chút máu.

- Ồ, không cần tập nữa nhỉ?

Niel lên tiếng khen thưởng cho Quyết Tùng. MÀN bắn quá hay, quá chuẩn, anh chịu không được mà đánh lên vai Tùng một cái. Bị anh lườm thì cười trừ, tính tình anh hóa ra cũng giống Hành Khiết, nhưng anh còn “chúa” hơn.

- Khốn khiếp.....ngươi....dám.....

* dùng *

Hành Khiết cũng tức tối mà “cho” một viên đạn được điêu khắc cực kì tỉ mỉ hình rồng lên vai hắn. Khiến hắn không còn ương bướng mà ngã bật về sau, rên rỉ không dừng, mùi máu sộc thẳng vào mũi rất khó chịu. Khiết cười châm chọc:

- Ồi, ai không dám ở đây.

- Khó khăn lắm mới thấy được “đạn rồng” của Khiết thiếu. Ngày hôm nay, may mắn nhé. Không chừng ăn xong viên này có thể hóa rồng. Khiết xưa giờ không bắn ai đâu, làm đạn rồng để đẹp đấy. May cậu ăn rồi, tôi còn sợ đạn mốc haha.

Niel nói một tràng khoái chí, sau đó quay sang vỗ mông Hành Khiết một cái.

- Ngày, tôi tổn thương nhé. Năm xưa tôi năn nỉ cậu bắn tôi, thế mà cậu không bắn để tôi có đạn rồng về New York khoe với hội. Bây giờ lại đi bắn bừa. Hay tôi qua lấy lại viên đó?

Hành Khiết không chịu nổi tên này, liếc đậm một cái rồi quay đi, không biết hắn có thể đùa được giờ phút này.

- Nghe có vẻ vui, tôi là bác sĩ. Rất thích mổ xẻ, hay tôi bày cho?

Lãnh Phong gọi một vệ sĩ từ đằng sau lên, giơ bàn tay thon ra.

- Dao.

Vệ sĩ cúi nhẹ đầu, dứt khoát rút từ túi trong của áo khoác một con dao bén từng centimet, bóng loáng dưới ánh đèn trắng trong treo của bệnh viện.

- Để đây, không cần cậu. Mổ để sống mới khó, tên này không cần sống đâu. Chết hay sống cũng được không quan trọng. Tôi chỉ thích con rồng của Khiết thiếu đây.

Niel nhận lấy con dao. Điềm tĩnh bước lên, bộ dạng ung dung như dạo phố. Lạc Hiên vì bị bắn nát đầu gối nên không thể di chuyển, dựa dựa không thôi. Niel bước lên, thấy bộ dạng của hắn khóc coi thì cười nhẹ. Vừa nói vừa nở nụ cười tươi rói như xuân, chỉ chỉ người bên dưới:

- Các cụ vệ sĩ đứng ở ngoài, ai rảnh vào đây sửa sang lại một chút, ca này khó quá.

Hai người vệ sĩ cao to bước vào, vịn chặt hắn dưới dãi, nhúc nhích cũng khó mà đi được 1cm nhỏ. Lạc Hiên kêu gào trong tuyệt vọng, cảm thấy bản thân bị sỉ nhục không hết khiến hắn toàn buông ra những lời tục tiểu khó nghe.

- Khoan đã.

- Khiết, chuyện gì?

- Có phải ồn ào quá không?

- Tôi cũng thấy vậy.

Hành Khiết cũng bước tới, dùng chân đạp mạnh vào cái mồm đang luyên thuyên, vừa nói vừa rên rỉ của hắn. Đau điếng từ trong ra, Lạc Hiên dường như không còn sức để kêu than nữa. Hành Khiết cười đậm:

- Thế này mới đúng chứ.

Niel nhìn cái miệng tứa máu của Lạc Hiên, lại nhìn bóng lưng Hành Khiết đang đi về chỗ cũ. Máu dính ở đế giày in lên mặt sàn khiến anh lắc đầu, Hành Khiết thế này mới là đúng. Đồng Mao dạy dỗ nhiều quá cũng không tốt.

- Này, thích hình gì, tiện tôi xăm luôn cho anh. Tí nữa có chết đi cũng có vài hình để lấy nét với chúng bạn. Thế nào?

Lạc Hiên ư ử không lên tiếng, lại nước mắt ngấn nước mắt dài.

- Ồ, thế thôi.

Niel nhướn mày, cầm con dao thật sâu vào gần chỗ vết đạn trên vai hấn, điều luyện lấy viên đạn ra. Nhưng viên đạn đi quá sâu, khó lấy ra được.

- Này, tên kia có phải ác lắm không. Đạn vào sâu tít ở trong, hại tôi dơ tay lại mang tiếng ác độc.

Vừa nói Niel vừa rạch một hình chéo chữ X dài khoảng 7cm. Cuối cùng cũng lấy đạn ra được, Niel thích thú dùng cái mền bên cạnh lau sạch viên đạn. Soi kĩ, sau đó cười khẩy nhìn Lạc Hiên:

- Này, đạn vàng nhé, chết mà cũng có số hưởng.

Quyết Tùng đứng nhìn từ xa, giận không thể bóp cổ hấn cho bằng được. Tên trẻ con! Anh gọi người vệ sĩ phía sau lên:

- Mời hấn ra. Ở đây ồn quá.

Vệ sĩ ngờ ngàng, dừng lại một lúc. Hấn có gan trời cũng không dám động đến Niel, nói đúng ra trong 5 người bọn họ, động ai cũng chết. Thấy anh chàng còn lưỡng lự, Tùng nhướn mày nhìn chằm chằm.

- Thưa, tôi rõ.

Lập tức cuối đầu, sống chết có số, suy nghĩ vậy đi, anh vệ sĩ mồ hôi ngấn mồ hôi dài đi đến Niel.

- Thưa, mời cậu ra ngoài ạ.

Niel đang sẫm soi viên đạn, bỗng dừng mắt, xoay đầu thản nhiên nhìn tên vệ sĩ. Hấn vì bị nhìn một cái mà tim lỡ mất một nhịp, cũng may là người cứng cỏi, người thường e rằng đã ngất xuống. Ánh nhìn tuy không có gì, nhưng chứa đựng vô vàn rắc rối.

- Cậu “mời”?

- Thưa.....tôi.....là.....tôi....

Niel hỏi nhỏ nhẹ, hơi thở tỏa ra mùi nguy hiểm đáng dè chừng làm tên vệ sĩ lắp bắp mất hết ý thức, đầu óc sợ mà trống rỗng.

- Là tôi mời, đi mau đi.

Quyết Tùng mặt mày day day thái dương, nói mà không thèm nhìn Niel một cái.

- Tại sao? Tôi chưa làm gì cả.

Vệ sĩ cuối đầu ngất lời anh, đưa tay về hướng cửa, ra đường cho anh đi. Khuôn mặt anh tuần chùn xuống, anh bước lững thững về phía cửa. Lãnh Phong và Hành Khiết nhường đường cho bạn đi, lại bị Niel liếc một cái thật sắc.

- Tổn thương sâu sắc. Tôi ngày hôm nay bị những người anh em phản bội như thế.

Văng bóng Niel, căn phòng lại quay về đúng trạng thái mà nó nên có, nặng nề, khó thở, có mùi chết chóc.

Vương Khiêm nãy giờ chỉ đứng một chỗ, không nói một từ, khuôn mặt không hề biểu cảm nhìn Trà Ni. Anh bây giờ mới đảo mắt một vòng, đi lại phía Lạc Hiên, chậm rãi, từ tốn.

- Chó hoang không biết điều. Cậu đã thoát khỏi tôi một lần, lần này đừng mong cái mạng hèn này của cậu có thể thoi thóp được đến ngày mai. Cả gia đình của cậu sẽ theo cậu ngay khi cậu vừa nhắm mắt thôi.

Lạc Hiên trợn trừng mắt, mắt máu quá nhiều khiến hắn không thể cử động mạnh, miệng cũng bấp bớ không nói được là bao. Bàn tay run run nắm lấy cổ chân của Khiêm.

- Van..anh,...ngần lần....van..lay.....anh. Có thể làm gì tôi cũng được.....nhưng.....gia đình....gia...đình tôi.....không được.....

Hắn lắc đầu nguầy nguậy mà Khiêm thì chỉ lạnh nhạt nhìn ra phía kính, quan sát bầu trời.

- Hy Mộc là gia đình tôi. Đứa trẻ trong bụng cũng là gia đình tôi. Cậu đã có gan sát hại gia đình tôi. Sao tôi lại không?

Lạc Hiên ư ử trong nước mắt. Tâm can hối hận rất nhiều trong giờ phút này. Bây giờ anh muốn quỳ xuống xin tha thứ cũng không thể, chỉ biết lắc đầu van xin không ra tiếng.

Quyết Tùng ra lệnh cho vệ sĩ phía sau. Vệ sĩ cuối đầu, bước ra ngoài. Ngay tức khắc một gia đình được điều đến bên trong căn phòng. Người mẹ già nua, người cha khổ sở, cùng với một người chị và đứa em tầm 12 13 tuổi. Họ đều hốt hoảng, run rẩy, nhìn thấy người nhà nằm đó đầy máu me cũng giật bắn mình, muốn chạy lại nhưng bị ánh mắt lạnh khốc làm cho sợ hãi mà lùi lại. Cha mẹ Lạc Hiên nhìn đứa con của mình mà đứt ruột. Bà mẹ ôm lấy trái tim của mình khụy xuống. Không thể nhìn nữa mà quay đi.

- Anh thật quá đáng, có làm gì cũng không nên tra tấn người khác như vậy.

Chị của tên hèn mọn kia lên tiếng bên vực thay. Nhưng không nhận được phản hồi, Vương Khiêm không thêm quan tâm đến một từ, còn 4 người phía sau cũng chán chường cho qua.

- Hiên, chị sẽ báo thù cho em, chị hứa. Em có đau lắm không? Trời ơi, em của tôi....

* dùng *

“Áhhhhhhhhh...áhhhhh”

Viên đạn cắm thẳng vào giữa trán, cô chị nhiều lời phải gọi là “chết tươi”. Đứa em nhỏ thì la hét không thôi, còn bà mẹ thì ú ớ không nói nổi. Lạc Hiên chỉ biết nằm đó mà nhìn. Nước mắt chỉ chảy dài, không còn nói được nữa.

Ba Lạc Hiên rưng rưng nước mắt mà nói:

- Cậu....cậu giết con tôi.....gia đình tôi đã làm gì để phải chết oan chết uổng.....như vậy.

Vương Khiêm không nói, quay đầu đi nơi khác, để tay vào túi quần nhìn xa xăm, trông anh lãnh đạm, cô đơn không tả nổi.

- Tại sao cậu không nói, nói mau đi.....Con của tôi....con ơi.....

- Ông đau lòng chứ?

Lãnh Phong từ sau bước lên, dù sao họ cũng nên biết nguyên nhân để chết không bị uất ức.

- Con tôi như vậy, hỏi sao mà không đau lòng chứ.

- Con của ông giết con của cậu ta. Cậu ta cũng đau, như ông.

Khuôn mặt già nua nhăn lại. Ông lắc đầu:

- Không thể như vậy được, con tôi...

Ông nhìn sang Lạc Hiên:

- Có thật như vậy không con?

Lạc Hiên ứa nước mắt nhìn cha, đôi mắt lặng lẽ chớp một cái.

Ông lão khóc như một đứa trẻ, trách đứa con lớn xác còn đại dột. Ông mạo mụi đến quỳ dưới chân Vương Khiêm.

- Cậu...tôi xin cậu.....chuyện cũng đã lỡ...con cậu cũng không thể sống dậy.....

* ðùng *

- Ấy, tôi không thể xem nữa đâu. Tôi về trước.

Hành Khiết thấy ông lão ngã xuống, máu me bê bết khắp sàn, anh không quen nhìn cảnh này. Trong 5 người họ, Khiết có thể nói là có lý lịch sạch sẽ nhất nhưng cũng không thể nói là hiền lành.

“Áhhhhh...ba.....ahhhhhhhhhh....ba ơi.....”

* ðùng *

Đứa em nhỏ của Lạc Hiên vừa khóc lóc í ới vài giây trước, nay cũng đi theo bố và chị hai. Chỉ còn bà mẹ mặt trắng toát như sắp chết ngồi đó. Khiêm bước chậm đến, từ trên nhìn xuống, bà run rẩy sợ hãi ngước lên.

- Hấn từng là người yêu cũ của vợ tôi.

Bà lão im lặng, cuối nhìn con trai mình.

- Lần thứ nhất, hấn đem cô ấy đi, hành hạ, đánh đập, xâm hại cô ấy. Nhưng cô ấy nài nỉ tôi bỏ qua cho hấn. Lần thứ hai, hấn đẩy cô ấy ra lòng đường, hại con tôi chưa kịp chào đời đã mất mạng, cô ấy đã phải đau đớn giành lại từng hơi thở trong bệnh viện.

- Con tôi.....thật sự.....đã làm như vậy sao?

- Thành thật xin lỗi cậu...

- Hãy cho con trai tôi...một đường lui.

- Hấn đã không cho con gái tôi một cuộc sống bình yên.

* ðùng *

“ứuuuu.....ư.....uhuhuhu”

Lạc Hiên rưng to lên, đau khổ dày vò anh. Giờ khắc này chỉ mong mình chết thật nhanh để ưu phiền qua hết. Ba, mẹ, em gái, chị gái đều do lỗi lầm của mình mà chết, trong khi họ chẳng có làm lấy một điều sai.

5 người y tá bước vào, đưa Lạc Hiên sang một phòng khác. Trong lúc sắp lịm đi, hấn nghe một giọng nói trầm ổn, nhưng lạnh toát cả sống lưng.

- Không để chết.

24. Chương 24

Căn phòng đầy ủy khúc vẫn còn đang tiếp diễn. Vương Khiêm ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, lia mắt nhìn về Trà Ni đang co rút trong góc phòng. Giây phút đó, ả ta ngừng thở, sợ đến mức không thể đáp trả cái nhìn đó.

- Này, lâu rồi không gặp, Vương phu nhân cũ xì.

Hành Khiết gơ tay chào, nụ cười mang ý mỉa mai, rồi đồng loạt cả bảy 4 người đều cười lớn. Riêng Vương Khiêm lại lặng lẽ đứng đó, nhìn cô không lay động.

- Ra ngoài.

Anh ra lệnh, mọi người dừng lại một giây, sau đó rời đi. Để lại căn phòng sáng trưng màu trắng bạc rộng lớn nay chỉ còn lại 2 người.

Vương Khiêm chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc con dính bết vào mặt của Trà Ni.

- Em đáng lẽ nên biết không nên xen vào cuộc sống của anh, một lần nữa.

- Nhưng em yêu anh, điều đó...

Trà Ni nức nở nhìn anh, giọng nói run rẩy mệt nhọc không còn sức lực.

- Đừng nói điều đó nữa, anh phát chán rồi.

- Nhưng anh không thể bỏ mặc em, đã phải người theo dõi em, bảo vệ em những năm qua....

- Những thông tin về em, anh đã vớt vào sọt rác. Em biết điều gì khiến anh có thể làm được như vậy không?

Vương Khiêm ghé sát vào tai Trà Ni, làn hơi nóng phả vào da thịt khiến ả sợ hãi nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt môi đến tím máu.

- Hy Mộc.

Cái tên như cắm thẳng vào tim ả, Trà Ni đau đớn bịt tai lại, la to:

- Không, không thể là con nhỏ đó được. Nó thì có gì hơn em chứ.

- Rất nhiều.

Vương Khiêm cười một cái, sau đó đứng dậy, quay lưng đi, giọng nói không biến đổi vẫn trầm thấp và lạnh lẽo như vậy.

- Ban đầu, tôi nghĩ sẽ nâng niu em như Lạc Hiên. Nhưng tôi lại không muốn nữa. Gia đình em vẫn sẽ chết, nhưng không thể chết trước mặt em. Em vẫn sẽ chết, nhưng không chết trước mặt anh.

Khiêm đi đến cửa thì quay đầu, cười một cái thật nhẹ nhưng cay đắng vô cùng.

- Vì em không đáng.

Tiếng bước chân anh lạnh lẽo, băng giá từng bước như đóng vào trái tim Trà Ni tảng băng sắt nhọn. ả vội vàng chạy theo ôm anh từ phía sau, nức nở:

- Không thể. Những năm trước là do em, em đã sai, đã quá ích kỷ, bông bột, tham vọng. Nhưng em vẫn yêu anh, thật lòng yêu anh dù ở đất lạ xa người. Em...

- Tiếc quá.

- Hửm?...Khiêm...anh nói gì vậy...?

Vương Khiêm gạt thật mạnh tay ả ra khiến ả không đứng vững được mà chới với. Bóng anh xa dần, tiếp đó là bóng dáng 20 nam vệ sĩ cao to lực lưỡng bước vào căn phòng trắng. Cửa đóng sầm, trước phòng bệnh VIP nổi lên ánh đèn đỏ, tiếng gào thét không ngớt, lớn dần rồi tắt hẳn. Căn phòng trở nên yên tĩnh sợ hãi. Đêm đó, cả bệnh viện như vừa trải qua cơn đại bão.

Nắng sớm chiếu rọi vào căn phòng cao nhất của bệnh viện. Cửa kính trong veo ánh lên màu cầu vồng nhạt chiếu lên bức tường đối diện. Cô gái nhỏ như nàng công chúa nằm trên chiếc giường màu xanh biển rộng lớn. Mái tóc đen rối bời đang được bàn tay to thon dài yêu chiều vuốt ve. Bóng lưng rộng dài vững chắc ngày càng cô đơn lạnh lẽo. Mái tóc đen bóng bị dày vò đến rối tung lên. Trong ánh mắt người đàn ông ấy phản chiếu lên hình bóng người con gái với những vết thương đầy trên cơ thể. Anh đưa tay day trán, ánh mắt chất chứa sự đau lòng nhìn Hy Mộc.

Anh xiết chặt bàn tay bé nhỏ, anh chưa bao giờ nghĩ cuộc đời mình là một bi kịch cho đến hôm nay. Anh nghĩ anh đã sai lầm. Được gặp em, được yêu em đã là một điểm phúc. Nhưng anh không muốn vì tình yêu của mình mà em bị tổn thương. Anh rất đau lòng.

Anh buông tay Hy Mộc. Đi nhẹ nhàng ra ngoài. Nắng sớm chiếu rọi lên gương mặt anh tuấn mà trầm ngâm của Vương Khiêm. Bóng anh trải dài trên hành lang bệnh viện buồn không kể hết. Thiết nghĩ, nếu Hy Mộc thấy được cảnh này chắc sẽ bật khóc vì đau lòng.

- Vương Khiêm ở đâu?

- Thưa, tôi không biết ạ. Tôi chỉ biết Vương thiếu đã rời đi khoảng 8h giờ sáng trưa nay. Đến giờ đã là 5h chiều vẫn không thấy trở lại ạ.

Lãnh Phong vừa vào phòng Hy Mộc thì thấy không có bóng dáng Vương Khiêm. Lập tức truy cuộc gọi nhóm:

Lãnh Phong: Lại không thấy Vương Khiêm

Hành Khiết: Aiss. Cậu ta lại đi đâu nữa rồi. Không phải lại gây chuyện chứ. Tôi vừa cho Đồng Mao “ăn” sáng nay lại phải xa cô ấy sao.

Lãnh Phong: Quên cậu đi. Thai phụ không được bị kích động mạnh.

Quyết Tùng: Đã định vị được xe của Vương Khiêm. Bờ biển phía Tây thành phố B.

Lãnh Phong: Tôi đến trước.

Quyết Tùng: 15 phút.

Hành Khiết: aishhh...tôi đang ở gần, 10 phút.

Niel: 20 phút nhé.

Bốn chiếc siêu xe màu sắc rực rỡ dừng lại ở bên đường cách bờ biển không xa. Nhìn bóng lưng Vương Khiêm kiên nghị từ đằng sau khiến bốn người họ thở dài. Cả bốn ai cũng có cảm giác xót xa len lỏi sâu trong đáy lòng, cái con người tàn khốc này ai ngờ lại có một cuộc sống bi ai đến như vậy.

- Cậu đứng đây làm gì?

Bốn người tiến gần lại. Niel cũng không chịu nổi mà lên tiếng.

Anh vẫn không trả lời, cứ trầm ngâm nhìn ánh mặt trời đỏ rực dần khuất sau mặt biển. Nắng chiều buồn tênh hòa quyện cùng sóng biển làm lòng người không khỏi mong lung.

- Đừng ủ rũ như thế. Cô ấy đã rất mạnh mẽ, cậu cũng cần như vậy.

Quyết Tùng nói một cách chậm rãi, mắt cũng đắm chiêu về phía mặt trời.

Vương Khiêm lúc này thở dài, rất lâu mới hé môi:

- An Nhi là một đứa bé ngoan..

-.....

- Lúc còn nằm trong bụng mẹ, quấy cũng rất nhẹ, không làm cho mẹ phải khó chịu hay đau ốm.

- Khiêm...

Hành Khiết không kìm được mà mở lời, những câu nói của Khiêm nghe thật đau lòng. Anh cũng có con, hẳn sẽ đồng cảm hơn ai hết.

- Đáng tiếc là con bé còn không thể chào đời.

...

Cả 5 người cùng đứng nhìn hoàng hôn buông xuống, lòng ai cũng nặng trĩu tưởng như vác cả trăm tấn đá trong lòng. Nỗi đau là một thứ dày vò không chừa một ai, kể cả người cao cao thượng thượng trời không sợ đất không màng. Không ai bảo ai mà lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn lại người đàn ông cao to với bóng lưng trầm lặng lẽ. Sụp tối, nước biển óng ánh dưới màn đêm huyền ảo, và gió cùng sóng cũng rì rào nhẹ nhàng như thủ thỉ.

Vương Khiêm để lại lời nhắn cuối, trong thâm tâm bằng cả nỗi đau lòng: “An Nhi, là ta không tốt. Ta yêu con và sẽ mãi như vậy. Mong con đừng khóc, cũng đừng vì điều gì mà đau buồn. Nơi đây sẽ là nơi ta nhớ con, sẽ chỉ nơi này thôi. Thương con bé ngoan của ta.”

Anh quay đi, để cả nỗi nhớ là trầm luân ở lại.

- Tình hình Hy Mộc sao rồi?

- Viện trưởng, kết quả đã tốt hơn khoảng 20% và vẫn đang trên đà hồi phục.

- Được.

Sau khi người bác sĩ già rời đi. Lãnh Phong lập tức gọi cho Khiêm, nhưng chỉ có tiếng reng dài, không nhắc máy.

Mấy hôm nay tình hình công ty và cổ phiếu có biến chuyển khó nhằn, do Vương Khiêm tinh thần suy sụp nên cũng không giải quyết được là bao. Quyết Tùng một thân xông pha ở thương trường lẫn “chiến trường” trợ giúp Vương Khiêm. Hai người bận đến tối mịt, người thì bận vì công việc, người thì bận vì phải tranh đấu với đủ loại cảm xúc trên đời.

Đến tối Khiêm mới chạm vào điện thoại, vừa bậc hộp tin nhắn lên liền mắt nhắm mắt mở, mặc cho một mồi bao trùm, chiếc xe Bentley đen bóng lao nhanh xé màn đêm.

- Cô ấy thật sự đã khỏe rồi chứ?

- Khiêm...

- Nói.

Cửa phòng Lãnh Phong bị bật tung, tiếp đó là người đàn ông cao to với nét mặt tiêu tụy bước vào, tay cầm áo vest, chỉ có áo sơ mi trắng mỏng manh, mà nhiệt độ hiện tại lại âm bao nhiêu động cũng không dám kể. Lãnh Phong nhú mày, đóng tài liệu trong tay lại.

- Có thể nói là như vậy.

Vương Khiêm lập tức quay lưng bỏ đi, Lãnh Phong gọi vội tên anh, nghiêm túc nói:

- Cô ấy đã ổn định, không nguy kịch, cũng không bị thổ huyết nữa và có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Với tư cách là bác sĩ, là bạn, là anh em, tôi muốn cậu ngừng ngay việc tự hành hạ bản thân lại. Nhìn xem, cậu như thế này, Hy Mộc tỉnh lại chắc chắn sẽ đau lòng mà khóc.

Vương Khiêm không quay đầu, chỉ gạt đầu nhẹ sau đó rời đi. Đúng là hết nói, một cái ừ cũng không có. Lãnh Phong chán ghét day day thái dương bước vào phòng.

Anh bước đến tầng lầu cao nhất, đến căn phòng rộng nhất, chần chừ ở cửa mãi không vào. Cứ mỗi khi nhìn cô với những vết bầm trên gương mặt, những vết thương băng bó trên người cô gái nhỏ của anh, anh tưởng như tìm mình sẽ ngừng đập.

Hy Mộc nhỏ bé nằm trên chiếc giường hồng nhạt, được thay dọn kĩ càng, mái tóc đen được để gọn sang một bên, khuôn mặt trắng điểm hồng hai má khiến cô như bừng dậy sức sống. Khiêm thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô nhẹ nhàng, ngay giờ phút này anh chỉ muốn hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, nói với cô rằng anh rất nhớ cô và cô đã làm rất tốt.

Kiểm lại nỗi nhớ trong lòng, anh đến bên cạnh đặt mình nhẹ nhàng cạnh cô, ôm lấy thân hình bé nhỏ. Mùi thơm thoảng thoảng lại đầu đó trên đầu ngay chớp mũi khiến anh muốn tham lam mà quẩn luyến. Mùi hương dễ chịu của Hy Mộc lúc nào cũng làm anh thoải mái, đột nhiên bao nhiêu sầu muộn bỗng tan biến. Cơn đau đầu day dứt cũng đã tạm thời biến mất đi. Anh cảm thấy như mình thật sự được giải thoát, được sống lại. Cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Căn phòng im ắng với tiếng thở nhẹ của Khiêm trở nên ảm áp. Bàn tay nhỏ nhắn áp lên má của Vương Khiêm, cảm nhận vẻ tinh tế của khuôn mặt anh, môi nhỏ cong thành một đường cong tuyệt đẹp.

Đôi mắt sâu màu hổ phách, hàng mi dài, đôi mày rậm khắc sâu vào đôi mắt ngấn nước. Anh cũng cảm nhận được điều gì đó khác lạ trong lòng, mày nhíu lại, đôi mắt sắc bén mở lên dứt khoát.

- Hy Mộc.

Cô gái nhỏ nằm gọn trong lòng anh, miệng cong lên thành một đường cong dịu dàng, nụ cười anh đã nhớ rất kĩ.

- Được gặp anh thật tốt, Khiêm.

25. Chương 25: Hãy Để Em Đi

* Lật lại trang cũ xem một tí rồi xem ở đây nha, để nắm nội dung ý *

- Hy Mộc...

- Đừng gọi tên em nhiều như thế, em ở đây.

Vương Khiêm không nói gì nữa, giữ chặt tay Hy Mộc, vén những lọn tóc rối bởi trước khuôn mặt nhỏ, lòng đau đốn âm ỉ.

- Anh có phải đang buồn lắm không?

...

- Anh đặt con bé ở đâu?

- Bờ biển phía Tây, đợi khi em khỏi anh sẽ đưa em đến.

- Em có thể khỏi ngay bây giờ.

- Không thể.

- Khiêm,...Nhìn anh như thế này, em rất đau lòng.

Khóe mắt Hy Mộc rưng rưng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt tiêu tụy của Vương Khiêm, trong lòng không khỏi nhói đau.

- Em sẽ không buồn,...

...

- Thế nên anh cũng đừng tự dày vò mình nữa,...

...

- Anh chắc đã phải khó khăn lắm,...

- Thật tốt khi nghe được giọng em.

Chiếc Bentley đen kiêu ngạo chạy thẳng vào sân vườn, vòng qua hồ nước, dừng lại trước bậc cầu thang của ngôi biệt thự.

Người hầu trong nhà vẫn thói quen cũ xếp hàng dọc các bậc cầu thang, riêng chỉ bác quản gia không chịu nổi mà chạy nhanh xuống các bậc cầu thang, mừng như đứa con gái bé bỏng của mình trở về.

- Bác quản gia.

Hy Mộc chạy ra khỏi xe ôm chậm lấy bác quản gia. Bác cũng run run mà ôm lấy cô, con bé duy nhất lễ phép với mình, con bé duy nhất chào mình buổi sáng, con bé duy nhất sợ mình mệt mà tự làm mọi chuyện, làm sao bác không nhớ không thương.

- Bác đừng khóc..

Hy Mộc áp hai tay lên má bác, cảm nhận hơi ấm từ gò má, truyền nhiệt từ bàn tay bé nhỏ vào sâu trong trái tim bác, bác cũng như cha cô vậy.

- Được được, cháu đã trở về còn gì phải đau buồn, mau vào đi, ta sẽ làm món ngon cho cháu.

- Cháu không ăn đâu...

- Không được, con hăn là rất yếu, nếu không ăn ta sẽ rất buồn. Nói xem có chịu ăn không?

- Dạ, vậy con xin phép ăn trên phòng. Các chị đừng ai để bác đem thức ăn lên phòng cho em nhé, bác đã yếu rồi.

Hy Mộc nói với ra phía sau với vài chị phục vụ, nhận được cái gật đầu chắc chắn cô mới yên tâm nhìn bác. Đôi mắt hiền từ nhăn nheo vì cô mà tí hí lại, khuôn mặt thắm đậm niềm vui. Cô nắm tay bác cười tươi ấm áp, sau đó quay lưng lại nhìn Vương Khiêm đang đứng tựa người vào xe cách đó không xa.

- Đi đi.

Bác quản gia hiểu ý, đẩy đẩy Hy Mộc về phía Vương Khiêm, sau đó quay lưng nhanh đi vào nhà, người làm cũng đi theo.

Hy Mộc đi từng bước đến Vương Khiêm. Nhìn cô từ xa với vóc dáng bé nhỏ, nước da nổi bậc dưới ánh nắng, mái tóc đen cùng chiếc váy trắng vừa vặn 3 vòng khiến cô như một thiên thần tinh tế. Anh cũng đi từng bước đến cô, bước đi kiêu ngạo của người đàn ông chừng chạc, cũng tràn đầy nỗi nhớ mà trở nên gấp gáp.

Giờ phút cả hai chạm vào nhau, hai cơ thể quấn lấy nhau như nam châm trái cực. Hy Mộc chôn đầu vào ngực Vương Khiêm, cô không khóc, chỉ thấy tim như bị cào xé không thể đau đớn hơn. Anh không đau lòng, chỉ thấy có cô như có lại sức sống, lòng nhẹ nhõm sau những ngày tháng cùng cực.

Khiêm không kìm được mà nâng cầm cô lên, khóa chặt làn môi mọng nước. Vừa nâng niu như vật cứng quý, vừa thô bạo như con sói vô mồi. Mãnh liệt mà nhẹ nhàng, khao khát mà lơ đãng.

- Vào nhà.

Buông bỏ đôi môi sưng đỏ của Hy Mộc, anh nắm tay cô sải bước vào ngôi biệt thự. Cảnh tượng đẹp tưởng chừng như chỉ thấy trên phim ảnh.

Cả hai đều bước vào phòng, ngay sau tiếng bíp của cánh cửa báo hiệu cửa phòng được khóa. Anh kéo mạnh cô ép cô vào cửa, hung hăng ngậm lấy cánh môi hồng, tay ôm nhẹ vuốt ve vòng eo nhỏ sau đó trượt xuống cái mông tròn căng. Hy Mộc không thở nổi đập đập vào ngực anh, trốn tránh, nhưng không tài nào thoát khỏi. Đã ba tuần kể từ khi Hy Mộc tỉnh lại, cô đã phải kiểm tra sức khỏe và điều trị vết thương rất khổ sở. Suốt khoảng thời gian 3 tuần đương nhiên anh vẫn có gặp cô chứ nhưng không được ôm cô, hôn cô, hay vuốt ve mái tóc bóng mượt làm anh thấy khó chịu.

* Cốc cốc cốc *

Khiêm chợt dừng lại, nhìn Hy Mộc đẹp mê người bên dưới mình, nét đẹp kiêu diễm khiến anh không thể kiềm chế được. Nhưng anh lại dừng động tác, lùi về sau một chút, tay sửa lại mái tóc và bộ váy cho cô.

- Em phải ăn trước.

bíp

Cửa phòng mở ra, người hầu cúi đầu chào Khiêm thiếu, sau đó bưng thức ăn vào phòng, cũng cảm nhận được điều gì đó kì lạ. Nữ hầu vội bước ra ngoài, cung kính rời đi.

- Anh không ăn?

Thấy thức ăn chỉ có phần của mình. Hy Mộc quay sang có phần ngạc nhiên hỏi.

- Không.

- Anh đã ăn gì từ sáng chưa?

Khiêm để lại cái gật đầu nhẹ, không nói, cực kì ít nói. Người đàn ông này lúc nào cũng vậy.

- Em sẽ đi hỏi bác..

- Được rồi, anh chưa.

Sợ Hy Mộc vừa về lại chạy lung tung, anh cắt lời cô thật nhanh, thật sự là anh chưa ăn, cũng không muốn ăn.

- Sao lại không?

- Anh không muốn.

- À,..được rồi.

Hy Mộc sờ sờ đôi môi còn hơi sưng, cô gái nhỏ không muốn hỏi nữa nên ngoan ngoãn ngồi xuống uống một chút canh.

Tiếng nước bắt đầu tí tách vọng từ nhà tắm. Hy Mộc dừng ăn, đứng dậy nhìn vào căn phòng phát ra tiếng nước đó, nghiêng đầu, đôi mắt rưng rưng trực trào nhưng không cho phép mình rơi nước mắt.

Cô quyết định bước vào phòng tắm, trong phòng tắm đều được bố trí hai màu trắng và xám, và đương nhiên cũng rất rộng, có thể bằng cả căn hộ. Phía giữa là phòng tắm bằng kính, đứng vậy, bốn bề là kính, rất ngượng. Khi Hy Mộc tắm luôn phải khóa cửa rất kĩ. Nay tự động mở cửa thật kì cục mà.

Cách

Hy Mộc ngơ ngác đứng chờ ra, không dám nhút nhít, hai gò má đỏ ửng lên một mảng hồng. Người đàn ông của cô đẹp quá! Một thân hình tuyệt đẹp, cả một thần sắc tỏa sáng dù đang ở nơi đâu.

Khiêm nghe tiếng động cũng không ngoảnh đầu nhìn, cứ thế tiếp tục thưởng thức dòng nước nóng.

Hy Mộc nắc cục một cái thật to, lúc này anh mới quay đầu lại.

Cô gái nhỏ lấy tay che miệng, mắt mở to nhìn xuống hạ thể anh, sau đó nhắm nghiền mắt lại:

- Em xin lỗi, không phải em....em không biết tại sao lại làm như vậy...anh...anh cứ tiếp tục đi.

Lấy chiếc khăn trắng gần đó quấn ngay thắt lưng. Anh bước đến, từng bước càng làm cô lắp bắp, nói năng cũng khó khăn. Anh đặt tay lên cửa, khóa chặt cô bằng ánh mắt. Hy Mộc bị mùi hương của anh mê hoặc, bị vẻ đẹp nam thần, mái tóc ướt rử nước của anh quyến rũ. Nhưng cũng ngại ngùng mà né tránh, cô quay đầu đi chỗ khác, dùng tay đẩy anh ra, miệng nhỏ thều thào:

- Anh đi ra, em muốn ra ngoài.

Vương Khiêm cười nhẹ, tay ướm ôm lấy eo cô, cảm nhận cái rùng mình của cô:

- Có chuyện gì?

- Không...chỉ là...em...em..em muốn hôn một cái.

Hy Mộc nhắm tịt mắt mới dám nói ra câu đó. Không biết vì sao cô lại nói, nhưng có lẽ vì nỗi nhớ quá chất chứa đối với người này, đến nỗi cô cũng không thể tưởng tượng được.

Vương Khiêm dừng lại, cứng đờ môi. Thu ánh nhìn, thu ánh cười lại, anh ôn nhu nhìn cô, vuốt ve cái má đỏ. Ánh mắt sát bên thâm tình đến nỗi Hy Mộc phải ngấm nhìn nó thật kĩ, cô đưa tay đặt lên khuôn mặt cương nghị, dịu dàng mím môi một đường cong tình tứ.

Anh không biết điều gì khiến anh đắn đo, nhưng khi nhìn cô, bây giờ chỉ còn lại sự đau lòng.

- Được.

Tất cả suy nghĩ được anh chôn vùi, cuối đầu ngậm lấy cánh môi mỏng của cô. Đúng vậy, cảm xúc vẫn nguyên vẹn, cô vẫn là cô gái đã bước vào cuộc sống của anh, làm đảo lộn nó, và cũng là cô gái đã khiến anh yêu bằng cả tâm trí mình. Chỉ có điều sao có thể đau đớn đến vậy, tình yêu của anh, tình yêu của cô và sự hòa hợp giữa hai người, có sự bi thương nào đang ngấm tòn tại ở đây.

- Umm...

Hy Mộc nhạy cảm rên nhẹ một tiếng khi bàn tay to của anh bao quanh bầu ngực đầy, không mạnh không nhẹ dầy vò nó. Anh tham lam hôn lấy cái cổ thơm tho trắng ngần của Hy Mộc, thuận tiện thêm lên đó một vài vết hôn đỏ. Khiêm xé toạt chiếc váy trắng thớm của cô, cởi bỏ tất cả những gì cô có, đảo một vòng xung quanh thân thể cô gái của mình sau đó mỉm cười. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô và muốn nắm thóp tất cả, nâng khuôn mặt nhỏ của cô hôn thật mạnh, đầu lưỡi day dưa đến phát cuồng. Hy Mộc không thể tỉnh táo thêm nữa, hai tay vòng qua cổ anh, phối hợp nhịp nhàng, gò má đỏ ửng.

Nhìn dáng vẻ cô diễm lệ dưới thân mình, cái môi nhỏ mở ra hô hấp khó khăn, nước da trắng vì bị kích tình mà ửng một màu hồng nhẹ nhàng, anh càng không thể kiềm cự con thú dữ trong mình.

Hai mắt Khiêm đỏ ngầu, khuôn mặt tối sầm lại, giật phắt khăn tắm đi, tay nâng hông Hy Mộc để hai chân cô quấn quanh thắt lưng mình, bá đạo mà tiến sâu vào bên trong cô.

- Ah.....Khiêm, rất sướng, ah....từ...từ....

Đột ngột được lấp đầy khiến Hy Mộc chịu không nhẫn nại cả mặt mày, đập đập lên vai anh cầu xin nhưng cũng vô tác dụng, ngược lại những lần ra vào còn mạnh mẽ hơn.

- Cậu chủ.

Bác quản gia cung kính nở nụ cười khi thấy Khiêm từ trên lầu đi xuống.

- Bác dặn đầu bếp bồi bổ cho Hy mộc.

- Được rồi, bác nhớ rồi.

Kích tình không biết bao nhiêu lần mới ngừng nghỉ, trời cũng đã sập tối. Hy Mộc không còn sức lực ngất trên chiếc giường mịn thơm tho. Vương Khiêm chỉ nhìn thoáng qua gương mặt cô, sau đó lập tức rời đi, rồi lại quay lại hôn thật lâu vào môi cô, lại nhìn thật lâu vào gương mặt ấy, rồi lại rời đi. Khiêm đến phòng làm việc, trống rỗng ngáy ngốc nhìn màn đêm ngoài cửa kính. Mày đẹp nhũn lại, cứ thế không biết đã bao lâu.

* Reng...Reng....*

Tiếng chuông điện thoại reo được 2 phút, 4 cuộc gọi nhỡ mới được Vương Khiêm buồn nhắc máy, không phải không muốn nghe máy, nhưng không biết anh đã bị cuốn vào điều gì đến nỗi những âm thanh khác đều trở nên xa xỉ, duy chỉ nghe được tiếng lòng.

- Này, Hy Mộc đã về nhà rồi đúng không, ngày mai chúng tôi sẽ đến thăm, đãi chúng tôi cho hậu hĩnh, tất đây, không cần cậu trả lời đâu đồ tiết kiệm ngôn ngữ.

Hành Khiết lại giở giọng lưu manh hỏ báo khiến người khác phát điên. Vương Khiêm ngơ ngác, không đoán hoài gì đến chiếc điện thoại, tiếp tục suy ngẫm với chiếc đầu rỗng.

Hy Mộc, trong đầu anh bỗng hiện lên cái tên này, rồi trong lòng chua xót và nhói đau.

Anh rời phòng đi tìm Hy Mộc. Cô gái đang đứng nhìn khung cảnh ngoài trời đêm, để cửa sổ mở toang để mái tóc nhẹ phất phơ theo gió đông ề buốt. Nhìn từ đằng sau, bóng lưng nhỏ bé của cô nhuốm màu buồn bã và cô đơn không tả nổi.

- Em dậy lúc nào.

- Cũng không lâu lắm đâu, mới đây thôi.

Vương Khiêm không nói gì nữa, ôm cô từ đằng sau, nâng niu cô trong lòng như vật bé nhỏ.

- Có phải khó khăn quá không anh?

Giọng cô nhỏ, nghe có chút run, câu hỏi cũng cực kì mang theo nỗi hụt hẫng.

- Chuyện gì?

Vương Khiêm bình tĩnh trả lời, trong lòng cồn cào khó chịu.

- Chuyện tình của mình, trở nên khó khăn quá phải không anh...

- Không..

Vương Khiêm xiết chặt vòng tay, ôm cô từ phía sau ngày càng chặt, như chiếm hữu, như nuôi tiếc.

- Để em đi...

- Hy Mộc.

Vương Khiêm nhú mào, quay mạnh người cô lại, tay nắm chặt vai Hy Mộc đau đến nỗi phát run. Anh gọi tên cô, nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô, trong lòng đau đớn như gào thét.

Hy Mộc đặt tay lên khuôn mặt anh tuấn của anh, khuôn mặt đẹp nhẵn nhụi lại như một đứa trẻ khóc nhe, tìm thất lại từng cơn, lồng ngực muốn vỡ tan ra.

- Em rất buồn... Em không thể không buồn được, là em nói dối, mất An Nhi, em không thể chịu được...

Cô khụy xuống, tay ôm ngực, co rúm người lại. Anh vội đỡ cô, ôm cô vào lòng, để cô vùi vào lồng ngực rắn chắc của mình, dường như anh cảm nhận được trái tim cô run lên, sợ hãi cả thế giới. Mất anh cũng rừng rưng, mào đẹp nhú lại xót xa.

- Anh cũng như thế, sao lại lừa dối em. Anh cứ đau lòng đi, cứ lạnh nhạt với em đi, sao có thể ôm em, hôn em, dịu dàng với em. Rồi lại tự một mình chịu đựng như thế, anh đã rất khó khăn rồi.....

Hy Mộc òa lên như một đứa trẻ, mềm nhũn dựa vào lồng ngực anh.

- Em yêu anh, nhiều hơn em nghĩ, nhiều hơn anh nghĩ. Em không thể tin được sẽ có một ngày nào đó em phải rời xa anh. Nếu như là trước đây em sẽ tuyệt nhiên vùng vẫy, sẽ làm mọi cách,... nhưng đã khó khăn quá rồi... Nỗi đau trong lòng em đang sưng tấy lên, nó chưa bao giờ được chữa trị cả, chưa bao giờ,... Em biết, em biết anh đã vất vả nhiều lắm, nỗi đau của anh cũng sâu như nỗi đau của em, có khi còn bị thương hơn cả em, mà em lại không thể làm gì cả...

...

- Khiêm,...để em đi.

Hy Mộc ngược nhìn anh, anh cũng đang khóc, cả hai trái tim đều đang sưng đỏ, nhói đau, co thắt cũng khó khăn. Anh vuốt ve mái tóc của cô, ôm cô thật chặt, vùi sâu vào cổ cô.

Từ bao giờ lại như thế, mỗi người đều giữ cho mình một khoảng trống. Từ bao giờ lại như thế, mỗi người đều đau âm ỉ trong lòng mà không bao giờ nói ra, vẫn giả vờ là mình ổn để người kia không lo nghĩ. Từ bao giờ lại như thế, hai người yêu nhau nhưng nhìn nhau lại tràn ngập xót xa, hôn nhau lại đắng nơi đầu lưỡi, ôm nhau lại nhức nhối trong tim. Từ bao giờ lại như thế, em yêu anh, nhưng lại quá đau lòng đến nỗi không thể ở bên anh. Từ bao giờ lại như thế, anh yêu em, nhưng đối diện với em là một mảng đen xám xịt vây kín.

Chúng ta yêu nhau, nhưng có lẽ nên dành cho nhau một khoảng riêng. Bởi quá đau lòng, nên không thể ở bên nhau.

Hy Mộc bắt taxi đi trên một con đường khác ngay trong đêm đó. Để lại người đàn ông trầm tư trong căn phòng lạnh lẽo.

Trong trái tim đang gào thét đó, Hy Mộc đã tự nói với bản thân mình:

- Vương Khiêm, anh đừng đau lòng, đừng tổn thương lâu quá. Một ngày nào đó, sẽ lại có một ngày nào đó, chúng ta gặp lại, và con tim sẽ không mệt mỏi như thế này

Trước hết em xin lỗi vì đã để các bác đợi mòn mỏi.

Tiếp là:

Có bác nào muốn đến đây là kết thúc Sad Ending luôn không:)))??? Nếu không thì cho cái comment phần nọ cái. Tôi lười vật vã, nếu muốn continue thì các bác đợi hơi lâu đấy nhé. Tôi cũng bận, nhưng không lâu lắm đâu các bác ơi.

À, vì ra trễ quá nên có thể một vài bạn có thể quên nội dung, huhu biết làm sao:(((

26. Chương 26

- Bác quản gia...

Đồng Mao vác cả cái bụng to chạy như bay đến ôm chầm bác quản gia. Nhớ nhưng không thể diễn tả khiến cô không thể kiềm được mà sụt sịt cái mũi đỏ.

- Này này, không được chạy như vậy.

Bác quản gia thấy cô chạy nhanh như vậy thì hoảng hồn xua xua tay, khuôn mặt già nua dường sợ hãi mà nhăn nhoeo lại.

Hành Khiết đi phía sau thấy cảnh tượng này cũng rung mình, khó chịu nhíu mày nhưng không chạy theo cô, điềm tĩnh đi phía sau.

- Con nhớ bác lắm,...con...

- Nếu nhớ thì đến đây ở một lần nữa đi.

Hành Khiết khó chịu ra mặt, bước đến phía sau không kiên nhẫn mà lên tiếng. Anh giận rồi, vì lúc này Đồng Mao chạy nhanh như vậy, anh sợ cô sẽ có chuyện gì, còn cả đứa bé nữa. Cô có còn là đứa trẻ, hay cô gái đôi mươi thiếu chính chắn suy nghĩ nữa đâu.

Đồng Mao xoay sang nhìn anh, sau đó quay qua nhìn bác quản gia, hai bác cháu đều cười khi ra rồi vội nín lại. Cô nói nhỏ với bác:

- Cháu có mua cho bác vài cái áo ấm, ấm lắm nhé, cả trà gừng nữa.

Nói rồi cô cười khi khi nắm tay bác xoa xoa, sau đó ra hiệu cho bác đi nghỉ. Lúc này mới quay sang nhìn Hành Khiết.

- Này, có phải anh giận rồi không?

Đồng Mao kéo kéo góc tay áo Hành Khiết.

- Em nghĩ anh là con nít?

- Thì đúng là như vậy mà.

Đồng Mao vạ miệng cãi lại, biết mình sai mòn mỏi nên che miệng, mắt trợn to lên không dám nói nữa. Lại bắt gặp ánh mắt như lửa muốn thiêu đốt cả cô thì biết mình đã sai lầm lớn rồi.

-...ly dị, ly dị đi.

Hành Khiết nhìn cô một lúc lâu, sau đó nói hai từ ” ly dị ”. Đồng Mao như gục ngã, cô khóc òa lên như con nít, tiếng khóc vừa to vừa chói tai khiến người hầu trong nhà cũng giật mình.

- Anh sao lại nói được như thế, khó khăn lắm mới đến được với nhau thế này, anh còn muốn rời xa em một lần nữa. Đồ đáng ghét, em không nên yêu anh mới phải. Được, ly dị đi, em sẽ khô cằn rồi chết ở một hoang đảo nào đó, ngày ngày nhớ anh không dứt, chết đi cũng sẽ làm ma mà yêu anh!

Lúc trước, Đồng Mao là một cô gái dịu dàng, tính tình chừng mực, hiểu chuyện, nhưng bây giờ có lẽ hoocmon đã thay đổi rồi. Mang thai làm cô thay đổi, dễ khóc, dễ cười, dễ cáu gắt, khiến người khác vừa buồn cười, vừa cưng chiều, vừa chán ghét.

- Em còn định khóc đến bao giờ.

Hành Khiết nhú mày, giọng nói đầy kiên nhẫn, trầm ấm vang lên. Nhưng cô vẫn không nín là không nín.

- Anh sẽ không ly dị, nếu em còn khóc, ngay bây giờ sẽ đi ký giấy li hôn.

Căn nhà bỗng im thin thít. Đồng Mao cắn chặt môi không ra tiếng, cái nấc nhẹ cũng bị chôn vùi. Thấy cô ngoan ngoãn như thế Hành Khiết không nở mà ôm lấy cô, hôn cái chóc vào cái má hồng.

- Em cứ trẻ con như thế không chừng anh sẽ chán em.

Đồng Mao mếu máo, hai má đỏ lên, đôi mắt rưng rưng rơi vài giọt nước mắt nóng hổi xuống cái cổ trắng ngần, lắc đầu lia lịa rồi vùi đầu vào cổ anh. Hành Khiết cười thành một đường cong tuyệt đẹp, người con gái này chỉ có người con gái này mới khiến anh như chết đi sống lại, khiến anh muốn sống những ngày tháng nghiêm túc, chừng mực. Có phải anh điên rồi không, vượt bao rào cản để có được cô, điên rồi, anh đúng là điên rồi, ngoài kia còn bao nhiêu của lạ anh không được hưởng. Nghĩ đến đây anh lại lắc đầu nhẹ một cái, ôm cô chặt hơn.

- Này, em nhớ không lầm em khóc không nhỏ đâu, sao vẫn chưa thấy Khiêm...

Hành Khiết nghiêng đầu, nhìn lên lầu 2 của khu biệt thự.

- Hey bro, do you miss me? Oh, my little sister, it was a long time right.

Niel vừa bước vào đã to mồm lớn miệng, chào hỏi hết người này đến người, nhìn thấy Đồng Mao thì lập tức ôm chầm lấy đến nỗi cô muốn tắt thở.

- Này, anh...

- Ok ok, don't get angry.

Bị Hành Khiết đá ngay đầu gối một cái khiến Niel như chết đi sống lại, anh gồng mình không hét lên, chỉ để lại tiếng gầm nhẹ.

Quyết Tùng từ sau bước tới, đảo mắt xung quanh một chút, sau đó dừng lại hỏi:

- Cậu ấy đâu?

- Không rõ, có lẽ ở lầu 2.

Hành Khiết vừa nói vừa nhìn lên lầu, căn phòng to nhất, cũng trông như trống trải và cô đơn nhất. Lãnh Phong theo sau bước lên, lắc đầu:

- Các cậu có mệt mỏi như tôi không?

Cả 3 đều gật đầu, sau đó đồng loạt lên cầu thang.

- Đồng Mao ở đây, có thể đi lại xung quanh ngôi nhà này, tuyệt đối không được đi nơi khác không có sự kiểm soát của anh.

Hành Khiết không quay đầu, vừa đi vừa nói như vậy, để Đồng Mao một mình đứng lặng lẽ.

- Này, Đồng Mao!!

Hai ba cô người hầu đang núp ở phía phòng khách không xa, chỉ dám hé nửa con mắt ra nhìn Đồng Mao, gọi bé xú.

- Cửa không mở được, cửa này mở ở đâu, sao không mở được, êh êh êhhhh...

Quyết Tùng chịu không được bẻ ngược cánh tay đang đâm vào cánh cửa sắt không có tay cầm ấy, liếc đậm một cái, con người như muốn ăn sâu vào tâm hồn:

- Thật muốn moi tìm gan cậu ra cho sói ăn.

Anh đưa ngón tay vào hộp đen bên cạnh cửa, ánh sáng xanh lóe lên, cửa tự động tách ra làm đôi, một không gian rộng lớn xa xỉ xuất hiện.

- Đây đâu phải lần đầu cậu đến đây.

- Tất cả chúng tôi đều là lần thứ hai.

Hành Khiết bỏ tay vào túi nói giọng hờn dỗi làm Quyết Tùng ho khan một tiếng, vốn dĩ muốn chỉ trích Niel một chút, ai dè lại tóm cả một bầy sói.

Căn phòng nồng nặc mùi xốc của rượu xộc thẳng vào mũi, Niel nhú mày, lùi lại một bước. Cũng không ai để ý, vì biết Niel không biết uống rượu, cũng dị ứng với độ cồn và mùi rượu nên được miễn vào.

Phòng làm việc bữa bọn hiếm thấy, khác xa với cảnh ngăn nắp tươm tất thường ngày, không một ánh đèn, cửa sổ mở toang làm những đợt gió mùa lạnh thấu xương thấm vào da thịt.

Quyết Tùng day day thái dương, cuối đầu nhìn bức ảnh bị mũi giày đạp một mép.

- Đây..

Bức ảnh Quyết Tùng nhặt lên có một cô gái nhỏ, xung quanh là đường phố tấp nập mà đôi mắt cô như chẳng có một bóng dáng. Thất thần, cô đơn, đau đớn. Hành Khiết, Lãnh Phong vội vàng cố định bức ảnh, nhìn thật rõ, ngay cả Niel của chạy xộc vào trong ngõ ngàng nhìn bức ảnh.

Lãnh Phong nhìn về phía những chai thủy tinh rỗng, rất nhiều chai thủy tinh rỗng, và một người đàn ông cao to nằm ngất ra đó.

- Lại là chuyện gì nữa?

Cả 3 người đều nhìn về hướng đó, Quyết Tùng không ngậm nổi chua xót, lắc đầu mà nói:

- Xem ra cả hai người đều không thể vượt qua được.

Bao nhiêu năm trôi qua, cùng nhau sát cánh trên thương trường lẫn chiến trường, quyết sinh quyết tử, 3 người đàn ông cao cao thượng thượng lần đầu thấy Vương Khiêm trong trạng thái này. Kể cả khi Trà Ni ra đi, Vương Khiêm chỉ làm âm lên như một đứa trẻ bông bột. Và bây giờ, Khiêm lại trầm lặng nhưng nỗi đau lại lan tỏa ra từng góc ngách trong tâm hồn, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

- Hy Mịch đi rồi có phải không?

- Mao, không phải anh nói em ở yên...

- Hy Mịch đi rồi có phải không?

Đồng Mao từ từ bước vào, khuôn mặt buồn bã bị Hành Khiết quát nặng lời, các hoocmon nhạy cảm lại bắt đầu vỡ òa ra, cô run run hỏi, nhưng không ai trả lời, chỉ dùng ánh mắt mà đáp lại.

- Em biết thế nào cũng như thế, một tâm hồn mỏng manh, một cô gái yếu đuối như vậy mà hết lần này đến lần khác bị vùi dập, phải chịu cảnh đau đớn dày vò, ngay cả thân thể cũng...Áhhhhhhhhhhh

- KHIÊM

Cả ba người đàn ông hoảng hồn đồng thanh gằn lớn một tiếng, cũng không thể hiểu tại sao Vương Khiêm lại hành động một cách ngớ ngẩn như vậy, thật không giống với Vương Khiêm chuyện 1 nghĩ 10, làm 1 nghĩ 100 như ngày nào, giờ đây, hành động như lần át cả lí trí trong anh.

Vương Khiêm lao ra từ trong bóng tối như một con sói vồ mồi, động tác nhanh như chớp bóp cái cổ trắng nõn của Đồng Mao, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt không còn chút cảm xúc, cứ lạnh băng như thế, nhưng

anh biết trong con tim anh đang rỉ ra từng giọt máu, đang vỡ ra thành từng mảnh rồi tan biến không thể hành gắn lại được.

Đồng Mao bị bóp cổ thành linh hoảng sợ hét lớn, cả thân bị Khiêm nhấc lên chân không còn chạm được đất, nước mắt bắt đầu rơi xuống, cổ họng khô hốc đau đớn, ú ớ không nghe được tiếng gì. Không ai dám ngăn cản, sợ bản tính xưa lại trỗi dậy thì chỉ có chết trong gang tấc. Duy chỉ có Hành Khiết đau lòng đến điên người, rút súng từ thắt lưng nhắm vào gáy Vương Khiêm từ xa, Lãnh Phong giật mình nhanh chóng cản tay Hành Khiết lại, Quyết Tùng cũng nhanh như cắt đứng chắn ngay sau Khiêm.

- Cậu điên rồi sao.

- Cũng được, có điên cũng chẳng sao. Nhìn xem nó đang giết chết vợ tôi, con tôi kìa!

Đồng Mao bắt đầu trợn mắt, không còn thấy con người. Hành Khiết liền đánh ngất Lãnh Phong một cái ngay gáy thật mạnh.

Đùng

Đùng

27. Chương 27

- KHIẾT.

Niel từ sau nhúu mày gằng lớn giọng, cũng chẳng biết ngăn cản ai nên Niel đành lùi lại. Bảo vệ tình yêu của mình, Hành Khiết đứng. Bảo vệ tri kỷ của mình, Lãnh Phong và Quyết Tùng cũng đứng. Có quyền đau lòng vì quá khứ, vì vết thương còn đau âm ỉ, vì người phụ nữ vì mình mà đã chịu quá nhiều hy sinh, Vương Khiêm càng đứng. Chỉ là, tại sao Hành Khiết có thể nặng tay như vậy.

Một viên đạn vào vai phải của Quyết Tùng, một viên nữa vào vai trái của Khiêm. Tùng nhúu mày gục xuống, Khiêm cũng rơi lỏng tay, nhắm nghiền mắt lại, sau đó vì men rượu và nỗi đau lẫn thể xác và tinh thần hòa quyện vào nhau, Khiêm nằm xuống, từ từ nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, tiếng thở vẫn đều đều, chỉ là anh muốn không mở mắt.

Hành Khiết chạy thật nhanh lại ôm chầm lấy Đồng Mao, khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu. Nhìn cô gái trong lòng mình ngất đi, dã thú bên trong dường như nổi dậy, anh vồ lấy Khiêm, vung một nắm đấm nặng đòn vào mặt Khiêm. Niel vội ngăn lại, hét lớn:

- Còn đánh đấm được nữa sao. Mau đưa Mao đi nhanh đi.

Khiết lúc này mới bừng tỉnh, vội nhấc bổng Đồng Mao trong tít tắc rồi đi.

Niel nhúu mày, day day thái dương nhìn hai con người dưới chân mình, không biết phải xử lý người nào trước, cũng không biết nhờ vả được ai. Mặc dù biết vết thương này chỉ là chuyện quá bé nhỏ không làm họ chết được nhưng cũng phải khẩn trương, không được chủ quan. Nghĩ tới đó Niel lại khó chịu, thở dài một tiếng. Lôi hai người ra khỏi phòng, nói to:

- Tôi muốn về New York.

* Ở một nơi khác của thành phố *

- Này cô gái... Cô ơi..... Cô có đau ở đâu không?... Cô ơi....

Một bà lão đứng tuổi, tóc muối tiêu, nước da trắng hồng nhẵn nhúm, trên gương mặt hiện lên vẻ lo lắng lay lay co gái đang co rúm ở góc đường. Chẳng qua lúc bà đi ngang qua, thấy cô gái đáng dấp bé nhỏ như vậy mà lại đi ngủ ở con hẻm nhỏ vắng lặng như vậy thật không hay. Bà lo lắng lấy tay sờ trán cô gái.

Hy Mộc lơ mờ tỉnh dậy, nhìn thấy bà lão trước mặt thì giật mình ngồi dậy, sợ điều chẳng lành nên rút người lại, hành động này càng làm bà lão đau lòng hơn.

Cô lúc ra đi, miệng thì nói như vậy, tâm can quyết muốn ra đi như vậy nhưng lại không có một chút gì trong túi, tiền cũng không, trang sức quý cũng không, quần áo chỉ vồn vện đôi chút nên mới ngủ bụi ngủ bờ như vậy, nghĩ đến đây lòng có chút nghẹn ngào. Mới như vậy mà cô đã nhớ Khiêm rồi, thật sự rất nhớ.

Bà lão thấy nước mắt có vẻ muốn tuôn trào ra khỏi khóe mắt thì vội lau đi, vỗ vỗ vai Hy Mộc nói:

- Bà không xấu, không phải là người xấu. Có muốn về nhà bà ở không, cháu có thể làm ở tiệm cơm nhà bà trả tiền phòng cho bà. Nhà bà chỉ có 3 người, lại không có phụ nữ tâm sự nên bà cũng buồn. Cháu về nhà bà, ở lại đây một mình...không được.

Bà vừa nói vừa nhìn xung quanh, Hy Mộc cũng thuận nhìn theo. Ấy..con phở khi này cô ngủ còn đôi chút đáng người qua lại, sao bây giờ lại vắng hoe, gió lạnh khiến Hy Mộc bất giác rung mình một cái. Cô cúi đầu, nói với bà:

- Nhưng có ai là người xấu mà nói mình là người xấu bao giờ đâu ạ...

- Nhưng nếu bà xấu xa, bà đã kêu người vào tận đây bắt con, hay chích cho con một liều rồi bán con đi. Bà ngồi ở đây khuyên con về nhà bà làm gì?

Hy Mộc nghe đúng, quả thật là đúng, suy đi nghĩ lại thôi đành đi theo, cô cho đây là quyết định liều lĩnh lần thứ hai của mình, trước quyết định đó là quyết định yêu Khiêm, bằng tất cả tâm trí.

Bà lão dắt cô đi qua hai ba con hẻm nhỏ, sau đó là đến một con đường lớn, người qua kẻ lại tấp nập. Ban đầu Hy Mộc có hơi nghi ngờ, tay run run đi theo phía sau nhưng khi thấy ánh đèn của thành thị, khu phố tấp nập vào buổi đêm thì tâm tư giãn ra, bà dắt cô đến một quán ăn cỡ trung đã xuống đèn, bên ngoài đề chữ: " Đồng Nhiên Hội"

- Vào đi, ở trong đây.

Bà lão mở cửa, ngoắc ngoắc Hy Mộc vào.

Không gian bên trong vô cùng ấm áp, được thiết kế theo kiểu truyền thống Trung Hoa tuy nhỏ gọn nhưng rất thân thuộc, Hy Mộc hít một hơi thật dài, là mùi đồ ăn. Bụng cô gái nhỏ sôi lên rột rột, cô xấu hổ ôm lấy bụng, liếc nhìn bà lão.

Bà dường như cũng biết chuyện đó, nắm tay cô gái dẫn vào trong bếp nơi mùi thơm đang tỏa ra.

- Con trai, mẹ về rồi đây.

Bà lão cười tí mắt nhìn người đàn ông trong bếp, thoáng nhìn cũng là một bóng lưng tuyệt đẹp, Hy Mộc nghiêng đầu nhìn vào, không khỏi nhướng mắt một cái.

Bóng lưng in đậm những ngày khắc khoải, phong trần, đôi tay cùng cơ bắp lực lưỡng cứ thoát ần thoát hiện cùng với thao tác của anh. Khi chàng trai quay lại, Hy Mộc dù chỉ hé nửa con mắt nhìn nhưng vẫn hốt hoảng. Không xuất sắc, nhưng rất thu hút nha. Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu đen lầy, nước da bánh mật cùng với cơ bắp cuồn cuộn, hơn Hy Mộc một cái đầu. Anh xoay người, khóe miệng cong lên vô cùng rạng rỡ:

- Mẹ đi đâu thế.

Bà lão được hỏi, vui mừng nắm tay Hy Mộc từ đằng sau lôi vào bếp, khuôn mặt già nua như đứa trẻ cứ vui tít cả lên:

- Mẹ đi tìm vợ cho con. Đây, con thấy có đẹp không?

Anh hơi đứng hình một chút, sau đó vẫn dáng vẻ thân thiện như bình thường gật đầu chào cô, nụ cười có chút nhạt đi thay vào đó là sự xấu hổ.

- Thích đúng không, những cô gái khác mẹ dắt về, con đều không ngại như vậy. Xem ra lần này là mẹ đúng rồi.

- Mẹ, không phải con nói mẹ đừng như vậy sao?

Chàng trai bưng đĩa thịt từ bếp đi ra, tránh mặt 2 người phụ nữ trong bếp. Hy Mộc lúc này đang ngơ ngác giật mình, sau đó nắc cục một cái thật lớn. Nhận ra mình vô ý nên che miệng lại.

Anh nghe Hy Mộc nắc cục, ở bên ngoài không khỏi phụt cười một cái. Anh không hiểu sao cô gái này lại làm anh để mắt tới. Nước da trắng ửng hồng. Khuôn mặt tinh tế nhẹ nhàng, nét đẹp vừa đáng yêu vừa kiều diễm khiến người ta vừa nhìn đã muốn nâng niu. Cả thân hình bé nhỏ nữa, nhìn thôi đã muốn ôm vào lòng.

- Con, cho con bé ở lại nhé. Lúc nãy mẹ tìm, thấy con bé nằm ngủ ở hẻm Liêm. Nếu mẹ không đưa về kịp, có lẽ con bé gặp chuyện không hay.

- Thật sao?

Anh nhìn sang Hy Mộc, cô có chút thẹn quay đi chỗ khác, bậm bậm môi không nói gì, khuôn mặt lấm lem phút chốc làm anh đau lòng. Sau đó liền khôi phục ý thức, nhìn bà lão nhú mày:

- Tại sao mẹ lại sang đó, không phải con đã dặn mẹ rồi sao. Mẹ có chuyện gì, con và Đồng Nhiên phải sống như thế nào?

- Mẹ chỉ vô tình thôi, chỉ mới một lần không sao đâu mà. Dù sao cũng tìm ra vợ cho con, mẹ đi tắm một chút.

Bà lão tỏ vẻ như nhẹ nhõm cả người, vươn vai một cái mạnh sau đó kéo cửa đi ra chỗ khác.

- Tôi là Đồng Lý, còn cô?

Anh vừa dọn đồ ăn vừa hỏi, lâu lâu nhìn sang cô nở một nụ cười. Hy Mộc nói nhỏ:

- Hy Mộc..

- À, tên rất đáng yêu.

- Hả...?

- À...không có gì. Xin lỗi cô, là do mẹ tôi có một chút không ổn về trí nhớ nên mới dẫn cô đi lung tung như vậy. Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.

Nghe đến chữ nhà, Hy Mộc lại nhói lên trong lòng. Cô đã từ bỏ ngôi nhà của mình rồi, ngoài nơi đó ra, không nơi nào có thể là nhà của cô cả,...

Thấy Hy Mộc cứ cúi đầu không trả nhìn. Đồng Lý nhìn một lượt trên cơ thể cô, một túi xách nhỏ, áo khoác, quần jean, đôi ủng, đều là hàng hiệu, sao có thể không có nhà được? Anh khó hiểu hỏi lại một lần nữa.

- Nhà cô ở đâu, có thể cho tôi biết, rồi cô sẽ được về nhà.

- Tôi không có..

- Sao?

- Tôi đã từ bỏ nó rồi..

- Cô là trẻ vị thành niên bỏ nhà ra đi?

Hy Mộc phụt cười một cái, sau đó mím môi lại, thấy cô tâm tình thoải mái, Đồng Lý cũng thu lại ý cười, không trêu chọc cô nữa. Khuôn mặt nghiêm túc hỏi:

- Cô có muốn ở lại đây không?

- Hả?

- Ở lại đây, mỗi ngày phụ tôi và mẹ phục vụ khách ở quán ăn, coi như đó là chi phí cho cô ở đây. À, chăm sóc tiểu quỳ của tôi nữa.

Hy Mộc nghe vậy thì vui mừng không thôi, may ra còn có chỗ ở, không phải suy nghĩ mông lung phải ngủ ở đâu nữa. Nhưng mà, “tiểu quỳ” ở đây là...?

- Tiểu quỷ của anh?...

- Đúng vậy, lúc sáng mới đi dã ngoại với lớp xong nên có vẻ cậu bé mệt nên đi ngủ rồi. Nếu không giờ này sẽ chạy lung tung ở đây. Cô không đói sao, tôi nghe bụng cô kêu rất to, ngồi xuống đi.

Hy Mộc không để ý chìm vào lời nói của anh và suy nghĩ. Anh có con rồi sao? Vậy còn vợ thì sao? Còn mình thì sao? Nhưng nghe tới chỗ hẳn nghe thấy cái bụng đói của cô thì hai má ửng đỏ lên, cô xua xua tay nói không cần thì Đồng Lý ngược nhìn:

- Mau đi, đừng ngại, chỉ có tôi biết cô ăn thôi.

Anh lại nở nụ cười tươi rói, như chọc ghẹo, như an ủi cô, làm Hy Mộc không kiềm được mà cúi áo khoác ngồi xuống, lễ phép cúi đầu sau đó ăn thật ngon lành.

28. Chương 28

- Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao.

Bác quản gia nhả nhận thay nước truyền dịch. Trong căn phòng im ắng truyền ra tiếng thở nguy hiểm.

- Có cần bác gọi bác sĩ cho cháu không?

Vương Khiêm mở mắt, khuôn mặt vẫn không thay đổi, cảm xúc chưa bao giờ được thể hiện trên gương mặt anh tuần đó, mà không có Hy Mộc.

- Cháu nói gì đi.

- Có tin tức gì về Hy Mộc không?

Khiêm mệt mỏi nhìn lên trần nhà, lời thoát ra nhưng môi cũng lười cử động.

Bác quản gia đau lòng nhìn Khiêm, bàn tay nhăn nheo bao lấy bàn tay to nóng hổi, bác nắm chặt như xót xa từ tận đáy lòng mình:

- Con bé cần được chữa lành, thời gian sẽ giúp nó điều đó. Việc con cần làm là chờ đợi, nếu nó cảm thấy thiếu con, hoặc chúng con không thể thiếu nhau. Tuyệt nhiên sẽ có ngày gặp lại.

Khiêm nhú mày, ngồi dậy dứt dây truyền dịch ra, đứng dậy bước đi như vừa ngủ dậy, không có tí cảm giác gì là bị đạn ghim vào người.

- Khiêm, vết thương của con...

- Con không sao.

Anh vào phòng thay trang phục, vài phút sau đã mặc chiếc áo sơ mi trắng bỏ hờ hai nút trên cùng để lộ vòm ngực rắn chắc. Không mặc vest ngoài mà khoác hẳn chiếc áo khoác dáng dài màu đen. Khuôn mặt vẫn nghiêm nghị, không hề thay đổi khiến bác quản gia rùng mình, chỉ biết ngồi một chỗ cứng đờ nhìn anh đến khi không còn nghe thấy hơi thở anh vắng vắng trong căn phòng nữa.

Trở lại rồi, Vương thiếu!

Chiếc Bentley đen bóng kiêu ngạo dừng trước ngôi biệt thự màu biển nhạt. Ngôi biệt thự to không khác gì biệt thự của Vương Khiêm nhưng màu sắc sinh động hơn, lối vào được mời đón bởi hai “cánh đồng nhỏ” hoa Nemophilas xanh rực như đại dương sâu hun hút làm người ta vừa nhìn đã phải trố mắt khen không hết lời.

Vương Khiêm bước xuống xe, một tay bỏ vào túi, nhìn dáng vẻ ngôi nhà, đầu mắt sâu thăm thẳm áy lên vẻ khó chịu. Người hầu vì thấy anh đến bất chợt mà lóng ngóng tay chân không biết làm gì, đến khi nữ quản gia trẻ tuổi vẻ mặt nghiêm nghị điều tất cả người trong nhà ra xếp thành hai hàng dọc quanh lối đi. Từ xa, nữ quản gia cúi đầu, cánh cửa đen kiên cố được đẩy ra một cách nặng nề. Anh sỏi từng bước dài vào biệt thự, từng bước đi đều mang lại hương thơm đáng sợ, từng nơi anh bước qua như giết chết cả nghìn bông hoa đang rực rỡ, từng người anh bước qua đều rùng mình cuối gập đầu.

- Vương thiếu, ngài đến đây để gặp Khiết thiếu đúng không ạ?

Khiêm không trả lời, mắt có chút gục xuống, sau đó trở lại dáng vẻ ban đầu. Nữ quản gia vẫn cúi đầu, không dám ngược mắt nhìn anh. Một hồi lâu vẫn không thấy Khiêm trả lời, mồ hôi cô đã vã ra là bao, đành liều mạng ngược nhìn một chút. Khuôn mặt cương nghị với một vẻ đẹp quá hút hồn khiến nữ quản gia chìm đắm, cô từ từ đứng thẳng dậy, nghiêng đầu mỉm cười nhìn anh như một báu vật.

Anh như ghét sự chờ đợi, chớp mắt một cái thật nhẹ nhàng sau đó quay sang nhìn cô gái đang trao cho mình ánh mắt hết sức ám muội. Ánh mắt hết sức nhẹ nhàng, nhưng lại như cửa vào lòng dưng cảm người đối diện. Nữ quản gia bỗng rụt mình, thu người lại lùi về sau, cúi đầu một góc 90 độ, tay duỗi thẳng hướng lên lầu.

- Khiết thiếu đang ở trên tầng 3, cửa màu tím nhạt. Xin lỗi là làm mất thời gian của ngài.

Mồ hôi không biết khi nào đã đổ ướt trán, các nữ hầu đang gập đầu cũng liếc nhìn, miệng không khỏi trách sao quản gia có thể ngu ngốc đến nỗi ngược đầu nhìn anh.

Khiêm sỏi bước nhẹ tênh trên lầu, không màng đến mọi thứ xung quanh, gương mặt không biểu lộ một chút cảm xúc dù trong lòng có chút khó chịu.

- Đến rồi à?

Hành Khiết nghe tiếng mở cửa nhưng cũng không ngoảnh đầu lại. Trông anh nhẹ nhàng khi ngồi cạnh Đồng Mao đang ngủ say trên chiếc giường màu hoa oải hương. Tờ báo sáng in một dòng chữ lớn: "Tập đoàn Vương thị đang trên bờ vực sa sút khi mất một dự án lớn với Đàm thị vì Đàm Nghị ra mặt?"

- Tôi xin lỗi.

Hành Khiết từ đầu đến cuối không để tâm, đến khi nghe được lời xin lỗi mới ngược đầu nhìn.

- Cậu nên như vậy.

Anh đóng tờ báo thật mạnh lại, ngoảnh mặt đi chỗ khác, tay day day thái dương không muốn chấp nhận.

- Là xin lỗi cậu, cả Đồng Mao. Hôm đó là tôi không đúng.

Chân thật và tri kỷ là hai điều Hành Khiết tôn trọng nhiều nhất. Anh từ từ đứng dậy, sợ "cục cưng" sẽ thức giấc sau đó đối diện với Vương Khiêm. Nhìn ánh mắt và cách cư xử, Khiết thăm thở dài, có phần trách móc sao Khiêm có thể lựa chọn sống lại con người cũ.

- Dù sao cũng là tri kỷ, tôi tôn trọng cậu. Chỉ có điều, sau khi cô ấy tỉnh dậy, cậu phải đích thân xin lỗi.

Gật mọi suy nghĩ, dù Khiêm có sai lầm hay không hãy để thời gian giải quyết. Anh không còn nhiệm vụ phải chăm sóc cậu ta nữa rồi. Khiêm nghe anh nói vậy thì vỗ vỗ vai anh, gật đầu:

- Tùng.

- À.....

Đúng thật là anh quên mất người đàn ông anh đã cho một viên đạn ngay sáng hôm qua, nghe Khiêm nhắc mới lơ mờ nhớ. Thấy Khiết còn chưa kịp nhớ ra người tiếp theo, Khiêm cũng nói thêm một chút:

- Phong

- À.....

Lại một người nữa được gọi lại trong ký ức. Một tràng "À" ngổ ngẩn không thể nào tha thứ được, Hành Khiết ngại ngùng vò vò mái tóc bóng mượt. Từ sau đội lên tiếng cười nhỏ nhưng rất khoái chí. Đồng Mao tỉnh được một lúc, nghe cuộc trò chuyện ngắn ngủi mà cười khúc khích ở phía sau:

- Chồng ơi, thân thiết hay tri kỉ cũng phải có một tiếng xin lỗi đó chồng.

Khiết nghe tiếng “cục cưng” thì trong lòng không còn lo nghĩ gì nữa, cứ bỏ mặc Khiêm ở đó sải bước dài tới cạnh Đồng Mao. Hôn mạnh một cái vào cái môi bóng của cô, mếu máo như muốn khóc:

- Em không sao bé thỏ của em, anh đừng khóc.

Khiết thiếu bắt đầu sượng lại, sau đó quay qua nhìn Khiêm bằng gương mặt ngượng ngùng. Khiêm cũng hiểu chuyện nên quay đi hướng khác. Anh nhân cơ hội lườm Mao một cái thật mạnh, thấy cô rụt mắt mới hôn cái trán cao rồi nói:

- Anh đi tạ tội, nếu không sẽ khó sống.

- Đồng Mao, xin lỗi.

Khiêm đến gần, nâng bàn tay Đồng Mao hôn nhẹ một cái, lời xin lỗi thoát ra nhẹ nhàng, dịu dàng và tinh tế. Đồng Mao có chút bất ngờ, nhưng cũng nhận ra vấn đề sau đó cũng gật đầu một cái.

- Được.

Đồng Mao niềm nở cười tươi rồi chào anh, Khiết cùng Khiêm chuẩn bị đi thì Mao nói với ra:

- Hai người, Niel cũng rất đáng thương, đừng bỏ qua cậu ấy.

Hai người đàn ông vừa nghe xong, bất giác thở dài nhìn nhau. Cùng một bóng dáng cao ráo bước ra khỏi căn biệt thự đầy mơ mộng.

- Niel.

Tùng đi từ đằng sau gọi giọng hồ hững. Niel đang chỉnh sửa bộ váy đỏ rực cho cô người mẫu châu Âu cũng hồ hững không thèm trả lời. Tùng vẫn đứng chờ một hồi lâu không nói một điều gì, tiếp theo đó là Khiêm và Khiết đứng phía sau cũng không thèm nói thêm câu nào.

- It's done. You'll shine for me.

- Thank you for this dress and for my vedette.

- Nothing is free Natalie.

Niel ôm mạnh vòng eo nhỏ vào người mình, hôn mạnh vào cái cổ trắng ngần đến khi cô gái thẹn đỏ mặt mới chịu bỏ ra. Lúc này mới nhìn anh em của mình một cái.

- Không cần phải nói gì nữa, chờ đợi tôi như thế đã là một lời xin lỗi for me.

Rồi quay sang cô mẫu Tây bên cạnh ra hiệu được phép ra ngoài. Cô ả nhìn thấy 3 người họ thì bủn rủn tay chân, trên đất nước này còn có những loại người như vậy sao. Cô cứ lăm tưởng ngoài Niel chuẩn soái ra thì không còn ai nữa, thế nhưng lại còn nhiều thế này. Niel cũng là một tinh tú, tinh tú trong tinh tú. Họ là ai mà lại mang vẻ lạnh lùng bậc nhất, nhìn vào khiến vào khác run sợ nhưng lại muốn bám vào, muốn tìm hiểu, muốn chạm lấy, muốn chìm ngập trong vòng tay họ. Bất giác cô thấy Quyết Tùng, một thân hình rắn chắc, khuôn mặt cương nghị, chững chạc của năm tháng, trong bộ vest sang trọng càng làm anh thêm phần cuốn hút. Natalie đi chậm chậm lại Quyết Tùng, nháy mắt một cái, đi lướt qua vờ ngã vào lòng ngực anh.

- Áh....

Người gì sao có thể vô tình như thế, Natalie ngã sòng soài nằm trên mặt đất, khuôn mặt đẹp nhăn nhó lại vì đau đớn. 3 người họ được một trận cười ngả nghiêng, Niel ôm bụng ngồi phịch xuống cái sofa đỏ đậm, nằm vật vã ra đó:

- Lady, come here.

Niel định thần, nghiêm nghị rót một ly rượu, nói chuyện nhưng cũng không thèm nhìn Natalie một chút nào. Khiêm, Khiết, Tùng cũng bước vào ngồi ở dãy sofa đỏ đối diện, bắt chéo chân hết sức sang chảnh.

Nhìn màn vui sắp xảy ra. Cô ả ngồi dậy khó khăn, chiếc váy đỏ gây khó khăn cho cô không ít, vất vả đi đến bên Niel, cúi gập đầu không dám nhìn anh.

- Who do you choose? I'll give you.

Natalise mừng rỡ nhìn Niel, chỉ tay vào người đàn ông vận vest xám phẳng phiu ngồi ở phía bìa. Quyết Tùng thấy cô ả chỉ đích thân mình, không chút bất ngờ nở một nụ cười ác liệt, khoe miệng cong lên tuyệt mỹ khiến Natalise ôm ngực muốn vụn vỡ ra.

- This man? Oh Natalise, you have the best eyes.

Niel đứng dậy vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ của cô gái, ép cô nhìn sâu vào đôi mắt mình.

- But he's mine.

Natalise đứng hình, mặt đơ lại, môi run run không nói nên tiếng nhìn gương mặt đầy lạnh nhạt như cắt vào tim người khác của anh. Người đàn ông này...làm sao có thể trở thành như vậy. Niel trước giờ luôn là hình mẫu lý tưởng của các model ở trong nước lẫn ngoài nước. Một người vừa thành công, vừa tài năng, ngũ quan đầy thần sắc, tướng mạo cũng không khác gì một người mẫu, vậy mà sao...

- Jetty, cậu đã set up chương trình chưa. Nếu rồi thì hãy set up lại từ đầu. Lilley là vedette tối nay. Trang phục sẽ được gửi sang cho Lilley 15 phút nữa.

- Sao... Vậy còn Natalise. Không phải cô ấy là vedette tối nay sao? Cậu hết hứng thú với cô ta rồi à?

- Không phải, cô ấy cướp chồng tương lai của tôi.

Niel cúp máy một cái mạnh, mặt vẫn nghiêm túc, không một tí gì là đùa giỡn.

29. Chương 29

Tôi về trước.

Quyết Tùng đứng dậy đi về, mặt đơ lại ẩn chứa sự ngại ngùng. Khiết tranh thủ nói to trên gheo.

- Ấy, cậu về sớm vậy, bỏ vợ tương lai ở lại à?

- Tôi..không..có

Tùng gần từng tiếng, mặt đỏ lừ làm mọi người được một phen cười hả hê.

- Natalise, don't let me see you again.

Niel nhìn thẳng vào mắt cô người mẫu đang đứng bất động ra đó run rẩy, ả lập tức nhận ra câu nói rồi rời đi. Nước mắt bắt đầu rơi và trời cũng nổ lên những đợt sấm chói tai. Sự nghiệp Natalise đến đây là chấm dứt. Tạm biệt, Natalise.

- Các cậu đến đây có chuyện gì.

Niel nhàn nhã ra hiệu cho Quyết Tùng ngồi xuống, nhấp một tí rượu.

- Cảm ơn, và xin lỗi vì chuyện không hay hôm trước.

Khiết nhanh miệng nói trước, 2 người còn lại gật gù theo. Đối với bọn họ, biết ơn là tội lỗi phải rõ ràng, nếu có lỗi, phải tạ lỗi, nếu có ơn, phải đền đáp. Sống chết với nhau rất lâu như vậy, họ luôn tôn trọng điều đó nên việc nói ra 2 chữ "cảm ơn" và "xin lỗi" đối với nhau rất dễ dàng.

- Các cậu biết không. Sống đến bây giờ tôi vẫn yêu các cậu nhất. Nếu có con gái nhất định sẽ gả cho nhóc tì của nhà các cậu. Có vậy tôi mới yên lòng được.

- Mưa rồi.

Phòng của Niel không dùng cửa sổ, vì bức tường giáp với bên ngoài được làm bằng kính một chiều, ngồi từ trong có thể thấy được cả thành phố, nên tất nhiên những giọt mưa cũng không ngoại lệ. Hành Khiết thấy mưa thì vô thức nói một chút, sợ cục cưng ở nhà sẽ sợ mà khóc lóc ồn ào.

Vương Khiêm cũng nhìn ra ngoài, đúng là mưa thật. Cô gái nhỏ của anh không biết đang ở đâu, làm gì, có đang sợ trận mưa rào, có đang vui mình vì sấm sét, có đang bị ai đó ức hiếp hay không. Buồn bực trong lòng lại dâng trào, Khiêm cúi đầu xoa xoa trán. Mộc, anh rất đau lòng, thiếu em anh nghĩ mình sẽ trở về như lúc trước. Anh không thể dằn dặt khi thiếu vắng em được.

Có lẽ, mọi chuyện đều không nên bắt đầu.

- Hy Mộc, cô làm gì ở đây vậy?

- Ah... Không có gì. Có khách tới sao?

- Không có, chỉ là giờ tôi sẽ đi đón Đồng Nhiên. Cô có muốn đi cùng gặp nó không?

Thật ra cậu nhóc Đồng Nhiên đã đi học từ sớm, Hy Mộc thì do mệt lả nên ngủ có chút trễ, không thể gặp cậu bé được. Nghe bà lão kể cậu bé khá khinh lại thông minh sáng suốt, đẹp trai còn hơn cả Đồng Lý nên cô có hơi tò mò.

- Được rồi, trời đang mưa đi hai người sẽ không tiện. Anh cứ rước Đồng Nhiên về đi, tôi sẽ chuẩn bị cơm chiều cho cả nhà.

- Được, phiền cô.

Đồng Lý cười tí mắt chạy ra khỏi nhà bước vào xe hơi trắng, lái thẳng trong mưa. Hy Mộc cũng cười đáp lại, thấy anh đi rồi lại nhìn ra phía cửa sổ của căn bếp, mắt rưng rưng long lanh màu nước.

- Khiêm, em lại nhớ anh nữa rồi. Nói xem em là loại người gì đây. Vừa nói sống cùng anh rất khó khăn, vừa ra đi lại muốn nhào vào lòng anh, hôn anh. Em có phải xấu xa lắm không..

Hy Mộc lẩm bẩm một mình, nhìn những giọt mưa đầu mùa ập vào cửa sổ vang lên âm thanh tí tách, hòa cùng với sự im ắng của không gian này thật buồn bã.

An Nhi, mẹ xin lỗi đã không giữ được con, mẹ xin lỗi đã rời xa ba con như thế. Vì mẹ không thể chịu được sự bức bách trong lòng. Có lẽ, mọi chuyện đều không nên bắt đầu. Yêu lấy người đàn ông đó phải chăng là mẹ sai rồi. An Nhi, mẹ biết phải làm gì bây giờ, mẹ rất đau lòng, mưa như thế này, mẹ rất nhớ ba con.

Tâm trạng cực kì mâu thuẫn đang như gào thét, như muốn giết chết Hy Mộc. Cô ngồi gục xuống gian bếp, khóc thút thít không thành tiếng, bàn tay bé nhỏ che miệng mình lại giấu đi những tiếng nấc dài.

- Sao con lại khóc? Đồng Lý làm gì con à? Không yêu thương con, không ôm con, hôn con, hay không quan tâm đến con. Con nói đi, nếu tội lớn, ta sẽ đuổi ra khỏi nhà không tha. Mẹ hứa sẽ không để ai bắt nạt con đâu.

Bà lão nghe tiếng khóc thút thít khi đang bước vào bếp, vội vàng chạy vào, nhìn Hy Mộc khóc thì lo lắng ôm chầm lấy cô, hỏi han đủ thứ. Bà sợ Hy Mộc vì con trai bà mà bỏ đi lần nữa, sợ Đồng Nhiên sẽ khóc vì nhớ mẹ hằng đêm, mà không biết mặt mẹ nó là ai, sợ Đồng Lý sẽ uống rượu lén lút mỗi đêm trong buồn rầu nhưng sợ bà phát hiện. Nên lần này, bà quyết giữ chặt Hy Mộc.

Hy Mộc nghe bà xưng tiếng “mẹ” thì ngơ ngác nhìn bà, để mặc bà lau nước mắt cho mình, một hồi lâu mới hoàng hôn giập mình.

- Ah...con không sao..

- Bà nội ơi Nhiên về rồiiiiiiii

Tiếng trẻ con vang vọng cả căn nhà làm không khí tươi vui tràn về ngập tràn trong không gian. Bà nghe tiếng cháu yêu về liền buông Hy Mộc ra, bước cẩn thận ra ngoài. Từ xa, cậu bé nhỏ lóc chóc chạy vào ôm chầm bà, cái miệng nhỏ nói ngọng lú lo:

- Bà ơi, hôm nay Đồng Nhiên được 3 điểm A+ môn Mĩ thuật, môn toán, môn âm nhạc nữa. Đáng lẽ còn có cả môn tập đọc nữa nhưng...

- Nhưng sao hả chó con của bà?

- Con đánh nhau...nên cô giáo không cho con điểm nữa....

Cậu bé cúi đầu, cái miệng đỏ chu ra phụng phịu, hai tay giấu sau lưng ưỡn cái bụng tròn ra xoay xoay, trông tội lỗi nhưng đáng yêu vô cùng.

- Sao cháu lại đánh nhau? Đây là lần thứ bao nhiêu rồi. Bà và ba đã dạy rất nhiều là không được...

- Nhưng Tiểu Mạn cứ nói con là đứa không có mẹ, cứ bảo các bạn trong lớp nói con là thiên tài không mẹ. Bọn nó còn nói mẹ bỏ con đi vì không cần con nữa, sớm muộn gì ba cũng sẽ bỏ con đi, bà cũng vậy. Con không muốn bọn nó nói điều sai, con chỉ muốn đấm chính...

- Đấm chính không phải là đánh nhau, con trai. Con sẽ bị phạt không được ăn dưa hấu tuyệt 1 tuần.

Mặc cho Đồng Nhiên mếu máo nói chữ được chữ không, khuôn mặt bị bấm đỏ lên, cái mũi nhỏ sứt sứt đầy chất lỏng, Đồng Lý vẫn nghiêm nghị bước từ ngoài vào, như chuyện việc quá đỗi quen thuộc đến nỗi không thêm ôm cậu bé vào lòng. Anh đặt chìa khóa vào móc, nghiêm giọng dạy dỗ con khiến cậu bé tủi thân thêm phần nào mà khóc lớn hơn. Cái miệng nhỏ mếu máo qua lại để lộ hàm răng mọc thưa thớt.

- Cháu đừng khóc. Ba làm thế vì muốn tốt cho con. Này, bà tìm mẹ cho cháu rồi, từ giờ sẽ không bị nói gì nữa nhé...

- Bà nói dối, bao nhiêu lần bà nói như thế, các cô ấy đều bỏ đi, không ai ở lại để thương Nhiên cả. Cùng lắm là được 1 tuần, họ rút cuộc cũng chỉ muốn tài sản của ba thôi, cô này cũng vậy chứ gì. Trông con bé thế thôi chứ con biết hết. Bà là đồ nói dối...

- ĐỒNG NHIÊN.

Đồng Nhiên lớn giọng trách mắng bà, cậu bé chưa ý thức được lời nói, hay vì ý thức được nên mới thật sự nói ra nỗi buồn trong lòng mình. Chỉ là Đồng Lý quá chán nản với việc này, hôm nay nhóc còn cả gan nói bà của nó như thế, lại còn chỉ tay vào người lớn mà to giọng khóc lóc. Anh quát Đồng Nhiên một cái thật lớn làm cậu bé nín bặt, môi mím chặt lại, hai tay đặt trước bụng xoa xoa. Hy Mộc nhìn cậu bé, biết hết mọi tâm tư sâu bên trong thân thể nhỏ bé đó, cậu bé rất buồn, rất cần mẹ, rất cần người có thể dịu dàng mà ôm cậu bé mỗi đêm.. Sao Đồng Lý có thể vô tâm như vậy, còn lớn tiếng với thằng bé. Bình thường trông anh hòa đồng như vậy, ai ngờ lúc này lại như một ác ma.

- Con ra đây, mau.

Đồng Lý ngồi ở phòng khách, gọi Đồng Nhiên vào, tay cầm chiếc roi dài và mỏng, xiết chặt. Cậu bé cũng ngoan ngoãn nghe lời, cúi gằm mặt bước vào, tự động xoay người lại. Đồng Lý đánh một roi thật mạnh vào mông cậu bé, đau đớn lan truyền làm cậu bé nước mắt ngấn nước mắt dài, nhưng vẫn cắn chặt môi không thành tiếng.

Cứ thế, hai roi, ba roi, đến nỗi khi Hy Mộc chịu không được tiếng roi vùn vụt thì mới chạy lại ôm cậu bé. Khiến roi thứ tư dán vào lưng cô một cái thật mạnh. Hy Mộc run lên, môi cắn chặt lại, đánh mạnh như vậy, những đứa trẻ bình thường đa phần đã khóc lóc van xin, hay có thể ngất đi, sao cậu bé này vẫn có thể chịu được như thế, ngay cả cô còn không thể.

Đồng Lý quát trúng cô, nhúu mày dừng lại. Bà lão đứng bên ngoài không dám can thiệp cũng dùng tay che miệng, không ngờ cô lại làm như vậy.

- Cô...

- Anh có bị điên hay không?

Hy Mộc quát lớn, trừng mắt nhìn Đồng Lý, tay vẫn ôm chặt cậu bé, để cậu bé vùi vào ngực mình khóc thút thít không thành tiếng.

- Anh đánh như vậy, ngay cả tôi còn thấy đau. Nó là con anh, có sai thì dạy bảo phải đúng cách. Tại sao tiếng trước tiếng sau lại đánh đến đau lòng như vậy. Anh xem, nó khóc còn không dám nữa. Tôi nói cho anh biết, anh mà con đánh con như thế, tôi không nể là khách hay là người đứng. Tôi cũng sẽ đánh anh lại như vậy, có nghe không?

Cô không ngờ hôm nay lá gan cô lại lớn như vậy. Còn đòi đánh người khác, mà người này xem ra lớn hơn cô gấp 2 lần. Nói xong Hy Mộc ôm Đồng Nhiên ra ngoài, hỏi bà phòng của cậu bé ở đâu sau đó đưa cậu bé đi.

Bà lão đứng quan sát ở phía sau cả buổi trời, cuối cùng cũng rón rén đến gần Đồng Lý:

- Con xem, nó xem Đồng Nhiên như là con của nó. Cô bé này thật lạ, mẹ nghĩ mẹ đã chọn đúng rồi. Hãy để con bé ở lại đây một thời gian, rồi chúng ta tính tiếp. Được không con?

Đồng Lý không nói gì, buông roi xuống. Lòng đau như cắt không còn nghĩ gì được nữa. Anh bước ra khỏi phòng khách, dày vò chiếc áo sơ mi mình đang mặc đến nhàu nát cả ra.

30. Chương 30

Hy Mộc bế Đồng Nhiên vào phòng. Cậu bé không hề giẫy dụa mà vùi vào lòng Hy Mộc, nín hắt lúc nào không hay nhưng trong lòng vẫn còn uất ức, mềm nhũn trong lòng cô. Hy Mộc lúc này bỗng dưng cảm thấy ấm áp, cậu bé như cục bông nằm gọn trong lòng cô, hơi ấm của cậu bé lan tỏa khắp lòng ngực làm Hy Mộc cảm thấy được an ủi và không còn tủi thân nữa. Cô đặt cậu bé lên chiếc giường nhỏ xinh xắn màu xanh biển trầm, nhỏ giọng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh:

- Con tên gì?

Cậu bé ngơ ngác nhìn cô, lúc sau cái miệng nhỏ mới bập bẹ nói:

- Đồng Nhiên nhưng cô không được hỏi họ. Ba con nói, họ tên của nhà này phải hạn chế cho người ngoài biết...cho người ngoài biết....nhiều nhất có thể

Cậu bé thông minh đang tìm những lời lẽ để diễn tả, nhưng đến khi nói ra rồi lại thật buồn cười. Hy Mộc thuận ý nheo miệng đẹp cười một cái. Cậu bé thấy cô cười, liền nắm lấy tay cô, ngây thơ hỏi:

- Cô làm mẹ cháu đúng không?

- Cô rất khác, không giống những cô trước bà dặt về đâu. Bà con việc gì cũng giỏi, từ dọn dẹp, kinh doanh, đến chăm sóc ba con con. Nhưng lại không...không...không suy nghĩ được ai là vợ của ba. Ba rất buồn vì bà làm như vậy, thật đấy, con thấy ba...ba...ba...ba rất khổ sở.

Đồng Nhiên nói năng lúng lúng nhưng rất thích nói, còn hay dùng những từ ngữ đậm chất người lớn. Hy Mộc chịu không nổi sự đáng yêu, ngày càng thích nói chuyện cùng cậu bé, cô ôm cậu bé ngày càng chặt, dịu dàng cùng tâm sự ;

- Thế những người đó đâu cả rồi?

- Con đuổi cả rồi.

Nhiên ngây thơ đúng chất của một đứa trẻ, Hy Mộc phải trở mắt ra nhìn cậu bé, bản lĩnh, chỉ có từ này dành cho nhóc thôi.

- Con đuổi?

- Dạ, con khóc lóc âm ỉ cả ngày trời, thế là ba phải mời những người đó ra khỏi nhà. Trước khi đi còn ôm ba con tạm biệt rất...rất.....cô chờ một tí.....rất.....à, rất quyến luyến.

Thấy Hy Mộc vẫn còn đang chăm chú nghe mình nói, cậu bé nhanh chóng đứng lên giường, vừa đủ tầm ngay má Hy Mộc hôn một cái thật kêu vào má.

- Cô ở lại đây đi, vì lúc này cô đỡ đòn cho Nhiên, nên Nhiên sẽ không khóc đuổi cô đi đâu. Sẵn tiện, cô ở đây làm mẹ Nhiên cũng được. Hôm nào cùng chụp với Nhiên một tấm hình. Nhiên sẽ đi khoe với các bạn, mẹ Nhiên đẹp như thiên thần. Không còn bỏ Nhiên đi nữa.

Hy Mộc nghe những lời đó mà đau lòng, cậu bé sao có thể thiếu thốn tình yêu của mẹ như thế. Trông phút chốc, Hy Mộc gạt đầu, nước mắt cũng muốn trào ra. Cô để cậu bé nằm úp xuống, xoa xoa cái mông tròn:

- Có đau không, ba xấu xa quá có phải không?

Đồng Nhiên cũng bắt chước, đẩy tay Mộc ra, đứng dậy ép Hy Mộc cũng nằm úp xuống, tay nhỏ xoa xoa cái lưng cho cô.

- Có đau không, ba xấu xa quá có phải không?

Hy Mộc ngớ ngàng, sao cậu bé có thể nói được như vậy chứ đúng là đáng yêu. Tiếng cười rộn lên trong căn phòng nhỏ của Đồng Nhiên.

- Giật mình.

Đồng Lý đứng chắn ngay cửa, Hy Mộc không để ý đụng phải vòm ngực rắn chắc thì hét lên một cái. Sau đó liền dùng tay bịt chặt miệng lại, đánh một cái mạnh vào vai anh, vừa đánh vừa nói:

- Anh đứng đây để dọa tôi chết đúng không, để tôi hét lên cho Đồng Nhiên thức giấc khi nó vừa bị đánh đến rướm máu đúng không, để...

Cánh tay mỏng manh bị anh nắm lấy, nghiền thật chặt đến nỗi nó đỏ lên, khuôn mặt bừng sáng hừng ngày cùng nụ cười như đem lại ánh nắng cho màn đêm bỗng mất đi. Trước mặt cô là con người kiên nghị, khuôn mặt hết sức nghiêm túc. Hy Mộc rụt người, cô như vậy mà đòi ra oai với ai chứ. Đang thầm trách mình thì Hy Mộc bị anh kéo đi thật mạnh, ngồi phịch xuống cái giường trắng toát.

- Tại sao lúc này cô làm vậy, cô có ý gì?

- Làm...? Đỡ roi cho Đồng..Nhiên?

- Đúng vậy.

- Anh đánh như vậy, có là người lớn hay người già, trai trẻ khỏe khoắn tôi cũng đỡ. Huống chi chỉ là một đứa con nít.

- Tôi đang dạy con tôi.

- Nhưng như vậy không phải là cách, anh sẽ làm nó ngày càng xa cách anh thêm thôi.

- Nếu tôi không làm vậy, nó sẽ hư, sẽ khóc lóc không giống một đấng nam nhi, ngày ngày nhớ đến người mẹ vô tâm đã bỏ nó đi khi chưa nhìn được mặt nó. Người phụ nữ đó không đáng được nhắc đến. Cô ta,..... vô liêm sỉ.

Đồng Lý bức xúc trở nên nóng tính, quát tháo Hy Mộc không thôi. Sau đó tâm tình không ổn mà vò mái tóc bóng mượt đến rối tung.

- Nó sẽ không hư, nếu nó hiểu. Nó sẽ thành một đấng nam nhi, nếu nó trưởng thành. Nó sẽ không nhớ đến người đó nữa.....nếu có tôi.

Anh quay sang nhìn cô, khuôn mặt cương nghị bỗng trở nên rối rắm, bế tắc dần hiện rõ trên gương mặt từng trải.

- Tôi không phải người xấu, cũng không cần gì cả, chỉ cần cho tôi chỗ ăn và ngủ. Tôi sẽ phụ giúp quán ăn cho cả nhà, chăm sóc Nhiên, bà, cả anh nữa.

Hy Mộc dừng một chút suy nghĩ, thấy mình đòi chăm sóc toàn người lạ thì có hơi ngượng, nhưng cũng liều mình nói tiếp:

- Tuy không biết gì nhiều, chỉ hiểu loáng thoáng, nhưng tôi lỡ mờ thấy được hoàn cảnh của anh cũng giống với...người đàn ông....một người...tôi rất yêu...

Cô như muốn vỡ òa, khó khăn kiểm soát cảm xúc. Đường như tìm được sự đồng cảm, Đồng Lý tâm tình an yên, đồng ý cho Hy Mộc ở bên cạnh.

- Khiêm. Anh Khiêm, anh Vương Khiêm.

Một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình trắng như tuyết, tóc hồng rực mặc một chiếc váy dài màu vàng chanh, hở ra cái vai trần cùng xương quai xanh gợi cảm. Từ đằng sau gọi Khiêm.

Đây đang ở bữa giao lưu thời trang trước buổi trình diễn những bộ trang phục đẹp nhất của những nhà thiết kế tài ba. Niel mời cả 3 người đi để họ đỡ phải nhàm chán. Thấy cô gái gọi Khiêm từ phía sau, ai cũng tò mò ngoáy ra sau nhìn, duy chỉ có Khiêm là không thèm để ý, chăm chú nhìn ra phía cửa kính xa xăm, nơi hoa những bông hoa Muscari khoe nét đẹp trong trời đêm.

- Khiêm, mỹ nhân gọi.

Hành Khiết động tay Khiêm một cái, ánh mắt anh liền dời đi về phía Khiết, khuôn mặt bình tĩnh làm Khiết thiếu chán ghét, anh dùng 1 ngón tay chỉ vào cô gái đối diện phía xa xa.

Khi ánh mắt Khiêm lia tới, cô gái bỗng thẹn thùng vuốt tóc, cắn cắn cánh môi đào. Tay ngoắt ngoắt anh đến.

Khiêm nhìn thấy ả, như hạt bụi trong vô vàn hạt bụi, nhìn thấy rồi lướt đi, động tác như có như không khiến người ta không nghĩ nổi anh đã trông thấy cô gái ấy hay chưa.

- Vương Khiêm.

Cô gái từ xa la lớn, khuôn mặt giận dữ dậm chân một cái. Khiêm liền nhú mày, quay sang nhìn cô ả. Niel thấy vậy thì cười một cái thật đậm.

- Khiêm, Khiết thiếu đây có đạn vàng được khắc rồng. Cho cô ả một viên, dù sao viên đạn và ả đều vàng.

- Được.

Lời nói đùa “có cũng như không”, mọi khi ai cũng không thèm để ý, lần này thì chính Vương Khiêm lại thấy hứng thú mà hạ lệnh. Ai cũng nhìn anh một cái, sau đó rời đi.

- Vương Khiêm. Anh là đồ đáng ghét.

đùng

Đạn rồng ghim thẳng vào vai cô gái trong tít tất, Hành Khiết không kịp trở tay với động tác nhanh như chớp đó, chỉ biết giật nảy lên một cái.

Trong sảnh tiệc đông đúc, ai nấy đều chạy tán loạn, va đập vào nhau không ít, cũng không ai thèm nhườn nhịn nhau. Sợ nếu chân chửi một giây cơn thịnh nộ sẽ trở lại, một lần nữa cần quét cả căn phòng này.

Khiêm điềm tĩnh trả lại súng cho Hành Khiết, bình thần như chỉ mượn để “xem” chứ không động đây gì bên trong cả. Uống hết ly rượu trong tay, sau đó rời đi.

- Lãnh Phong, bệnh viện cậu có chữa ca này không?

Niel nhăn nhó hỏi, ăn một miếng trái cây thật to rồi lắc lắc đầu. Phong không trả lời, nghiêng đầu hỏi Quyết Tùng đang im lặng quan sát.

- Ả là ai vậy?

- Hạc Tâm Ni, con gái của tổng giám đốc công ty dầu khí Louisa. Vài ngày trước cô gặp gỡ thông qua buổi ký hợp đồng. Nhờ ông Hạc ngỏ lời, ả nói chuyện được mới Khiêm vài ba câu. Hôm nay lại vờ thân thiết, xem ra rất thích.

- Thế thôi, không chữa.

Lãnh Phong cảm thấy ngày càng rắc rối, xua tay bỏ đi. Niel cũng cười cười theo sau, bị Hành Khiết bắt lại, khuôn mặt nhăn nhó tội nghiệp:

- Đạn của tôi...khó khắc lắm..con rồng đó nằm ngón chân đấy.

Niel thấy vậy cũng đồng cảm, méo máo vỗ vai, sau đó xoay người tiến gần lại Tâm Ni.

- Cứu.....cứu.....cứ.....

Tâm Ni nói không ra hơi, rên rỉ xin cứu mạng, Niel cũng hưởng ứng theo trề môi, nắm lấy bàn tay ngọc:

- Ok ok, just a minute! Calm and breathe. Let me do something.

Anh gọi một tên vệ sĩ gần đó lại, lấy từ bắp chân một con dao nhọn hoắt, rạch một đường dài chỗ vết đạn. Thân hình mỏng manh run lên, tay chơi với không biết tựa vào đâu, cô như sắp ngã đi.

Niel tiếp tục đưa ngón tay vào vết hở, lục tìm viên đạn quý hiếm của Khiết thiếu như một thú vui, khuôn mặt điềm đạm không chút sợ hãi.

- Khiết, đây đây.

Anh giờ cao khoe chiến tích, sau đó không quên gọi cấp cứu. Cùng mọi người rời đi, từ đằng xa vọng lại tiếng trò chuyện loáng thoáng:

- Hy Mộc đang ở đâu cậu biết không?

- Không điều tra, Vương Khiêm nói không cần biết nữa.

- Tại sao vậy, cô gái của tôi.

- Ai là của cậu?

.....

31. Chương 31

2 năm sau.

Anh quốc - London tuyết phủ trắng mặt đường.

- Khiêm, trông anh rất buồn, có phải ba em lại nói gì không?

...

- Khiêm... Anh lại suy nghĩ gì nữa vậy?

...

Tư Ninh dựa người, ôm anh từ đằng sau. Khuôn mặt kiêu diễm áp vào tấm lưng rắn rỏi, bất giác thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt.

Hai năm trước, Vương Định Khải - em trai của Vương Định Khâm trở về từ Bruges, thấp thỏm đứng trước tòa nhà Vương thị 2 tiếng đồng hồ chỉ để được gặp lại thằng cháu trai đã quên hẳn đi khuôn mặt.

Chiếc Maybach kiêu hãnh dừng lại trước cửa tòa nhà Vương Thị, gió mùa xuân năm đó thổi nhàn nhạt khiến tóc người đàn ông vừa bước ra bị rối tung. Anh vương ngón tay thon dài vuốt vuốt vài cái, lạnh như băng từng bước sải dài, đôi mắt thoáng nhìn như không nhìn vào chiếc xe hiệu đối diện. Người đàn ông đứng tuổi trước xé hộp đó trông đã già, nhưng sự nghiêm nghị và cứng cỏi vẫn hằn sâu trong đó, ông nhìn Vương Khiêm, ghen ngào nhử mày. Đứa cháu năm đó ta coi như con ruột, từng giờ từng khắc luôn để tâm vào con, thương con đến ghen ngào khi con tập nói, tập đi, đến khi con vừa biết cách nhớ đến khuôn mặt của một người, ta đã phải rời đi ngay lập tức. Giờ đây đứng trước mặt ta là một người đàn ông đỉnh

đạt, sự phong trần và chừng chạc được thừa hưởng hết sức tự hào của dòng họ Vương. Thằng nhóc, cháu đã phải mạnh mẽ như thế nào.

Vương Khiêm vừa nhìn có chút quen thuộc, dừng lại nhìn thẳng vào ông. Người đàn ông mang một vài nét của cha mình, lại như có như không áy lên tình cảm ruột thịt. Khuôn mặt vẫn không thay đổi sắc thái, lạnh lùng lướt qua ông, ánh mắt quét qua thật nhanh rồi rời bỏ.

- Vương Khiêm.

Vương Định Khải vội vàng kêu từ phía sau, chân có vội vàng mà bước lên vài bước.

Khiêm xoay người, để lộ vẻ khó chịu. Đúng là dòng họ Vương, không hề sợ hãi, ông nhìn thẳng vào mắt Vương Khiêm, giọng run run:

- Con có biết Vương Định Khâm không?

Bước chân anh chậm lại một chút, rồi dừng hẳn, nhưng không hề quay đầu. Trong lòng thoáng động, mi tâm anh giật nhẹ một chút, chớp mắt một cách lười biếng rồi bước tiếp.

Định Khải có chút thất thần, đối mặt với cháu mình, ông có cảm giác xa cách. Mặc dù chỉ cách nhau vài sải chân, nhưng lại tưởng chừng như không thể với tới được. Thời gian đã mài dũa con như thế nào, cuộc sống đã tôi luyện con ra sao, mà con lại trở nên như một bức tường lạnh lẽo, chạm vào cũng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Định Khải chạy theo vội vã, cuối cùng cũng có thể với lấy tay anh. Đứng trước mặt Vương Khiêm, ông cảm thấy đứa cháu của mình quá cao cao tại thượng, khuôn mặt quá lạnh khốc tưởng chừng nhìn thôi cũng khiến người ra run sợ, tình nguyện nín thở đợi anh bước qua. Anh vẫn bình thản, trong con người không để lộ một tia lên xuống của cảm xúc, như một bức tượng đứng lặng im nhìn bàn tay, chớp một cái đã nhìn sâu vào mắt Định Khải.

- Vương Định Khải?

Một câu hỏi cũng như một lời khẳng định. Người đàn ông đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt mếu máo lộ rõ vết già nua. Môi mím lại, đầu gật gật.

- Đã lâu, đã lâu lắm rồi. Đứa cháu nhỏ của ta..

Định Khải ôm chầm lấy Khiêm, anh có thể cảm nhận được vai ông run lên, thân thể trong lúc này thật yếu ớt. Anh lúc này cũng động lòng, mắt đẹp trở nên hồng hồng, chớp mắt nhiều hơn, mày đẹp động một chút.

Năm đó, Định Khải vì yêu con gái của ông trùm Mafia lúc bấy giờ mà làm loạn khắp nơi. Hai người họ đã vào sinh ra tử, đấu tranh cho tình yêu không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể ở bên nhau. Thời khắc đó, nhà họ Vương thế lực không hề thua kém ông trùm, Vương tộc dưới một người, trên vạn người. Ông trùm không cho phép con gái yêu người trước sau gì cũng là kẻ thù của mình, nuôi rắn trong nhà ắt bị rắn cắn, không biết đã ngăn cản bằng những biện pháp dã man nào.

" Vương Định Khải, đời này kiếp này em nợ anh một tình yêu trọn vẹn. Mong anh đừng quá đau buồn, cũng đừng dày vò quá lâu. Nếu có gặp lại, em mong chúng ta sẽ không bị thương như thế này. "

Người phụ nữ của Định Khải đau lòng nhìn anh bị chặt đứt chân phải mà khóc òa. Dùng súng tự chia vào thái dương, cho phép bản thân được sợ hãi. Định Khải năm đó mạnh mẽ, kiên cường như vậy, chân bị đứt lìa mà không hề la hét, chỉ gầm lên từng tiếng xót lòng. Duy chỉ có thời khắc súng bóp cò, anh đã gào thét như một đứa trẻ. Muốn với lấy bàn tay đó, chạm vào khuôn mặt đó, ôm lấy thân thể gầy gò đó, nhưng không thể nào được.

Vương Định Khâm liều mình, dùng tất cả đàn em có được năm đó chống trả quỷ dữ. Cuối cùng cũng cứu được Vương Định Khải, nhíp nhổ anh nhẹ như có như không mà miệng lại luôn thêu thào tên người con gái anh yêu.

Năm đó, đúng, chính vào năm đó, Định Khâm một mình che cả bầu trời, Định Khải yêu một cách cuồng si.

Vương Khiêm cùng Vương Định Khải sải bước dài trên bờ biển sáng sớm. Nắng biển buổi sớm trong vắt soi rọi hai khuôn mặt anh tuấn, toát ra khí chất mẽ người.

Khiêm đi chậm lại một chút, Định Khải thấy vậy thì xoay lưng nhìn anh một cái, rồi cả hai cùng đứng lại. Tầm mắt anh xa xăm vô tận như bao quát cả đại dương bao la, khuôn mặt kiên định không thay đổi cảm xúc. Hít vào một hơi thật đầy, không khí mang hơi lạnh xộc vào mũi làm lòng anh có chút chua xót.

Vương Định Khải quay sang nhìn anh, sau đó mím mím môi, cùng anh nhìn ra phía biển

- Thời gian đúng là có thể làm tất cả mọi thứ. Vương Khiêm mà chú biết chỉ bằng một hạt mít, nay lại trở nên oai phong, đỉnh đạc như vậy. Còn nữa, nét đẹp này, con thừa hưởng quá nhiều từ họ Vương chúng ta rồi. Hahaha..

Nụ cười đậm đầy ảm áp, Khiêm cúi đầu, môi mỏng cũng cong nhẹ một chút. Nụ cười dần dần trở nên mờ lung, Định Khải thu lại ánh cười, thở dài một hơi:

- Ta xin lỗi vì đã bỏ đi như vậy...

Đúng vậy, năm đó vì vết thương lòng cứ ám ảnh bám riết trong lòng, ông đã ra đi bỏ lại mọi thứ. Rồi một buổi chiều trên boong tàu Whisper, ông nhận được tin chị dâu ra đi. Vài năm sau đó, Định Khâm cũng vì gồng gánh quá nhiều công việc, máu trên tay cũng đã đổ quá nhiều, ông đã trả giá bằng cái chết nhẹ nhàng nhất. Ngày đó, ông đã rất đau đầu vì giới hắc đạo Định Khâm gây dựng bấy lâu nay và đứa cháu trai đang ở ngưỡng mới lớn. Nhưng sau tất cả, ông vẫn quyết định nhắm mắt bỏ mặc đi.

Nhiều năm như vậy, Định Khải luôn ăn không ngon ngủ không yên. Thời khắc nghe tin đứa cháu duy nhất của mình một mình đứng dậy chống lại cả thế giới, ông đã bật khóc, trách bản thân quá tệ bạc.

Vương Khiêm lắc đầu, chớp mắt nhẹ một cái, môi mỏng lười nhác mấp máy:

- Người phụ nữ đó chú đã bao giờ quên cô ấy chưa?

Định Khải dừng một chút, xuýt xao hồi lâu rồi bất giác cười cười:

- Không được. Cách nào cũng không được...

Câu trả lời như được đoán trước, Vương Khiêm nhướng mày, chán nản cúi đầu.

" Đây là Thuần Tư Ninh, con gái tôi. Còn tôi là Thuần Vu Khổng, chủ tịch tập đoàn J. Hân hạnh được biết hai vị cao nhân. "

Thuần Vu Khổng cười to, kéo ghế cho Tư Ninh bên cạnh rồi nhàn nhã ngồi xuống.

" Hai vị, nghe danh đã lâu, không ngờ hôm nay lại được gặp ở đây. Vu Khổng tôi mừng không kể hết. Chẳng hay...hai vị muốn hợp tác với chúng tôi?? "

Vương Khiêm ngồi bắt chéo hai chân, chán nản đọc tài liệu không nhìn Vu Khổng lấy một cái khiến hần gợn tím mặt. Định Khải thấy vậy liền hạ hỏa, chú tâm bàn bạc việc ký kết đưa Vương thị mở rộng.

Kết thúc, chủ tịch Thuần dù đã bị thuyết phục đả đảo để nhưng vẫn không ký, chần chừ nửa ngày nhìn chằm chằm vào Vương Khiêm, mặc cho Vương Định Khải có nói gì.

Khiêm có chút không để tâm, nhưng cứ bị nhìn mãi như thế cũng khó chịu ngược nhìn. Khuôn mặt anh tuấn tỏa ra vẻ lãnh khốc làm Vu Khổng thu mất, duy chỉ có Tư Ninh nhìn anh một cách mê mẩn, ôn nhu dịu dàng nhất có thể. Mắt anh lia xuống tập tài liệu trên tay Vu Khổng, dừng lại ở đó.

Khốn khiếp, Vu Khổng tự mắng mình một từ như thế, ông hận không thể đặt bút ký ngay một cái thật rõ ràng rồi ra về. Hẳn so với tên trẻ hơn nữa đời người này một chút phản kháng cũng không dám, hẳn chỉ vì quá thương đứa con gái nhỏ nhắn này.

- Có vấn đề gì sao?

Anh lười biếng cất giọng, có điều chỉnh tư thế một chút, mọi cử chỉ của anh đều làm Tư Ninh ngột ngạt đến khó thở. Cô từ phía bên đối diện thở một hơi thật mạnh, nhận thấy ánh mắt tò mò nhìn mình, cô nhẹ nhàng cười cười, hướng về phía Định Khải gật đầu một cái.

Vu Khổng giật mình một cái, hai chân thấp thỏm lên xuống, lấp ba lấp bắp nhìn tứ tung, cuối cùng cũng dừng lại ở Tư Ninh, cô con gái nhỏ như mong chờ hồi thúc điều gì đó.

Khó khăn gấp tập tài liệu lại, Vu Khổng đặt hai tay lên bàn, gương gao nhìn Khiêm:

- Con gái...Tư Ninh của tôi rất thích cậu. Mong rằng...cậu có thể cho nó một cơ hội...

Vòng vo không có lợi gì cho mình, ông quyết định nói ra lời thỉnh cầu của con gái dành cho mình, “thỉnh cầu” vị vua trẻ tuổi.

Vương Khiêm cụp mắt xuống một chút, Định Khải ngồi bên cạnh thì tâm tình vui vẻ dựa người ra phía sau, tay xoa xoa môi mỏng như đang xem một bộ phim lãng mạn.

Mắt Khiêm như có như không nhìn Tư Ninh. Ngay lập tức cô gái ngại ngùng đỏ mặt ho nhẹ, cười tươi như ánh nắng mùa xuân dưới ánh đèn pha lê sang trọng. Đảo mắt qua một chút thôi, anh lại lãnh đạm nhìn Vu Khổng nhường mày, môi mỏng mở nhẹ hít một hơi thật dài để lộ vẻ chán nản.

Vu Khổng vội đặt bút ký nhanh gọn. Một cuộc hợp tác lớn như vậy, món hời lớn như vậy, cơ hội phát triển không ít, không thể vì tình cảm nhỏ nhen của con gái mà khiến tên tiểu tử này tức giận. Tư Ninh nhìn cha ký mà có chút tiếc nuối, đứng ngồi không yên mếu máo, tay nắm thành quyền.

- Được rồi được rồi, hợp tác vui vẻ Thuần tống.

Định Khải cười lớn, đưa tay ý hiệu bắt tay kết thúc chuyện công việc. Khiêm cũng đứng lên, khoác chiếc áo choàng màu xám đậm bước đi.

- Khiêm, em thích anh. Mong anh cho em một cơ hội. Em hứa sẽ ngoan ngoãn. Em rất thích anh, rất rất thích anh.

Tư Ninh lấy hết dũng khí hét lớn khi thấy người đàn ông mình điên cuồng theo đuổi bước đi trong vô vọng. Định Khải dừng bước xoay người nhìn Tư Ninh, ngỡ ngàng không ngờ cô gái này có thể không nghĩ tới sĩ diện của mình, nhắm nghiền mắt, nghiền tay, thu hết can đảm mà thổ lộ.

Vu Khổng cũng khó khăn nhìn con gái, chắp chắp miệng, loạn trí vuốt mặt vài cái đau lòng thay cho con gái mình.

Lời nói rõ ràng, vang vọng cả căn phòng, ấy vậy mà Khiêm như không hề bỏ vào tai. Chỉ khi thấy Định Khải không bước tiếp thì xoay người lại nhìn.

Định Khải cũng nhìn anh, đứa cháu này đúng là khó nhằn. Định Khâm có lạnh nhạt, hồ hững, lãnh khốc bao nhiêu, thẳng thắn này đúng ra là hơn gấp trăm lần.

Đôi chân thẳng tắp tiếp tục sải bước. Tư Ninh chạy nhanh đến quỳ xuống ôm lấy chân Khiêm, nức nở.

- Này, Tư Ninh. Con...

Định Khải nhìn một chút, sau đó khều khều Tư Ninh, ra hiệu buông ra. Nhưng cô gái nhỏ quả quyết giữ chặt, vùi đầu vào chân anh.

- Xin anh...

- Con gái, như vậy là không nên. Con cũng nên giữ thể diện cho cha con một chút.

Ánh mắt mang tia chết chóc lạnh lùng liếc nhìn Vu Khổng, ông vội vàng run rẩy, rút trong túi ra chiếc khăn màu vàng nhạt lau mồ hôi đã rỉ ra trên trán lúc nào không biết. Ông chạy đến kéo Tư Ninh ra, dùng hết sức mới tách được con bé. Tư Ninh mếu máo nhìn bóng lưng Vương Khiêm không thèm nhìn cô đến một lần.

- Được.

Cả căn phòng như trống rỗng, Tư Ninh im bất mở to mắt, Vu Khổng giật mình không đỡ nổi bầu vịu vào cô con gái nhỏ bên cạnh, Định Khải nhường mày, miệng để lộ ý cười. Cả hai bước ra khỏi căn phòng đó.

Vương Khiêm từ đó cũng đã bắt đầu một mối quan hệ mới một cách bừa bãi, qua loa như thế mặc trong lòng không chút cảm giác run động.

Một năm sau đó, Tư Ninh đã sống chết nhõng nhẽo, khóc lóc đến mức làm loạn cả công ty Vương Khiêm chỉ vì muốn chuyển đến London sống. Khiêm lúc đó một chút cũng không màng tới, mặc cô dùng danh hiệu vợ sắp cưới của Khiêm tổng quây phá. Trừ gian phòng của anh ra, cô có thể làm gì tùy ý. Quyết Tùng năm đó điên trí đến mức muốn giết chết Tư Ninh, súng cũng đã rút ra, ngón tay cũng sắp bóp cò, nhưng Khiêm lại hạ nòng súng của anh xuống.

Vài tuần sau đó, Khiêm thật sự đến London, ngày anh đặt chân đến Anh Quốc, hít một hơi thật đầy không khí ở nơi đây. Anh cảm thấy đã bỏ lại quá nhiều thứ khiến anh nhớ nhưng nuốt tiếc.

- Khiêm, không trả lời em sao?

Trầm mình vào bầu trời đêm tuyệt đẹp của London, giọng nói của Tư Ninh mãi mới lọt vào tai của Vương Khiêm. Cảm nhận được cái ôm từ đằng sau của Tư Ninh, anh nhẹ nhàng xoay người, nhướn mày một cái.

Tư Ninh tuy trông rất vô tư, nhưng đối với người đàn ông này lại rất kĩ lưỡng. Cô hiểu anh hơn ai hết, bấu môi dậm chân một cái.

- Anh lại không nghe em nói.

Khóe miệng Khiêm khẽ động, cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp, nụ cười tinh tế vô giá mà Tư Ninh luôn phát cuồng say mê. Tư Ninh luôn thích nụ cười đó của anh, nếu anh cười một trăm lần, cô nguyện đổ gục một trăm lần. Cô dựa vào ngực anh, ôm vòng eo rắn chắc thủ thủ:

- Em muốn đi Oxford Street.

- Được.

Khiêm nhẹ nhàng vuốt tóc Tư Ninh, trả lời rất ngắn gọn. Tư Ninh vốn quen với cách nói chuyện của anh, ngược lại còn thấy cuốn hút. Tâm tư vui vẻ nhảy nhót lên như con nít, tay choàng qua cổ anh, hôn mạnh một cái vào má, đôi mắt đầy vẻ mong chờ.

- Anh đi cùng em.

Hai tay Tư Ninh bị anh kéo xuống, cô dùng sức giữ lại dù biết là không có tác dụng. Cô nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh mà tự hiểu câu trả lời. Hai năm qua, việc cô làm giỏi nhất chính là nhìn khuôn mặt anh tuấn một tia cảm xúc cũng không hé lộ này mà đoán lời anh nói.

- Khiêm, đi cùng em. Dù bận thì cũng một chút thôi.

Tư Ninh mếu máo, nắm lấy cánh tay anh lay mạnh. Thấy anh chán chường đi đến quay ra phía cửa kính, cô càng cấu kính dậm chân, thân thể múa may loạn xạ sau đó thì té xuống đất. Trề môi nhìn anh không hề quay đầu lại.

Cô gọi tên anh cả đêm hôm đó nhưng mọi nỗ lực đều không có kết quả.

32. Chương 32: London For You

Một buổi chiều thu tại "xứ sở sương mù".

Chắc ai cũng biết, hoặc đã từng nghe nói thời tiết tại London được ví như cô nàng đồng đánh khó chiều. Nó thay đổi không cần tuân theo quy luật mà Tư Ninh lại yêu lắm cái đặc điểm đáng ghét ở đất nước này.

Cuối tháng 10 lá cây chuyển vàng phủ kín cả tán cây dọc bờ Southbank. Cái rét lạnh của London buổi giao mùa khiến người dạo phố vừa thích thú vừa khó chịu. Nắng sắp lặn đi để hòa dần với màu tím nhạt của chiều thu, bầu trời London soi rọi xuống mặt hồ Southbank đẹp lay động và cũng buồn khắc khoải.

Tư Ninh mặc một chiếc áo khoác lông màu hồng phấn, chân mang boot da màu nâu sữa, mái tóc ngắn trên vai phất phơ theo từng nhịp đi. Gò má cao đỏ ửng cùng với đôi mắt đượm buồn hiện rõ trên khuôn mặt gầy. Bước đi rất chậm, từng bước cô đi qua thể hiện sự lưu luyến man mác. Đường như không muốn bỏ lỡ điều gì ở thành phố này.

2 năm, 730 ngày, một con số vốn dĩ Tư Ninh trước giờ chưa hề mơ mộng tới mà hôm nay lại có thể thoải mái nói ra.

Cô gái phải lòng anh vào thời thanh xuân đẹp dễ nhất, rụt rè bỏ lỡ tình yêu của chính mình đến tưởng cả đời này không được chạm vào anh. Ấy vậy mà đã lâu được đến như vậy, cô vô thức mỉm cười, cảm thấy yêu cái thời tiết này mà muốn ôm trọn vào lòng.

Chiếc Lotus Evora chậm chậm lê bánh dọc bờ Southbank. Màu cam bóng loáng nổi bật giữa phố bắt chập ánh chiều tà tà ngã xuống. Ánh mắt lạnh đạm nhìn người con gái đang đảo bước dọc bờ hồ, chậm chậm, chậm chậm, rồi dừng hẳn.

Vương Khiêm không nhớ mình đã suy nghĩ đến vấn đề này bao nhiêu lần, việc giữ cô ấy ở bên cạnh rốt cuộc là vì điều gì?

Anh hạ cửa kính xuống, gác một tay lên thành cửa sổ nghiêng đầu. Gió rét được cơ hội vô tư ùa vào lấp đầy khoảng không gian kín. Mái tóc đen bóng bèn cũng phất phơ, rủ xuống khuôn mặt anh tuấn trông như tranh vẽ.

” Khiêm ơi, London mùa đông có tuyết không? ”

” Đương nhiên là có, em muốn đi? ”

” Một chút...Hì hì...Ah, anh đã đi London bao giờ chưa? ”

” Một vài lần ”

” Vậy...khi nào công việc của anh ổn thỏa, anh có thể dẫn em đi London không? Nhất là vào mùa đông, em muốn hơi thở mình bốc khói khi nói chuyện. Muốn hẹn hò cùng anh trong một quán cafe ấm cúng hay quán rượu nhỏ. Sau đó em sẽ nắm tay anh hào hứng dạo quanh đường phố, anh hứa lúc đó phải quần khăn choàng cổ cho em nha. À, còn rạp phim, bảo tàng, vòng quay Cupid, Southbank, nơi nào đi qua em cũng đều sẽ nắm tay và hôn trộm anh một chút. Em sẽ là cô gái hạnh phúc nhất đất châu Âu, hì hì...Nhưng mà, nếu như không thể vào mùa đông thì có thể vào mùa khác. Không thể trong năm nay thì năm khác. Miễn là có thể cùng anh. ”

” Em thích đến như vậy sao còn gọi là một chút? ”

” Nếu em nói em rất thích, em sợ sẽ đòi đi ngay bây giờ. ”

” Có thể, tối nay anh sẽ đi cùng em. ”

Hình ảnh cô gái nhỏ luyên thuyên nói không ngừng, trên khuôn mặt trắng hồng bừng sáng vẻ hạnh phúc mang nét yêu kiều đến kì lạ vô thức hiện ra. Nụ cười của cô như tia nắng mùa xuân ngoài cửa kính, đôi mắt long lanh mơ màng như mặt hồ tĩnh lặng. Cô nghịch ngợm nằm trên đùi anh, kể hết tất cả về London, về mùa xuân, mùa hạ, mùa thu, mùa đông của London bằng sự thích thú, mong chờ. Nhảy cẫ lên cười khúc khích khi nghĩ đến việc khoác tay anh ngắm những kiến trúc hoàng gia lộng lẫy.

Tối hôm đó trụ sở phía Bắc gồm Binh Kỉ, Binh Lục, Binh Niên và Tế Mật đột ngột bị tấn công gắt gao. Binh Kỉ và Binh Lục do bị tấn công bất ngờ một cách trực tiếp nên không thể chống cự, sụp đổ căn cứ, vũ khí và lực lượng tiêu hao không ít. Hai lão đại được giao phó trông giữ hai trụ sở nhỏ được để lại với trạng thái “lắp ghép” vào nhau, động nhẹ lại rớt ra thành từng bộ phận.

Quyết Tùng và Vương Khiêm đóng chặt cửa phòng làm việc suốt tối hôm đó, suốt hai ngày sau khi gần nửa đêm mới bước ra khỏi phòng. Anh còn nhớ rất kĩ khuôn mặt cô gái nhỏ tối hôm đó, cô vừa xót xa vừa buồn bã lay lay cánh tay anh, cả hai cùng nhau ăn tối và ôm nhau ngủ.

Cô dừng hẳn việc nhắc về London, mỗi lần anh nhắc đến đều cười hì hì lắc đầu.

Cơ thể Khiêm bỗng chốc run lên, cái rét xộc mạnh vào làm mi tâm anh có chút động. Trời London sập tối làm nổi bật những ánh đèn huyền ảo. Những cặp đôi nắm tay nhau dạo dọc bờ Southbank, tâm tư cùng nhau với cái nhìn lặng thinh của “Mắt London”, thỉnh thoảng lại hôn nhau lên lút. Vương Khiêm trầm ngâm nhìn những hình ảnh ngọt ngào vô tình lọt vào tầm mắt, lưỡi biếng ngả người ló đầu ra cửa sổ ngắm nhìn thành phố tấp nập. Bánh xe Ferris hôm nay tỏa sáng với màu tím đơn điệu đẹp đến ngẩn ngơ, sông Thames cũng bình thản thở thì thào, đường phố vô tình đông vui nhộn nhịp, người đàn ông lãnh khốc này suy cho cùng cũng không thoát khỏi nỗi cô đơn trống trải. Thầm ném cho một từ ” vô tâm ” cho khung cảnh này rồi nhún ga rời đi.

Tòa nhà Shangri La tọa lạc trên đường St Thomas cách Southbank 20 phút đi bộ, cách tháp Big Ben và Westminster 2,4 km, gần cả Tower Bridge, tàu điện ngầm và tàu lửa. Chính vì vậy mà Tư Ninh đã ưu ái nơi này hơn hẳn, tự ý thay Royal Penthouse vốn được Vương Khiêm dọn đồ thành Shangri La. Lúc anh phát hiện ra thì cô gái cười hì hì bảo anh đừng giận, mà anh thật sự cũng không quan tâm cười trừ.

Thang máy nổi đồ số 50, trong títt không gian sang trọng được xây dựng tỉ mỉ đầy trau chuốt và tinh tế hiện ra. Ánh đèn trắng vẫn sang trọng hơn bao giờ hết, mỗi bước chậm rãi của anh đều như tỏa ra khí thế ngút trời.

Lướt qua phòng khách xa hoa ngát mùi oải hương, anh khó chịu nhíu mày giật giật chiếc cà vạt đến lỏng lẻo.

” Khiêm, đã đi đâu vậy ”

Tư Ninh đang nằm trên giường lớn đọc sách, nghe tiếng động thì ngồi bật dậy, váy ngủ mỏng bị vén lên cao lộ cái đùi trắng nõn. Cô nhìn anh vui vẻ hỏi nhưng không được trả lời.

Anh rẽ phải, động tác dứt khoát, nhanh nhẹn làm cô gái nhỏ vội vàng chạy theo. Tư Ninh lay lay tay anh bĩu môi gặng hỏi: ” Không trả lời em sao.. ”

cách

Cửa phòng tắm bị khóa lại, tiếng nước chảy tí tách vọng ra không một tí lưu luyến. Tư Ninh lặng lẽ về lại phòng ngủ, ngồi tựa trên chiếc ghế dài đặt phía bức tường kính, thút thít kể lể với màn đêm. Một lúc lâu sau đó anh khoác áo choàng tắm đi ra, tay không ngừng day day đầu mũi. Nhìn Tư Ninh một cái rồi vô vị rồi đi ra phòng khách.

Anh ngồi xuống chiếc sofa dài màu trắng ngà dịu mắt, bắt chéo chân nhàn nhã bật tivi, tay vò mạnh mái tóc ướt. Vốn dĩ có thể thư thái và ngả người một chút, mùi oải hương vẫn không buông tha mà xộc thẳng vào mũi. Anh nhíu mày, ngồi bật dậy, đôi mắt lạnh đậm cuối cùng cũng có cảm xúc - tức giận.

Hồ bơi của khách sạn nằm ở tầng 52 rộng khoảng 5m, dưới đáy hồ là những chiếc đèn led tạo sự lấp lánh cho hồ lúc ban đêm. Từ hồ bơi nhìn ra cửa kính có thể thấy được toàn bộ khung cảnh London thơ mộng, Khiêm ngồi trên sofa cạnh hồ nhìn mê mẩn không gian ngoài kia.

Ở nơi em ở, có cô đơn như anh bây giờ không?

Thoáng nghĩ rồi gạt đi như chưa từng nhớ. Anh chớp mắt ngửa cổ, thân thể thả lỏng trượt dài ra sofa.

“Khiêm, khuya rồi. Anh về ngủ, ở đây sẽ bệnh. ”

Tư Ninh đi tìm anh cả đêm, thấy anh mệt mỏi không chút ý tứ nằm trên sofa bất tiện như vậy, cô buồn bã lay anh nói nhỏ. Khiêm lưỡi biếng mở mắt, không di chuyển nhìn cô từ phía dưới, ánh mắt anh chỉ khi mệt mới mới dịu dàng với cô như thế. Tư Ninh thả lỏng tâm tư, cười nhẹ nhàn, tay áp lên má anh nói nhỏ:

- Về phòng đi. Em xin lỗi, là em sai rồi.

Anh nhìn cô một lúc lâu đến nỗi cô đỏ cả mặt mới chớp mắt một cái. Cô cùng anh đứng dậy ra khỏi hồ bơi.

” Sao không mặc thêm áo? ”

Thang máy đi tốc độ chỉ vài giây từ tầng 52 xuống tầng 50, vừa hỏi cửa thang máy đã mở. Tư Ninh không biết vì sự đột ngột của thang máy hay vì câu hỏi vu vơ đó mà cô rùng mình, tay bấu chặt váy lụa bóng cúi gầm mặt.

” Đi thôi ”

Đồ đáng ghét, hỏi cũng không cho người ta cơ hội trả lời. Cô vội vàng bước theo sau anh về phòng.

Có một lần, Tư Ninh thủ thỉ hỏi anh vì sao đã dự định đến London sống lại không đặt ở đây một căn biệt thự, hay cùng lắm là mua hẳn tòa nhà này. Cô nghĩ nếu hai người đã định cư ở đây, hằng ngày đều phải trả 10.000 bảng Anh (khoảng 332 triệu) có phải nghèo không. Lúc đó anh chỉ thuận mắt nhìn qua cô rồi tiếp tục công việc, đợi cô nhắng đến lần thứ 3 mới bỏ tài liệu xuống. Dựa lưng mệt mỏi nói anh không muốn sống ở đây, cô hỏi vì sao, anh không trả lời chỉ xoa đầu cô rồi rời đi. Cô luôn rất khó hiểu người đàn ông này, hay từ đầu đến cuối anh không hề muốn cô hiểu. Nhìn bóng lưng anh đi trước cô có chút cô đơn, bước nhanh vài bước ôm tay anh, cười cười:

- Khiêm, hai tuần sau chúng ta về dự sinh nhật cha.

- Được.

Tư Ninh vui nhảy cẫng lên, sau đó nghĩ ngợi một chút liền nói tiếp:

- Lúc đó chắc đã lạnh rồi, ngày mai anh đưa em đi mua sắm một chút.

Khiêm dừng lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt khả ái của Tư Ninh, mắt lạnh lùng chớp một cái thật nhẹ. Cô không hiểu sao, ngũ quan anh tuần đến thế, nét đẹp tinh tế quá đối mệ người giờ khắc này cô lại không thể đắm chìm. Cô buồn bã cúi đầu, tránh ánh mắt đó, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn:

- Em sẽ tự thu xếp, không cần anh.

2 tuần sau.

- Mẹ....

- Đồng Nhiên, mẹ đã nói con như thế nào?

- Vì con nhớ mẹ mà

Nhóc Đồng Nhiên ngổ ngách đi đứng còn chưa vững đã chạy như bay lao vào lòng Hy Mộc, tiếng kêu thất thanh trong veo tạo thành âm thanh vừa đàn hồi vừa vang, Hy Mộc nhú mày trách cứ một chút xịu, cậu bé liền xoa xoa cái bụng tròn cúi mặt buồn buồn. Cô chịu không nổi cười một cái, cùng xoa xoa cái bụng của Nhiên, cậu bé thấy vậy cũng ngược mặt lên cười tươi hết cỡ.

- Ba đâu?

- Có lẽ ở phía sau đó mẹ, lúc này ba cho con đi siêu thị, có mua rất nhiều đồ cho mẹ.

Hy Mộc hạnh phúc lau mồ hôi trên cái trán cao được che bởi mái tóc bóng dày của Đồng Nhiên. Nhìn cậu bé chăm chú mở nắp hũ kem nhỏ, vừa bực tức vừa đáng yêu. Hy Mộc xoa đầu cậu bé, bướng bỉnh nói:

- Đồ yếu xiu, xem mẹ này.

Cậu bé cười hắc hắc khi thấy Hy Mộc đỏ mặt cũng mở không xong, cô cũng cười theo cảm thấy bản thân thật ngớ ngẩn.

- Để anh.

Bóng dáng ôn nhu che mắt đi ánh mặt trời ngoài kia, cô nheo mắt nhìn, mãi mới thấy được nụ cười đầy tươi mới của Đồng Lý. Ngược nắng làm ngũ quan của anh khó nhìn hơn hẳn, Hy Mộc cười cười đưa cho anh.

- Mẹ ơi, lại đây, lại đây này.

Nghe tiếng tiểu quỷ, cô và Đồng Lý thuận theo nhìn xuống, thân thể bé nhỏ sớm chốc đã không còn ở đó. Cô nhìn quanh một vòng bất gặp cái đầu nhỏ đang ẩn sau chiếc sofa màu tím nhạt, vui vẻ nhún nhún mà miệng không ngừng kêu to.

Đồng Lý cùng cô nhìn nhau cười khở, phải chiều cậu nhóc này khiến Hy Mộc và Đồng Lý rất khở tâm.

” Đô thị mới mang tên London For You vừa được hoàn thành và công bố hoạt động cách đây một tuần đã chỉ chít khách du lịch cũng như khách trong nước. Theo nguồn tin chính thức do, đô thị mới này do Vương thị đầu tư với số tiền khổng và quy mô hoành tráng nhất từ trước đến nay. Diện tích lên đến 580km vuông và được thiết kế đặc trưng theo phong cách hoàng gia với các tòa nhà chọc trời được thiết kế đầy cổ điển. London For You được đọc tắt là L.F.Y đã thu hút du khách ngay từ ngày đầu tiên hoạt động và thu về 117 tỷ chỉ trong hai ngày mở cửa...”

- Mẹ ơi, đi đi mẹ, chẳng phải mẹ rất thích những nơi như vậy sao. Mẹ đi đi đi đi. Ba, ba cho con và mẹ đi nha. Không cần phải bây giờ đâu, ngày mai có 2 bài kiểm tra, con hứa sẽ 10 tròn cả hai, rồi ba và mẹ có thể suy nghĩ. Được không ạ, ba yêu mẹ yêu.

Đồng Nhiên quỳ gối trên sofa chu chu cái mỏ còn nước miếng bóng lũng nói luyên thuyên. Thằng bé này từ lúc nhỏ đã hiểu việc muốn có được điều gì trước tiên phải phấn đấu, nên mỗi khi muốn điều gì đều đem điểm số hay phụ việc vặt để xin xỏ cô và Đồng Lý.

Hy Mộc nhìn tivi nửa ngày, bất giác bị lay mạnh khiến cô giật mình nhìn con. Ngượng ngùng quay sang Đồng Lý lấp bấp:

- Em đau đầu một chút. Anh đồng ý với con, nếu được chúng ta sẽ cùng đi. Em đi nghỉ.

Đồng Lý nheo mắt nhìn tivi, dường như đã nghiên cứu rất chi tiết trong giây phút. Xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu nhóc, cả hai cùng phì cười dưới nắng chiều nhàn nhạt xuyên qua ngôi nhà cổ cách.

- Mẹ ơiiiiiiiiii, con thích muốn xỉu luôn rồi này.

Đồng Nhiên chạy nhảy tung tung thật xa, cách hai người một khoảng, từ xa cậu xoay đầu hét lớn. Tay cầm cây kem dừa hầu nghiêng đầu sang một bên giả ngất, khuôn mặt dù “xỉu” nhưng vẫn cười tươi rói, đôi mắt hai mí nhú lại cái miệng chúm chúm chu ra dễ thương vô cùng.

Hy Mộc và Đồng Lý không khỏi hạnh phúc, nhìn nhau cười tí mắt. Anh nhẹ nhàng gật đầu với cậu nhỏ, còn Hy Mộc bước lên 2 bước cũng hét to:

- Trước khi xỉu phải lau miệng, kem dính vào miệng rồi ông chú ơi...

Cậu bé khoái chí nhảy tung tung, cười một cái đã tai khiến mọi người trên phố đều mỉm cười với cậu. Đồng Nhiên khoác một chiếc áo khoác da màu nâu sữa, quần jean đen, áo thun trơn đen, tổng thể phối cùng ultraboost clima màu trắng ngà. Guu thời trang có thừa của “con nhà quan” đúng là có khác, khí chất ngồi ngồi toàn những món đắt đỏ. Người qua lại có khi còn không thể tin mà quay đầu lại một cái.

Hy Mộc đi nhanh đến cậu bé, tay sửa áo khoác và quần cho cậu.

- Thím Chi đâu?

- Con bỏ xa dì ấy ở đằng kia, không biết dì đã bị lạc ở đâu.

Đồng Nhiên vừa lè lưỡi liếm kem vừa tỉnh bơ trả lời, sau đó ngó nghiêng dọc giả vờ tìm kiếm. Ngay lúc đó, một người đứng tuổi mặc âu phục nghiêm trang vác một cái túi to dùng chạy vội vã đến, thím Chi mồ hôi nhễ nhại giữa tiết trời mùa đông. Đồng Nhiên nhìn cô, một cái lưỡi lè ra tội lỗi.

- Thưa ông bà chủ, là do tôi sơ suất, tôi hứa sẽ không tái phạm.

Thím Chi cúi đầu 90 độ vội vàng nhận lỗi làm Hy Mộc cảm thấy ngại ngùng và xót xa. Cô cười đỡ người thím Chi lên, nhớ ra điều gì liền nói.

- Cô có mang theo khăn giấy không?

Thím Chi vội gạt đầu vâng dạ, sau đó lục đục tìm kiếm, cuối cùng mang ra một tệp khăn giấy đưa cho Hy Mộc.

- Cảm ơn thím.

Cô gái luôn biết yêu thương người khác như vậy, khuôn mặt dịu dàng của cô sáng bừng như bầu trời mùa đông kém nắng nhưng trong lành thuần khiết vô cùng.

- Cho thím một tờ. Nhóc, của con một tờ, con phải tự lau nhé. Không được để người khác giúp đỡ, vì sao?

- Vì con sẽ là đấng nam nhi sau này sẽ bảo vệ mẹ, ba và cả gia đình mình.

Thím Chi không dám nhận tờ khăn giấy từ tay Hy Mộc, mãi chỉ bên lên nhìn. Hai mẹ con Hy Mộc cười đùa vui vẻ một lúc, cô mới nhận ra khăn giấy vẫn còn trên tay. Cô nhìn sang thím Chi, thấy thím ngại ngùng như vậy thì nghiêng đầu, khuôn mặt bỗng nhiên buồn bã sau đó nhét tờ giấy vào tay thím. Ấm áp đến từ lòng người khiến nhiệt độ ngoài trời không thể nào so sánh được.

- Được rồi, con đi chơi cùng thím Chi. Mẹ đã từng nói hậu quả của việc chạy lung tung chưa nhỉ?

Đồng Nhiên gạt đầu, tự động nắm tay thím Chi nhảy chân sáo bước đi. Cái miệng mồm mím không ngừng nói.

Hy Mộc và Đồng Lý nhìn nhau, cùng nhau bước chậm chậm trên phố. Khuôn mặt tươi trẻ ngược nhìn bầu trời xanh thẳm không một tia nắng nhưng vẫn trong vắt. Nét đẹp cô tinh tế đến nỗi vốn dĩ đã hai năm qua Đồng Lý vẫn chưa bao giờ ngán ngẫm.

Hai người đi cạnh nhau nhưng vẫn giữ khoảng cách. Đồng Lý mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu xanh coban, bên trong là sơ mi trắng và quần tây đen, đôi giày bóng lưỡng toát lên vẻ lịch lãm. Hy Mộc mặc một chiếc váy trắng bung xòe tới nửa bắp chuối, chân mang một đôi cao gót đồng màu. Bên ngoài khoác chiếc áo lông màu hồng phấn đôi chút rộng. Khách du lịch nườm nượp đi qua hay đi lại đều ngoái đầu lại nhìn, có vẻ là ngất ngây.

Cô quan sát đô thị này như một báu vật đã rất cổ. Hàng mi cong khê chớp rất nhẹ nhìn những kiến trúc rất quen thuộc, cô nhớ mình đã để đầy những hình ảnh như thế này trong ngăn tủ của mình, chỉ không ngờ khi được nhìn tận mắt lại vui vẻ đến như vậy. Đô thị không cho phép xe ô tô, xe máy hay bất kì phương tiện vào được ra vào. Du khách đến đây chỉ có thể đi bộ, một phần vì phong cảnh quá đẹp, nếu dùng phương tiện hỗ trợ chỉ sợ sẽ mất mát khác nhiều, phần còn lại vì tránh tai nạn, phần này được Vương thị cực kì quan tâm.

Sàn của đô thị không được trải nhựa bình thường mà được lát bằng gạch vân đá màu ghi trầm, cùng tông với các tòa nhà chọc trời tại đây. Bước đến L.F.Y, du khách đã ngỡ ngàng vì cứ như đang ở một “ngôi nhà” khổng lồ với những người xung quanh là những vị khách quý.

- Ba ơi, đi đến một nơi với con. Đi đi đi.

Đồng Nhiên chạy đến nỗi hai chân muốn móc vào nhau ôm chầm lấy Lý, thở hổn hển kéo anh đi cho bằng được. Thân thể nhỏ bé nghiêng hẳn về phía trước gồng mình. Anh nhìn sang Hy Mộc, nhận được ý cười cùng cái gạt đầu của cô, bàn tay mềm mại đánh đánh vào vai anh vài cái anh mới chán nản rời đi cùng cậu nhóc.

Khuôn mặt Hy Mộc ánh lên vẻ hạnh phúc, đôi má ửng hồng đẹp nhẹ nhàng giữa đô thị đông đúc. Ngay lúc đó, âm nhạc vang lên bao trùm cả đô thị, một nơi rộng như thế mà âm thanh lại như rất gần bên tai. Người đi lại trên phố bất chợt ngỡ ngàng nhìn xung quanh, rồi nhìn nhau thán phục, quả là Vương thị, không gì là không thể.

Cô nhún vai, hai tay bỏ vào túi áo khoác, mỉm cười như nghe một câu chuyện về người quen.

♪ Trước khi nắm lấy bàn tay anh, em chẳng thể biết rằng cuộc đời mà em đang sống lại có thể tươi đẹp như vậy.

Chỉ cần thở nhẹ em cũng có thể chạm tới anh. Tình yêu ấy khiến em chẳng chút e dè.. ♪

Cô gái nhỏ như bông hoa tuyết duy nhất giữa trời đông, bông hoa non nớt vội vàng đi trước một nhịp so với những bông tuyết khác lạc giữa “London”. Giọng bắt đầu lay nhẹ, tiếng nhạc du dương day dứt lòng người.

Cô băng qua một ngã tư lớn, dòng người vẫn vội vã như vậy, gió rét thổi nhẹ phất phơ lọn tóc xoăn dài của Hy Mộc.

Bỗng nhiên mắt cô co lại, thân thể cứng đờ không còn động được nữa. Bóng dáng mà Hy Mộc luôn giành một góc trong tâm trí để cất giữ, nhưng mãi không dám nhớ về. Anh đứng trước mặt cô, cách rất xa, nhưng ánh mắt nhìn nhau tựa như gần đến nỗi có thể cảm nhận được từng nhịp thở.

Hy Mộc ngừng thở, cô sợ nếu chỉ động khẽ một chút thôi mình sẽ bất lực mà lao vào anh, yếu đuối ôm lấy anh, nhớ nhung chạm vào môi anh. Cô nghiêng nát lòng bàn tay đến bật máu, đôi chân bỗng chốc trở nên yếu đuối. Vương Khiêm, dáng anh bị dòng người làm nhòe đi, cứ vô tình lướt qua khiến em không thể nhìn rõ anh được.

Mắt Hy Mộc đỏ rực lên, chớp mũi cũng thế, môi khô hốc dính chặt lấy nhau run run. Giờ phút này cô mới nhận ra, dường như thời gian chưa bao giờ một lần lấy đi bất cứ điều gì cô muốn bỏ lại. Kể cả những nỗi đau năm đó quá đổi khó nhằn.

Cô khóc, và tuyết trời cũng nhẹ rơi, đẹp như tranh vẽ nhưng lại đau buồn không tả nổi. Thời gian đã khiến anh thêm chừng chạc, anh tuấn và lãnh đạm biết nhường nào. Ngay cả ánh nhìn trong thời khắc này cũng trở nên sắc bén và lạnh lùng, không còn ôn nhu nữa.

“Mẹ ơi, tuyết rồi, tuyết rồi mẹ ơi. Nhiên lại thích muốn xui rồi ”

” Mẹ, mặc áo này đi. Con với ba đã lựa rất kĩ. Đầu đá rất căng thẳng đó mẹ ”

” Em mặc đi, kéo lạnh ”

” Mẹ, mình về đi. Con muốn ăn mì mẹ nấu quá”

Vì hôm nay tuyết đầu mùa rơi thật đẹp.

Vì hôm nay được gặp em trong một khung cảnh thật đẹp.

Vì được nhìn em cùng những bông hoa tuyết đầu mùa.

Vì gặp được cô gái anh luôn muốn yêu thương và ôm vào lòng.

Vì ngay khoảng khắc đó, anh lại để em rời đi.

Người đàn ông đó, vốn dĩ không thể nào từ bỏ.

Như ánh mặt trời rực rỡ, chạm vào lại đau thương.

Như tảng băng lạnh giá, chạm vào sẽ tê buốt.

Hôm nay, Hy Mộc lại một lần quay lưng, Vương Khiêm lại một lần vụt mắt.

Vốn dĩ muốn chạm lấy nhau nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ nhìn nhau trong khoảng khắc quá ngắn ngủi.

33. Chương 33: Em Không Thể

* Như cũ: thấy nốt nhạc mới mở nhạc ***

(Muốn mở từ đầu cũng được)

Đồng Lý đưa tay đặt lên eo Hy Mộc cùng rời đi. Trong phút chốc thấy bóng đang Vương Khiêm, nụ cười vẫn toả sáng như năm đó lại hiện lên trên gương mặt trưởng thành, cúi đầu nhẹ một cái rồi quay đi.

Suốt cả quãng đường về nhà, tiểu Nhiên cứ liên tục nhảy loạn xạ trong xe vì cảnh tuyết rơi quá ư là đẹp. Trắng xoá cả bầu trời, đã vậy hôm nay còn được đi chơi ngay đúng ngày thời tiết tốt. Cậu bé ú ớ hát thật to và vang trong xé hộp xịn đến nỗi ai cũng phải bật cười. Đồng Lý tí mắt nhìn cậu con trai nhỏ ngày nào đòi mẹ, bốc đồng với bạn bè dù chỉ là một đứa con nít nói chưa rõ nay đã vui vẻ như đúng lứa tuổi cậu bé đang có. Vô thức nhìn về Hy Mộc, anh cũng mong sẽ được thấy cô cười hạnh phúc và đáp trả cái nhìn của anh nhưng lại thấy cô chìm vào hư ảo.

Đôi mắt nhìn về xa xăm, hàng mi cong có chút ướt ướt và khoé mắt lưng tròng, dường như ngay cả việc chớp mắt cũng bị cô lãng quên. Nụ cười trên môi anh bị dập tắt ngay sau đó, đưa tay muốn ôm lấy bờ vai đang run rẩy của Hy Mộc thì thấy lòng bàn tay cô bị bám vào sâu bên trong, máu rướm rướm nhưng cô vẫn không ngừng cắn móng tay vào đó. Anh vội nắm lấy bàn tay cô, sợ nếu không kịp cô sẽ tự huỷ hoại mình, suốt hai năm qua cô vẫn có đôi lúc như vậy, điều này anh vẫn luôn rất lo lắng. Có lúc Đồng Lý bận không đến nhà Hy Mộc được, khi đến thì nghe hàng xóm nói cô đã cào rách cả vành tai, nhưng khi được hỏi thì lại chối bỏ nói là không biết tại sao.

Anh vẫn luôn nghĩ có phải cô đã trải qua điều gì quá khó khăn đến nỗi bệnh tâm lý. Hy Mộc từ chối đến bác sĩ, cũng không muốn uống thuốc, cô nói dù sao sống với nó cô cũng cảm thấy thoải mái hơn.

- Hy Mộc, Hy Mộc, không được xiết chặt tay nữa, Hy Mộc.

Đồng Lý gỡ bàn tay bị nắm chặt cứng đến khó khăn ra thì Hy Mộc cũng giật mình tỉnh lại, cô chớp mắt một cái, nước mắt liên lần dài xuống một giọt to nóng hổi. Hy Mộc đưa tay lau nước mắt, sau đó quay sang anh cười hì hì cho qua. Cô không muốn nói với anh chuyện gì về quá khứ, chỉ muốn sống ở hiện tại, nhưng sống như thế này thật sự quá ngột ngạt.

- Khiêm... Khiêm...Khiemmmmmmm.

Tư Ninh mặc một bộ váy trắng như lông vũ, khoác ngoài một chiếc áo lông cừu trắng mịn, chạy như bay vồ lấy Khiêm, hai tay ôm lấy eo anh lắc thật mạnh. Dường như Tư Ninh rất thích nơi này, rất thích tuyết nữa, khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng khiến ai cũng muốn ngắm nhìn.

Anh như được vực dậy từ hố sâu. Nhíu mày một cái nhìn Tư Ninh, cô lúc này mới phát hiện khuôn mặt anh sát khí vô cùng, vẻ điển trai như bị quỷ lực khống chế tối sầm lại. Đôi mắt anh đỏ rực thấp thoáng một vài ngọn sóng cảm xúc. Cô sợ hãi đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, lo lắng hôn lên cái má nóng hổi của Vương Khiêm.

- Có chuyện gì sao. Anh như thế em rất buồn. Nói em nghe đi, em sẽ giúp.

Khiêm lắc đầu, lấy tay cô xuống khỏi mặt của mình. Tư Ninh lại khó chịu giãy ra, áp tay lên mặt anh một lần nữa. Khuôn mặt quyết tâm của cô lọt vào mắt Vương Khiêm, anh bị cô khống chế để nhìn vào mặt mình.

- Nói em nghe mau.

- Từ bao giờ em dám cố chấp với anh?

Anh bị ép như thế đây là lần đầu tiên, lại là ngay giữa phố. Không hiểu gan cô hôm nay được bồi đắp thế nào, hay do đây là nơi cô có chút địa vị nên làm can. Lời anh nói ra làm Tư Ninh sợ rụt mình lại, lập tức đứng xa anh ra, cúi mặt không nói nửa lời.

Khiêm có chút xót xa nhìn cô, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng như tiết trời hôm nay. Lòng Tư Ninh có chút buồn mà rơi lệ, rồi từ những dòng nước mắt ngăn ngủi cô đã nức nở như viên pha lê bị đập nát, tan vỡ không còn lạnh lạnh.

Như thường lệ, anh sẽ bỏ đi, ném cho cô cái nhìn không kém cạnh người lạ. Nhưng hôm nay anh bỗng thấy đau lòng, trái tim như bị vò nát. Mi tâm anh khẽ động, từng chút bước tới gượng gạo, đôi tay cứng rắn nữa có nửa không gờ lên trong không trung rồi ôm Tư Ninh vào lòng...

Cô gái trong lòng anh giật bắn mình, đôi mắt ngấn nước mở to không thể tin được. Lần đầu tiên trong 2 năm, cái ôm đầu tiên trong 2 năm qua cô như thể nằm mơ cũng chưa bao giờ chạm tới được. Hôm nay ở một khung cảnh thật đẹp, tiết trời thật đẹp, cô nhận ra phải chăng tình cảm này thật sự được đền đáp rồi. Tư Ninh vội vàng ôm đáp trả, cảm nhận mùi hương và sức nóng từ lòng ngực rắn chắc cô mong ước được vùi mình hít thở.

- Khiêm, anh ôm em... Em rất hạnh phúc.. Bây giờ có phải chết em cũng chịu.

Tư Ninh thủ thủ bên tai của anh, áp mặt vào cái cổ nam tính nhắm nghiền mắt thoã mãn.

- Em rất vui. Tối nay ba nói hãy đến nhà dự tiệc gia đình, chúng ta hãy cứ như vậy đi anh.

Cô vui đến nỗi chỉ nói một chút đã chạnh lòng khóc thút thít. Khiêm bỗng nhiên buông cô ra, tâm tư phức tạp nhìn người con gái này. Khuôn mặt lại lãnh đạm trở lại, bước đi khỏi ánh mắt mong chờ của Tư Ninh.

- Khiêm, có phải London For You này là dành cho em không?

- Có phải anh thấy em quá thích London, nên đã cố tình cho xây dựng đô thị này dành tặng cho em?

- Em rất thích. Em nghĩ anh đã thích em rồi đấy chứ. Em yêu anh, Khiêm. Cảm ơn anh rất nhiều.

Tư Ninh chạy theo sau anh luyên thuyên mặc anh không để ý. Cô thích thú ngắm nhìn “thành phố” nhỏ này, vui đến chết đi sống lại. Bỗng dưng bóng dáng cao to dừng lại, ánh mắt lãnh đạm một lần nữa quét qua cô. Tư Ninh vui vẻ híp mắt nhìn anh, cái miệng nhỏ điệu đà cất tiếng

- Cảm ơn anh lần nữa.

- Không phải cho em.

Vương Khiêm đính chính lại câu nói đã đi quá xa của cô. Vì câu nói anh xây dựng thành phố này cho cô ấy, anh có chút bực nhọc. Vốn dĩ là người không quan tâm những chuyện nhỏ nhặt nhưng anh thật sự không thích cô tự nghĩ như vậy. Tư Ninh ngây ngốc nhìn anh, có chút không hiểu, mềm xèo ôm lấy anh.

- Không phải em thì còn ai nữa. Anh không cần phải khắc khe với em. Từ nay em sẽ trưởng thành, không trẻ con nữa...

Khiêm phiền phức giật phắt tay cô ra, bước dài hoà vào dòng người tấp nập. Tư Ninh khó hiểu nhìn theo anh, suy nghĩ một chút rồi cười xoa xoa tìm bóng dáng anh.

Hy Mộc ngồi bên cạnh Đồng Nhiên nhìn cậu bé chìm trong giấc ngủ, vô tư đến độ chạy cả nước miếng nằm sấp trên ghế sofa. Cô cười dịu dàng dùng khăn lau cho cậu bé.

Suốt cả ngày hôm nay Đồng Lý vẫn luôn dùng ánh mắt quan tâm dành cho cô, dò xét cô trong từng cử động. Cô phải thừa nhận cô rất thích Đồng Lý, một người đàn ông trưởng thành, sự nghiệp, tiền tài, danh lợi, và là một người cha đa tài. Duy chỉ có một điều cô nghĩ có cơ hội sẽ móc thẳng hai con mắt của anh ra, cô không thích bị dò xét như thế!

Hy Mộc bế nhóc tì vào phòng, đắp chăn và hôn lên cái trán cao của cậu bé. Cô yêu chết cậu bé này không hiểu vì sao.

Ra đến phòng khách với lấy túi xách ở sofa, cô bị Đồng Lý kéo sát vào lòng ngực, tay anh mân mê bàn tay mịn màng của cô, lòng bàn tay đã khô máu trông vẫn còn nhói đỏ.

- Em không đau sao. Đợi anh giúp em rửa vết thương rồi về.

- Không sao, nếu đau em sẽ tự làm được mà.

Hy Mộc cười rụt tay lại, tránh ánh nhìn và sự quan tâm của anh, thoát thân trong gang tấc.

- Em không thể ở lại được sao?

Đồng Lý nói với ra khi cô vờ bước tới cửa, Hy Mộc khựng lại một hồi lâu vẫn không quay đầu. Đến khi vòng tay ôn nhu và cơ thể ấm áp bủa vây lấy mình, cô mới vùng vẫy tránh ra, quay người lại.

- Không, em...em nghĩ mình không thích hợp để có thể sống chung...
- Tại sao? Em vẫn luôn được chào đón. Đồng Nhiên, anh...và mẹ lúc nào cũng ở bên em.
- Em biết..nhưng anh không thể hiểu được.

Anh cup mắt xuống lộ vẻ ủ rũ, gật đầu một cái rồi lại cười với cô.

- Được, cũng không thể ép em. Để anh đưa em về.

Vẫn luôn như vậy. Những ngày nghỉ, cuối tuần, hay những ngày có nhiều thời gian rảnh Hy Mộc sẽ đến nhà của Đồng Lý để chơi cùng Đồng Nhiên, chăm sóc anh, làm việc nhà và lau chùi di ảnh của mẹ anh. Tất nhiên là như một gia đình. Nhưng đêm đến dù có muộn đến nửa đêm, có mưa gió hay bão lớn, động đất đi chăng nữa Hy Mộc vẫn không ở lại, vẫn không muốn sống chung một nhà với cha con Đồng Nhiên.

Ngồi trên cùng một chiếc xe mà Hy Mộc vẫn ngại ngần không nói thành lời. Hôm nay lại càng tệ hơn, đầu cô như chứa cả trăm quả tạ, tâm trạng tệ hơn bao giờ hết. Cô dạo bước từ từ trong con hẻm nhỏ, màn đêm buông xuống nổi bậc lên ánh đèn đường, nổi bậc lên khuôn mặt kiêu diễm đang u uất xót xa. Không biết từ bao giờ cô đã đi đến cây cầu lộng gió. Có chút bất ngờ cười phì một cái, gió mạnh thổi tung làn tóc mượt làm mũi cô đỏ ửng.

Cô biết Đồng Lý vẫn luôn theo sau cô, nhưng cô chẳng buồn quan tâm, cứ đứng đây một lúc đã.

- Em có muốn nói gì không?

Đồng Lý đi đến gần, thuận tay đưa cô ly cafe nóng hổi đã mua từ lúc nào. Thấy Hy Mộc nghi ngờ câu nói của mình, anh cười nói lớn:

- Anh nói thật, em có thể tâm sự.

Hy Mộc cười phì một cái, hơi nóng của cafe làm hai má cô ửng hồng, cánh môi mọng thêm long lanh và đỏ đỏ chỗ lòng môi, đôi mắt long lanh ánh lên màu rực rỡ. Đồng Lý mê mẩn một hồi lâu rồi thăm mắng một câu “Chết tiệt, xinh quá”.

♪♪

Gió mạnh thổi bất chấp nỗi lòng của ai đó. Cứ quật mạnh vào lòng làm cuộn lên những mảng quá khứ bị thương quá độ. Hy Mộc vẫn im lặng kiên cường không nói, nhưng có lẽ vẫn không thể thắng nỗi tâm tư trong lòng. Cô oà lên vỡ vụn, tay run rẩy ôm lấy khuôn mặt mếu máo. Thân thể cô yếu ớt tựa vào song sắt lạnh cóng tê cả khoang ngực.

Đồng Lý vội ôm lấy cô, lo lắng nhíu mày, đặt cô tựa vào ngực mình. Hy Mộc nhanh chóng đẩy ra, đứng thẳng, lập tức lau nước mắt giàn dụa trên gương mặt đẹp, càng lau càng đau lòng, càng lau càng không thể kiểm soát. Nước mắt cứ thế tuôn ra. Hai năm qua cô chưa một lần khóc dù có đau lòng hay buồn đến vỡ tim gan. Chỉ là hôm nay trời lạnh, vì hôm nay lỡ nhịp bước đến một không gian quá lớn, vì hôm nay gió thổi mạnh,...

Hy Mộc cười một cái xinh đẹp trong khi nước mắt cứ như mưa trút xuống. Mếu máo bật ra những từ ngữ yếu ớt.

” Em không thể ”

” Em không làm được ”

Đồng Lý xót xa đỡ lấy bả vai cô, khó hiểu hỏi dồn dập.

” Hy Mộc, em nói gì vậy? ”

” Em không ổn chỗ nào cứ nói đi ”

” Ai dám động đến Hy Mộc của nhà họ Đàm. Em chỉ cần nói anh tên anh sẽ lục tung cả thành phố này tìm cho em. ”

Hy Mộc lắc đầu nguây nguẩy, môi cũng mím chặt gồng tay xiết mạnh thanh sắc. Trái tim cô co thắt quá khắc khe giờ phút này. Cô ước rằng mình hãy ngất đi và đi đến một nơi hoàn toàn khác. Nơi đó không có

loại cảm xúc này, loại cảm xúc vừa xa lạ vừa quen thuộc, chạm đến một nấc lại như bị cắt ra thành ngàn mảnh. Cô dùng tay che mặt mình lại, nấc lên từng đợt lớn, muốn nói lại khó khăn khiến cô như thét gào trong tuyệt vọng.

” Em đã nghĩ mình có thể...em đã nghĩ như thế... Lâu đến như vậy, nhất định đã rất lâu... Em đã nghĩ mình sẽ không còn động lòng khi thấy anh ấy. Anh ấy gầy đi em sẽ không đau lòng. Anh ấy buồn bã em sẽ không xót xa. Được gặp anh ấy sẽ không một mình tự cảm tạ trời đất. Được nhìn thấy anh ấy sẽ không hạnh phúc đến kì lạ. Nhưng em lại không thể. Đã lâu đến như vậy, bóng dáng đó vẫn làm em lay động. Khuôn mặt đó vẫn làm em đau lòng. Em muốn được ôm lấy anh ấy, muốn kể cho anh ấy nghe em đã khó khăn và cực khổ thế nào. Muốn anh ấy hôn em và nói với em “Em sẽ ổn”. Anh ấy vẫn ở đâu đó trong em. Là em đã cố chấp rời đi, cố chấp gạt bỏ anh ấy ra khỏi cuộc đời mình để rồi nhận ra em không thể sống mà thiếu anh ấy. Đồng Lý, em nghĩ em sẽ phát điên nếu em cứ tiếp tục sống như thế này. Em thật sự không thể....”

Hy Mộc nức nở giữa không gian yên ắng của bờ sông tĩnh lặng, nức nở giữa sự ồn ào tấp nập của đường phố buổi đêm, nức nở cho những năm tháng sống như con thiêu thân chết hàng vạn lần vẫn gượng dậy, nức nở cho giây phút gặp lại người đàn ông yêu đến đau cả ruột thịt mà vẫn không thể chạm vào.

Năm đó vì đau lòng mà rời bỏ. Giờ đây vì đau lòng mà muốn yêu.

An Nhi, là mẹ, mẹ sai rồi. Mẹ không thể sống thiếu ba con dù con có là lý do khiến mẹ đau khổ đi chăng nữa. An Nhi, là mẹ sai rồi. Mẹ đã có thể để con đi và cầu chúc cho con một cuộc sống mới thật hạnh phúc, nhưng mẹ không thể để ba con đi và cầu chúc cho người đàn ông đó hạnh phúc.

Hy Mộc cắn môi đến bật máu, tay đâm vào ngực nơi trái tim đang thoi thóp. Khóc đến không thở được.

Chỉ là hôm nay trời lạnh, vì hôm nay lỡ nhịp bước đến một không gian quá lớn, vì hôm nay gió thổi mạnh,... Vì hôm nay gặp được anh.

* Có ai đọc truyện của em mà khóc không dọ:(Em viết xong tự đọc lại mà em thấy ghét em ghê:(

34. Chương 34

Biệt thự họ Thuần.

” Ba ơi Tư Ninh về rồi ”

Tư Ninh từ xa chạy như bay lao đến Vu Khổng, ôm chầm lấy ông khiến thân hình mũm mĩm của lão có chút xiêu vẹo. Cô cười khanh khách như đứa trẻ đã xa cha mẹ quá lâu, lão Khổng cũng ôn nhu nhìn cô cười hiền dịu, quay đầu nheo cái mũi nhỏ của con gái.

” Ta mà có chuyện gì ắt là do con. Ta già rồi làm sao có thể mạnh bạo với ta như vậy. ”

” Làm gì có chứ. Chỉ là con nhớ cha quá thôi. Cha nói như vậy có phải cha không thương con nữa không? ”

Tư Ninh bĩu môi giận dữ, vòng tay mỏng manh đang đặt quanh cái bụng tròn của lão bỗng xiết chặt khiến lão ho vài cái, đập đập vào cánh tay cô, nụ cười hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt.

” Thương, sao ta lại không thương con. Cả cuộc đời ta chỉ có con thôi. ”

” À, sao chỉ có con? Khiêm tổng đâu? ”

” Ba, làm sao có thể xưng hô xa lạ như vậy. Ba phải gọi là con rể Vương, con rể đó. ”

Tư Ninh nghịch ngợm lắc lắc thân thể lão Khổng, chu môi nhỏng nhẻo. Tiếng cười của hai cha con nhà họ Thuần vang vọng cả phòng ăn rộng lớn.

” Này, hai cha con đừng cười nữa. Khiêm tổng đâu? ”

Thuần phu nhân mặc một chiếc váy màu vàng chanh tươi mới, khoác ngoài một mảnh khăn lông màu đen phối cùng với mái tóc được chải chuốt quá ư gọn gàng khiến bà tuy đã ngoài 40 trông vẫn như gái 20. Thân hình vẫn gọn gàng chữ S và nước da trắng tuyết khiến bà như bừng sáng. Nhìn bà mới biết Tư Ninh sở hữu quá nhiều từ mẹ, nét đẹp chuẩn quý tộc phương Đông.

Tư Ninh nhìn bà rồi liếc nhìn Vu Khổng, cười khì một cái rồi đứng thẳng thớm, chỉnh giọng hai ba cái rồi cất tiếng.

” Thưa Thuần phu nhân. Vương phu nhân vào đây trước, Vương tổng bảo sẽ vào sau ạ. ”

” Con nói sao? “Vương phu nhân”? Cậu ta đã ngỏ lời cầu hôn con rồi sao? ”

Thuần phu nhân ngạc nhiên nhìn Tư Ninh, vội đi đến nắm chặt tay cô dò hỏi, khuôn mặt để lộ vẻ phần khích và hạnh phúc hiếm thấy. Đương nhiên là phải như thế, con gái tìm được hạnh phúc, lại là một chàng trai “tai to mặt lớn”, danh tiếng lẫy lừng, trời cao đất rộng không sợ một ai, chỉ cần vung tay một cái mọi chuyện có khó như đếm sao trên trời cũng ổn thoả làm sao mà không vui được cơ chứ. Thuần phu nhân vốn ôn nhu từ tốn, mọi việc đều rất nhã nhặn, nay vì một tin nhỏ mà đã chấn động như con nít vui mừng làm Vu Khổng cũng phải ngơ ngàng trừng mắt.

” Vẫn chưa ”

Bóng dáng cao to làm choáng ngợp cả không gian rộng lớn, giọng nói trầm thấp quá đánh thép vẫn còn vang vọng trong căn phòng sang trọng khiến ai nấp cũng đều giật mình. Vương Khiêm từ ngoài đi vào, từng bước chân sải dài chắc nịch, phong thái lãnh đạm cùng vẻ anh tuấn ” chết chóc ” được ẩn sau chiếc mắt kính đen khiến sự xuất hiện của anh vừa như một sự ban tặng từ những tinh hoa vừa bí ẩn lạnh lẽo đầy mê lực.

Theo sau anh là hai vệ sĩ vận âu phục đen, khuôn mặt nghiêm nghị cùng tay xách bốn giỏ quà. Khi anh đứng lại, hai vệ sĩ cũng dừng lại phía sau.

” Khiêm tổng ”

Nhà họ Thuần lập tức xếp thành một hàng cúi đầu chào Vương Khiêm to rõ và đồng loạt như chào một vị thần to lớn. Hành động này người ngoài nhìn vào sẽ hết sức khó coi, làm sao có thể như thế? Từ già đến trẻ, ai nấy cũng đều phải gập người trước anh - một thanh niên chưa đủ 30? Họ Thuần vốn danh giá, chức tước không nhỏ trong thành phố này, lí lẽ gì phải cúi đầu? Nếu là con rể, hoặc dù gì cũng là bạn trai của tiểu thư Tư Ninh dài cát, sao không phải là anh ta ” lễ nghĩa ” trước?

Mọi vấn đề có lẽ đều được giải quyết rất gọn gàng. Vì anh là Vương Khiêm. Thế thôi là đủ.

Tư Ninh ngượng ngùng đứng bên cạnh, khuôn mặt đỏ lên vì cách ứng xử của gia đình mình mà anh vẫn coi đó là chuyện hiển nhiên. Tay vẫn dút vào túi và dáng đứng lãnh đạm vẫn hết sức uy quyền, khuôn mặt vẫn không thay đổi cảm xúc, đôi mắt phía sau chớp một cái, lười nhác cúi người 90 độ đáp chào Thuần gia.

Vu Khổng thấy anh như thế thì tỏ vẻ hài lòng, ra hiệu cho mọi người đứng dậy sau đó giải tán. Chỉ còn lại Vợ chồng Vu Khổng và Tư Ninh.

Cô gái xinh đẹp bước đến ôm lấy cánh tay anh, cười tươi hơn cả bông hoa được lấp lánh dưới nắng sớm. Mọi hạnh phúc trào dâng khiến cô như một đứa con nít được nuông chiều đến hư hỏng. Vu Khổng cười không ngậm được miệng vì con gái cuối cùng cũng làm được điều mình muốn, cuối cùng cũng yêu được người mình thương. Duy chỉ có Thuần phu nhân có đôi chút buồn bã vì câu phủ nhận quá mức thẳng thắn của anh khi nói về hôn nhân với con gái mình.

” Cả nhà ơi, Ngô Mục Phong về với cả nhà đây. ”

Chàng trai hoạt náo vừa nghe tiếng đã bước đến bên cạnh Vu Khổng cuối người lúc nào không biết. Lão Khổng cũng giật thót mình đánh cho anh một cái, cười rộ lên rồi xoa đầu cậu, Thuần phu nhân tâm tình cũng vui hẳn lên khi nhìn thấy cậu ấy.

Ngô Mục Phong - thanh mai trúc mã của Thuần Tư Ninh. Không giây phút nào anh không nói với cô người anh yêu cả cuộc đời này chỉ có mình cô, nhưng cô lại một mực tươi cười một cách xinh đẹp mà từ chối. Cô

yêu Vương Khiêm, anh nói sẽ chấp nhận. Nhưng thật sự chàng trai nào lại đi chấp nhận chuyện người mình yêu đi về phía một người khác. Anh vẫn luôn vui vẻ chờ đợi, vẫn giữ mối quan hệ như con cháu trong nhà với Thuần gia, và tất nhiên vẫn yêu Tư Ninh đến chết.

Mục Phong chào hỏi vài lời đã bị lãng quên. Thuần phu nhân lập tức gạt bỏ anh ra, quay sang Vương Khiêm nhẹ nhàng nói:

- Khiêm tổng, ngài ngồi ở phòng khách dùng trà cùng gia đình chúng tôi một chút rồi chúng ta cùng dùng bữa.

Vương Khiêm không suy nghĩ lập tức hé môi mỉm cười một từ ” Được ”.

” Còn con còn con, Thuần mẫu, con cũng được dự tiệc chứ? Con từ Thụy Điển về đây chưa kịp gặp cha mẹ ruột đã đến gặp người rồi. Người chẳng lẽ không cần con nữa sao? ”

Mục Phong cảm thấy bị lãng quên, liếc Vương Khiêm một cái rồi lớn giọng trêu ghẹo Thuần phu nhân. Lập tức bị bà đánh cho một cái:

” Đường nhiên là được, con chẳng khác nào thành viên trong Thuần gia. Đi thôi. Khiêm tổng, hướng này ”

Vừa nói Thuần phu nhân vừa đưa tay, động tác chuyên nghiệp lại dịu dàng, bước từng bước nhẹ vào phòng khách.

Tư Ninh từ nãy đến giờ chỉ ôm tay Vương Khiêm, gặp Mục Phong chỉ chào anh phần khách một cái. Không còn ôm chầm anh nói nhớ nhung anh nữa mà chỉ kè kè theo sát Vương Khiêm. Nụ cười hạnh phúc đó rất khác so với lúc cô và anh ở cùng một chỗ.

Khiêm được sắp xếp riêng một chiếc ghế ngồi chính giữa bàn trà cùng với Tư Ninh. Hai dãy bàn bên cạnh là của dòng họ Thuần. Trông anh như vị vua đang triệu họp quan đại thần, thần sắc vô cùng đáng gờm khiến Mục Phong ganh tỵ phát khóc. Anh soi xét từng chút một của Vương Khiêm nhưng kết quả thật muốn đắm vỡ mắt mình.

Chiếc áo sơ mi màu xanh ghi, tay áo được kéo lên đến khuỷu tay một cách bừa bãi nhưng lại phong cách lạ thường, phối cùng quần tây màu beige ngắn trên mắt cá. Kiểu thời trang này sao lại có thể lịch lãm đến kì lạ khi anh ta diện thế này. Kính đen che đi đôi mắt sâu nhưng vẫn không thể che đi nét nam tính và điển trai sẵn có. Mái tóc đen bóng không dùng keo nên vô tư nghịch ngợm rủ xuống khuôn mặt được điều chỉnh tỉ mỉ trông quyền rũ mắt người nhìn vô cùng.

Anh chán nản trên môi nói lớn với Vu Khổng:

- Bác Khổng, không phải ban ngày, tối như mực thế này lại đeo kính râm. Vả lại đã vào nhà rồi mà còn chưa muốn tháo kính xuống là không tôn trọng gì cả. Lớn xác mà nào thì không lớn.

Thuần gia im bật, ngay cả tiếng thở cũng không có.

Tư Ninh ngồi đối diện liếc nhìn Vương Khiêm một cái. Thấy anh vẫn không thay đổi tư thế và cảm xúc trên môi thì trừng mắt nhìn Mục Phong, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó lại ra hiệu cho anh ta thôi ngay lập tức. Nhưng Mục Phong giả vờ như không thấy gì, vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Con dù gì cũng ở Thụy Điển rất lâu. Lúc Tư Ninh sang đây con vẫn chưa về cùng. Là một thiếu gia nơi đất khách quê người. Con ít ra cũng biết lễ nghĩa, tôn ti trật tự. Có sao vào nhà người khác. Người già trẻ nhỏ đây ra mà không biết kiêng nể. Ban đêm mà lại đeo...

- Tôi đeo để ngủ.

Vương Khiêm nhàn nhã mở miệng, từng lời nói ra rất chậm nhưng lại rất nặng nề. Tay nhẹ nhàng gỡ kính để lộ đôi mắt tinh tế hút hồn người nhìn. Tư Ninh mê mẩn hai má đỏ rực nhìn anh, cười ngẩn người ra như nàng thơ tương thư. Không chỉ riêng cô mà cả những người trong gia đình, ai là phụ nữ đều nhìn anh một cách đắm đuối. Riêng cánh đàn ông thì trầm trồ khen ngợi.

Mục Phong thầm đánh cho mình một cái, biết vậy không mở miệng, chỉ tổ hại thân, xem màn “phản tác dụng” này rõ ràng mình yếu thế hơn hẳn. Anh quyết không thêm quan tâm lấy để nữa, xoay đi nơi khác trò chuyện cùng cậu nhóc bên cạnh.

” Khiêm tổng, dùng trà đi, loại trà này tôi đặc biệt đặt trồng ở New Caleniona. Rất tốt cho đường tiêu hoá, lợi cho sức khoẻ. ”

Thuần phu nhân vui vẻ trực tiếp rót trà cho Vương Khiêm, động tác thuần thực đẹp mắt. Anh gạt đầu, tay với ra cầm tách trà thì bị tiếng động lớn làm cho giật mình.

” Uwahhhh.. ”

Mục Phong đã la lên như thế khiến mọi người ai nấy đều giật bắn lên hướng hồ chỉ là con người cao cao thượng thượng kia. Thứ lấp lánh trên tay của Vương Khiêm đã làm anh cảm thấy muốn vỡ tung, ghen tỵ phát khóc nhìn chăm chú vào nó.

Khiêm nhú mồm, nhìn trực tiếp vào Mục Phong nhưng cái nhìn của anh lúc này dường như vô hiệu. Mục Phong không hề sợ hãi mà khuôn mặt lại như bừng sáng, anh giữ chặt tay Vương Khiêm, nâng niu như một vật quý khiến ai nấy đều bất ngờ. Ngay cả Vương Khiêm cũng thay đổi sắc thái. Hai mắt mở to kinh ngạc hết mức, khuôn miệng cũng bắt đầu vo tròn lại theo từng cử chỉ của Mục Phong.

” Đây không phải là chiếc BigBang sao. Thế giới chỉ có 2 chiếc. Một chiếc của JayZ, một chiếc nữa không rõ chủ nhân. Hoá ra lại ở đây. Uwahhh, không ngờ hôm nay lại được thấy tận mắt. Thật không tin được. Chiếc đồng hồ trị giá *5 triệu USD đang ở đây. Chắc tôi sướng điên lên mất. ”

* 5 triệu USD khoảng 111 tỷ D

Vu Khổng như không lọt vào lỗ tai, hỏi đi hỏi lại Mục Phong về số tiền 5 triệu USD, có phải đối với một chiếc phụ kiện thời trang thì đắt quá không? Ai nấy đều trầm trồ xuýt xoa với giá tiền. Dường như họ có thể chỉ ra số tiền đó, nhưng để chỉ cho một chiếc đồng hồ thì...không chi nổi.

Tư Ninh tự hào nhìn về chàng trai quá ư anh tuấn của mình, lộ rõ vẻ khen ngợi thậm chí có trong lòng nhìn anh. Thấy anh bị hoảng thì bật cười, thì ra con người này cũng có lúc như vậy.

Nhận thấy ý cười của Tư Ninh nhìn mình, Khiêm rút mạnh tay về, bực nhọc quay đi nơi khác mặc cho Mục Phong đang hoảng loạn không thôi, cứ quay đi quay lại vì chiếc đồng hồ, uống hết hai ba ngụm nước vẫn không thể bình tĩnh,

Anh khó chịu bắt chéo đôi chân thon dài, tay chống cằm quay sang phía khác nhưng lại một lần nữa giật bắn mình. Mục Phong lại hét lên, lần này còn lớn hơn lần trước. Cả nhà Tư Ninh cũng sôi nổi theo, biết chắc sẽ có thêm món đồ quý giá nữa.

Anh chỉ tay vào đôi giày lộ ra phía chân được Vương Khiêm vắt chéo, lấp bắp nói run run.

” Mọi người có nhìn thấy nó không ”

Vu Khổng và Thuần phu nhân ngơ ngác gạt đầu, cả nhà đứng hết dậy để xem câu

35. Chương 35

Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi trên chiếc giường hoa Lavender. Hy Mộc vốn không muốn bận tâm vì đồng tài liệu chất chồng trên bàn cô vùi đầu vào cả ngày vẫn chưa hết. Nhưng thật sự là rất ồn.

” Hàn Hy Mộc nghe. ”

Bức bối đứng dậy kẻ điện thoại lên vai, nghiêng đầu trả lời với khuôn mặt nhăn nhó, Hy Mộc nhận được cuộc điện thoại từ Boss của mình, giọng nói vẫn vui vẻ và ôn nhu.

” Hy Mộc, tối nay hãy cùng tham dự lễ kỉ niệm thành lập Thuần thị đi, sẽ có rất nhiều cơ hội phát triển công ty đó em. ”

” Lý, em con rất nhiều việc. Anh không nhớ đã giao cho em cả núi tài liệu phải giải quyết sao. Nếu em đi sẽ không kịp thời hạn với đối tác. Anh đi cùng ai đó đi. ”

” Không cần vội. Lần này anh nghĩ công ty mình cần phải có một hợp đồng hợp tác với Vương thị. Vừa hay cơ hội hiếm hoi Vương Khiêm sẽ tham dự lễ kỉ niệm đó. Anh ta vốn không quan tâm những sự kiện nhỏ này nhưng có lẽ là con rể của Thuần Vu Khổng nên coi như nể mặt. Không có em anh nghĩ mình còn chưa chắc đủ tự tin để đến chào hỏi. Hy Mộc, xin em! ”

” Không được...”

” Nếu em đi anh sẽ cho em nghỉ phép 3 ngày ”

” 3 ngày...”

Hy Mộc chau môi suy nghĩ. Biết con số đó vẫn làm cô gái bên đầu dây phân vân, Đồng Lý nhắm mắt cắn răng:

” 5 ngày ”

” 5 ngày...”

” Được rồi, cho em một tuần. Đồ đáng ghét! ”

Đồng Lý phải rút gan rút ruột mới cho cô cả 7 ngày để nghỉ ngơi. Vốn dĩ công việc rất phức tạp với tần số công việc dày đặc, mà Hy Mộc là người duy nhất có thể thích nghi và giải quyết ổn thoả. Từ khi chức vụ thư ký của anh được giao Hy Mộc, anh có lẽ không còn phải rối bời lên như trước. Xem ra lần này anh phải cực khổ một thời gian dài rồi.

Hy Mộc vui vẻ phía bên đầu kia của điện thoại, bỏ bút và tài liệu trong tay nhảy tưng tưng lên hoan hô vang kín căn phòng nhỏ, vang cả sang loa điện thoại của Đồng Lý làm anh phải đưa điện thoại ra xa.

” Được rồi đừng loạn nữa. Chiều nay anh đưa em đi chuẩn bị. Yêu em. ”

Cô gái nhỏ đơ lại, khuôn miệng cũng không còn tươi tắn mà trở nên gượng gạo. Hy Mộc thu mình về, dập máy không trả lời nữa. Những câu như vậy chỉ có một mình Đồng Lý luôn miệng nói, còn cô chỉ biết tiếp nhận một cách khó khăn.

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Loic Sandra. Được xây dựng theo phong cách hiện đại với 380 viên kim cương được lát trên trần nhà tạo hiệu ứng lấp lánh, 45 đèn chùm pha lê ngang dài 2m treo cách nhau. Nền nhà được lát hơn 23.000 mét vuông đá thạch anh trắng trong loáng bóng, 43.000 mét vuông kính và 30.000 bóng đèn được đặt khắp nơi nhằm tôn lên vẻ đẹp của đá thạch anh và kim cương trong khách sạn. Hoa văn và màu sắc nhã nhặn được thay đổi hai năm một lần khiến khách hàng chưa bao giờ nhàm chán.

Khách sạn gồm 1.500 nhân viên, 200 bếp trưởng và 70 nhân viên cao to có nhiệm vụ “đẹp đẽ” và “cao to” để tiếp xúc với khách hàng. Những ứng viên muốn vào làm việc tại Loic đều phải trải qua một “bài thi xa xỉ” được gọi là Lodra Text. Tại đây người dự thi phải trả lời các câu hỏi như “Cashmere là tên của cái gì?” ; “ Kể tên 5 nhãn hiệu túi xách đắt tiền nhất ” ; “ Những doanh nhân đến với Loic Sandra phải chuẩn bị bao nhiêu tiền trong tài khoản. ” ; “ Roger Federer, Ronan Keating, Raudia Schiffer, ai đã từng đến Loic Sandra ” ;...

Chỉ vốn vẹn 202 phòng nhưng khi đến với khách sạn, sự xa xỉ theo tiêu chuẩn sẽ làm khách hàng ” nhớ đến đời ”.

Mỗi phòng có 5 phục vụ riêng tùy ý chọn lựa nam hay nữ và 7 chuyên viên đại dương phục vụ cho 3 hồ gồm 50 loại cá. Phòng rẻ nhất có giá *880 bảng Anh một đêm. Phòng đắt nhất có giá *16.7 nghìn bảng Anh một đêm...

* 880 bảng Anh = 28 triệu

* 16,7 bảng Anh = 535 triệu

Hy Mộc cầm trên tay cuốn tạp chí giới thiệu về nơi mình sắp đến mà choáng ngợp đến không thở nổi. Cô không thể tin cuộc đời mình có thể lao vào được những nơi này. Gấp tạp chí rồi nuốt nước bọt liên tục, cô dụi dụi cái mũi nhỏ đến đỏ ửng lên mới thôi. Lòng ngực như muốn vỡ tung ra vì hồi hộp.

” Em sao thế? ”

Đồng Lý bên cạnh thấy cô có chút kì lạ, vén mái tóc xoăn dài của cô dịu dàng hỏi.

” Làm sao lại có loại khách sạn phô trương và hào nhoáng như vậy chứ. Em lần đầu tiên nghe thấy tên đã có chút hiểu kỳ, tìm hiểu mới biết 21 năm em sống trên đời này vẫn còn lãng phí nhiều thứ quá. Em còn không tưởng tượng nổi có một khách sạn như vậy trong thành phố ”

Hy Mộc luyên thuyên nói với khuôn mặt thay đổi sắc thái liên tục, mặc cho Đồng Lý cứ ngấm nhìn mình như một bức tranh, mê mẩn như bị hút vào trong.

” Đây là khách sạn chỉ đứng sau Buji Al Arab (BAA). Tuy về độ nổi tiếng, phục vụ và được ưa chuộng cả hai ngang bằng nhau, nhưng vì Buji Al Arab có bề dày về lịch sử nên tạm dẫn đầu. ”

Hy Mộc ngó người ” Àh...” một tiếng, sau đó lại thấy có điều gì trắc trở ở đây, cô ngây ngốc như học sinh cấp 1 hỏi thầy mình về những kiến thức kì lạ.

” Buji Al Arab là gì nữa hả anh? ”

” Em không biết sao? ”

” Đương nhiên là không em mới hỏi ”

” BAA là khách sạn hoàng gia tại Dubai được đánh giá đứng thứ nhất trên thế giới về độ xa xỉ và phục vụ. Có 2.000 lát vàng mỏng được dát xung quanh. Ngay cả nhà tắm, ipad, ly uống nước cũng có. ”

Cô gái nhỏ miệng chữ O lấy tay che miệng lại. Khuôn mặt thích thú.

” Người tạo ra Loic Sandra chắc hẳn phải rất rất tài giỏi đúng không anh ”

Đồng Lý có chút suy nghĩ về câu nói này, một lúc lâu sau cũng gật gù đồng ý.

” Vương Khiêm đúng là tài trí hơn người. Bộ não và sức làm việc của anh ta không ai có thể đoán trước được ”

Tâm tư bỗng trùng xuống. Khuôn mặt kiêu diễm vốn phần khởi đến xinh đẹp bỗng chốc cứng đờ lại. Mọi mọng mấp máy không thành tiếng. Lập tức cô trở nên kì lạ quay đi nơi khác, trầm ngâm không chớp mắt, hô hấp khó khăn cố gắng rít một hơi dài.

Vương Khiêm, đúng thật là, việc như thế nếu muốn làm cho ra trò thì cũng chỉ có thể nghĩ tới mình anh. Con người đáng ghét dù có lãnh khốc đến cỡ nào thì tài năng cũng được người khác gật gù thừa nhận. Đến cuối cùng anh vẫn không thể ra khỏi được tâm trí em.

Đồng Lý thấy rõ dáng vẻ kì lạ đó, lo lắng nhưng lại không biết làm gì, muốn chạm vào bờ vai đó ôm lấy nhưng biết chắc cô sẽ tránh né. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh nắm chặt tay cô lớn giọng đầy hứng khởi.

” Này, có một chuyện nữa em nên biết. Đồng Nhiên đã đến Loic Sandra khi vừa trở về từ Canada từ cuộc thi Thần đồng nhí. Vì được giải vàng cho nên thằng bé rất kiêu ngạo. Đi dạo xung quanh không chịu ăn thứ gì vì lý do đã ăn qua hết rồi. Cuối cùng thằng bé dừng lại ở hồ thủy tinh tròn được đặt chính giữa sảnh ăn chỉ tay vào con cá sấu con nằm trong đấy. Thật không ngờ chỉ 15 phút sau thằng bé đã được ăn con cá sấu đó. Em xem có thú vị không? ”

Đồng Lý vừa nói vừa tự hào về nhóc tì tinh nghịch của mình. Anh và Hy Mộc cùng cười lớn trong xé hộp vang vọng từng góc ngách. Thế nhưng cô gái sau nụ cười đó là nét thoáng buồn.

Ngay cả cách làm việc cũng giống anh nữa Vương Khiêm, vừa biết tạo ra đường đi và cơ hội, vừa xấu xa tàn nhẫn. Hy Mộc chán nản quay đi nhìn ra phía cửa sổ, mái tóc dài xoã xoăn nhẹ nhẹ vì động tác quá nhanh của cô mà lung tung không còn theo nếp. Đồng Lý nhìn bóng lưng cô, quả thật biết chừng diện một chút sẽ khiến cô trở thành một nữ thần thật sự. Anh đưa tay vén mái tóc có chút rối sang một bên. Khi đầu ngón tay chạm vào da thì mịn màng nhạy cảm, anh có thấy cô gái nhỏ phía bên kia run lên một chút sau đó uốn éo né tránh. Giờ khắc này thật sự đã có ý đồ đen tối với cô, dù cô không muốn cũng sẽ cưỡng cô, nhưng ý nghĩ lại một lần nữa bị dập tắt, không được, không thể được.

Anh cứ nhìn theo bóng lưng đó suốt cả đường đi, chỉ bóng lưng thôi nhưng cũng khiến người ta ham muốn...

” Cảm ơn Khiêm tổng đã ưu ái cho Thuần gia chúng tôi. Được tổ chức lễ kỉ niệm tại Loic Sandra là một vinh hạnh cực kì lớn. Tư Ninh nhà chúng tôi nhờ cả vào cậu. Hâhhaa ”

Vu Khổng cười lớn, tay cầm ly rượu đỏ ngỏ ý muốn chạm ly với anh. Vương Khiêm không dời mắt nhưng tay lại dời đi. Để mặc cho ly rượu của lão Khổng bơ vơ giữa không trung. Lão cười gượng rút tay lại nhìn sang đứa con gái háo sắc đang vô tư nghĩ ngợi mông lung mà không ngó ngang gì tới danh dự của lão. Tư Ninh ôm tay của Vương Khiêm cười tươi rồi dựa vào anh, mơ màng như trong mộng xuân.

Một nhân viên phục vụ mặc gile xám sang trọng, cổ thắt một chiếc nơ màu nâu đỏ lịch sự đi đến phía cửa cuối đầu góc 90, tay giơ thẳng song song mặt đất, giọng nói ồm ồm vang lên:

” Khiêm tổng, mời ngài ra xe. Mọi thứ đã được chuẩn kĩ chu đáo. ”

Sau câu nói là một nhân viên nữ từ phía sau bước lên, tay cầm khay thuỷ tinh chuyên nghiệp đưa lên nhưng đầu lại cúi xuống. Khiêm thuận tay đặt ly thuỷ tinh vào, vợ chồng Thuần Vu Khổng và Tư Ninh cũng theo sau đó. Nhận thấy mọi việc đã xong xuôi lão Khổng bước hai bước ra cửa, nhưng thấy Vương Khiêm chưa hề động chân thì gượng gạo lùi lại.

” Buông ”

Anh chỉ liếc mắt qua cánh tay đang bị ghì chặt rồi chán nản mở miệng.

Tư Ninh đang mơ màng lập tức bị kéo về thực tại. Tay yếu ớt buông anh ra. Vương Khiêm tâm tình không vui sải bước dài bỏ đi không ném lại cái nhìn, theo sau đó là Vu Khổng.

Đi đến nửa bậc thang thì anh dừng lại, không quay đầu nhưng giọng nói lại vang lên rất rõ:

” Tôi không đợi ”

Tư Ninh đang vùi đầu vào lòng Thuần phu nhân mếu máo thì bỗng giật phắt dậy, luống cuống chạy theo anh với đôi cao gót vừa cao lại vừa nhọn khiến Thuần phu nhân thót tim ở đằng sau. Con bé này, yêu đương như thế mà cũng cười được.

” Khiêm đợi em với, chúng ta cùng đi mà ”

36. Chương 36

” Đến rồi. ”

Đồng Lý lay lay bàn tay Hy Mộc. Cô cũng giật mình nhìn theo, quả thật giết người mà.

Đến cả chào đón thôi cũng làm người ta sợ hãi, từ nơi dừng xe đến cổng khách sạn trải một tấm thảm đỏ bằng nhung óng ánh. Khi dừng xe, người trong xe phải bước xuống và đi hết thảm đỏ trong ánh đèn flash và đèn led sáng rực như bước vào một thế giới khác. Chẳng khác nào các ngôi sao quốc tế đi dự sự kiện vậy. Hy Mộc đã hết lớn thích thú trong xe, hồi hộp đến tim nhảy loạn xạ, hai tay run rẩy che miệng lại cười rục rở vô cùng.

Đến xe của Đồng Lý và Hy Mộc dừng lại. 4 vệ sĩ hai bên hộ tống mở cửa, cả bốn cúi chào 90 độ:

” Phóng viên bật flash rất nhiều xin cẩn trọng. ”

Đồng Lý vui vẻ gạt đầu một cái. Đỡ tay Hy Mộc bước ra khiếm ai nấy đều ngơ ngàng.

Cô gái quá mức xinh đẹp tựa cánh hoa anh đào mùa xuân. Chạm nhẹ sẽ vỡ tan, ngắm nhìn sẽ mê mẩn. Mái tóc màu đen pha chút xanh rêu dài đến thắt lưng xoã nhẹ nhàng, xoắn tinh tế gợn sóng như mặt nước mùa thu. Làn da mịn màng trắng hồng lộ ra vô cùng hấp dẫn khi kết hợp với chiếc váy trễ vai màu trắng

ting khô. Đính trên đó là những hạt kim tuyến lấp lánh kiêu sa, đuôi váy xoè được thiết kế như đuôi cá, phía trước ngắn đến gối, phía sau buông dài chạm mặt đất. Trông Hy Mộc như nữ hoàng thống trị cả không gian khiến máy ảnh không ngừng nháy lên như điệp khúc. Màu đỏ của thảm không nhấn chìm đi cô gái yêu kiều mà còn một mực tôn lên vẻ đẹp tuổi đôi mươi.

Hy Mộc ngại ngừng, hai má đỏ ửng căng thẳng quên cả thở.

” Đi theo anh, cứ thư giãn. ”

Đồng Lý nắm tay cô, nhận ra cô đang bóp chặt tay mình, mồ hôi ứa ra từ lòng bàn tay rõ mồn một sự căng thẳng. Anh trấn tĩnh cô. Hít thở một hai cái, cô gái lại dường như bắt đầu quen với thực tại. Nụ cười bắt đầu nở rộ khi bước đến giữa thảm đỏ.

” Hai vị xin đứng ở lại ở đây ”

Cảnh vệ đứng nép bên phía ngoài lên tiếng. Hy Mộc và Đồng Lý đứng lại. Anh ra sức giữ chặt tay cô nhưng giờ khắc nhìn thấy khuôn mặt bừng sáng của cô. Tâm tình anh như bỏ lại tất cả. Vẫn như mọi lần anh thăm trách mình ” Chết tiệt, cô ấy đẹp quá ”.

Nụ cười của Hy Mộc như thách thức cả những ánh đèn flash, toả sáng không chỉ trên khuôn mặt mà khiến người nhìn cũng ngả người nể phục. Những doanh nhân ưu tú kì cựu cũng phải vỗ tay vì nhan sắc yêu kiều kia mà quên mất ”gà của mình”.

” Mời hay vị đi tiếp. ”

Cảnh vệ một lần nữa cúi đầu lên tiếng. Đến hết thảm đỏ, một nữ nhân viên vận vest hết sức thanh lịch, tai đeo headphone, tay để trước bụng bước đến.

” Xin hỏi quý danh của ngài ạ ”

” Đàm Nghị ”

” Mời ngài bước sang bên phải. Chúc ngài có một bữa tiệc vui vẻ. ”

Đồng Lý cùng Hy Mộc bước sang ngó rẽ bên phải, một bậc thang cao che khuất tầm nhìn thách thức người đi. Như một cây cầu, khi bước lên đó là hàng loạt các doanh nhân tai to mắt lớn đang vui vẻ hơn hử chào hỏi nhau hết sức nhộn nhịp. Cùng với đó là những đồ vật xa xỉ đến không ngờ. Nhân viên cũng như những cây cột đứng nghiêm nghị. Rượu quý ở khắp nơi. Từ đây nhìn ra xa có thể thấy được những ai đang bước trên thảm đỏ, nhìn được cả những xế hộp đang xếp hàng dài vào dự tiệc. Đúng là quy mô không nhỏ, rốt cuộc đã chi bao nhiêu chứ.

Phía đối diện cũng là một ” cây cầu ” khác. Cũng vui vẻ và nhộn nhịp không kém nhưng có vẻ độ xa xỉ thì không bằng. Hy Mộc tò mò lay tay Đồng Lý hỏi nhỏ:

” Ở bên kia là thế nào, sao chúng ta sang đây mà không sang đó? ”

Đồng Lý nhìn một chút, sau đó hiểu ra gật gù. Thuận tay lấy hai ly rượu từ nhân viên đứng gần đó, nhân viên lập tức cúi đầu lùi ra xa, anh cũng gật đầu nhẹ lại. Nhân nhả uống một ngụm:

” Những bữa tiệc khác thì không có, nhưng lễ đính hôn tới Thuần thị thì có phần phân cách. Thuần thị có quan điểm khác khe với những tập đoàn nhỏ và lớn. Những tập đoàn nhỏ sẽ được ở riêng một sảnh, tập đoàn lớn sẽ ở riêng một sảnh. Nhưng tất nhiên chỉ ở phần chào hỏi. Còn lúc vào tiệc sẽ không còn chia nữa. ”

Hy Mộc cảm thấy bất công, nhú mày:

” Như vậy chẳng khác nào khinh thường. Thế mà họ cũng chịu được nhục nhã sao ”

Đồng Lý lắc đầu, dốc hết rượu rồi nói tiếp:

” Lý do họ bỏ qua sự phân biệt này là vì có rất nhiều doanh nhân lớn ở đây. Họ có thể mở rộng công ty của mình, biết đâu chỉ sau một bữa tiệc, họ sẽ được sang đây đứng với chúng ta. Nhưng đa số đều nhắm vào Vương thị. Thuần thị chẳng khác nào cái cớ. Điểm này anh nghĩ rất nhiều người ở đây giống với chúng ta. ”

Thuần thị đúng là kiêu kì nhất trường không ai bằng. Tập đoàn cũng chẳng phải to rộng nhất nhì giới thượng lưu, chỉ giỏi dựa vào Vương thị mà dám lớn miệng xưng danh. Hy Mộc tức tối liếc nhìn những thứ xa hoa nơi mình đang đứng, chắc cũng là do Vương thị ra tay, chẳng hơn được ai. Cô chấp miệng xuy một cái rồi quay đi cùng Đồng Lý gặp một vài người chào hỏi.

” Họ tới rồi. Vương Khiêm tới rồi ”

Một trong số các cô gái phía bên sảnh trái hét lên thật lớn. Thế là người bên cả hai sảnh cùng nhau ủa ra phía lang cang. Ai nấy cũng xì xầm đủ mọi thứ ngôn ngữ mà Hy Mộc biết ngay là bàn tán về chiếc Lamborghini phía xa kia. Thật hoành tráng.

Tiếng máy ảnh nhấp liên tục nghe cũng khiến người ta khó chịu. Con siêu xe dừng lại kiêu ngạo nghênh ngang trước ống kính. Nam nhân cao cao thượng thượng đưa một chân bước dứt khoát ra khỏi xế hộp, tay sửa sang lại chiếc áo vest đen được may đo tỉ mỉ từng centimet, bên trong là áo sơ mi trắng kết hợp caravat đen. Đôi chân thẳng tắp được giấu sau chiếc quần tây đen vừa vặn, đôi giày da sáng bóng choáng ngợp. Khuôn mặt anh tuấn không hề biểu hiện cảm xúc khiến anh trở thành một quý ông lạnh lùng mang đầy nét nguy hiểm, đến cả cái chớp mắt cũng trông lười biếng thế mà cô gái nào cũng muốn có được. Lịch lãm, bí ẩn, tàn khốc - Vương Khiêm trong truyền thuyết đây rồi.

” Thuần Tư Ninh đúng không. Cô gái vừa bước ra kia ”

Đúng vậy, Tư Ninh bước ra như một nàng công chúa trong bộ váy đen kiêu sa quyến rũ ôm sát cơ thể, chiếc khăn lông hồ hững hờ lướt vòng từ eo rồi cổ định ngay nếp gấp ở hai tay. Nước da cũng trắng bật lên làm tôn lên đường cong và sức hấp dẫn của riêng cô. Khuôn mặt gầy xinh đẹp cười tươi rói khi được ở cạnh người đàn ông trước mặt, cô đưa tay ôm lấy cánh tay anh. Tay còn lại giơ lên chào máy ảnh trông chuyên nghiệp như một nữ minh tinh.

Cả hai sánh bước cùng nhau nơi thảm đỏ, mỗi bước họ đi qua đều như khiến muôn hoa đua nở. Người đàn ông quá đỗi lạnh lẽo cùng cô gái xinh đẹp như tiên giáng trần khiến ai cũng xuýt xoa, ai cũng muốn giành lấy làm một nửa của riêng mình.

Giờ khắc này chắc có lẽ chỉ có mình Hy Mộc phải lau đi giọt nước mắt nóng hổi chưa kịp lăn xuống đến má. Cảm xúc vừa vỡ òa đã bị cô hàn gắn lại, nhốt chặt tâm tư mình hết lần này đến lần khác dù trong giây phút ngắn ngủi.

* Sảnh trái

” Đây, tôi thấy cô này đâu có đẹp. ”

” Sao không, người ta là thiên kim tiểu thư đó. Thần thái quá còn gì. ”

” Không, tôi thấy cô ta thiếu thiếu gì đó. Đẹp thì có đẹp nhưng chưa tới. Cô gái lúc nãy đi cùng Đàm Nghị có vẻ đẹp hơn. ”

” Đúng ha, cô gái lúc nãy vừa nhìn đã không thờ nổi. Đẹp đến hoa cả mắt. Tôi là con gái còn thêm. ”

” Đúng đúng. Cô ấy mà xếp vào vị trí của Thuần Tư Ninh là hết bài. ”

” Không được đâu. Nghe nói cô ta đã tuyên bố sẽ đính hôn với Vương Khiêm trong năm nay đó. ”

” Xin mời các quý quan khách bước vào sảnh chính. Chúc các vị có một bữa tiệc vui vẻ ”

Giọng nữ nhân viên thanh tao vang vọng cả quảng trường lớn. Tiếp đó là các doanh nhân bắt đầu bước xuống bậc thang để vào sảnh lớn phía trong. Hy Mộc vừa nhắc chân thì bị một bàn tay thô to bóp mạnh vào vai mình đau điếng. Cô nhún nhót quay lại thì thấy khuôn mặt lo lắng của Đồng Lý rất gần ngay chóp mũi. Tựa như cô chỉ cần nhút một chút môi sẽ chạm môi. Hy Mộc lập tức dùng tay tạo ra khoảng cách, tay chắn trước ngực anh. Đồng Lý thấy mắt cô có chút ướt thì bực bội cau mày.

” Em đã đi đâu vậy. Từ khi Vương Khiêm xuất hiện anh không còn thấy em nữa. Từ giờ không cho phép chạy lung tung. Luôn luôn nắm tay anh. ”

Anh nắm chặt tay cô giữ bên mình, Hy Mộc khó khăn ngo ngoay rút tay ra.

” Em không đi đâu nữa đâu ”

” Cảm ơn mọi người đã đến đây dự buổi lễ kỉ niệm 20 năm thành lập của Thuận thị chúng tôi. Suốt thời gian qua chúng tôi đã rất vất vả để đạt được thành tựu như ngày hôm nay và cũng chính một phần nhờ những vị doanh nhân ở đây đã thúc đẩy và kết hợp để tạo nên Thuận thị, một tập đoàn hoành tráng như thế này. Mong quý vị tận hưởng buổi tiệc. Cheer ”

“” Cheer “”

Vu Khổng phát biểu một vài lời sau đó cả khán phòng cùng nâng ly. Một vài tiếng xầm xì phía sau lưng Tư Ninh vang lên.

” Nay, chẳng phải sự nghiệp của họ rất mờ mịt sao. Hai năm trước vớ được một tập đoàn cùng Vương thị coi như phát lên phần nào. Hôm nay bày đặt ” thành tựu ” nghe không lọt tai ”

Lời thì thâm của hai cô gái trẻ cùng lúc lọt vào tai của Tư Ninh và Hy Mộc. Hai người đồng thời cùng quay lại, cùng đồng thời dán mắt vào hai cô gái, cùng đồng thời nhìn nhau. Tư Ninh hờ hững quay đi, tự cho mình quyền xinh đẹp mà đồng đánh ghen mặt. Chỉ có Hy Mộc chăm chỉ ngẩn nhìn Tư Ninh một lúc lâu sau đó bĩu môi nghĩ thầm: ” Xinh đẹp bao nhiêu mà chẳng choẹ. ”

Hàn Hy Mộc...từ bao giờ có kiểu nói chuyện như thế này nhỉ.

” Hey. Would you like to drink something? ”

Một nhân viên phục vụ bưng cả khay rượu bằng một tay cuối đầu mời Hy Mộc. Cô vốn không biết uống rượu, cũng không có nhu cầu tập uống nên việc nhấp môi cũng làm cô nhức đầu vô cùng. Cô lắc đầu nhẹ nhàng, người phục vụ cười rồi rời đi. Nhân viên ở Loic Sandra không được phép nói ngôn ngữ khác ngoài Anh ngữ nên việc giao tiếp bằng tiếp anh ở đây là chuyện đương nhiên. Hy Mộc chán nản ngẩng ngá đôi giầy lấp lánh ở chân không thèm quan tâm điều gì nữa.

” John, this is my wife, Hy Mộc. You can speak English with her. ”

Đồng Lý cùng một vị khách nước ngoài bước đến. Anh giới thiệu sơ về cô. Sau khi chào hỏi bằng màn hôn tay lịch thiệp thì Đồng Lý và John tiếp tục trò chuyện.

Bỗng John gọi một người phục vụ đến, lấy một ly Champagne vàng nhạt quay sang Hy Mộc.

” You should drink something. In the special night like this you need a little Champagne to break your brain. ”

Câu mời chào vô cùng kích thích từ quý ông John khiến Hy Mộc ngượng ngùng khó xử, mà dường như Đồng Lý cũng không biết cô không biết uống rượu nên khuôn mặt có chút mong chờ.

” Thanks but i can’t ”

” Why. Just one. ”

John cố tình cứ vùi ly rượu vào tay Hy Mộc. Thấy cô cầm rồi thì tiếp tục hối thúc.

” That’s not brandy, try and you will love it. ”

(Dịch: nó không mạnh đâu, thử đi cô sẽ thích mà)

Đồng Lý thấy cô có chút khó xử thì kéo cô nói nhỏ:

” Một ly thôi, ông ta và Đàm thị có mối quan hệ rất thân thiết. Sẽ không say được đâu, nếu em say còn có anh. ”

Cô xấu hổ nhìn anh, đẩy anh một cái mạnh ra xa sau đó dốc hết chất lỏng trong ly không chừa một giọt.

” Wow. You see, your wife have done the great job. ”

John vỗ tay vài cái khen ngợi với nụ cười hài lòng, Đồng Lý cũng tự nhiên mà ôm eo cô cười khoái chí.

” He is not my husband. ”

Hy Mộc giận dữ diên người bỏ tay Đồng Lý ra. Liếc anh một cái thật đậm rồi quay đi, thân thể mê người lảo đảo nghiêng ngã khiến đàn ông quan sát.

Đồng Lý ý muốn đi theo nhưng nhìn sắc mặt John thì không dám nên đành cắn răng để cô đi một mình.

Cơ thể Hy Mộc ngày một nóng lên, cô chỉ hận không thể bẻ cổ tên John khốn khiếp và móc mắt tên Đồng Lý không hiểu một chút gì về mình kia. Làm sao có thể ép người ta uống trong khi người ta không muốn. Nếu không phải vì công ty mình sẽ không bao giờ không bao giờ. Còn tên họ Đàm giả danh họ Đồng đáng chết dám nói mình là vợ hắn, còn tự tiện ôm eo mình, thân thể này đâu phải muốn chạm là chạm.

Hy Mộc dùng tay ôm vai mình, môi mếu máo như sắp khóc. Đi lạng lạng cuối cùng cũng đến nhà vệ sinh.

Cô ới và tát nước vào mặt mình cả buổi để quên đi cảm giác khó chịu và nóng nực trong cơ thể.

Cùng lúc đó ở khu VIP

” Vương tổng, hân hạnh được gặp ngài. ”

Đồng Lý hân hoan nhiệt liệt mừng như gặp được vàng gior ly rượu chào hỏi Vương Khiêm vô cùng thích thú. Khu VIP này được mệnh danh là VIP của VIP. Tuyệt đối những doanh nhân nhỏ sẽ không được vào, tuy nói là nhỏ nhưng thật ra không hề nhỏ. Họ vẫn biệt thự, siêu xe, hàng trăm tỉ trong tài khoản, tập đoàn cũng kéo dài ra nước khác nhưng doanh số họ thu lại hàng năm không đủ để được liệt vào hàng ưu ái.

” Ai cho anh vào đây ”

Wương Khiêm nhàn nhã dựa người ra phía ghế, không có ý muốn đáp lại lời chào.

” Khiêm, đây là Đàm Nghị của tập đoàn Đàm thị đó. Họ đứng ở sảnh phải... ”

” Sảnh phải thì có thể tùy tiện vào đây sao? ”

” Hả... ”

Tư Ninh vội miệng nói đỡ cho Đồng Lý nhưng kết cục lại bị chặn đứng miệng. Cô xấu hổ liếc sang Đồng Lý đang nhìn mình với vẻ khó hiểu thì cười gượng, cố chứng tỏ bản thân là bạn gái Vương tổng một chút nữa.

” Nhưng mà Khiêm à... ”

” Lời tôi chẳng còn giá trị sao. ”

Giọng anh không giận cũng không ôn nhu, âm điệu phẳng lặng nhưng khiến không gian vô cùng căng thẳng. Vu Khổng và Thuần phu nhân thở dài một hơi nhìn anh nhàn nhã tựa đầu ra ghế salon dài rộng, vô tư nhắm nghiền mắt hưởng thụ bản ballad nhẹ nhàng mà nhạc công đang đánh sau đó quay sang Đồng Lý cười trừ.

” Đàm tổng, thật xin lỗi anh. Khiêm tổng đây có chút mệt, chúng ta hẹn lần khác sẽ tiếp chuyện. ”

Thất vọng trong lòng không khỏi làm Đồng Lý tức giận nhưng vẫn nén lại cười đáp trả. Cảm thấy bản thân bị sỉ nhục quá trầm trọng, nếu như vậy chẳng khác mào chưa ra trận đã bị phủ đầu. Xem ra kế hoạch cho tập đoàn lần này không thông. Chưa mở lời đã bị thượng tổng chặt đứt. Ly rượu trong tay Đàm tổng mém tí đã bị bóp đến vỡ tan, lúc này anh mới nhớ đến Hy Mộc, quay tứ bề tìm cô nhưng không thấy, cảm giác lo lắng dâng trào.

” Khiêm, anh làm mất mặt người ta. Dù gì em cũng là bạn gái anh mà.. ”

Tư Ninh đánh mạnh vào ngực anh, giận dữ bĩu môi, mặt đỏ ửng lên vì tức tối. Anh vẫn không trả lời giống như đã ngủ thiếp đi. Cô nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy anh trả lời thì giẫm mạnh chân xuống sàn, có

phải uống gì nhiều đâu chứ, không phải tử lượng anh tốt lắm sao. Tư Ninh nghĩ tới điều này thì càng tức, đánh liên tục vào ngực anh.

” Có tin đầu cô không còn dính trên cổ không? ”

Mùi nghiêm trọng xộc thẳng vào mũi Thuần gia ngay khi giọng nói cất lên. Hoạ lớn rồi, đứa con gái ngốc ngếch. Vu Khổng chấp môi nhìn con gái mình. Vương Khiêm suốt buổi vẫn không mở mắt, khí chất ngời ngời bừng sáng lúc này lại khiến người ta sợ hãi. Tay Tư Ninh lại ở trên không trung, trán ầm mồ hôi hoảng loạn không biết phải làm gì. Cả căn phòng giờ khắc này lại vang lên một tiếng thở mạnh. Vương Khiêm mở mắt đứng thẳng dậy, lập tức lão Khổng quỳ xuống.

” Là sai sót của gia đình chúng tôi đã không dạy bảo đứa con gái ngu ngốc này. Mong Khiêm tổng bỏ qua. ”

” Ba... ”

Tư Ninh xót xa nhìn người cha phải chịu nhục nhã vì mình mà đau lòng. Nước mắt giàn giụa ra trên gương mặt xinh đẹp, cô vội ôm lấy ông nước nức nở.

” Ba, đứng lên đi. Không cần phải như thế. Để con, con quỳ thay ba. ”

Khiêm chán nản không thèm để mắt bước thẳng ra khỏi khu VIP, một câu nói cũng không để lại.

” Nguy rồi, ông, chúng ta phải làm sao... ”

” Đồ vô dụng. Tư Ninh con muốn gia đình ta phải làm sao đây. ”

” Vương Khiêm kia....Áhhh anh ta đẹp trai quá, tôi phải làm sao đây không thở nổi nữa rồi. ”

” Khiêm tổng đúng không. So với trên ảnh ở ngoài đúng là khí chất hơn người. ”

” Anh ta đi đâu vậy, không phải đang ở cùng Tư Ninh sao. ”

” Khu VIP có anh ta ngồi quả thật khó tiếp cận, tôi dù gì cũng ở sảnh phải nhưng cũng không thể bước vào. ”

” Tư Ninh đâu, sao chỉ có mình Vương Khiêm vậy? ”

” Đẹp trai quá, tôi có nên đến gần gã gã một chút không hãhhaa ”

...

Hàng loạt tiếng xì xầm khi thấy Vương Khiêm từ khu VIP bước ra đi đến phía thang máy. Toàn bộ thuộc về anh đều toả ra sự nguy hiểm và bí ẩn mà không thể chối cãi. Anh đi đến đâu đám đông phải vạt ra hai bên, đi đến đâu nữ giới cũng phải hét lên vì mê hoặc, nam giới cũng phải trầm trồ vì nể phục.

Tầng 4 của Loic Sandra.

Phòng 202 là phòng cuối cùng của Khách Sạn cũng là phòng dành riêng cho Vương Khiêm. Anh vừa vào đã nằm vạt ra chiếc giường trắng tinh, gằm lên một tiếng rồi đập mạnh vào mặt nệm, hai chiếc gối trắng tinh cũng bị anh vứt nằm bơ vơ dưới sàn nhà. Vest ngoài và caravat đều bị vứt đi đáng thương, cúc áo mở ra giải phóng tâm tư nặng nề. Tay day day thái dương khó chịu vô cùng, cảm giác đầu óc muốn vỡ tung ra, lồng ngực như chất cả nghìn thứ quá tải. Anh đã ước mình có thể giải phóng tất cả nhưng hai năm qua những việc anh làm đều không thể giảm bớt gánh nặng, anh tưởng Tư Ninh có thể giúp mình một phần nào đó nhưng rốt cuộc chỉ dồn thêm vào đầu óc anh những việc khiến anh phiền muộn, tức giận. Tư Ninh cứ làm anh muốn nổ tung ra, từng mảnh từng mảnh trong anh quá cố chấp để ở bên cạnh cô ấy.

Cốc cốc

Cốc cốc cốc

Cốc cốc cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa trong lúc lửa giận sang sôi sục khiến Vương Khiêm đã giận nay còn giận thêm. Đã vậy người phía bên ngoài dường như không biết xấu hổ, không có đầu óc. Gõ cửa như thế mà không ai mở cửa cho thì nên biến đi đi, tại sao cứ gõ để người khác phiền lòng. Anh vuốt mặt một cái vẻ giận dữ đã hiện mồn một trên gương mặt. Trông anh lúc này chẳng khác nào quỷ dữ có gương mặt anh tuấn. Căn phòng ngập tràn hương vị chết chóc, tựa như nơi giam cầm hổ dữ chỉ cần sơ sẩy rơi vào chỉ có đường chết.

Cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc

Cơn giận lên đến đỉnh điểm. Khiêm vương tay dài mở toạt cửa ra, dường như mọi cảm xúc đều lắng đọng.

Cô gái năm đó bỏ lại những kí ức đau lòng rời đi mà anh thì chưa một lần từ bỏ. Cô gái mang tư vị của những hạnh phúc ngập tràn. Quá yêu kiều và mê hoặc. Xa cách đến như vậy mà một lần chạm mặt vẫn muốn chiếm lấy. Đau đớn đến như vậy mà vẫn tiếc nhớ đến đau lòng. Hy Mộc đứng trước mặt Khiêm, đầu dựa vào mép cửa bên cạnh.

37. Chương 37

Vương Khiêm đứng đờ người nhìn Hy Mộc, thấy cô xiêu vẹo thì mày đẹp nhú lại, nước da trắng hồng nay còn hồng hơn, môi hồng nay trở thành nên đỏ rực, vùng má và chóp mũi bị cô đánh nhéo đến cũng thành sưng và đỏ. Hy Mộc ngất ngờ nhìn hình dáng quen thuộc. Cảm giác an toàn ủa về, yếu đuối ngập tràn trong trái tim nhỏ bé. Cô lao vào lòng anh, vùi đầu vào lòng ngực rắn chắc nhắm mắt ngủ say sưa.

Dáng người cao to cứng đờ lại để mặc cô ôm lấy mình. Anh sợ nếu mình vươn tay ôm lấy cô mọi cảm xúc dồn nén bấy lâu sẽ không thể giữ vững được nữa. Anh sẽ điên cuồng mà chiếm lấy cô, thô bạo muốn cô cả ngày lẫn đêm cũng chưa hạ dạ.

Hy Mộc nức nở trong lòng anh, tiếng khóc dù nhỏ nhưng thân thể cô cứ từng đợt từng đợt run rẩy. Cuối cùng cũng là anh đau lòng, tay vòng qua eo cô, tay còn lại áp giữ cái đầu nhỏ, tựa cằm lên đỉnh đầu cô. Hy Mộc nhỏ bé đến nỗi chỉ cần anh vòng tay qua là có thể ôm hết cả thân thể cô, để cô lọt thỏm vào lòng mình. Chết tiết anh đã nhớ cái cảm giác này đến phát điên.

” Sao lại khóc ”

Giọng anh đầy vẻ cứng chiều đến phát hờn. Người ngoài nhìn vào sẽ không thể tin được có một phút giây nào đó anh có thể dịu dàng như thế này. Hy Mộc nghe được thì lắc lắc đầu, ngọ nguậy chùi nước mắt bằng chiếc áo vest tiền tỉ của anh. Ngược đầu ầm ục luyên thuyên nói, càng nói nước mắt càng ứa ra.

” Em không biết uống rượu, thế mà cứ ép em. Em không phải vợ anh ta, thế mà cứ suốt ngày nói em là vợ anh ta. Thân thể của em ai cho phép anh ta tùy tiện động vào. Em không thích chút chào cả. ”

Khiêm nhíu mày, từng lời của cô đều được anh khắc ghi kĩ lưỡng. Tay to nâng khuôn mặt bé nhỏ của cô lên, áp sát khuôn mặt gần hơn cả khi chạm đầu mũi hít một hơi dài, hẳn là có mùi rượu. Lúc này ánh mắt sâu màu hổ phách kia thoáng qua vẻ chết chóc nhưng được che đậy nghe lập tức. Ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên gương mặt nhỏ. Đôi mắt to tròn long lanh cùng hàng long mi uơn ướn khiến cô thêm phần quyến rũ. Muốn hôn mạnh một cái...

” Khiêm... ”

Cô kêu anh, giọng nhẹ tưởng chừng anh không thể nghe được.

” Anh ở đây ”

Khiêm nhìn sâu vào mắt cô, thời gian như ngưng đọng. Hy Mộc yêu cái vẻ anh tuấn sắc bén này, nhìn anh một lúc sau đó khó thở dựa vào ngực anh.

” Em nóng, ngứa nữa. ”

” Ở đâu ”

” Toàn bộ ”

Vừa nói Hy Mộc vừa nhìn xung quanh tìm nước lọc, mọi thứ với cô như có phép phân thân vậy, mờ mờ ảo ảo lại, một lại thành hai, cuối cùng cũng tìm được một thứ gì đó ở trên bàn. Cô chạy tới nốc nửa hết nửa chai Champagne loại nặng được chuẩn bị dành riêng cho tửu lượng của Vương Khiêm, mà anh cũng không kịp bắt cái cô gái nhanh như chớp này lại. Hy Mộc phun tất cả chất lỏng trong miệng ra, uống đến nửa chai rồi mới cảm nhận được lượng cồn, cái đắng đắng của rượu xộc mạnh lên não bộ, điều khiển các dây thần kinh căng ra như dây đàn. Cô nhăn nhó là cái lưỡi đỏ ra, quạt quạt vào miệng, nóng bỏng cả cuống họng.

Vương Khiêm đứng đó nhìn cô, trước sau như một. 2 năm trôi qua cô ít nhất phải trưởng thành hơn chút. Anh khó xử nhìn Hy Mộc, khuôn mặt để lộ cảm xúc rất rõ ràng, anh lo lắng cho đứa nhỏ này chết được.

Đôi thân trắng thon dài lộ ra trong tầm mắt Vương Khiêm. Vì chiếc váy vốn ngắn phía trước và dài phía sau, trễ vai lộ phần vai gợi cảm. Hở những chỗ cần hở, kín những chỗ cần kín. Mái tóc xoăn xoã dài phủ lấp ló lưng trần thu hút. Tâm trí anh như lửa đốt nhìn cô nhưng vẫn kiên định không đến gần cô gái nhỏ.

” Em nuốt phải lửa rồi. Nóng quá nóng quá ”

Hy Mộc quay người về phía Khiêm vừa quạt vừa nhăn nhó. Anh phì cười một cái, khuôn miệng như được điêu khắc tỉ mỉ theo tỉ lệ vàng. Tay day day thái dương nghĩ thầm hoạ lớn của anh đang ở trước mắt rồi. Cô đáng yêu đến tìm anh đang vỡ thành từng mảnh vụn.

Cô gái nhỏ bước đến kéo tay anh đến ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa to mềm sau đó ngồi ngang lên đùi anh, dựa vào người anh như dùng anh làm ghế của mình. Khiêm ngỡ ngàng nhìn cô, mắt mở to không hiểu nổi chuyện gì.

” Em đã làm thư ký rồi. ”

...

” Sau khi bỏ đi. Em được một gia đình nhận làm con dâu. Mà thôi chuyện dài lắm. Chỉ là sau đó em đã rất nỗ lực, em nói thật, em đã nỗ lực và tốt nghiệp rồi. Em là thư ký của Đàm Nghị, tên đáng ghét lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào em, lúc nào cũng nhận là chồng em chỉ vì em nhận con trai hắn là con của em.. Anh giúp em móc mắt hắn ta đi, em không đủ can đảm, nhưng thật sự muốn làm... ”

...

” Em không bị ai ăn hiếp cả, cũng không còn núp dưới sự che chở của ai nữa ”

...

” Về An Nhi... Em nghĩ mình đã quên mất con bé rồi... Cũng phải để con bé đi chứ... Dù gì cũng đã lâu rồi... ”

...

” Nhưng em thật sự không thể để Vương Khiêm đi... Em nghĩ nếu làm như vậy em sẽ bị điên... Em đã thử rồi, nhưng mỗi lần cố quên em lại tự làm tổn thương bản thân mình. Anh nhìn đi, em bị thương này. ”

Hy Mộc vén tóc cho anh xem vành tai bị cào rách còn dư lại vết may, kéo váy cho anh xem đùi trắng bị xước cả một đường dài rướm máu chưa được xử lý, trề môi cho anh xem mặc bên trong của môi bị cắn đến bầm tím.

Anh nhìn theo vết thương Hy Mộc rồi trầm ngâm một lúc lâu. Hy Mộc đã ngủ lúc nào không hay, anh nhìn cô ngủ, ngắm khuôn mặt xinh đẹp mà đau lòng. Bỗng những đường nét trên mặt co lại, Hy Mộc mếu máo gãi khắp người, nức nở chuẩn bị khóc đứng thẳng dậy bước đi chập chững nghiêng về một phía như sắp ngã.

Khiêm sải một bước dài đến bắt lấy cô, đỡ cô dựa vào lòng, cơ thể Hy Mộc lạnh run người khiến anh hốt hoảng. Quay người Hy Mộc lại, khuôn mặt đã đỏ mồ hôi ướt cả trán từ lúc nào.

” Để em đi ”

” Đi đâu ”

” Em nóng...Nếu ở đây em sẽ cởi...”

Hy Mộc uốn éo đẩy anh ra nhưng bị cánh tay rắn chắc giữ chặt. Cô ở trong lòng anh mà khó chịu, nóng đến điên người. Vương Khiêm thì khó hiểu nhíu mày, tại sao cơ thể lạnh mà cô ấy lại luôn miệng nói nóng... Suy nghĩ chưa kịp thông thì Hy Mộc đã cởi váy của mình đến bụng. Nhìn cơ thể cô dần hiện ra trong lòng mình, các tế bào của Vương Khiêm như bị đốt cháy, các bộ phận như làm việc cật lực tiêu hao hết cả năng lượng. Anh nắm tay Hy Mộc lại không để cô cởi tiếp.

” Anh dừng... Em nóng đến đau người rồi...”

Cô méo máu giãy giụa khỏi tay anh đến khi bàn tay đang nắm chặt mình buông lỏng thì đồng thời chiếc váy kiều sa cũng thoát ra khỏi cơ thể. Thân thể nuột nà mê lòng hiện rõ trước mặt anh. Khuôn ngực trắng hồng ửng lên được che lấp ló bởi chiếc áo ngực trắng, nơi nhạy cảm được ” bảo vệ ” kín đáo bằng chiếc quần lót trắng tinh. Cô đưa tay ý cởi luôn cả chiếc áo ngực mỏng manh trên cơ thể thì tay bị anh ghì chặt lại.

” Khiêm...”

” Anh biết, nhưng đừng cởi nữa. ”

” Nóng...”

” Đến đây ”

Anh ôm cô vào lòng giữ chặt lại. Lúc này anh mới biết sức kiềm chế của bản thân đã vượt qua từ đỉnh rồi, làm sao như vậy mà anh lại không thể...

Các đốm đỏ bắt đầu xuất hiện khắp thân thể Hy Mộc, từ mặt, cổ, vai, ngực, bụng, chân, tất cả đều lốm đốm những vết đỏ mà Hy Mộc thì cứ ngo nguẩy gãi khắp nơi trầy cả da thịt.

” Khiêm, em ngứa. Chịu không nổi rồi... Huhuhu ”

Hy Mộc vừa gãi vừa khóc thét lên, thật sự ngứa ngáy đến phát điên lên được, gãi đến tứa cả máu ra mà vẫn không thể hết ngứa. Vương Khiêm bối rối không biết làm thế nào với con tiểu yêu này cả, ôm cô trong lòng ngồi xuống giường, bấm điện thoại gọi Lãnh Phong.

” Người lạnh nhưng miệng lại nói nóng, có đồ mồ hôi sau đó là nổi mẩn đỏ, ngứa. ”

” Nói gì vậy??? ”

Lãnh Phong đang ngủ ngon lành thì cuộc gọi điện thoại không đầu không đuôi, vô cùng cục súc khiến anh không cần duy nghĩ mà hỏi thẳng lại. Người ở đầu bên kia gần giọng lẫn nữa:

” Nổi đỏ, ngứa. Người lạnh đồ mồ hôi. Mau lên ”

” Trước đó ăn gì hay uống gì? ”

” Champagne ”

” Dị ứng cồn. Uống nước gừng đi ”

” Hy Mộc không uống được gừng. ”

Lãnh Phong nửa mê nửa tỉnh ngồi bật dậy, kiểm tra kĩ số điện thoại gọi đến, nghe kĩ tiếng khóc phụ nữ dần lớn lên trong điện thoại thì giật mình.

” Vậy thì nước chanh mật ong. ”

Đầu bên kia lập tức tắt máy. Phong nhìn điện thoại nửa ngày cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hai năm nay một tin nhắn cũng không có thế mà nửa đêm nửa hôm dám làm phiền người khác bằng giọng điệu bố thiên hạ. Nhưng mà... Uống mật ong là giải rượu, còn ngứa...

” Này, có thuốc dị ứng ở đó không? ”

” Có. Nhưng không biết dùng loại nào ”

Khiêm vật vã giữ Hy Mộc lại, vừa trả lời điện thoại vừa nhìn đồng thuốc trên bàn mới được bày ra.

” Zyrtec. Hộp màu trắng có logo tròn gạch giữa. Nhưng chỉ dùng cho mẩn đỏ có màu nhạt, nếu mẩn đỏ đậm thì phải đưa đến bệnh viện tiêm. Thân nhiệt lúc nào cũng quan trọng hơn nên nếu cơ thể lạnh thì mặc ấm vào, mặc kệ cô ấy nóng. À, trông kĩ một chút, cô ấy không ý thức được đâu, sẽ rách da đó. ”

” Được ”

Anh rồi tung rồi mù cả lên, vội tắt điện thoại rồi quay sang cô gái trong lòng. Có dùng dây trói lại được không nhỉ, sao có thể quấy rối như thế này.

Khiêm đưa nước chanh mật ong đến miệng Hy Mộc ép cô uống nhưng miệng không mở thì làm sao nước lọt vào. Đầu cô cứ quay ngoắc sang bên này đến bên kia, tay không ngừng cào vết mẩn đỏ.

Mây chau lại tạo thành nếp gấp ngay giữa chân mày, anh thở dài một hơi. Nhấp một ngụm lớn nước trong cốc rồi ngậm hai cánh môi mọng nước, tách môi cô ra để chất lỏng chảy vào. Tay Hy Mộc vô lực đánh vào ngực anh, chân hết đưa lên rồi đưa xuống chà xát lên mặt nệm. Cứ như thế cho đến khi hết cốc, mỗi lần Khiêm đều nán lại dày vò cánh môi cô, đây đưa cái lưỡi nhạy cảm đến điên cuồng. Ngay cả khi cốc nước không còn nữa anh vẫn chưa buông tha cái miệng xinh đẹp của cô gái nhỏ. Môi mọng bị anh cắn mút đến sưng lên đỏ ửng, lưỡi cũng bị anh dày vò đến khô hốc không còn cảm giác. Hy Mộc không còn quấy nữa mà nắm chặt mép áo của anh, nhẩn nhơ chịu đựng từng đợt kích thích như sóng cuộn lên trong lòng, cơ thể có chút nâng lên. Đến khi vị ngọt của mật ong lẫn vị ngọt trên đôi môi mọng nước bị anh tham lam liếm láp không còn mùi vị thì Hy Mộc mới được buông tha, cô hít một hơi dài, hô hấp khó khăn một lúc lâu.

” Không còn ngứa? ”

” Còn.. ”

Hy Mộc đáp trả nhẹ nhàng, đầu gục vào phía cánh tay anh không còn sức lực.

” Sao lại không quấy nữa? ”

” Em không muốn tiêm. ”

Ánh mắt quý dữ bỗng trở nên ôn nhu quan sát cô, môi mỏng cử động tạo nên đường nét vô cùng anh tuấn. Cuối cùng vẫn là em, Hy Mộc.

Tầm nhìn dần mở rộng ra, từ từ dời xuống cái cổ trắng mịn, bộ ngực đầy đặn, bụng phẳng lì, đùi thon gọn, tất cả đẹp đẽ như một bức họa cũ đang nằm gọn trong lòng anh. Hơi thở chưa ổn định khiến lồng ngực phập phồng. Vương Khiêm ho nhẹ một cái, đưa viên thuốc đến gần miệng Hy Mộc. Cô lắc đầu tránh đi, mặt nhẩn nhơ ngồi dậy, đầu vùi vào cổ anh trốn tránh.

” Em tự uống hay anh đưa vào? ”

” Không thích tự uống, cũng không thích anh đưa. Phiền phức chết đi được. ”

Hy Mộc vừa nằm yểu xìu trên vai anh, vừa nói năng không kịp không chế. Men rượu dường như khiến cô gái nhỏ thêm sức mạnh, hay vì tính tình cô được mài dũa rồi mà lá gan trở nên liều lĩnh như vậy. Anh dùng một tay ôm, tay còn lại giữ đầu cô. Sau một lúc suy tư thì quan sát tư thế này có chút bất ổn, chỉ cần liếc mắt nhìn xuống là thấy được cả cảnh xuân tươi mát. Khiêm chớp mắt vài cái, thở dồn một hơi rồi bế cô đến giường. Đặt cô nằm xuống rồi lấy áo choàng trong tủ quần áo luôn được đặt sẵn phòng anh ở lại đây thuần thục mặc cho Hy Mộc. Sau đó vui vẻ nằm bên cạnh đặt cô sát người mình, khuôn mặt anh tuấn vẫn giữ không lộ cảm xúc nhưng trong lòng lại thoải mái vô cùng.

Hy Mộc cảm thấy an yên đến lạ thường, dù đang ngủ nhưng khuôn mặt lại tràn đầy hạnh phúc. Cô thích thú cảm nhận mùi hương nước hoa nhẹ nhàng còn vương trên cổ anh. Cảm nhận hơi thở trầm ổn của anh mà thỏa mãn mỉm cười ngây ngốc. Cảm giác an toàn vốn có lại quay trở về sau những ngày tháng đến chợ mắt cũng khó khăn. Cô thiếp đi trong vô tư và đây có lẽ là đêm đầu tiên trong suốt hơn 730 ngày qua.

Vương Khiêm ôm chầm lấy người con gái trong lòng, giữ thật chặt như việc đã từng ao ước. Tiếc là đồ đáng ghét này lại nồng nặc mùi rượu khiến anh khó chịu, nhưng cô quả thật rất mềm mại và yêu kiều. Sẽ làm sao nếu ngày mai cô không như thế này nữa, sẽ không còn ôm anh và kể cho anh nghe về những điều đơn giản, sẽ không để anh ngắm nhìn và hôn cô mỗi lúc cô đáng yêu đến tan vỡ. Anh vuốt ve mái tóc bóng mượt, nhíu mày khi thấy cô đã thay đổi màu tóc, có chút xanh của râu ẩn ẩn sau màu đen bí ẩn. Cô học hư

từ ai rồi, chắc chắn là như thế. Anh khẽ nghĩ rồi cười mãn nguyện, dù sao cũng phải tận hưởng thôi. Đêm nay có lẽ là đêm tâm tư anh thoải mái nhất, là đêm anh có thể ngủ một giấc trọn vẹn, thật sự trọn vẹn.

38. Chương 38: 18+

Loic Sandra rộng lớn mang vẻ đẹp hoàng gia ngênh ngang bướng bỉnh dưới nắng sớm của buổi sáng mùa Đông. Sau một đêm lộng lẫy, nó trở về với dáng vẻ êm đềm oai nghiêm như nó vốn có. Kiến trúc toả ra sự quyền lực thống lĩnh ngay cả khi sự oi bức của nắng và cái lạnh của Đông đang ganh đua nhau giành quyền lan toả.

Phòng cuối cùng của Loic Sandra - phòng 202.

Cô gái ngủ say sưa trên chiếc giường trắng rộng lớn, ánh sáng chiếu rọi vào căn phòng làm nổi bật đến những góc ngách nhỏ, tôn lên vẻ quý phái không một nơi nào có được.

Hy Mộc nhắm mắt động khẽ hàng mi cong vút, trở người tìm nơi không có ánh sáng, khổ nỗi toàn bộ căn phòng đều sáng rực như có hàng trăm cây đèn led chiếu vào. Đầu như bị ai đánh vào, đau nhức khắp người khiến Hy Mộc bực mình chùng kín chặn lên cả đầu.

Mọi hành động đều bị thu vào mắt người bên cạnh. Dáng người cao lớn dựa vào ghế salon, chân dài bắt chéo nhàn nhã bật tivi.

Tổng hợp bảng tin nóng:

Tập đoàn Đàm thị gây sốc với mức cổ phiếu "tuột không phanh" chấm mức nguy hiểm. Đàm Nghị vẫn chưa lên tiếng.

John Cassiroland - chủ tập đoàn thời trang J.C vừa nhập viện sáng hôm nay. Nguyên nhân do bị hành hung dã man mà nhóm người gây án lại bốc hơi một cách bí ẩn. Được biết J.C hiện nay đang cạnh tranh xuýt xao với Niel James - một doanh nhân thành đạt tại New York chỉ với 0,95% lợi nhuận khi tung ra sản phẩm mới mang tên "Mảnh kim cương". Nhưng phút chốc sản phẩm đã bị thu hồi và kiểm nghiệm và phát hiện phía sau vẻ hào nhoáng với mức giá 2 tỷ USD cho một chiếc dây chuyền kim cương, toàn bộ kim cương đều là giả.

Chỉ với một đêm mà cả 3 tập đoàn lớn đều sụp đổ một cách ngỡ ngàng. Thuần thị vốn được xem như là tập đoàn con của Vương thị, từ một tập đoàn vô danh đến nay đã đứng hàng top trên thị trường nay bỗng chốc bốc hơi với mức cổ phiếu "không phanh", sau một đêm đã đến kì phá sản. Thuần Vu Khổng phải nhập viện vì cú sốc quá bất ngờ này.

Đồng tử màu hổ phách thoả mãn quan sát màn hình tivi, ánh mắt dò xét chớp một cái, hít một hơi sâu rồi thở ra bằng miệng, lắc lắc đầu uống một ngụm trà, tắt tivi rồi bước đến giường.

Tay to đặt lên cái đầu nhỏ vẫn còn giấu sau tấm chăn dày vò mạnh một cái, cười thích thú rồi kéo chăn nằm bên cạnh. Hy Mộc tự nhiên như bị văng một đòn chí mạng lật tung chăn ra, mái tóc dài rối bù lên tạo nên hình thù độc đáo khiến anh ưng ý, ngắm nhìn vô cùng ôn nhu. Cô gái nhỏ vẫn chưa cảm nhận được có gì khác lạ sau lưng, mắt mở trưng trưng khi nhìn căn phòng xa xỉ, lại vô cùng rộng lớn như vậy. So với biệt thự của Đồng Lý thì đúng là gấp 10 ngàn lần. Quan sát khoảng 5 lần qua lại kĩ càng hết một phía, tầm mắt Hy Mộc dần chuyển sang phía đối diện. Cô gái nhỏ bỗng giật bắn mình ngồi dậy lùi ra xa, khuôn mặt tội nghiệp lại hiện rõ ra trên khuôn mặt xinh đẹp. Bốn mắt nhìn nhau, Hy Mộc muốn nói điều gì đó nhưng miệng lại cứng đờ không chuyển động được, mắt đảo lia lịa nhìn xung quanh. Sao mình lại đến được đây, sao mình lại ngủ trên giường này, tối qua mình còn ở sảnh lớn dự tiệc, sao bây giờ lại ở đây cùng với...

chụt

Nụ hôn cắt ngang dòng suy nghĩ. Khiêm hôn cô mạnh một cái rồi nằm sát lại Hy Mộc. Từ trên nhìn xuống anh quả là càng ngày càng đẹp, liệu có góc nào là góc chết không chứ. Hy Mộc mở to mắt, mặt đỏ ửng bối

rồi nhìn anh, miệng mấp máy.

chụt

Môi mọng nước bị anh hôn lập tức đỏ lên, óng ánh chất lỏng vô cùng xinh đẹp. Cô tức giận hét lớn.

” Đừng hôn em nữa. ”

” Không phải cứng miệng sao? Làm vậy cơ môi sẽ linh hoạt hơn. ”

” Làm gì có chuyện đó... ”

Hy Mộc tức giận trừng anh, mà khuôn mặt anh thì vô cùng tỉnh táo như không có chuyện gì. Cô nhìn anh làm vẻ dữ dằn nhưng anh thì nhìn đi nơi khác. Mẩn đỏ không còn nữa, làn da trắng hồng được trả lại đúng với vẻ đẹp của nó. Hy Mộc đẹp mê người dưới nắng sớm, bầu ngực đầy lộ ra dưới những tia nắng mùa Đông, dưới ánh mắt của sói dữ đang tỉ mỉ quan sát. Cô cũng nhìn theo tầm mắt anh, nhìn xuống phía ngực sau đó vội che người mình lại, quần chắn kín người.

” Ai cho anh quyền cởi đồ em. ”

...

” Em sẽ báo cảnh sát đó. ”

” Cảnh sát làm được gì? ”

Hy Mộc ngớ người suy nghĩ một hồi lâu thì bị chiếc sơ mi phủ lên đầu.

” Tắm đi ”

” Nói cho em tối qua có chuyện gì ”

...

” Khiêm. ”

...

” Em không thể ngang nhiên ở đây được. Là có chuyện gì. ”

” Tự nhớ. ”

Anh ném cho cô hai chữ rồi bỏ đi vào phòng tắm. Hy Mộc vẫn đắn đo đi đắn đo lại, sau một hồi ngần người thì chợt nhớ đến một thứ quan trọng.

” Khiêm ”

Cô ôm chăn chạy xộc vào phòng tắm gọi lớn tên anh. Khiêm vừa rửa mặt xong, nét đẹp như được nâng lên đến tầm đỉnh cao trông vô cùng quyến rũ khiến Hy Mộc dờ dẩn quên điều mình định nói. Anh nhìn Hy Mộc, đợi cô nói nhưng có vẻ cô thích ngắm anh hơn nên đành đứng cho cô ngắm. Khiêm nghiêng đầu nhìn cô, dần dần tiếng lại gần hơn. Mỗi bước đều khiến Hy Mộc trật một nhịp thở, cô hít thật sâu lấy lại bình tĩnh.

” Em không thể mặc cái này không được. Phải có cái gì nữa...”

” Cái gì? ”

” Cái mà...giống với cái em chừa lại trên người tối qua ”

” Chừa? ”

” Em biết anh hiểu mà, đừng giả bộ nữa. Nếu anh cứ như vậy em sẽ bỏ về. ”

” Về đi. ”

Hy Mộc thách thức nhưng không thành. Cô tức giận bỏ đi ra ngoài nhưng chợt nhớ trên người mình không còn gì ngoài hai mảnh nhỏ quần áo và chiếc chăn dày. Chiếc váy tối hôm qua của cô mất tích không tìm

thấy. Thứ duy nhất cô có bây giờ chính là cái áo sơ mi rộng thùng thình này. Nghe tiếng bước chân của Khiêm đi ra, cô liền quay lại nhìn nhó.

” Nếu không có gì bên trong thì làm sao em mặc được. ”

” Cái em nói cần thiết sao? ”

” Tại sao không. Đồ lót không thể mặc lại... ”

Hy Mộc đánh vào miệng mình 3 cái, sao có thể vạ miệng như vậy. Rốt cuộc thì khi nào cô mới có thể học cách kiềm chế mình lại đây. Nói ra rồi, đã nói ra rồi thì làm sao. Đầu óc rối bời, mặt Hy Mộc bắt đầu đỏ lên quay sang nơi khác, không muốn nhìn thấy anh nữa, nhục nhã chết mất.

” Trong tủ. ”

Khiêm ngồi xuống sofa, thích thú nhìn cô sau đó lên tiếng như một vị cứu tinh. Hy Mộc chạy ngay đến cái tủ lớn màu vàng ánh kim, tìm suốt buổi cũng không tìm ra áo ngực, thất vọng ngồi sụp xuống. Anh nhìn cô, đầu ngón tay nhịp nhịp.

” Mau đi. ”

” Khiêm. Không thấy...áo ngực ”

” Không thấy thì không mặc. ”

” Anh nói gì, không được. Em còn phải về nhà nữa. Anh giúp em đi. Em sẽ trả lại tiền mà ”

Vương Khiêm nhú mày, không ngờ cô sẽ nói về nhà ngay trước mặt anh. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô xuyên cả tâm can, Hy Mộc tránh đi, cần môi tự trách, cô nói gì cũng thành sai cả thôi thì thuận theo ý ” trời ” vậy. Cô buồn bã bước vào phòng tắm, còn trần trối được gì nữa.

**

Anh dù ở đâu cũng phải làm việc, trong lúc Hy Mộc tắm anh đã giải quyết được rất nhiều việc nhưng vẫn chưa hết, công việc của anh xếp hàng gần như vô tận không bao giờ ngơi nghỉ. Tiếng nước trong nhà tắm vừa dứt cũng là lúc anh buông bút, tài liệu cũng dọn sang một bên. Xoay ghế hướng về phía phòng tắm.

Hy Mộc bước ra trong trạng thái hết sức ướt át, mái tóc dài ẩm được quấn gọn gàng, đôi chân thon gọn trắng muốt không hề giấu diếm quyến rũ người đối diện, chiếc áo sơ mi rộng bỗng trở nên mỏng manh, thấp thoáng ” cảnh xuân ” và đường nét mê người. Trên cái cổ trắng mịn còn vương vài giọt nước đọng lại. Khuôn mặt như vừa được tái sinh xinh đẹp vô cùng, lấp lánh như những tinh tú.

Cô nhìn người đàn ông phía xa. Anh mặc một chiếc quần tây và áo sơ mi đen đơn giản nhưng toát ra khí thế đáng gờm, dáng vóc chuẩn hơn cả người mẫu và khuôn mặt anh tuần như điêu khắc làm cô nhớ nhung. Hy Mộc bước đến gần anh, tỏ hiện không sợ hổ dữ, chống tay lên hông đứng cạnh nhìn xấp tài liệu.

” Đừng làm nữa. Những thứ này làm cũng không bao giờ hết được. ”

Khiêm tò mò nhìn cô. Chăm chú như xem một bức tranh yêu thích. Tay rắn chắc kéo cô ngồi vào lòng mình, tham lam hít thở mùi hương của cô. Đúng là cảm giác này, anh rất nhớ cảm giác mềm mại nhỏ nhắn mỗi khi ôm cô, mùi hương thoang thoảng đặc trưng không cô gái nào có được khiến anh nhớ đến phát điên nhưng không thể tìm kiếm. Hy Mộc bất ngờ giẫy giụa trong lòng anh, ra sức chống trả.

” 5 phút. ”

...

” 5 phút thôi. Em có thể đi. ”

” Khiêm...”

” Anh rất nhớ em. Mỗi giây mỗi phút đều như điên cuồng tìm kiếm em. ”

...

Mắt Hy Mộc cay xè, nước mắt đọng trong khoé mắt, chớp mắt một cái liền tuôn ra không ngừng nghỉ. Cô quay sang nhìn anh, khuôn mặt quá đỗi quen thuộc nhưng chỉ cần nhìn vào lại đắm chìm, môi chu ta trong khi nước mắt còn dàn dụa:

” Em không ngờ bây giờ anh lại có thêm cái thói lẳng nhăng. Anh đã có Tư Ninh gì đó rồi. Người ta còn là tiểu thư Thuần thị. Anh cũng được gọi là con rể họ Thuần rồi. Nhớ nhưng gì chứ nghe buồn cười quá. Huhuhu ”

Trách móc mà khóc lóc như thế hỏi sao không đáng yêu, Hy Mộc ngồi trong vòng tay của Vương Khiêm nức nở, nói hết tâm can mình khi nghe tin anh và Tư Ninh sang London sinh sống, giận dữ khi tính đi tính lại vẫn đến 2 năm rồi anh không trở về lấy một lần, ầm ỨC vì anh không đưa cô đi London mà lại đi cùng Tư Ninh những 2 năm. Tay nhỏ dùng sức đánh mạnh vào cánh tay đang ôm mình.

Khiêm thấy cô khóc cũng giật mình nhìn cô không chớp mắt, thấy cô uất ỨC mà trong lòng nhẹ nhõm, thì ra cô vẫn biết ghen ghét và giận dữ đến như vậy. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, dịu dàng hơn bao giờ hết.

” Vì em bỏ đi, anh không còn cảm thấy mình đang thật sự sống nữa. Anh nghĩ cô ấy sẽ thay đổi cuộc sống của anh. ”

” Thế có thay đổi không? ”

” Không ”

Hy Mộc tâm nhìn nhẹ băng đi, không khóc nữa mà chỉ nấc nhẹ. Cô quay người lại mặt đối mặt với anh. Hai bàn tay nắm vào nhau xoay xoay hai ngón tay cái ngại ngừng suy nghĩ rồi hôn anh một cái thật kêu.

Khiêm đỡ người, lại bị cô hôn thêm một cái nữa. Lần này hôn sâu và lâu hơn lần trước, vẫn vụn vụn về không chuyên nghiệp. Môi mềm chạm vào nhau rung động lên từng đợt. Anh giành lại thế chủ động, tay giữ đầu Hy Mộc, tay còn lại giữ eo cô. Tách môi cô đưa lưỡi tiến sâu vào.

” Ummmm... ”

Động bất ngờ khiến Hy Mộc không chịu được nẩy lên một cái, tay áp vào lòng ngực anh kêu lên một tiếng gọi tình, hai má đỏ ửng lên.

Khiêm tham lam dầy vò lưỡi cô đến đau rát rồi đến mút cánh môi mọng nước. Cứ cắn mút đến hai cánh môi đỏ rực, nhìn qua có chút sưng thì mới buông tha. Ngón tay yêu chiều lau đi nước bọt dính trên môi cô, ngắm nhìn cô thở gấp gấp, khoé miệng anh khẽ động một nụ cười mãn nguyện.

Hy Mộc cup mắt, hàn mi cong run rẩy không dám nhìn anh, cứ cúi xuống nhìn bàn tay to đẹp để đang nắm chặt tay mình, ngón tay đan xen nhau thật chắc chắn. Ngại ngừng không dám nói một câu.

Ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt xinh đẹp bỗng xê dịch xuống một chút. Cúc áo không cài khế mở như mời gọi anh tiếp tục, bầu ngực đầy đặn cũng không được che đầy kĩ càng qua chiếc áo sơ mi trắng tinh ẩn hiện điên loạn tâm trí. Hai nụ hoa đã thức dậy từ sớm, khế cọ xát vào mảnh vải trước nó khiến hình thù lộ rõ ra chân thật.

Khiêm chạm ngón tay vào nụ hoa, khế vẩy một cái khiến thân hình Hy Mộc run lên. Cô rút vai, tay đặt lên vai anh gồng chặt, sợ bản thân không chịu nổi mà ngã ra. Nụ cười xấu xa trên khuôn mặt anh hiện rõ, thích thú nhìn cô. Nhận thấy anh mắt đen tối nhìn mình, cô trừng mắt đánh anh một cái. Người nóng bừng như ngồi trên đồng lửa, từng nơi anh chạm qua đều như cả ngàn cây kim cùng một lúc châm vào. Động tác ngày càng nhanh hơn, hai ngón tay trêu đùa hai hạt trân châu trước ngực từng đợt mạnh bạo. Không còn ve vẩy nữa mà dùng hẳn hai ngón tay bóp thật chặt, ngực cô siết lại, từng lỗ chân lông khép kín bất ngờ, Hy Mộc ngán đầu lên ngại ngừng rên một tiếng nhẹ.

” Đừng... Khiêm... ”

Đau đớn đang cân bằng lấy cơ thể Hy Mộc. Ngón tay bầu chặt vào bờ vai rộng rắn chắc mà vẫn không thể kìm nén lại kích thích trong lòng. Cô nắm chặt tay Khiêm lại, nhìn thẳng vào anh.

” Đau ”

Khiêm vẫn không quan tâm, vừa cười vừa nhìn cô, âm giọng trầm trầm tĩnh mang vẻ trêu chọc, mắt không rời khỏi ngực cô. Hy Mộc bực tức che lại.

” Đừng nhìn nữa. Anh không phải nhìn của Tư Ninh đã mắt rồi sao. ”

Khiêm nhíu mày nhìn Hy Mộc, cô gái giận dữ trước mặt anh đang đỏ rực cả người, thể mà còn cầu nhàu được. Anh khó chịu nhíu mày, buông cô ra nhìn về phía kính, ngắm thành phố vào sáng trong khi đang rạo rực trong người, bực bội chịu không nổi cô gái này.

” Anh chưa hề động đến cô ấy ”

” Hả...? ”

...

” Anh nói dối. Làm sao không có chuyện đó được. Cô ấy được tôn là nữ thần trong mắt các chàng trai, thân hình và nét mặt hơn em gấp trăm lần. Anh chẳng lẽ chưa bao giờ động lòng? ”

” Thật ra không đẹp đến như vậy mà ”

Hy Mộc đờ người nhìn anh, lập tức bị anh kéo sát vào, hai cơ thể như dính chặt vào nhau. Ngực Hy Mộc bị anh cố ý ép sát vào người, nơi nhạy cảm cũng cọ sát vào vật cương cứng phía dưới khiến cô hoảng loạn dùng sức đẩy ra. Như không có tí sức lực, eo cô bị giữ chặt bởi người đàn ông phía dưới, cúi đầu nhìn anh lại bị anh hôn đến phát ngợp.

Đầu lưỡi bắt đầu di chuyển đến cái cổ phong trần. Khiêm cắn mạnh một cái tạo dấu răng sâu khiến Hy Mộc rên lên một tiếng thất thanh. Đau đớn cùng kích thích quẩn lầy cùng đảo loạn trong lòng ngực. Hy Mộc ngấn đầu, tay ôm chặt vai anh. Vô số vết hôn chỉ sau một lúc đã in chi chít lên từ cổ cho đến cái vai nhỏ. Tay to không dùng lực giật phất áo sơ mi ra, cúc áo văng tung toé, tiếp đó là cảnh xuân rực rỡ hiện ra trước mắt anh, ôn tình vô cùng. Hy Mộc dùng tay che ngực lại, nhắm chặt mắt không nhìn anh.

Khiêm cười một cái, nhắc bóng cô lên đặt mạnh ngay giữ chiếc giường trắng. Thấy nhũ hoa màu hồng phấn đang khêu gợi trước mặt thì nụ cười càng đậm hơn, dùng lưỡi liếm quanh cánh môi cô, đảo nhanh một vòng sang vành tai mẫn cảm sau đó thì thầm:

” Nhảy cảm hơn cả lúc trước ”

Câu nói khiến toàn thân Hy Mộc xấu hổ đỏ bừng lên. Mở to mắt nhìn anh, người đàn ông như làm chủ thân thể cô cúi đầu ngậm lấy hạt trân châu quý, đánh lưỡi vòng quanh sau đó cắn mạnh.

” Ummm... Khiêm... Đừng cắn...đau ”

Cô bầu chặt lưng Khiêm mà vẫn không thể chịu được. Một bên ngực bị anh cắn mút, một bên bị bàn tay to lớn dày vò, bóp nắn hạt trân châu. Hy Mộc tưởng chừng có thể đứt lìa cả hai núm vú nếu anh cứ tiếp tục như thế, miệng muốn van xin nhưng chỉ toàn là tiếng rên rỉ dâm dục, không thể nói được lời nào nữa.

Ánh mắt anh trở nên đỏ ngầu, hung hăng cưỡi chiếc quần lót đen mặc cho Hy Mộc có giãy giụa, sự ngưỡng ngùng của cô càng làm anh kích thích khó tả. Hai ngón tay bắt đầu cho vào, thăm dò nơi kín đáo của Hy Mộc. Cô nhạy cảm đến nỗi nơi đó chỉ một chút đã ướt đầm, anh vừa chạm vào đã khẽ cười. Tiểu yêu tinh, xem ra anh đã không cần phải lo lắng có người khác chạm vào em, rất thuần khiết.

Ngón tay ra vào với tốc độ nhanh chóng khiến Hy Mộc điên cuồng, bắt cần rên lớn vang vọng cả căn phòng sau đó xấu hổ che miệng lại. Vừa che miệng vừa nhắm nghiền mắt, cố quên đi đợt kích thích phía thân dưới nhưng không thể. Anh cứ liên tục dày vò bầu ngực đầy đặn, tay thăm dò nơi mẫn cảm càng lúc càng sâu hơn đến khi Hy Mộc buông tay, rên lên một tiếng nức nở, tay nắm chặt ra giường, chân co quắp lên rồi chất lỏng từ nơi nhạy cảm tuôn ra nóng cả đầu ngón tay mới dừng lại. Anh kiên nhẫn nhìn người con gái yếu ớt dưới thân mình, mồ hôi bắt đầu làm ẩm thân thể cô gái nhỏ, da thịt cô trở nên hồng hơn và khuôn mặt cũng trở nên mị hoặc hơn. Cô mơ màng nhìn anh, thở gấp vài cái, miệng thều thào:

” Em chịu không được nữa đâu... ”

Vừa dứt câu cô đã thấy áo sơ mi và quần tây đen bị vứt sang một bên, cơ thể rắn chắc hiện ra như một sự ban bố, đẹp đến điên người. Hy Mộc nhíu mày uốn éo chạy đi nhưng bị anh ghì chặt lại, vây kín trong

vòng tay. Ánh mắt như muốn nuốt chửng Hy Mộc nhìn cô, từ trên xuống trông cô thật yêu kiều, vẻ đẹp non nớt lại có chút chính chắn khiến anh muốn nghiền nát. Ngay giờ khắc Hy Mộc nhích người một chút thì vật cứng hung hăng xé rách cơ thể cô, lấp đầy thân dưới một cách đột ngột.

” Ahhhhh...Khiêm.....Căng lắm..... Không được đâu ”

Kích cỡ chênh lệch khiến Hy Mộc đau ê buốt khi vừa mới bắt đầu. Khiêm như không hề nghe thấy bắt đầu chuyển động. Từng đợt ra vào sâu đến tận cùng, bụng Hy Mộc trướng lên rồi lại phẳng lì theo nhịp anh ra vào.

” Uhhh.....thhh ”

Hy Mộc ngửa cổ, cắn răng chịu đựng, tay nắm chặt ra giường đến nỗi nhúm cổ không chế từng đợt sóng trào. Miệng không thể kìm chế được nữa những âm thanh của dục vọng.

” Khiêm....Đau em..... ”

Tay Khiêm nắm chặt hông Hy Mộc, điên cuồng ra vào dội thẳng đến tử cung cô. Những lời van xin không ngừng vang lên, mà Khiêm lại thích thú bởi những lời nài nỉ đó thoát ra từ cô. Bên trong Hy Mộc chặt cứng hút lấy cậu bé của anh, như mời gọi anh thăm dò, lại như đẩy nhẹ anh ra vì uất ức. Từng tế bào Vương Khiêm như tự đốt cháy hàng loạt, cơ thể nóng rạo rực không lí trí. Anh hung hăng dầy vò đầu ngực cô, hôn mạnh để lại dấu vết trên toàn bộ cơ thể. Thân dưới không ngừng ra vào kịch liệt, rất lâu không có đỉnh điểm.

Hy Mộc mơ màng chìm trong biển lửa, kích tình khiến làn da trước ngực cô đỏ ửng lên, núm vú căng cứng đau đớn, hông bị ghì chặt muốn vỡ vụn, hai cánh hoa nơi mẫn cảm bị vật cứng cọ sát đến sưng tấy lên. Cô uốn éo lại càng làm tên hung ác phía bên trên hứng thú. Có lúc đau đến nỗi Hy Mộc phải uốn người chịu đựng nhưng lại bị anh hôn lấy hôn để. Hết hai cánh môi mọng nước bị anh mút đến rướm máu, đến cả lưỡi cũng bị anh đánh đến tê buốt. Cô không biết đã trải qua bao lâu nhưng lúc cơ thể cô mệt rã rời có tiếng nói trầm ấm vang lên

” Anh yêu em ”

Cô khẽ gật đầu, miệng yếu ớt đáp trả ” Em cũng vậy ”. Thế là một màn chiến đấu hung tợn diễn ra như sóng bão, mọi tư thế cô hầu như đều đã thấy trong phim ảnh nay đã được thử qua toàn bộ. Mông cũng bị anh đánh không biết bao nhiêu lần, ngưỡng ngừng dù gì cũng chỉ là một từ khoaá. Giờ khắc này Hy Mộc vô cùng phối hợp, nhịp điệu họ tạo ra vô cùng ăn ý, hai cơ thể hoà hợp khớp từng chi tiết.

” Em không chịu nổi rồi. Em sẽ ngất đó..”

Hy Mộc nói trong tiếng nấc, cơ thể bắt đầu run lên, mắt lão đảo sắp nhắm nghiền lại. Khiêm đang trong cơn hoả lực bỗng dừng lại, có khó chịu nhíu mày, gồng mình chịu đựng lửa dục trong cơ thể nhìn cô. Lúc này động tác mới ôn nhu dịu dàng, Khiêm nâng Hy Mộc lên, đặt cô ngồi trên người mình, mặt đối mặt nhưng vẫn không rút cây trụ kia ra. Cô yếu xui dựa vào người anh, thở gấp gấp.

” Hy Mộc ”

Giọng Khiêm trở nên khàn khó nghe vô cùng, có lẽ do kiềm chế dục vọng nên ngay cả giọng nói và ánh mắt anh cũng thay đổi. Cơ bắp trên thân thể anh cũng cứng đờ ra, xiết chặt lại, cô có thể cảm nhận được khi cơ thể mình dán vào người anh. Cơ ngực rắn chắc cùng bầu ngực đầy đặn đang dính vào nhau, Hy Mộc ngồi im thín thít không dám động đậy, sợ động một cái sỏi dữ trong người anh sẽ trôi dạt, lúc đấy cô ngất anh cũng không buông tha. Cô ” Ừm ” lên một tiếng để anh biết mình vẫn còn tỉnh táo.

” Anh không chịu được. ”

” Đã rất lâu rồi còn gì ”

” Nhưng anh vẫn chưa... ”

Câu nói chưa dứt Hy Mộc đã khó chịu phía dưới lở động một cái, lập tức toàn thân anh cứng đờ lại khiến Hy Mộc sợ hãi. Ngồi bật dậy một hồi:

” Đừng. Em chỉ khó chịu quá thôi. Em xin lỗi. ”

” Nếu em chịu chủ động sẽ nhanh hơn. ”

Hy Mộc mở mắt trao tráo nhìn anh, xấu hổ quay mặt đi, môi cắn cắn suy nghĩ nhưng đến cả môi cũng đau nhói. Cô úp đầu vào ngực anh, thân dưới bắt đầu chuyển động gượng gạo, nhục nhả đến móng tay cắm vào vai anh rướm máu.

Cơ thể Khiêm khi đứng dưới sự chủ động của cô gái nhỏ bỗng trở nên nhạy cảm. Một cái xoay tròn của Hy Mộc cũng khiến anh xuýt nữa vỡ đò, mà Hy Mộc cũng trở nên yếu đuối hơn ngàn lần. Thân vừa động cũng là lúc chất lỏng của Hy Mộc bắt đầu tuôn ra, việc di chuyển lúc này trở nên dễ dàng hơn khi có dịch ẩm nóng.

Một lần cho xong, Hy Mộc vừa nghỉ vừa đau đầu, nên hay không nên. Cuối cùng cô cũng quỳ cao lên, động một cái thật mạnh đến tử cung, cọ sát mạnh mẽ khiến cô thở hổn hển. Chủ động hôn Vương Khiêm như để anh truyền khí vào lồng ngực. Môi lưỡi day dụa mặc dù đau rất vô cùng.

Tay Khiêm một lần nữa giữ eo Hy Mộc, nhắc bóng cô lên sau đó đâm mạnh xuống. Hy Mộc thét lên, loại cảm giác này là sung sướng hay đau đớn cô cũng không rõ, mọi thứ bây giờ cô biết là anh, Vương Khiêm và dục vọng không hồi kết này. Cô cứ bị anh điều khiển, mạnh mẽ ra vào trên đùi anh, cắm sâu vật cương cứng chưa có dấu hiệu xuất tinh vào trong cơ thể. Hy Mộc mệt mỏi khi chỉ có một mình cơ thể cô là quá nhạy cảm đã lên đỉnh biết bao nhiêu lần. Đến khi anh gầm nhẹ lên, chất dịch ẩm nóng tràn ngập trong cơ thể Hy Mộc cũng là lúc cô bật ra sau ngất đi, Khiêm vội ôm cô lại đặt cô vào lòng, vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ ẩm mồ hôi cứng chiều hết mức, cùng ngủ đến khi trời sập tối.

39. Chương 39: 18+

Quầy bar của Loic Sandra.

” Tư Ninh, đừng uống nữa ”

” Đừng, trả rượu lại cho em. ”

Dáng Tư Ninh gầy đến xót xa nằm áp sát vào mặt kính của quầy bar, khóc lóc với tay lấy ly rượu bị chộp lấy từ Mục Phong, mà anh thì vô cùng giận dữ nhìn cô, ánh mắt xen kẻ vẻ đau lòng.

” Công ty sắp không lấy lại được nữa. Các cổ đông thì lần lượt ra đi. Bác Khổng nhập viện tình trạng mê man không biết khi nào tỉnh dậy, em thì làm gì ở đây. ”

Mục Phong hét lớn, tiếng bar ồn ào vẫn không thể át đi giọng nói trầm ồm. Tư Ninh chật vật ngồi dậy, nước mắt sớm đã ướt cả khuôn mặt xinh đẹp.

” Em đợi Khiêm. ”

Đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào chai rượu đối diện, Tư Ninh mệt mỏi buồn lòng từng tiếng. Phong xót xa ôm lấy cô, thân thể quá gầy đến mức anh có thể ôm trọn vào lòng, tức giận giọng nói cũng không kiềm chế được.

” Rốt cuộc em phải ép bản thân bao nhiêu lần nữa. Hắn không yêu em, nhất quyết không yêu em, em làm sao có thể chịu được sự lạnh nhạt của hắn trong 2 năm. Em không chán sao, không đau lòng sao khi dù chỉ một lần hắn cũng chưa bao giờ để em vào lòng. ”

” Anh im đi. Anh không có quyền nói như vậy. Anh ấy yêu em. ”

” Nếu yêu thì làm sao đợi em quỳ xuống trước mặt mới để em ở bên cạnh. Yêu thì làm sao một cái nắm tay, ôm hôn cũng khó khăn đến chưa bao giờ làm được. Hắn đã chạm vào em chưa, đã nói yêu em chưa, đã từng vì em chủ động làm điều gì chưa. Hắn biết em thích gì, sợ gì, hay ngay cả khi em chỉ ho nhẹ một tiếng, hắn đã bao giờ lo lắng cho em chưa. ”

Tư Ninh bịt tai mình lại, hét lớn trong vòng tay của Mục Phong. Lắc đầu nguầy nguậy không muốn nghe gì nữa, khóc lớn ngay cả gào thét để át đi tiếng nói của anh. Mục Phong tức giận bóp chặt cằm của cô, hôn thật mạnh, đầu lưỡi hung hăng tiếng vào.

” Ummm... ”

Tư Ninh đánh mạnh vào ngực anh, giãy giụa nhưng cũng không thể thoát ra. Cuối cùng đành cắn mạnh vào môi anh tứa máu. Tát một cái thật mạnh vào khuôn mặt đầm đìa, tay run run nhưng bị cô nắm chặt lại. Cảm giác tê buốt từ tay truyền đến não, kết hợp cái đau nhức vì rượu khiến mắt Tư Ninh mờ hẳn đi bật ngửa ra phía sau. Phong vội ôm chặt cô lại nhưng ánh mắt lại không nhìn cô. Tư Ninh ngồi dậy ôm chầm lấy anh khóc nức nở.

” Tại sao em lại không yêu anh. ”

...

” Nếu yêu anh có lẽ em sẽ không đau đớn như thế này. Em đau lắm, toàn thân như bị cắt ra từng mảnh vụn. Anh nói đi, em có gì mà anh ấy không thể yêu em được. Sắc đẹp, danh vọng, ngay cả thân thể này rất nhiều người muốn có được. Tại sao anh ấy lại không muốn, cũng chưa một lần chiếm lấy em. ”

” Tư Ninh. Đừng nghĩ nhiều nữa. Anh yêu em. ”

” Không cần. Anh yêu em thì được gì chứ. Khiêm không yêu em. Vương Khiêm, là Vương Khiêm, cả đời của em chỉ có tên người đàn ông đó. ”

” Ninh, ngủ đi, đừng quấy rối nữa. ”

” Không..Em đợi Khiêm. Anh ấy ở phòng 202 suốt cả ngày nay rồi. Nếu anh ấy có chuyện gì em sẽ là người đầu tiên anh ấy thấy. Lúc đó anh ấy sẽ yêu em. ”

” Ngốc. Không phải em đã bị đuổi ra hơn mười lần vì hắn không cho em vào sao. Đừng tìm anh ta nữa. Về nhà... ”

bóp

Tư Ninh đánh mạnh một lần nữa vào mặt của Phong. Cú đánh lần này hằn lên một vết đỏ trên khuôn mặt. Cô hung hăng trừng mắt:

” Ngay cả khi anh ấy giết chết cả gia đình em. Em vẫn yêu anh ấy. Không về, đã nói không về.”

Phong gơ cao cánh tay, chỉ cần một lần giáng xuống sẽ giúp tâm tình anh đỡ nặng nề nhưng anh không thể. Cô gái anh yêu hơn cả 10 năm, chứng kiến cô như chết đi sống lại vì yêu, một mực hướng về một phía khác trong khi anh vẫn luôn đưa tay về phía cô. Những tổn thương đó dần xé trong lòng tưởng chừng đã bức anh đến chết nhưng anh vẫn chưa một lần nổi giận nói chỉ là cho cô một cái tát.

Tư Ninh ngốc nghếch đã đứng đợi Vương Khiêm từ tối hôm qua đến tận tối hôm nay, khóc lóc làm loạn cả Loic Sandra mà Khiêm vẫn không hề lộ mặt chỉ một lần. Công ty và cha của mình sụp đổ dần như chiếc xe lao xuống dốc và cô vẫn hiển nhiên không có gì, chỉ lo cho Khiêm trong căn phòng đó có chuyện gì nguy kịch, lo anh sẽ không ngó nghiêng đến cô nữa. Cô vẫn luôn lo sợ điều đó trong rất nhiều ngày tháng.

Mục Phong ôm cô trong lòng, nhìn cô ngủ khi nước mắt còn đầm đìa trên gương mặt mà uất hận không thể làm gì được.

Hy Mộc được bảo bọc trong lòng như một viên ngọc quý, mắt cứ mở lên rồi nhắm xuống một mỗi vô cùng. Thân thể cô tựa như chỉ cần động một chút sẽ vỡ vụn ra.

Cô mơ màng nhìn thấy gương mặt đẹp xuất thần phía trên đầu mình. Chớp mắt vài cái để tỉnh táo, nhìn kỹ một lần nữa. Quả nhiên nét đẹp không hề khiến người khác thất vọng. Chỉ mình cô biết, ước gì cô có thể ở mãi với người đàn ông này, không cần phải lo lắng mọi chuyện ở ngoài kia nữa.

” Khiêm ”

Hy Mộc gọi tên anh, giọng nhỏ chỉ mình cô nghe thấy sau đó liền bịt kín miệng cười khúc khích một mình. Ai mà biết được cô yêu cái tên này đến chết, chỉ gọi tên thôi cũng khiến cô thích cả một ngày.

” Nói đi ”

Cô gái nhỏ giật phắt lên một cái. Không thể ngờ anh có thể nghe được, anh không ngủ sao. Nếu không thì sao có thể thính được tới như vậy, cô kêu rất nhỏ mà. Hy Mộc ngược nhìn Khiêm, anh không hề mở mắt, tựa như giọng nói vừa rồi không phải của anh.

” Anh dậy rồi hả? ”

” Chưa. Nhưng vì em gọi nên trả lời. ”

Hy Mộc ngơ ngác nhìn anh sau đó phì cười. Ngủ đã đẹp trai, lại còn đáng yêu nữa.

” Em yêu anh ”

Cảm xúc kiềm chế không nổi trong lòng, Hy Mộc vừa nói vừa nghẹn ngào, vui đến tay chân quẩn quáo lại. Nói xong thì kéo chăn kín người, mặt áp chặt vào cơ bụng anh, cười khúc khích như đứa trẻ. Anh vì câu nói này mà mở mắt, môi mỏng cong lên đẹp như khắc hoạ nhìn cô. Hành động đáng yêu chết người khiến anh không thể không rung động. Khiêm kéo chăn xuống, tay đặt ngay eo đẩy người cô đặt lên cánh tay mình, thấy cô nhắm mắt thì điềm đập hỏi:

” Đau? ”

” Ừm ”

” Ở đâu? ”

” Chỗ anh vừa chạm... ”

Hy Mộc đỏ cả mặt, mắt liếc qua liếc lại nhìn xung quanh trả lời anh. Mà anh thì thoải mái, mặt không có tí cảm xúc nằm thẳng dậy, tay đặt phía sau đầu, cơ bắp cuộn cuộn lộ ra khỏi chăn chắc nịt, nước da màu đồng càng thêm tinh tế bắt mắt ánh nhìn. Hy Mộc nhìn anh có vẻ thoải mái thì tỏ vẻ mặt ghét bỏ, giả vờ híp mắt lại nhìn anh vô cùng xéo xác.

Bụng đói của Hy Mộc kêu lên giòn giã giữa đêm khuya. Cô cười trừ nhìn Khiêm, lè lưỡi như hối lỗi. Từ hôm qua đến giờ đúng là cô chưa ăn được gì cả. Vừa tỉnh dậy sau khi sâu rượu hành hạ thì bị sói dữ vây lấy. Khiêm nghĩ một chút thì có vẻ đáng thương, nhìn cô gái đang cười với bộ dạng ngượng ngùng, tâm tình vui vẻ ngồi dậy, định tiếp tục đứng lên thì cô kéo lại.

” Anh đi đâu ”

” Không phải đói sao? ”

Hy Mộc cảm động nhìn anh nhưng vẫn không quên chủ ý, ho nhẹ nói:

” Anh mặc gì đó đi rồi đứng dậy. ”

Ý nghĩa câu nói vô cùng rõ ràng, Khiêm lười biếng chớp mắt một cái, xoay người giật chăn thật mạnh. Thân thể Hy Mộc hiện rõ ra dưới ánh đèn tinh tế, nước da như lấp lánh phản quan lại màu đèn.

” Áhhhhh.. Đùng... ”

Hy Mộc dùng tay tự che chắn mình lại, cô thật không quen cảm giác trống trải như vậy. Tức giận động mạnh một chút thì chất lỏng giữa hai chân bắt đầu tuôn ra, Hy Mộc ngơ ngàng khép hai chân lại, ngại ngùng nhìn anh. Cầu trời anh đừng phát hiện.

Nhìn gì nữa, anh là ai mà lại không biết. Khiêm nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng quét một lượt sau đó quẩn quanh người mình nói:

” Anh mặc rồi. ”

Hy Mộc giận điên người nhìn anh thản nhiên đi vào phòng tắm rồi vút chăn ra. Đồ xấu xa.

Tiếng nước vọng ra từ phòng tắm cũng là lúc Hy Mộc tự tin để đứng dậy. Lập tức chất lỏng từ bụng tuôn ra phía thân dưới, chạy dọc hai bên đùi trong của Hy Mộc. Khó chịu không thể gánh được, Hy Mộc đành mắng cho tên kia một câu rồi chắt vật suy nghĩ cách giải quyết. Tiếng cửa phòng tắm mở ra một lần nữa. Khiêm bước ra với một chiếc khăn tắm ngay hông, nhìn cô bối rối không biết làm gì thì đi đến ôm eo cô, tay còn lại nhắc bổng cô lên.

Tay Hy Mộc cố định ngay vùng tam giác, bị anh nhắc lên chất lỏng càng dễ dàng trượt ra ngoài, Hy Mộc hét lên giận dữ:

” Không được, Khiêm, bỏ em xuống, không được.. ”

La hét cỡ cũng bị anh bế vào phòng tắm. Hy Mộc giãy giụa cũng vô ích, đặt chân vào phòng tắm xa xỉ thì giật mình, quan sát đến gần người.

Cô lúc nào cũng vậy, xa xỉ luôn luôn bao trùm lấy trí óc bé nhỏ, ngắm nhìn quên cả người đàn ông phía sau đang mân mê ngực mình. Đến khi anh bóp chặt hai đỉnh đầu nhũ hoa, đau đốn dồn đến cô mới nhận ra, quay người lại đánh anh một cái sau đó ôm chặt ngực mình.

” Đồ xấu xa. Chỗ đó đau lắm. À không, chỗ nào cũng đau. Đừng động vào em nữa. ”

Dáng vẻ đáng yêu của cô hút lấy Khiêm không thể dời mắt. Anh cố định hai cổ tay cô, không để cô che ngực mình nữa, thấy hai đầu ngực sưng đỏ rướm máu lên thì có chút xót xa, lắc lắc đầu tự trách bản thân mình.

Hy Mộc giật tay ra, quay đi nơi khác không thèm nhìn anh nữa, vừa quay đi thì hốt hoảng nhìn mình trong gương, hét toáng loạn lên:

” Khiêm... Em sao thế này.... Người em.... Khiêmmmmmm! ”

Cô tức giận nhìn mình trong gương, khắp cơ thể chần chịt là vết hôn bầm tím của tên quỷ già phía sau. Tại sao đến giờ cô mới thấy, cổ, vai, ngực, hai bên đùi. Không còn gì nữa. Cô xót xa nhìn thân thể mình, khóc thầm đau khổ. Cả buổi trời nhìn cơ thể mình trong gương, sau đó cuối xuống nhìn đầu ngực, nhìn thôi cũng thấy đau, sao có thể hành hạ cô đến như thế. Hy Mộc xoay người nhìn anh, mắt híp lại lườm ác:

” Vui vẻ lắm đúng không? ”

Giờ này mà anh còn tắm được, Khiêm đứng trong phòng tắm nhỏ được dựng bằng kính đặt chính giữa, những giọt nước tham lam chạy dọc cơ thể anh. Mái tóc đen ướt sũng được anh vuốt ra sau gọn gàng lịch lãm, cơ thể quả là khó có thể lấy so sánh với ai khác. Anh nghe cô chất vấn thì quay đầu bước ra ngoài, quần khăn ngay hông tự nhiên mở miệng:

” Vốn định vẽ tranh, nhưng em không chịu nổi nên đó chỉ là phát hoạ thôi. ”

Không kịp để Hy Mộc phản kháng tức giận, Khiêm bế Hy Mộc vào phòng kính xả nước cô từ trên xuống dưới. Bị nước lạnh bất ngờ xối lên người, Hy Mộc không thích nghi được vội tìm anh ôm chặt cứng.

” Anh làm thế với em mới vừa lòng đúng không. Hết làm đau em bây giờ xối cả nước lạnh vào người em. Em đâu phải búp bê đâu chứ. Vết hôn của anh bị nước lạnh đổ lên đau chết mất. Anh không biết gì hết thì đừng làm em ra nông nổi này. Em đi về không ở đây nữa ”

Mắt Hy Mộc đỏ lên, tức giận khiến cô vỡ oà. Giọng cô run lên và một màn nước nở bắt đầu. Cô khóc tức tưởi trên vai Khiêm sau đó đẩy anh ra bước ra khỏi phòng kính.

Khiêm giữ tay Hy Mộc lại, cẩn thận nâng mặt cô lên, thấy cô khóc thì đau lòng tự mắng bản thân sau đó đặt cô vào lòng, dịu dàng xoa lưng cho cô:

” Anh xin lỗi. ”

Hy Mộc nghe xong thì không khóc nữa, chỉ còn những tiếng nấc nhẹ. Khiêm vội bình tĩnh đặt nước chuyển sang chế độ ấm, cùng cô nhu tình dưới dòng nước ướm át. Động tác lúc này cũng dịu dàng hẳn đi, mỗi cử chỉ đều sợ cô gái nhỏ vỡ vụn.

” Sao không tắm trong bồn ”

Cô được anh choàng cho cái khăn tắm bự hết cả người, bước ra khỏi phòng kính thì thấy bồn tắm bự như bể bơi bên cạnh. Ganh tỵ chu môi hỏi anh.

Khiêm nhìn sang phía bồn tắm, hai ngón tay gõ gõ vào trán cô cười nói:

” Ở đó cần thời gian. Không phải em đói sao ”

Hy Mộc gật gật đầu, vừa đi ra vừa nói với anh.

” Lần sau em muốn tắm ở đó. ”

” Được. Khi nào anh đói thì vào đó ”

” Không phải như vậy. ”

Hy Mộc hần giọng trách móc anh, né tránh ánh mắt anh nhìn cô. Anh trở nên xấu xa như vậy từ khi nào, cô tổn thương quá, Khiêm trở nên đáng ghét rồi phải làm sao bây giờ.

Quần áo của cả hai được sắp xếp xong. Khiêm mặc đơn giản bằng áo sweater xanh coban và quần jean rách, nhìn như vậy không ai tin được anh lại là Mafia tổng tài gần 30. Hy Mộc mặc một chiếc váy voan dài hồng nhạt đến nửa bắp chuối, khoác áo cardigan màu vàng cam bên ngoài. Khiêm thích thú nhìn cô trong bộ dạng đáng yêu như vậy, cô đã bé nây còn bé hơn, như hạt mít đáng yêu vô cùng. Stylist của khách sạn chắc hẳn sẽ được tăng lương đến ngất xỉu. Hy Mộc nhìn mình qua lại trong gương, sau đó nhìn anh đang bắt chéo chân ở sofa bấm điện thoại chờ mình. Hy Mộc cười tươi nghịch ngợm lên tiếng:

” Anh bảnh muốn xỉu. ”

Cô nghiêng người, nhắm nghiền mắt giả bộ ngất, giống y như bộ dạng của Đồng Nhiên. Thoáng phút chốc cô chợt nhớ đến cậu bé nghịch ngợm hay bấm chân mình. Không biết cậu có ngủ ngon khi không có cô bên cạnh không nữa. Nhưng mọi ý nghĩ đều tiêu tan khi cô ở cạnh Vương Khiêm. Cô cũng tự trách mình nặng nề nhưng không thể kiềm nén lại được. Được ở bên anh lúc này đã là kì tích, cô không muốn nhớ đến ai nữa. Hãy cho cô được ích kỉ, chỉ lần này thôi.

40. Chương 40

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

41. Chương 41

Cả hai cùng đi thang máy xuống tầng trệt vào nhà hàng. Khiêm muốn tự nấu nướng cho Hy Mộc nhưng cô lại không muốn, đành phải chiều ý cô mặc dù anh không muốn lắm. Cả Loic Sandra trắng lè như một thành phố không ngủ, dù đã nửa đêm nhưng sự nhộn nhịp vẫn không dừng lại, bóng dáng nhỏ nhắn và cao to khiến ai cũng phải ngắm nhìn, xì xào bàn tán như một hiện tượng.

Nhà hàng có thể chứa khoảng hơn 1.000 người nổi cùng với quầy bar chỉ cách một khúc quẹo. Các tay chơi hạng sang vẫn hoạt động xuyên đêm, nhà hàng và bar vẫn xập xình và tấp nập không kém ban ngày. Hy Mộc quên cả chớp mắt nhìn ngơ ngác mọi thứ xung quanh, phần khởi đến nhảy cẫng trong lòng nhưng vẫn cứng đờ người không nhúc nhích.

” Xin hỏi ngài đã chọn được gì chưa ạ? ”

Nữ nhân viên chân đi thẳng một đường đứng bên cạnh Vương Khiêm gập người, giọng trang nhã đúng chất của một nơi cao cấp. Anh ngồi bắt chéo chân, đầu hướng về phía Hy Mộc.

” Cho em chọn ”

Cô gái thấy vậy liền mỉm cười, bước đến xoay menu về phía Hy Mộc, cúi đầu lùi xuống một bước. Hy Mộc nghe tiếng động thì giật mình, dùng một ngón tay kéo menu về phía mình, nâng niu như vật quý lật từng trang vô cùng cẩn thận. Há hốc miệng sau đó vội che lại.

” Đắt quá. ”

Câu nói của Hy Mộc khiến nữ nhân viên bên cạnh có chút ngỡ ngàng. Cô gái này xem ra không phải tiểu thư giàu có, cũng không phải bà lớn của một tập đoàn, sao có thể ngồi cùng bàn với Vương Khiêm được. Có chút lén lút nhìn sắc mặt Vương Khiêm, cô gái thấy môi anh có chút cong lên, thật sự đẹp đến chết người, khoảng khắc này sẽ được ghi lại vào lịch sử của cuộc đời cô. Vương Khiêm đang cười sao? Vì cô gái này?

” Nhưng khuya như vậy vẫn có thể ăn được sao? ”

Khiêm gật đầu, vẫn không ngừng quan sát cô. Hy Mộc của anh không còn là cô gái sẽ tò mò đến quên cả những gì trước mắt hay sẽ thích thú nhảy cẫng lên thích thú nữa. Cô gái trở nên điềm đạm và trưởng thành hơn lúc trước. Tại sao lại là em, tại sao không phải một ai khác, anh vẫn luôn hỏi điều đó với chính bản thân mình.

” 2 súp bóng cá, 2 phần dimsum, 1 Guava Snow Egg, 1 Sachertorte. Làm phiền chị rồi ”

” Thưa ngài, 15 phút sau tất cả sẽ được dọn lên. ”

Hy Mộc cười mỉm, cẩn cẩn môi đưa lại menu cho nữ nhân viên bên cạnh, cô cúi đầu cười nhả nhận sau đó rời đi. Cả hai cùng gật đầu một cái sau đó anh liền nhận được một ánh mắt phần khởi từ Hy Mộc, trong lúc mơ hồ khuôn mặt góc cạnh bỗng chốc ngỡ ngàng không hiểu cô đang nghĩ gì.

” Dù gì cũng phải đợi mà. Em vào bar thử được không? ”

” Được, nhưng anh đi cùng. ”

“Nhưng em đủ tuổi vị thành niên rồi. ”

” Không có anh thì không được. ”

Cô ghét bỏ nhìn Khiêm mà anh thì tỉnh bơ như không có gì, sự thôi thúc những ánh đèn không ngừng thôi thúc Hy Mộc nên cô đành thuận theo anh. Nắm tay anh như đứa trẻ tham quan viện bảo tàng cũng mẹ bước vào Bar.

Những con sâu rượu hạng sang đang khuấy động bar với hàng loạt ánh đèn mập mờ, nhạc edm đập bình bịch vào lồng ngực khó thở và hàng loạt các món “ngon” được trưng bày chờ chủ nhân. Hy Mộc vừa bước vào đã bị mùi rượu làm cho ngứa ngáy, gãi gãi mu bàn tay trong âm thầm nhưng vẫn không thoát khỏi sự nháy cảm của Khiêm, anh đưa tay cô lên ngấm ngía.

” Em không ở đây được rồi. ”

Hy Mộc liền giật phắt tay lại, khuôn mặt xinh đẹp trở nên lém lỉnh như một đứa trẻ, cái miệng luyên thuyên lấp liếm:

” Được. Cho em ở đây một chút đi. Dù sao ở đây cũng có anh mà. ”

Anh nhìn cô, ánh mắt không hài lòng hiện rõ nhưng vì cô nói có anh ở đây với cô nên có chút mềm lòng, mặt quay đi nơi khác tỏ vẻ đồng ý nhưng có trời mới biết anh đồng ý. Hy Mộc bịu mặt lắc lắc tay anh, mức động ngày một tăng dần khiến càng thân thể anh cũng lắc lư theo. Ngay sau đó là một cái hôn mạnh vào má, cái hôn gây tiếng động không phải dạng vừa.

” Đi thôi. ”

Khiêm sau khi được hôn thì cười thoáng một cái rất nhẹ không một ai thấy được, kéo tay cô đến khu VIP.

Bóng dáng quen thuộc không lẫn vào đâu được lập tức đập vào mắt Tư Ninh, cô từ xa đỡ đầu nhìn người đàn ông quen thuộc đó. Độ cồn vẫn nồng đậm chỉ phối trí óc nhưng có vẻ Khiêm đã làm tâm trí Tư Ninh

một phần tỉnh táo, cô đứng phắt dậy bước trong vô thức theo sau anh, bỏ mặc Mục Phong đáng thương co rút trong góc khuất ngủ mê man.

” Khiêm ”

Tư Ninh đứng ở đằng xa đau lòng nhìn Khiêm, tiếng gọi mang hơi thở của rượu thấp thoáng trong không khí, bước dần về phía khu VIP trắng lè.

Hy Mộc hí hóp mắt nhìn cô gái đang đi đến, dần không rõ rồi bóng dáng hiện ra đầy mê hoặc trước mặt. Cô gầy đến xơ xác nhưng khuôn mặt vẫn quyến rũ khác thường, thân thể không còn tí sức sống, buồn bã bị thương nhìn chằm vào Khiêm, đôi mắt sưng húp dường như đã khóc rất nhiều.

Cô nhìn Khiêm đến thần thờ khiến Hy Mộc có chút khó hiểu, tay giơ ra phía trước muốn đến gần anh hơn nhưng bị nhân viên nam gần đó tiến đến cản lại.

” Thừa tiểu thư, đây là khu VIP, không thể vào nếu không có sự đồng ý. ”

” Khiêm...”

Tư Ninh ngược về phía anh, ngay lúc anh quay lại ánh mắt cô như hoa mùa Xuân nở rộ, mong chờ háo hức đến khuôn mặt hốc hác cũng trở nên hồng hào. Khiêm nhú mày nhìn cô, thấy cô tiêu tụy vì mình thì có chút áy náy, dời mắt sang nhân viên gạt đầu một cái.

Cô ngay giây phút bước vào thăm cửa căn phòng đã quỵ rạp xuống, cúi đầu đặt hai tay lên gối tựa như nhận lỗi, âm giọng run rẩy.

” Đừng bỏ em... là em, em sai rồi, đêm đó là em không kiềm chế bản thân. Xin anh đừng ngừng yêu em, đừng bỏ mặc gia đình và tập đoàn của họ Thuần,... xin anh ”

Khiêm không hề để tâm quay đi hướng khác, chọn một chai rượu vào năm 1995 đặt lên bàn. Ngồi xuống bắt chéo chân thưởng thức ánh đèn xập xình, ánh mắt lim dim nhìn Hy Mộc.

Dường như chỉ có Hy Mộc bối rối không biết làm gì cũng không hiểu chuyện gì, đau lòng nhìn Tư Ninh. 15 phút trôi qua, cô vẫn cứ quỳ ở đó, rượu đã được rót sóng sánh trong ly thủy tinh. Anh nhàn nhã nhấp 1 rồi 2 ngụm nhưng vẫn không chịu mở lời với Tư Ninh.

Hy Mộc đứng dậy bước tới Tư Ninh, dù sao cũng thật đáng thương, có chuyện gì hãy gạt bỏ đã, quỳ đổ cả gối lên rồi. Ngay giờ khắc Hy Mộc ngồi xuống, hai tay đặt lên vai Tư Ninh ý muốn gỡ cô dậy thì một cú tát nặng in đậm dấu tay lên mặt Hy Mộc, cái tát chưa nguội đã bị thêm một cái nữa. Hai cái tát song song khiến Hy Mộc chới với ngồi phịch xuống, đau đớn tê rần cả khuôn mặt. Tư Ninh lúc này hét lớn trừng mắt nhìn cô.

” Suốt cuộc đời anh ấy chỉ có mình tôi. Đồ đàn bà chỉ biết leo lên giường của người khác. Cô lấy tư cách gì ở bên cạnh anh ấy. ”

Hy Mộc đứng dậy, tức giận tát thẳng vào cái miệng đang luyên thuyên của Tư Ninh vang một tiếng thật lớn. Cô cảm thấy thật nực cười, miệng lưỡi “tiểu thư” đúng là ghê gớm, nói mà không nghĩ đến bản thân mình đang ở vị trí vào. Đầu gối còn quỳ thế kia mà vẫn còn chửi bới người thương hại. Từ trên đỉnh đầu Tư Ninh, Hy Mộc ném cho một nửa cái nhìn gần từng tiếng.

” Vậy rốt cuộc là cô lấy tư cách gì để đánh vào mặt tôi? ”

” Im miệng. Tôi là bạn gái của Khiêm. ”

” Cô không phải đang quỳ gối cầu xin anh ấy yêu thương mình sao. ”

” Cô dám láo ”

” Cô không là gì với tôi cả. ”

” Cô đúng là không biết xấu hổ. Đã ngủ cùng với bạn trai người khác, lại còn đòi co lớn miệng...”

” Không phải cô cũng ước ao được ngủ cùng nhưng chưa bao giờ được anh ấy để ý sao? ”

Tư Ninh ôm tai hét lớn, khóc nức nở dưới chân Hy Mộc, cô không ngờ lời lẽ của cô gái này lại thẳng thắn, sắc nhọn đến như vậy. Cô nhìn về phía Vương Khiêm, ánh mắt anh vẫn chỉ nhìn về Hy Mộc, dịu dàng ôn nhu đến khó chịu. Trái tim cô một lần nữa nhói lên, không còn sức lực nhìn Khiêm.

” Cô không được nói vậy. ”

Mục Phong từ góc tối bước đến, không biết từ bao giờ đã lặng lẽ quan sát. Thấy Tư Ninh bấn loạn thì tức giận nhìn Hy Mộc ánh mắt như lửa đốt, lớn tiếng không hề để tâm người phía sau là ai.

” Cô ấy có là gì thì cô cũng không có quyền xúc phạm cô ấy như vậy. ”

Giọng Phong lớn đến độ có thể át cả tiếng nhạc, chưa bao giờ anh giận dữ như bây giờ. Tính tình vui tươi như hằng ngày đã phút chốc trở nên quỷ dị. Hy Mộc có chút bất ngờ nhìn Phong, sợ sệt lùi lại một bước nhìn anh đỡ Tư Ninh đứng dậy. Phong tiếp tục nói:

” Thân thể cô ấy như vàng ngọc, cô không có cơ hội được so sánh với cô ấy. Xúc phạm cô ấy càng không...”

” Anh có bị khiếm thị không?”

Hy Mộc nhú mày, miệng nhỏ không chịu được xéo xắt cất lời. Mặc dù đáng vẻ anh ta hiện giờ thật đáng sợ nhưng cô không thể đứng yên để anh ta bênh vực ngu ngốc như thế. Mục Phong bị cô hỏi thì lửa giận lại càng được châm thêm, gần giọng như trầm ồm:

” Cô nói gì?”

” Rõ ràng tiểu thư kia đánh tôi khi tôi muốn giúp cô ấy, ngay sau đó liền nói tôi là loại chỉ biết leo lên giường. Tôi từ đầu đến cuối vẫn thấy mình chưa hề xúc phạm cô ấy. Anh cho Tư Ninh tiểu thư đây mong manh yếu ớt nhưng thật ra vờ vịt là giỏi, anh không thấy hay cố tình không thấy hả. ”

“Cô...”

Mục Phong bực tức, mặt đỏ bừng tiếng lên hầm hờ muốn đánh Hy Mộc. Hành động hèn hạ này ngay lập tức bị dừng lại khi thấy bóng dáng phía sau Hy Mộc dần hiện ra. Vương Khiêm điềm tĩnh ngắm nhìn Mục Phong như người tình, ánh nhìn ôn nhu báo hiệu điều gì không suông sẻ lắm. Phong nhìn Khiêm rồi lập tức lùi lại, Khiêm ngay cả khi ánh mắt tĩnh lặng như vậy cũng đáng sợ đến sồn gai ốc.

” Tất cả ồn quá.”

Hy Mộc giật mình quay phắt người lại, thấy anh gần sát ngay phía sau mình thì giật mình lùi vài bước, phức tạp nhìn anh. Khiêm có chút liếc qua cô sau đó tránh đi, bước dần đến Tư Ninh. Mỗi bước đều gieo cho cô hy vọng, Tư Ninh hất bờ vai đang được giữ chặt tiến đến Vương Khiêm như một thói quen, bất giác anh đứng lại, nhìn thẳng vào Tư Ninh lên tiếng:

” Đứng yên. ”

Giọng trầm vang lên lập tức Tư Ninh không di chuyển nữa, anh và cô đối mặt sau đó là một ánh nhìn dành cho Mục Phong.

“Đưa cô ta về”

“Tôi không có nhiệm vụ đó. Anh phải đưa cô ta về”

Mục Phong lập tức hấn giọng, nhất quyết không đưa Tư Ninh về. Quyết định một cách dứt khoát trong lòng cho tới khi bóng dáng Hy Mộc và Vương Khiêm rời đi. Phong lập tức chạy đến ghì chặt cánh tay Vương Khiêm, ánh mắt nảy lửa kiên định, gần từng tiếng:

” Anh nhất định phải đưa cô ấy về”

Hy Mộc hoảng hốt đứng bên cạnh, mồ hôi thoáng một cái đã thành giọt làm ướt tóc mai. Anh ta có lẽ không phải người ở đây, không phải, chắc hẳn không phải là người của thế giới này. Có thể đôi co 1 câu 1 chữ với Khiêm như vậy quả là người có khí phách, bằng không chỉ cần thấy anh đã rút mình bỏ chạy, đã vậy còn động chạm vào người anh ấy, đêm nay Hy Mộc không muốn phải xảy ra án mạng.

Khiêm nhìn cách tay đang bị nắm chặt, sau đó nhìn sang sắc mặt Hy Mộc đang lo lắng bên cạnh. Ánh mắt hồ hững cùng hơi thở lan tỏa mùi nguy hiểm vây chặt lấy Mục Phong mập mờ trong không khí. Mồ hôi lúc này đã chạy dọc trên da đầu của Phong, anh chấp môi bỏ tay ra khỏi người Khiêm, từng động tác bất chợt cứng đờ.

” Được, cậu đi cùng tôi. Hy Mộc em ở lại đây.”

Khiêm buông tay Hy Mộc, sải bước dài ra bar. Hành động cùng lời nói cứ như anh là người làm chủ, tất cả đều phải một mực nghe theo. Mục Phong ôm vai Tư Ninh đưa cô theo sau, Hy Mộc tức muốn khóc nhìn theo bóng lưng của ba người họ. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, tại sao bây giờ lại chỉ có mình cô ở đây.

Siêu xe gầm rú oai dũng dừng lại trước mặt Mục Phong và Tư Ninh, như lẽ thường sự xuất hiện của anh xé tan màn đêm, thu hút sự chú ý của các tay chơi đêm của khách sạn. Tư Ninh hí hửng hồi vào ghế phụ cạnh Vương Khiêm, cả buổi đều xem Mục Phong như không khí.

Phong chọn cho mình chỗ ngồi sát cửa, ngắm những ngọn đèn đêm lấp lánh, nổi bậc giữa không gian, lòng buồn man mác nghĩ về những chuyện đã cũ.

” Nhà?”

” Anh biết nhà em mà”

Câu hỏi dành cho Mục Phong bị Tư Ninh nuốt lấy nhanh gọn, sau đó cười hì hì, trong đôi mắt long lanh chiếm trọn hình dáng Khiêm lịch lãm bên cạnh mà anh vẫn không hề quay nhìn cô. Khiêm gác một tay lên cửa sổ, ngón tay đan xen vào mái tóc đen mượt, một mối lên tiếng.

” Cậu”

Mục Phong giờ khắc này mới bất ngờ nhận ra câu hỏi đó dành cho mình, ngồi bật dậy từ chiếc ghế mềm mại suýt làm anh ngủ thiếp đi, tay xoa xoa mắt.

” Tôi ở cùng nhà với Ninh”

” Khiêm, anh đừng lo lắng. Em với Phong không có gì cả. Thật đó, em rất yêu anh. Tuyệt đối không lãng quên với anh ta. Anh xem, em ngoan như thế, có đáng được anh yêu một chút không?”

Tư Ninh nói luyên thuyên nhìn Khiêm, tay nắm chặt lại với nhau như sợ mất thứ gì đó, chặt đến nỗi bàn tay trắng bết một mảng. Cô sợ nếu không lên tiếng anh sẽ lãng quên mình mất, sẽ không thấy hình bóng mình nữa. Sợ anh sẽ vì một chút không có cô mà lập tức nhớ về cô gái lúc này.

Tòa nhà Thuần thị sáng bạc giữa đường phố khuya, xe vừa dừng lại cũng là lúc cổng chính được mở ra. Ngôi nhà trông thật buồn và ảm đạm, có lẽ sóng gió đã ập đến quá bất ngờ không ai có thể chống đỡ. Khiêm dừng xe, không nói một tiếng bước ra khỏi xe hộp, tay bỏ vào túi bước vào biệt thự, Mục Phong vội xuống xe mở cửa cho Tư Ninh. Cô ngỡ ngác tưởng rằng sẽ được anh mở cửa đón mình nhưng lại thất vọng, chạy nhanh đến sau lưng Khiêm trách móc.

“Anh đáng lẽ phải mở cửa cho em chứ. Anh không yêu em sao”

Mây đẹp của sỏi dữ lập tức chau vào nhau, câu nói vừa dứt cũng là lúc bàn tay to bóp chặt vào cổ Tư Ninh, sự khổng chế lực khiến Khiêm tức điên người. Mục Phong từ phía sau nhìn thấy bộ dạng đó của Khiêm thì sợ hãi run rẩy cả hai chân nhưng vẫn gồng mình chạy đến, thấy khuôn mặt trắng toát của Tư Ninh đang ú ớ tìm lối thoát thì càng tức điên người. Từ xa lao nhanh đến định cho Khiêm ăn một đấm thì ngã ngửa ra đất, đôi chân thon dài của Khiêm động một chút đã khiến Phong khổ sở nhăn nhó dưới đất. Lúc này anh đúng là quỷ dữ thống trị, nhìn từ dưới lên, khuôn mặt góc cạnh cùng đôi mắt đỏ lửa không khỏi khiến người khác không rét mà run đang chăm chăm vào Phong.

” Xin anh, đừng....đừng giết Ninh...”

Miệng bị đôi giày bóng loáng của Vương Khiêm không chế, nghiền nát cả môi cảm Phong nhưng anh vẫn không ngừng van xin thay cho Tư Ninh, một phút vẫn chưa nghĩ cho mình. Khiêm giận dữ nhấn mạnh đế giày, từ phía dưới đế bỗng xuất hiện chất lỏng màu đỏ tươi, Phong im lặng không nói một tiếng nào nữa.

” Tôi không thể giết cô nhưng có thể khiến cô sống không bằng chết”

Lời anh nói lúc nào cũng khiến người khác rung mình, ngay trong khoảng khắc này càng khiến người khác muốn nhịn thở mà sống. Khiêm vừa nói vừa nhớ về khoảng khắc Tư Ninh vùng tay đánh Hy Mộc, ngón tay bắt giắc dùng lực mạnh một chút, Tư Ninh vùng vẫy trong không khí nhưng cũng vô dụng. Giờ khắc này không ai có thể cứu cô được nữa, trừ Vương Khiêm. Anh có thể giết cô, cũng có thể cho cô con đường sống, nước mắt ứa ra chạy dài trên gương mặt xinh đẹp, kéo dài đến bàn tay tinh tế. Cô yêu anh chưa bao giờ nghĩ đó là sai, tại sao giờ khắc này lại đau lòng đến như thế. Khiêm cảm thấy bàn tay có chút ướt thì buông tay, để cô ngã phịch xuống mặt đất, từ trên cao nhìn xuống gương mặt xinh đẹp đang khó khăn thở gấp, gương mặt dần hồng hào vì máu có thể lưu thông bình thường. Cảm giác này là có chút buồn bã, khó xử đan xen, phải chăng là đau lòng?

” Cô gái đó mãi mãi không ai có thể chạm vào. Tôi có nên nhân từ tự tay viết cáo phó cho từng người trong gia đình cô?”

” Sao anh có thể đối xử như thế với người con gái yêu anh hơn cả bản thân mình.”

Mục Phong khó khăn nói thành tiếng, đau lòng nhìn Vương Khiêm, cánh tay từng chút vương đến nắm lấy cổ chân anh, đau lòng nhìn Tư Ninh. Cô gái của anh sao lại khó khăn đến như vậy. Khiêm chán nản nhìn Phong, sau đó ngửa đầu nhìn lên màn đêm sâu thẳm, một phút cuối đầu đã vang lên một tiếng thét chói tai. Cả khu biệt thự im thinh thịch như để lưu lại tiếng vang đó, tiếng vang chứa đựng sự đau đớn sợ hãi, sự khuất phục lùi bước của một chú nai muốn cảm hóa sói dữ. Tay trái của Mục Phong nắm vật ra đó như lìa khỏi xác, dường như xương đã bị vỡ thành từng mảnh vụn. Phong cảm giác như nó không còn thuộc về mình nữa, nỗi đau xộc vào trí óc khiến nước mắt anh từng giọt ứa ra.

” Gia đình cậu có vẻ cần thêm một cái đầu để đặt lên bàn thờ?”

Vương Khiêm như vị vua đứng ở trên nhìn xuống mà ban bố, giọng điệu điềm tĩnh trong giây phút sinh tử của một người quá đỗi nhẫn tâm. Gót giày anh chậm rãi đặt lên cuốn họng Mục Phong mặc anh yếu ớt lắc đầu chống trả. Van xin trong lòng, cầu xin là phép màu hãy giúp anh. Anh chỉ muốn yêu cô gái mình muốn, bảo vệ và che chở cô ấy,...

Ngay giờ khắc Vương Khiêm dùng lực ở đùi đẩy gót chân, Mục Phong nhắm nghiền mắt cảm nhận sự tức ngược từ cuốn họng, một chút nữa thôi hơi thở cuối cùng anh sẽ dừng lại. Không biết Tư Ninh có vì điều này mà yêu anh không, có cảm thấy thương xót mà nảy sinh một chút rung cảm ôm anh vào lòng không, thật tò mò đến không nổi chết...

42. Chương 42

” Hy Mộc, những ngày qua em đã ở đâu?”

” Ở đây...”

” Em ở đây? Để làm gì? Tiền ở đâu để em trả một đêm? Mà lại ở đến 2 ngày? Em ở với ai? Em có biết Đồng Nhiên vì nhớ em mà khóc lóc không ăn không ngủ, anh vì tìm em mà lục tung cả thành phố lên. Công ty không thể cầm cự lâu được nữa, anh cần em trở về. ”

Đồng Lý ngồi đối diện Hy Mộc trong nhà hàng của Loic Sandra, tức giận nhìn thức ăn được bày biện trên bàn rất đẹp mắt càng làm anh cảm thấy bất thường. Ban nãy khi Khiêm và mọi người rời đi cũng là lúc Hy Mộc thất thần ra khỏi bar đi về phía bàn ăn nơi đã gọi món. Bóng dáng Đồng Lý đảo nhanh qua ngay sau đó là xuất hiện trước mặt cô. Vui buồn lẫn lộn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ yêu thương nhìn cô, ôm cô một cái thật mạnh không nghĩ ngợi ánh mắt của mọi người. Chợt phát hiện vết hôn đậm ngay cổ và ở xương

quai xanh đang lấp ló sau chiếc áo lụa lấm, cơn ghen bỗng bộc phát như một điều hiển nhiên, kể từ đây anh bỗng cộc cằn hơn bao giờ hết. Hy Mộc đang cúi đầu lắng nghe, vừa rồi có phải là anh nói công ty không thể cầm cự được? Là chuyện gì? Hy Mộc ngẩn đầu nhú mày nhìn anh.

” Công ty có chuyện gì sao?”

Một tiếng thở dài phiền não của Đồng Lý đủ nói lên tình trạng của tất cả, anh nhú mày cực kì khó coi nhìn cô.

” Em không biết gì sao?”

Cái gật đầu của Hy Mộc một lần nữa làm anh tức điên. Đập bàn một cái to khiến mọi người chú ý sau đó liền ngại ngừng tròng xuống, gần giọng nhỏ nói với Hy Mộc.

” John Cassiroland không thể cầm cự công ty nổi nữa, cả tập đoàn lớn sụp đổ trong chớp mắt, hợp đồng lớn với chúng ta cũng tiêu tán. Thuận thị cũng đang đứt từng cánh tay mà cầm cự. Công ty chúng ta là một trong 3 đại thất đang trên bờ vực phá sản. Anh cũng không hiểu sao chỉ sau một đêm cổ phiếu công ty lại rớt giá nghiêm trọng. Sáng mai các cổ đông đều lần lượt ra đi. Sản phẩm mới tung ra thì bị thu hồi vô lý, lý do đưa ra là không hợp giá thị trường. Anh chắc đã có bàn tay nào đảo qua, chỉ là không biết anh ta có uy quyền đến cỡ nào.

“...Em...”

” Đồng Nhiên bệnh rồi.”

Hy Mộc mở to mắt nhìn Lý, tay nắm chặt lại thành quyền, tim chợt nhói lên một cái mạnh khiến cô không khỏi ngăn những cảm xúc trong lòng. Bé con bệnh rồi sao, đều do mình không quan tâm thằng bé. Hy Mộc bối rối chớp mắt liên tục tránh ánh nhìn trực tiếp từ anh, vẫn ánh mắt dò hỏi và chăm chú như thế.

” Hy Mộc, anh không biết lý do em biến mất. Nhưng anh cần em, con cần em, chúng ta chẳng phải là gia đình sao?”

Hai từ gia đình luôn bức rức và khó nhằn với Hy Mộc, cô chưa từng thừa nhận cũng không phủ nhận nhưng việc đối mặt với nó là một thử thách lớn. Cô yêu Đồng Nhiên, thằng bé như những ngày nắng rực rỡ trong lòng cô, là chiếc ô vào những ngày mưa âm ỉ, nghịch ngợm và ấm áp tràn đầy trong con người cậu bé. Nhưng Khiêm mới là tất cả với cô, kể cả hơi thở cũng muốn vì anh mà ngừng lại.

Dường như mùi hương của anh đã là một thói quen, Hy Mộc chỉ cần quay đầu sẽ thấy anh ở đó. Vương Khiêm đứng lặng lẽ nhìn Hy Mộc, tay đặt vào túi quần dựa vào tường, đối diện với ánh mắt đầy chất vấn là một đôi mắt đầy tĩnh mịch. Anh vốn là như thế, cảm xúc không thể để người khác đoán ra.

” Nhiên...bệnh gì?”

” Thằng bé sốt đến 39 độ. Đang hôn mê trong bệnh viện.”

” Anh làm gì để thằng bé sốt cao đến như vậy. Anh lại bỏ bê thằng bé đúng không?”

” Nó bảo là đi tìm em, ngay lúc anh không để ý thì vội chạy ra ngoài. Lúc anh tìm được thì thằng bé đang nằm trên bãi cỏ ở công viên nhưng người rất nóng, trên đường đến bệnh viện thì bật dậy gọi tên em sau đó hỏi anh có phải con đã tìm được mẹ về rồi không...”

” Thằng bé ở bệnh viện nào?”

” Quốc tế Limshon.”

” Chúng ta đi.”

Hy Mộc đứng dậy quay người bước đi, khoảng khắc đối diện với Khiêm, cô khẽ chạm vào tay anh, 5 ngón tay đan vào nhau. Đối mặt nhìn anh vô cùng buồn bã.

” Sẽ sớm thôi, đừng đợi em. Những ngày qua chúng ta đều hạnh phúc, đã đến lúc quay lại vị trí của mình rồi.”

Đồng Lý phía sau đứng bật dậy, nhúu mày khó hiểu nhìn bóng dáng Hy Mộc, bước vài bước theo sau thì thất thần đứng như tượng đá. Người đàn ông đó là Vương Khiêm, không thể nào sai được,... sao có thể...

Trong xe của Đồng Lý.

” Em quen biết Vương Khiêm sao?”

...

Tiếng lách cách từ trục vô lăng lặp lại vô hạn trong xé hộp, câu hỏi mà phía bên kia không muốn hồi đáp cứ lẩn quẩn đâu đó. Đồng Lý liên tục vừa lái xe vừa nhìn cô mong muốn câu trả lời nhưng mãi chỉ là một khuôn miệng khép hờ. Hy Mộc buồn bã tựa đầu vào cửa kính, dường như trời đã mưa lất phất những hạt li ti dán vào cửa kính. Chẳng phải những lần chia ly đều phải mưa sao, đâu cần đau lòng như thế.

” Hy Mộc”

...

“Em có lạnh không, anh sẽ tăng máy sưởi.”

...

“Em có muốn ăn gì không?”

...

“Hy Mộc, em có nghe anh nói không?”

...

” Hy Mộc”

...

“Không lạnh. Không muốn ăn. Anh có thể đừng nhìn em và đừng nói nữa, mau chóng đến bệnh viện đi.”

Hy Mộc lạnh lùng đáp trả khi mắt vẫn đang nhìn xuyên màn kính, mệt mỏi tựa đầu vào ghế. Đồng Lý có chút sượng, tập trung nhìn thẳng, sau một lúc thì bệnh viện Limshon thoát ẩn sau màn đêm. Chiếc xe vừa dừng cũng là lúc Hy Mộc mở toang cửa đi thẳng vào bệnh viện. Để gió mùa xộc vào xé hộp khiến Đồng Lý có chút run lên nhìn theo bóng lưng cô. Dường như chưa bao giờ cô thật sự hạnh phúc, nhất là đối với anh.

“Xin hỏi chị cần gì ạ?”

“Bé Đàm Đồng Nhiên nằm ở phòng viện số mấy ạ?”

“Chị vui lòng đợi em kiểm tra.”

Y tá trực ban xinh đẹp cười nhẹ gạt đầu một cái rồi bắt đầu rê chuột, một hồi lâu vẫn không tìm thấy dù đã tìm đi lại 2 3 lần. Cô lắc đầu, khuôn mặt có chút lo lắng. “Chị, không có hồ sơ của bé ở bệnh viện này, chị có báo nhầm thông tin không ạ?”

Suy nghĩ bắt đầu được liên kết với nhau, không phải con bệnh mà là anh ta muốn cô trở về, chỉ vậy thôi. Hy Mộc xoay đầu thì bắt gặp bóng dáng Đồng Lý đứng chễm chệ ngắm nhìn mình, hai tay bỏ vào túi áo khoác dài. Lửa giận bùng phát từ chân cho đến đỉnh đầu, Hy Mộc trừng mắt nhìn thẳng vào anh, bước từng bước giận dữ chắc nịch.

“Con không phải trò đùa để anh đem ra nói bừa bãi như vậy.”

“Anh không đùa, anh chỉ muốn dùng con làm cớ để em quay về.” Anh điềm giọng nói.

bóp. Hy Mộc tát thẳng vào má phải của anh, khuôn mặt anh quay sang một bên để lộ dấu tay còn nóng hổi sau đó bước qua người anh rời đi. Thời gian tưởng chừng như đã làm em yêu anh, nhưng em lại chưa một lần thật sự bên anh, tưởng chừng như anh sẽ giữ khoảng cách với em, nhưng lại trở nên không thể thiếu em. Đồng Lý chôn chân ở đó không biết đến bao giờ, chỉ biết đến khi trời hửng sáng mới vút xe lao đi.

Cửa tự động bất ngờ mở ra, Đồng Lý lê bộ dạng thê thảm buồn bã vào nhà. Vừa nghe tiếng bước chân Đồng Nhiên đã chạy bịch bịch ra cửa ôm chân anh chặt cứng, miệng nhỏ chu ra. ” Ba, mẹ đến mẹ đến.”

Đồng Lý nhìn theo cánh tay non nớt đang chỉ vào phòng khách, đúng là Hy Mộc, cô đang ngồi ở sofa nhưng không quay lại nhìn anh. Khóe miệng anh bất giác cong lên một đường, không cần biết chuyện gì xảy ra, chỉ cần là em mọi chuyện đều ổn cả.

Bột bánh bay tung tóe trong phòng bếp, Hy Mộc và hai cha con Đồng Lý cùng vào bếp làm bánh cùng nhau. Tiếng cười giòn tan của Đồng Nhiên khiến tim Hy Mộc tan chảy, cười hạnh phúc nhìn cậu bé, Đồng Lý tâm tình rồi bởi bỗng trôi đi mất, anh luôn yêu mọi khoảnh khắc như thế này. Điện thoại Hy Mộc reng lên một tiếng chuông tin nhắn, cô ngó nghiêng tìm được điện thoại thì dừng động tác, cầm điện thoại trong tay với một dãy số lạ: “Em vẫn lựa chọn không ở bên anh.”

Hy Mộc chọn gọi lại dãy số đã nhắn, đầu bên kia để lại một hồi chuông dài mới bắt máy nhưng không một lần lên tiếng, để lại một khoảng lặng với tiếng thở quen thuộc.

” Khiêm, anh đúng không”

Bàn tay đang nắm chặt điện thoại đông cứng lại, Hy Mộc đầu dây bên này không lấy một lần nhúc nhích, đứng chờ người cảm nhận nhịp thở của anh mà đoán tâm trạng. Bên kia đáp trả bằng một tiếng “Ừm” gọn gẽ khó mà bắt kịp. Hy Mộc cuối cùng cũng thở một hơi dài, bặm môi một cái.

“Em cần thời gian để giải quyết một số chuyện..”

Thân bút đang được mơn trớn trên những ngón tay thon dài của Khiêm dừng lại, gõ hai nhịp lên mặt bàn bóng nhẵn sau đó xoay ghế ra phía sau. Anh chớp mắt một cái nhìn ra xa phía cửa kính, đồng tử nheo lại không đáp trả lời cô. Trên mặt bàn là 3 xấp tài liệu mỏng, một xấp đã được lật ra, hình ảnh Hy Mộc, Đồng Lý và Đồng Nhiên cùng đi bên nhau quả thật rất đẹp đẻ.

” Hứa với anh em sẽ không bỏ đi.”

Khiêm lên tiếng trong tư thế nhả nhận, luồn mắt bình lặng cùng hai ngón trỏ và ngón giữa gõ gõ vào tay vịn ghế hệt như đang nghe một bản nhạc êm tai. Hy Mộc đầu bên kia buồn bã đến đau lòng, cụp mắt xuống không để lộ đôi mắt đỏ hoe. “Em hứa, lần này hãy để em đến tìm anh. Khi mọi chuyện với em dễ dàng hơn một chút.”

Cuộc điện thoại chỉ còn lại tiếng lặng thinh, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Vương Khiêm xoay ghế tùy tiện nhấn nút trả lời cuộc gọi đến từ 5 phút trước, tiếng nhân viên nữ dịu dàng vang lên:

” Khiêm tổng, Khiết thiếu đang chờ.”

” Được.”

Hành Khiết bước vào từ cánh cửa tự động sang sảnh của phòng làm việc Vương Khiêm. Thời gian không hề tàn nhẫn như mọi người đã nghĩ, sự điển trai và lịch lãm của Hành Khiết ngày được tôn lên chứ không hề suy giảm, vẻ bóng loáng hào nhoáng của một công tử làng chơi được tô điểm đậm nét hơn nhiều. Anh tự nhiên liếc mắt qua Vương Khiêm ngồi vào ghế sofa bên cạnh, như thói quen Khiêm cũng không lấy một cái nhìn Hành Khiết. Tình anh em của họ kì lạ đến khó chịu.

” Niel sắp về nước đấy. ” Khiết tùy tiện với lấy quả cầu vàng trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, ngón tay dài trượt trên đường nét tỉ mỉ cao ngạo nói.

” Có việc gì? ”

” Nghe nói là cảm ơn cậu. John Cassiroland vốn khó xơi, thoáng chốc lại nằm phòng bệnh VIP. ”

Khiêm không quan tâm Khiết đang cười châm chọc phía xa, chống cằm chán nản tay cầm remote bật tv, chỉnh vài kênh thì đến kênh Khiêm thích. Tin tức được phóng viên tường thuật rõ ràng rành mạch:

” Chủ tịch tập đoàn thời trang J.C vừa qua đời rạng sáng nay. Công ty chủ chính thức sụp đổ kéo theo các công ty con có nguy cơ không thể trụ nổi trên thương trường. Theo dự đoán sẽ không còn tập đoàn thời trang lớn nào có thể cạnh tranh ngang bằng với Niel James như J.C... ”

Nụ cười của người đàn ông đối diện TV càng đậm thêm, tay bỏ quả cầu vàng lăn lóc trên ghế sofa sau đó vỗ tay tán thưởng. Một quả home run tuyệt đẹp cho bạn già, Khiết không thể không kinh sợ tốc độ cũng như sự dã man của Vương Khiêm. Vốn cạnh tranh công bằng nhưng nếu hắn ta không thích thì chỉ cần một đêm cũng đủ làm nên lịch sử, mọi chuyện đều nằm đằng đuôi.

Phóng viên tiếp tục đưa tin: ” Hiện Thuần thị và Đàm thị đã bốc hơi khỏi thị trường trong nước cũng như ngoài nước nên theo thống kê của hiệp hội doanh nghiệp mới đây, các tập đoàn dẫn đầu hiện nay đứng đầu vẫn là Vương thị (Vương Khiêm), tiếp đến là Đồng La (Hành Khiết), Phong Thiên (Lãnh Phong), Niel James,.. lần lượt thay thế chỗ cho Đàm thị vốn đứng ở vị trí thứ 2 và J.C ở vị trí 4.”

Hành Khiết thích thú nhìn TV, một bảng thống kê đáng để xem. Anh tâm đắc búng tay một cái lớn, lắc lắc đầu nhìn Khiêm ở bàn làm việc bên cạnh TV, môi mọng cười tình nghich:

” Đàm thị mà cũng gạt bỏ được, không thể không bá phúc. Nhưng mà tại sao không có Tùng ở đây?”

” Cậu ta làm việc trên thương trường trên danh nghĩa của tôi. Hắc đạo mới là nơi của cậu ấy. Thống kê theo giới ngầm thì tôi và cậu ấy ở tầm bằng nhau.”

Khiêm chống tay lên trán tán gẫu cùng Hành Khiết, nói xong thì nhướn mày một cái. Hành Khiết cười phì một cái xua tay ” Ay, tên đó phải hơn chứ.”

TV được tắt càng làm tiếng cười của Khiết càng rõ, Khiêm cũng nhoén miệng cười theo, dù chỉ là một cái cười nhẹ nhưng tâm tình anh thật sự thoải mái.

* Reng reng reng *

“Alo.” Hành Khiết bắt điện thoại với một số lạ, giọng nói liền cao ngạo và lịch thiệp không giống với dáng vẻ bướng bỉnh khi này.

” Mày là thằng chó nào?” Người bên kia dường như là dân chợ búa, nói năng hết sức thoải mái không có ý tứ.

” Ai biết.”

” Mày là Hành Khiết đúng không?”

” Ừm.”

” Thằng khốn, mày đang giấu Đồng Mao ở đâu?”

” Ở nhà”

” Mày dám trả lời tao như vậy? Tao nói cho mày biết tao đời mày gặp tao là đủ. Tối nay tao với mày làm một trận ra trò, cứ đem bao nhiêu người mày thích. Nếu tao thắng Đồng Mao phải về tay tao, nghe rõ không nhóc?”

” À, cho xin một ít danh tính để đỡ nhầm người?”

” Nam lão đại. Mày muốn hẹn bố mày ở đâu? Bố mày chiều”

” Trước trụ sở cảnh sát Đại Cảnh, tiết diện rộng thoáng mát. Được chứ lão đại?”

Đầu bên kia có chút chần chừ, lấp bắp nhưng vẫn không quên giữ nét giọng trầm khàn hùng hổ: ” Được. Chú em không tới là hèn biết không?”

Hành Khiết ngắt điện thoại, vừa cười vừa xoay điện thoại bằng hai ngón tay. Ngón trở đeo một chiếc nhẫn bằng ròng vàng lóe lên dưới màu nắng của sáng sớm. Khiêm thấy bộ dạng vô cùng thích thú sau cuộc điện thoại thì có chút để ý, liếc mắt nhìn Khiết. Hắn ta liền trề môi đáp trả ánh nhìn:

” Thật không may, con được 2 tuổi thì tình địch của mẹ đe dọa bố. Nam lão đại là ai cậu có biết không?”

Vương Khiêm dời mắt vài giây sau đó lắc đầu, thương trường và hắc đạo đối với anh đều giống nhau. Chỉ cần không cần thiết liền không nhớ huống hồ đây chỉ là cái tên nhỏ bé.

Hành Khiết liền gạt gù, tay cầm quả cầu vàng xoay xoay. ” Quả nhiên danh không lớn.”

Chuyện như thường ngày không hề xa lạ đối với những người như Vương Khiêm và Hành Khiết. Anh không thèm để ý gõ gõ ngón tay lên mặt bàn nhìn cách Khiết giải quyết.

Hành Khiết nhắc điện thoại quẹt vài cái, cuộc gọi nhóm liền hiện lên trên mặt điện thoại Vương Khiêm, anh tiện tay chạm một cái đã từ chối cuộc gọi, trở về tư thế gõ bàn quan sát.

” Hết hồn. Ai vậy?”

Màn hình vừa hiện lên Khiết đã giật bản mình, mặt tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên đưa điện thoại về phía Khiêm. Ngay nơi camera của Phong là một người phụ nữ lạ, vô cùng nóng bỏng và xinh đẹp diện một bộ váy y tá nhìn vào camera, lóng ngóng lơ ngơ một cách đáng yêu. Khiêm nhìn màn hình thì lập tức nhũn mày, khẩu vị tên này chưa bao giờ bị lộ ra, nay lại bị phát hiện một cách xấu hổ như vậy thật khổ sở mà.

“Có chuyện gì?”

Lãnh Phong lập tức giật điện thoại từ tay cô gái đó, bắt qua chuyện khác tránh bị hỏi đến nghẹt thở.

Khiết bình tĩnh lấy lại tinh thần, quay điện thoại về ” Có người bắt kèo tôi. Ai đi cùng nào?”

” Ai?” Quyết Tùng đang lái xe nên không bật camera, chỉ hiện rõ tiếng nói.

” Nam lão đại.”

” Wo. To đây. Tôi out, free một lãnh hoa nhé.” Niel đang trên máy bay về nước, nói xong liền tắt camera nhanh gọn trong thần thái sang chảnh sau đó tiếp ngủ ngửa cổ nghỉ ngơi.

” Tôi cũng out.” Lãnh Phong cũng tắt máy ngay sau đó.

” Được.” Quyết Tùng đồng ý xong cũng liền ngắt máy. Riêng chỉ có Hành Khiết vẫn nhìn màn hình điện thoại, miệng cong xuống, khuôn mặt vô cùng đáng thương quay sang nhìn Khiêm: “Tôi không tin tôi lại chơi cùng các người hơn 20 năm. Tại sao các người có thể ngắt điện trong khi tôi là người bắt đầu vẫn chưa một lần cúp máy trước.”

Nói xong liền hậm hực bỏ đi, không quên đặt lại quả cầu vàng đúng vị trí. Vương Khiêm cười thầm sau lưng của Hành Khiết, môi mỏng hé mở trước khi anh bước đến cửa.

” Tôi tham gia.”

Chàng trai giận dữ vẫn không xoay người, tay giơ lên biểu thị đã nghe được bước một mạch rời đi. Tối nay ắt sẽ có màn hay đang chờ đợi.

43. Chương 43

Ánh mặt trời lười biếng lên cao hòa cùng với cái lạnh khắc nghiệt của thành phố mùa đông. Hôm nay trời trở lạnh hơn hôm qua, ai nấy cũng đều mang cho mình những chiếc áo len khoác dày. Hy Mộc cùng con trai cũng không ngoại lệ, cô mặc chiếc áo khoác hồng nón có đỉnh lông trắng trông vô cùng đáng yêu còn Đồng Nhiên thì mặc một chiếc khoác xanh màu biển đậm, lon ton cả hai người cùng nắm tay đi vào quán ăn bên đường.

Cả hai cùng ngồi vào ghế, Đồng Nhiên lém lỉnh dụi dụi cái mũi đỏ,lưỡi lè ra liếm liếm môi trên nức nẻ.

” Nhiên muốn ăn gì?” Hy Mộc khoái chỉ chỉ vào menu, Đồng Nhiên cũng nhìn theo sau đó tùy chọn. Một người phụ nữ đứng tuổi bưng hai bát cháo nóng nghi ngút khói đặt bên bàn.

” Hai chị em thương nhau quá nhỉ. Chị cưng em nhìn đáng yêu quá.”

Đồng Nhiên nghe được khen thì hứng thú lắc lắc cái đầu nhỏ, sau đó thì trề môi nói lại.

” Bà ơi, không phải không phải. Mẹ con.”

Bà có chút ngỡ ngàng nhìn Hy Mộc, cô cũng có chút ngượng ngùng cười trừ, trước khi đi bà còn quay đầu nhìn lại như chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm. Cô gái này nhìn đi nhìn lại cũng độ 18 19, có con ở tuổi này, thằng bé lại chừng 4 5 tuổi, nói là mẹ con quả thật không thể tin được.

Cả hai ăn xong thì nắm tay nhau dung đưa trên phố. Đồng Nhiên kéo cô đến hết chỗ này đến chỗ kia, khuôn mặt bé nhỏ không ngừng đỏ ửng lên vì trời lạnh và khuôn miệng nhỏ nhắn vẫn không hề khép lại. Cô cũng rưng rưng thay cho ánh mặt trời mùa đông kia, nở bừng lên như đóa hoa rộ giữa mùa xuân ấm áp. Nước da cô trắng nõn tựa bông hoa tuyết đầu mùa, hạt tuyết tươi khiến ai cũng muốn bỏ vào miệng để dần tan ra.

” Mẹ ơi mua con hà mã này đi mẹ. Giống mẹ nè.”

” Không mua. Mẹ giống chỗ nào?”

” Hồng giống mẹ nè.”

Đồng Nhiên chỉ vào con gấu bông hình hà mã ở tiệm đồ lưu niệm phía bên trái. Vì Hy Mộc đang mặc chiếc áo màu hồng nên thuận mắt nhìn xuống sau đó ngược nhìn Đồng Nhiên, mắt cô nheo lại vì ngược nắng chói mắt.

” Con có nhiều rồi mà. Không được mua nữa đâu, ba sẽ la mẹ đó.”

Đồng Nhiên nghe mẹ sẽ bị ba la thì suy nghĩ một chút, cử chỉ rất sành sỏi như người lớn sau đó cười một cái hí hửng, ” Vậy thôi, ba la mẹ buồn lắm.”

Nói dứt câu liền quay lưng đi, đôi chân ngắn cùn cùn cứ nhất lên rồi đưa xuống rất chập chững, trông cậu như con gấu bông mập mập được nhồi thật nhiều bông rất đáng yêu.

” Đi thôi, không được chạy...” Hy Mộc vừa dứt câu cậu bé đã chạy như bay trên vỉa hè, từng bước chạy rất bấp bênh không biết bao giờ sẽ té. Có hốt hoảng nhăn mặt, bực tức nắm tay thành quyền giơ lên rồi quật xuống một cái mạnh chạy ngay theo.

Đồng Nhiên rất năng nổ, dường như rất vui nên chạy lung tung khắp nơi ở khu phố. Vì là khu phố văn minh, hoàn toàn dành cho những tay giàu có ở nên khu phố có phần khác so với những nơi khác. Xe hơi chạy đi lại không nhiều, đường phố cũng rất vắng tha hồ mà chạy. Cậu không thể không say mê không gian tự do thoải mái như thế này.

Hy Mộc chạy theo đến mệt dừng lại thở hồng hộc nhưng vẫn không dời mắt khỏi cậu bé. Cảm thấy hơi thở có chút ổn thì bắt đầu chạy tiếp, mồ hôi giữa trời đông lạnh tuôn ra lăn lướt trên cái trán nhỏ thật oán hận.

” Đồng Nhiên, mẹ té rồi con đừng chạy nữa.” Cô giả bộ ngồi bệt xuống đường, thở hổn hển đau nhức bắp đùi vô cùng. Đồng Nhiên nghe vậy thì chạy lùi lại, lon ton chạy tới Hy Mộc. Trông bộ dạng xem ra vẫn chưa mệt mỏi, chắc vài phút sau sẽ lập tức chạy tiếp, nghĩ đến đây Hy Mộc liền sợ hãi chu môi.

” Ôm mẹ đi, mẹ không chạy được. Đồng Nhiên cứ chạy sẽ lạc mẹ, mẹ không tìm được thì phải làm sao.”

Cậu bé cười nắc nẻ lên một cái như xem một vở kịch vui, gật gật đầu nắm tay Hy Mộc học đòi kéo cô dậy. Hy Mộc vừa đứng dậy thì cậu bé liền chạy đi, khổ công Hy Mộc ăn vạ, cô thở dài khổ sở vận động cơ lần nữa.

Ngay ở con rẽ cách đó khá xa có một dáng người cao to bước ra từ тоннel như sự ban bố từ những vì tinh tú. Anh đẹp đẽ như một bức tranh gợi cho người khác anh là ánh hào quang sáng mờ mắt. Mái tóc đen không được vuốt keo kĩ càng nữa, những lọn tóc tự nhiên lắc lư theo cơn gió ulla đến, kịp lúc khiến anh thêm tình đến mê người. Ngũ quan vẫn không thay đổi, trầm ấm như một, lạnh lẽo nhưng hút hồn người xem.

Đồng Nhiên không cố ý, mắt đà va vào người anh ngã phịch ra đất. Cậu bé buồn bã đưa bàn tay dính cát của mình lên dòm ngó sau đó thối phù phù vào tay, thấy tay rướm rướm máu thì cảm giác đau đớn xộc thẳng lên đại não, tê buốt bắt đầu lan truyền. Cậu bé ngồi bệt dưới đất khóc tức tưởi mà người đàn ông phía trên vẫn không hề nhúc nhích, oai nghiêm nhìn thẳng cô gái đối diện. Đã một tuần nay cô không hề liên lạc với anh, một tin nhắn cũng không có, thật đáng trách khi cô đang vui vẻ bên thằng nhóc con này.

Hy Mộc neho mắt nhìn người đàn ông phía xa, bộ dạng vô cùng cao lớn dù đã cách cô khá xa. Áo khoác đen dài càng làm toát lên vẻ cao ráo của anh, đôi mày rậm đặc trưng kéo dài xéch lên đang chau lại. Hy Mộc đã rất lâu không thấy bộ dạng này, nay bất ngờ gặp lại bỗng sợ hãi, tiến từng chút lại gần nhưng đôi chân vô cùng gượng ép.

Cô đỡ Đồng Nhiên dậy trước, phủi quần áo và xem vết thương tỉ mỉ cho cậu bé rồi mới đẩy cậu ra phía sau mình. Lấp bắp với Khiêm đối diện: “Anh...sao lại ở đây...?”

Anh vẫn không có ý định trả lời, tay vẫn dút vào trong túi áo và chân vẫn đứng yên trước mặt Hy Mộc. Cô có dự cảm không lành cười một cái, nụ cười luôn dễ rung động nhất đối với một người đàn ông, cô tin là như vậy. Nụ cười vừa bật ra từ khuôn miệng thì mày đẹp nhíu lại lần nữa, trong đôi mắt sự giận dữ như thiêu rụi cả mùa đông lạnh giá. Người đàn ông lúc nào cũng im lặng quả khó đoán và bí ẩn hơn người. Hy Mộc cúi gầm mặt, tay càng giữ chắc cậu bé phía sau.

” Mẹ, chú là người xấu. Lúc này là chú cố ý đứng ra để con té nhưng không chịu xin lỗi con.” Đồng Nhiên vẫn lạnh lẽo nhất, miệng nhỏ chu ra luyện thuyên mách mẹ. Hy Mộc liền bịt miệng cậu lại, ngồi xổm xuống xoa xoa cái bụng nhỏ nhỏ của cậu bé đang thút thít.

” Đồng Nhiên ngoan đừng khóc. Điện thoại mẹ đây, mẹ bấm gọi chú Lý, con bảo chú đến đón con nhé. Hôm nay chơi thế đủ rồi, mẹ nói chuyện với bạn một tý rồi hai mẹ con mình cùng về.” Cô cười nhẹ nhàng với cậu bé như lời an ủi, cậu bé tuy còn uất ức nhưng vẫn dạ ngoan ngoan đi ra xa nghe điện thoại.

” Anh nói gì đi chứ?”

Đối diện với anh khiến Hy Mộc khó khăn nên vừa liếc sang anh lại liếc sang nơi khác, như một đứa trẻ đang lấp liếm một cái gì đó. Khiêm kiên nhẫn neho mắt, môi mỏng dính chặt lưỡi biếng nhác lên. ” Không phải đã quen với thằng bé đó rồi chứ?”

“Anh nói gì?” Hy Mộc nhướn mày ngậy thơ hỏi lại. Người phía đối diện vẫn không buông nhắc lại, lời nói ra chỉ một lần duy nhất. Hy Mộc phải phát giác tự hiểu lấy, loay hoay tìm câu trả lời. Những ngày qua Đồng Nhiên không rời cô nửa bước, đến Đồng Lý trước mắt cô còn không thêm đoái hoài, quên mất cả việc phải gọi cho anh một chút, mà anh cũng không thêm gọi đến cho cô. ” Em bạn...cậu bé không chịu xa em...”

“Em chọn nó thay vì anh?”

” Anh không được nói như vậy.” Quả thật câu nói đó thốt ra từ miệng anh càng làm Hy Mộc đau lòng hơn nhưng Đồng Nhiên thật sự không thể rời xa mẹ, thừa biết mùa Đông và mùa Xuân là hai mùa mẹ sẽ không làm việc nên mỗi ngày thức dậy đều bám theo mẹ đến tận khuya. Cô đã từng rời đi thử một vài lần, cậu bé đã khóc đến sốt miên man trong bệnh viện 2 tuần. Khủng khiếp đến ám ảnh, khung cảnh đó hành hạ Hy Mộc để nhắc cô không một lần nào được tái phạm. Cô bối rối cúi đầu nhìn hai ngón cái của mình đang xoáy vào nhau.

” Chọn.” Khiêm nhắc môi mỏng nói rõ một từ, âm thanh truyền xuống đỉnh đầu Hy Mộc khiến cô lạnh tóc gáy.

“Chọn gì?” Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt u uất lạnh lẽo, khuôn mặt không tí cảm xúc khiến cô khó khăn khi đối diện dù đã quen thuộc.

Khiêm liếc mắt sang trái một chút, không màng ánh mắt đang tội lỗi nhìn anh. “Anh và thằng nhóc đó, hoặc, anh và Đàm Nghị.”

Hy Mộc rùng mình, sao anh ấy có thể biết được Đồng Lý còn có tên là Đàm Nghị. Suy nghĩ làm cô phân tâm trong giây lát, Hy Mộc mở to mắt nhìn anh, ” Anh không thể nói như thế được. Thằng bé như con trai của em.”

” Con trai?”

“Đúng vậy...”

” Anh không đồng ý san sẻ bất cứ thứ gì anh yêu thích. Cũng không đồng ý thứ anh yêu thích có thứ yêu thích của riêng mình.”

” Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ...”

” Em vẫn chọn nó?”

” Khiêm, đừng bắt em chọn...”

” Nếu em không chọn coi như chấm dứt.”

Đôi mắt lạnh đậm của Khiêm nhìn về phía chiếc xe đang hướng tới. Cô gái nhỏ cũng quay đầu nhìn theo, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhụi lại khó xử vô cùng.

” Mẹ ơi, về thôi. Đồng Nhiên muốn về.” Cậu bé ngồi vào xe đưa hai chân ra ngoài, cái chân nhỏ đung đưa vẩy vẩy gọi Hy Mộc. Đúng là trẻ con, dường như chẳng nhớ mình đã ngã, cứ thích thú khi được về nhà.

” Đợi mẹ một tý.” Cô cười xòa khi quay sang cậu nhỏ, nét mặt không giống khi đối diện với Khiêm.

” Em rất khó xử, em yêu anh, nhưng cậu bé như máu thịt của em vậy. Em không thể chọn lựa được.”

”Em thậm chí không quen biết nó.” Khiêm có vẻ bức tức, sự kiên nhẫn không thể khống chế khi cô nói thẳng bé đó như máu thịt của mình.

”Nhưng em đã gần bó cùng với cậu bé rất lâu.” Mắt cô phấp hồng, đầu lưỡi liếm cánh môi khô hốc vì áp lực.

” Được.”

Dứt câu bóng dáng đã không nhân từ bước đi, trong mắt dường như không chút đau lòng. Lướt qua Hy Mộc như một người không quen biết, đi thẳng vào cánh cửa khách sạn phía đối diện.

Đối với anh, cô là một tài sản. Không được ai chạm vào, không được dòm ngó cũng không được đến gần. Đó là điều những năm qua anh luôn tự hét lên với chính bản thân để khi gặp lại cô, sự an toàn và bảo bọc cô gái nhỏ được trở nên chặt chẽ nhất.

Đối với cô, anh được coi như tất cả, nồng nhiệt, cháy bỏng, hạnh phúc, đau thương. Cô vẫn chưa một lần dám quên anh, vẫn chưa một lần ngừng yêu đáng vẻ và gương mặt đó. Nhưng có lẽ Đồng Nhiên là người đã thỏa lấp đi những đau đớn mà An Nhi để lại. Dù ích kỷ cô vẫn muốn giữ cả hai ở lại, nhưng có lẽ một người vì sự chiếm hữu quá lớn đã không thể dừng chân.

44. Chương 44

” Giật mình, đến đây làm gì.” Niel ngồi trên ghế sofa bằng da màu trắng ngà, hai tay ôm hai cô gái mỏng manh đặt ở hai bên. Thấy Vương Khiêm mở cửa bước vào thì giật mình ngồi thẳng dậy, trong títt anh đã thấy ngay lửa giận đang bùng cháy xung quanh người đàn ông to lớn, làn tỏa thiêu cháy căn phòng đang náo nhiệt những cuộc vui của anh.

Khiêm làm bộ dạng khản trương vừa mở cửa đã chống hai tay ngay hông, xoay hết hướng này đến hướng khác, hết vò tóc đến vuốt mặt, dậm chân đủ thứ. Hành động của anh như bị ai đó điều khiển để tăng tiết tấu vậy. Niel ngồi đằng xa trề môi nhướn mày, với tay thư thái cầm ly rượu gần đó nhấp một ngụm. ” Gì vậy?”

” Tắt đèn, tắt nhạc. Mau” Anh như gào lên với mọi thứ, tay cào lên mái tóc bóng mượt.

” Làm sao?” Niel vẫn nhàn nhã nhưng có chút khản trương hơn, khuỷu tay chống lên đầu gối, tay nắm lại hời hợt.

Khiêm cử động tay rút từ thắt lưng một cây súng màu bạc bóng loáng giữa ánh đèn đỏ xanh trong căn phòng thượng hạng, tiếng động phá nát tiếng nhạc xập xình. Đàn loa của Niel như những tấm bia đáng thương lần lượt vỡ ra theo từng nhịp đạn. Tiếng đạn bay vùn vụt trong tiếng vỡ vụn.

” 8 viên.” Niel buồn bã, nước mắt dường như muốn rơi xuống nhìn dàn loa đáng giá cả một căn biệt thự phút chốc ra đi. Môi mỏng mếu máo lên tiếng sau đó quay sang nhìn Khiêm, người đàn ông này hẳn vẫn ghét cay ghét đắng mỗi khi hắn điên tiết.

” Còn 2 viên.” Mi tâm Vương Khiêm vẫn chưa vì vậy mà giãn ra, một tay bỏ vào túi, tay còn lại lắc lắc súng bạc, sự tức điên đang dâng trào trong tâm trí anh và tất nhiên Niel hiểu điều đó. Miệng Niel mếu mếu nhìn hai cô gái bên cạnh, tay nắm hai cổ tay của hai cô ả kéo một chút.

” Sang bên kia, sẵn tiện tắt đèn cái đèn. Cẩn thận ăn đá, cậu ta còn 2 viên đủ cho hai cô mỗi cô một cái lỗ trên đầu.”

Hai cô gái làm theo rồi cẩn thận rồi ở ghế salon phía đối diện, ngoan ngoãn không nhút nhích một chút nào. Ánh đèn trắng sáng trọng được bật lên làm ngũ quan xuất chúng của hai người lộ rõ, cả hai cô gái trầm trồ ngắm nhìn.

” Được rồi, nói đi. Đừng làm loạn nữa.” Niel nhấp một ngụm rượu, thần thái trở về ban đầu. Như một người đàn ông thực thụ biết lắng nghe.

Sau khi Vương Khiêm kể thì Niel ngồi trầm lặng, tay khẽ vuốt qua miệng li thủy tinh, chất lỏng sóng sánh trong ly rượu cũng in lên nét đẹp tao nhã của anh.

” Sao cậu không chấp nhận cậu nhóc đó?”

” Tôi không thích.” Khiêm buồn phiền bắt chéo một chân, tựa người ra ghế sofa nhận lấy ly rượu từ tay Niel, khuôn mặt không biểu lộ xúc cảm.

Niel nhướn mày, tay cầm ly rượu ngón trỏ đưa ra chỉ trỏ. ” Biết không, nếu là tôi, tôi cũng vậy.”

Câu trả lời hoàn toàn không có ý nghĩa, Khiêm cũng không thêm quan tâm đến mà cứ nhìn thẳng, đôi mắt xa xăm như biển sâu không đáy. Cô gái đối diện ngồi ngay tầm mắt của Vương Khiêm thì ngược ngùng mím môi sau đó nhích sang một bên khác, thấy cô gái bên cạnh không có ý định cho mình nhích sang thì tức giận đánh nhẹ vào đùi của cô ả. Vừa đứng tiếng động khiến Niel để ý, anh chớp đồng tử đỏ nâu nhìn phớt qua cô gái đang muốn tránh đi, rất nhanh quay sang nhìn Vương Khiêm.

” Định thế nào, ở giá hả?”

” Đưa tôi cô gái mắt cậu vừa liếc.” Anh nhấp một ngụm đầy, mùi rượu nồng lên đến mũi, lời nói thoáng ra đã làm cô gái lúc nãy run lên. Khuôn mặt liền trở nên lo lắng sợ hãi lắc đầu kịch liệt, tay nắm chặt chiếc váy trắng nhìn Niel cầu cứu vụn vặt trong thâm tâm.

Niel lúc này mới nhìn vào cô, vẻ ngây thơ khiến anh có chút dừng lại nhưng rồi lại cười khẩy một cái. Gác chân lên, thư thái tựa người: ” Được, cho cậu. Xem xem cô ta có thay Hy Mộc được không”

Khiêm cười nhẹ như có như không, ” Không muốn còn tỏ vẻ.” Sau đó đứng dậy rời đi.

Hai tuần là khoảng thời gian không dài cũng không ngắn. Đồng Nhiên may mắn được đi dã ngoại cùng trường. Hy Mộc rảnh cả ngày, mặc cho Đồng Lý đang điên đầu gồng gánh công việc một mình, cô nhanh chóng bắt xe buýt đến biệt thự của Vương Khiêm mặc dù không chắc biệt thự đó có còn của Khiêm không.

Cô đi xe buýt nhưng chỉ đến được gần đó, phải đi bộ một con đường dài mới có thể đến biệt thự vì nơi anh ở phương tiện công cộng không được phép vận hành.

” Chào chị, chị đến tìm ai ạ?”

Hy Mộc đang lóng ngóng thì người hầu trong nhà cung kính đến mở cửa. Vì đã rất lâu không ai đến đây, kể cũng khoảng 2 năm nên không ai phải canh cổng để mở, cũng không cần vệ sĩ vì không ai cần phải bảo vệ, Vương thiếu cũng không về nên căn nhà chỉ có người làm để dọn dẹp sạch sẽ. Hy Mộc cười nhẹ gật đầu, ” Chị ơi, em có thể gặp Vương Khiêm không ạ? Anh ấy có ở nhà không?”

Cô hầu giật mình, đứng trời chổng ra đó. Trên đời này còn có người có thể gọi thẳng tên Vương thiếu như vậy sao, nói như vậy chẳng khác nào cô bé này uy còn lớn hơn cả Vương thiếu. Khuôn mặt cô hơi mất tự

nhiên đáp lời, “Vương thiếu đã 2 năm này không về, cô có thể để lại lời nhắn, khi nào ngài ấy về tôi sẽ chuyển lại ạ.”

Hy Mộc thoáng buồn nhưng chợt nghĩ lại câu nói đó, ” Hai năm anh ấy không về dù chỉ một lần ạ?”

“Đúng vậy.” Người đối diện xem như đương nhiên gật đầu.

Trời hôm nay không lạnh đến cắt da cắt thịt nhưng vẫn se se những đợt gió mùa, mặt trời buồn bã không lên cao để những đám mây xám xịt dai dẳng trên bầu trời. Hy Mộc uất ức định ra về, cánh cổng cũng dần đóng lại nhưng cô không thể ra về khi cứ ôm trong lòng một tảng đá nặng nề như vậy được. Cô xoay người nhanh chóng lách vào khe hở nơi cửa sắp đóng, vì lợi thế bé nhỏ nên cô lọt vào trong dễ dàng, đến cô hầu còn không kịp ngăn lại.

” Chị, cho em vào đi. Em không thể về nếu không gặp được anh ấy. Bác quản gia đâu rồi ạ?”

” Cô cần gặp bác quản gia làm gì?” Giọng cô có chút bức bối, nếu cô gái nhỏ này cứ quấy rối như thế này thì nguy cơ cô bị tống khỏi nhà này là chuyện nghĩ đến vạn lần cũng 1 kết quả. Lại còn kì lạ hỏi quản gia của nhà này, cô ta xem ra thể lực không nhỏ.

” Bác ấy rất quan trọng đối với em.” Hy Mộc thấy chị ta giận thì có chút ngại ngùng, cười hì hì cho qua.

” Nhà này đã không có quản gia một năm rồi, chúng tôi phải làm việc vất vả hơn vì không có bác ấy che chở nữa. Mọi chuyện đều một mình Vương thiếu kĩ lưỡng xem xét, thử sai thôi cũng bị đuổi khỏi đây.”

Hy Mộc nghe chị ta tâm sự mà cảm thấy khó khăn, nhớ lúc cô ở vẫn không nghiêm ngặt như thế, ” Vậy bác quản gia đang ở đâu ạ?”

“Nghe bảo là không làm nữa, ông ấy giận Vương thiếu chuyện gì đó thì phải. Nhưng không ai dám hỏi, cũng không dám bèn mạng tìm hiểu nguyên do.”

Cô cùng người hầu đi một đoạn dài đến bậc thang, vì hợp tính nên cô người hầu cũng liêu gan đưa Hy Mộc vào. Thấy cô có vẻ là bạn của Vương Thiếu hay có lẽ là con gái bác Quản gia nên cũng không lo lắng. Hy Mộc như thói quen đi ném vào thành bậc thang dài, bật tung cánh cửa biệt thự chỉ cảm thấy toàn là kỉ niệm. Hình ảnh quen thuộc cứ dần hiện ra khiến mắt Hy Mộc đỏ ửng lên cay xè, nước mắt vừa rơi đã kịp thời gạt bỏ.

Cô ngồi ở phòng bếp nhắc điện thoại gọi anh. Lập tức bên kia truyền đến giọng nói trầm tĩnh.

“Alo”

” Khiêm em đây.” Hy Mộc cắn cắn môi trả lời.

“Ai vậy”

” Là em, Hy Mộc.”

” Tôi có 2 phút.”

Ngữ điệu thay đổi hẳn, khác so với lúc ở Loic Sandra, khác so với lúc ở ngay trên phố lần đó. Hy Mộc giật mình nhìn vào màn hình điện thoại, nên suy nghĩ nói tiếp. ” Em đang ở nhà anh...”

Bên kia không nói gì thêm. Anh có chút giật mình, tay cầm bút dừng lại, mày đẹp nhướn lên sắc sảo.

” Anh...có về không?” Cô để ngón trỏ vào miệng cắn cắn, vừa nói vừa lo lắng anh không về.

Khiêm lúc này đã bỏ phăng bút, tay rời di động bật chế độ loa, hai tay nắm lại đặt dưới cằm. Môi mỏng vẫn không có ý định cử động.

” Nếu vậy em sẽ đợi, em có thể ở lại đến sáng mai.” Cô biết anh vẫn lắng nghe nên đành tự độc thoại.

Lời nói vừa dứt anh đã thả dài ngồi thẳng dậy dựa lưng ra sau, hai tay đặt lên tay vịn gỗ 2 cái. Sắc mặt không thể đoán được có phải anh đang điên tiết, giọng nói cũng bình tĩnh vang lên, nhịp điệu không chậm cũng không nhanh. ” Vẫn không bỏ thẳng nhóc đó?”

“Khiêm, em có thời gian cho cả hai. Khi nào rảnh em sẽ đến tìm anh...”

” Cút.”

Đôi mắt chim ưng lóe lên trong đêm, đồng tử màu hổ phách giận dữ đã chuyển thành màu đỏ máu. Sự im lặng đến nước này mới thốt lên được một từ gây thương tổn cô gái nhỏ bên kia.

” Khiêm...” Hy Mộc mở to mắt, dừng lại một chút. ” Anh sao vậy?”

Anh vẫn giữ những ngón tay nhịp trên tay vịn, mày đẹp chau lại dính vào nhau, cổ ngửa lên trần nhà.

” Tôi chỉ nói một lần. Tôi không đồng ý.”

” Nhưng tại sao..”

Tút...tút....tút

Tiếng ngắt điện thoại kéo dài, màn hình điện thoại cả hai bên bật sáng. Khiêm khẽ gõ tắt máy để mặc Hy Mộc đang run lên. Cảm giác này thật lạ, anh ấy chưa bao giờ như thế...

9 giờ tối.

Khiêm từ bãi đỗ xe của Vương thị quẹo trái. Chiếc Roll-Royce kiêu hãnh vương mui xe chạy về phía trước. Khiêm hạ cửa sổ, đặt khủy tay lên thành cửa và bắt đầu suy nghĩ, tay vịn về cánh môi mỏng, sau cùng cũng quay đầu xe về biệt thự.

Cổng được cảm ứng với động cơ trong xe liền tự động mở không cần người hầu phải mở cửa thay vào đó nếu họ không kịp xếp hàng bắt đầu từ chân cầu thang vào đến cửa để đón anh thì coi như toàn bộ đều được tiến về.

Tất nhiên làm việc ở đây lương có thể nói gấp 2 lần người làm văn phòng cấp trưởng nên không ai đại mà chậm trễ. Tiếng ùn ùn của động cơ vừa vang tắt cả đã vội vàng chạy ra cửa, Hy Mộc lóng ngóng đứng dậy nhìn người hầu trong nhà lần lượt chạy ra cửa thì cũng đi theo, núp sau một cô hầu gần đó.

Khiêm mở cửa xe bước lên từng bậc thang, tất cả đều cúi 90 độ chào anh, nhờ thế mới lòi ra nửa người trên của Hy Mộc. Cô lúng túng muốn trốn nhưng bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình thì chỉ biết cười trừ, trốn gì được nữa.

” Ai cho cô ta vào.” Khiêm nhắc môi mỏng, mắt lơ đãng nhìn vào không trung. Nữ hầu lúc sáng nhăn nhó bước lên, khuôn mặt không thể nào buồn hơn.

” Tôi cho cô 3 phút.” Dứt câu Khiêm liền sải bước dài lên lầu, không nói với Hy Mộc một câu, hoàn toàn xem cô như người vô hình.

Tất cả người hầu sau khi anh đi thì nhăn mặt, liếc ngang liếc dọc nhìn Hy Mộc. Cũng phải thôi vì Hy Mộc mà công việc của họ như sợi chỉ treo trên ngọn lửa nóng. Chỉ một cái thở nhẹ công việc ngàn vàng coi như tiêu tán. Vài người đến gần Hy Mộc hạ giọng, cũng có vài người xéo xắc cô không hề nhẹ, cốt cũng muốn cô rời khỏi đó.

Hai mắt Hy Mộc lúc này không tìm được những giọt nước mắt, dù đã đưa tay lau đi lau lại nhiều lần nước mắt vẫn tuôn ra không dừng lại, uất ức chưa thể nói được một lời. Cô hít một hơi dài rồi đi, bóng dáng cô gái nhỏ kéo dài trong đêm, dường như ai đó vẫn không ngoảnh lại, ngay cả đứng nhìn cô ở đâu đó trong góc khuất cũng không hề.

45. Chương 45

Sáng hôm nay trời nắng nhẹ, tuy nhiệt độ vẫn chưa giảm đi bao nhiêu nhưng đủ khiến người khác cảm thấy ấm áp hơn hôm qua. Hy Mộc nắm tay Đồng Nhiên dạo một vòng quanh siêu thị gấu bông lớn ở London

For You. Đồng Nhiên lúc nào cũng thích những con gấu bông lông mượt man mát nên thường xuyên đến đây còn hơn ở nhà.

” Hy Mộc phải không?”

Người phụ nữ phía sau đẩy xe đẩy mini của siêu thị, bên trong đặt một cậu bé nhỏ chừng 2 tuổi mũm mĩm nghi hoặc gọi từ phía sau. Hy Mộc xoay người thì khuôn mặt phờ phạc trở nên mừng rỡ, đôi mắt to tròn híp lại, cười tươi như hoa.

” Đồng Mao, chị ơi.”

Cô ôm chặt Đồng Mao, cả hai vồ lấy nhau như nam châm trái chiều. Đồng Mao và Hy Mộc mừng như được mùa, cả hai đóa hoa tinh xảo đang nở rộ cạnh nhau, vẻ đẹp cạnh tranh nhưng một phần lại dung hòa.

” Chúa ơi, chị không ngờ lại gặp em ở đây.”

” Em cũng vậy. Em nhớ chị lắm” Hy Mộc nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Đồng Mao mà không kìm lại nổi sự xúc động. Cô không ngờ mình không chỉ bỏ lại người đàn ông đó mà còn bỏ lại tất cả những kỉ niệm đẹp để chỉ bằng một cái quay lưng.

Đồng Mao cũng thấy mắt mình cay cay, hai người nắm chặt tay nhau chỉ biết ngậm ngùi. ” Thôi, không có gì phải khóc. Chúng ta về nhà chị nói chuyện nhiều hơn.”

Dứt câu liền quay sang Đồng Nhiên, cô hiếu kỳ nhìn cậu bé đang chơi với Mạnh Hàn chăm chú, đến khi cậu bé nhận thấy ánh mắt cô thì cười tươi rồi chào lớn ” Con chào cô.”

”Con về nhà cô chơi với em nhé chị không?” Đồng Mao cũng cười tươi nói lại.

” Dạ được ạ.”

Đồng Mao quay sang chỉ tay vào dây gấu bông ở tầng giữa, vừa tầm ngay eo cô nói với nhân viên. ” Lấy tôi hàng này.”

Nữ nhân viên cũng hoảng hồn, cố ý hỏi lại ” Quý khách lấy toàn bộ một dây này ạ?”

” Ừm, lấy tôi thêm dây bên kia.” Đồng Mao chỉ tay sang phía đối diện hàng trên cùng.

Nhân viên ở đó ai cũng đờ người, có ai đi mua gấu bông mà mua cả dây cả hàng như vậy chứ. Dù làm việc ở đây cũng gặp rất nhiều người kì lạ, nhưng cô gái này là kì lạ nhất. Hy Mộc nhanh tay kéo cánh tay Đồng Mao lại, mặt gương gào: ” Chị, chị mua nhiều vậy, ở đây đắt lắm.”

Cô gái làm vẻ mặt hiển nhiên nhìn Hy Mộc, ” Hàng này của Mạnh Hàn, hàng kia cho cậu nhóc của em.”

” Không không cần đâu, cứ lấy một hàng được rồi. Đồng Nhiên chỉ cần 1 con là đủ.” Hy Mộc lắc đầu nguây nguẩy, Đồng Nhiên bên cạnh cũng lắc đầu theo, khuôn mặt vô cùng lo lắng.

” Không phải ngại...”

” Không được, chị đừng như vậy em ngại lắm.” Thấy Đồng Mao vẫn không chịu thay đổi quyết định thì Hy Mộc ngắt lời, khuôn mặt vô cùng kiên định. Đồng Mao thấy vậy cũng thôi, gạt đầu nói với nhân viên bên cạnh lần nữa.

” Vậy lấy hàng này thôi.”

”Mời quý khách đến quầy thanh toán.”

Cả hai cùng vui vẻ dẫn hai đứa nhỏ đến quầy. Đồng Mao lấy trong ví ra chiếc thẻ vàng bóng loáng đưa cho nhân viên. Vừa nhận lấy tay nhân viên đã run lên. Thẻ này không phải ai muốn cũng có, đến cả những cậu ấm tưởng đâu tiền dày cộm chiếc thẻ cũng dừng lại ở màu bạc. Thảo nào cô ta cứ mua mà không nghĩ đến giá trị. Hy Mộc cũng giât mình nhưng rồi lại thôi, cô thừa biết chồng chị ấy là ai.

Về đến biệt thự của Đồng Mao và Hành Khiết. Cổng được cung kính mở bởi 20 người hầu trai dài, Hy Mộc thấy cảnh này quen, quá quen nên nhìn sang Đồng Mao, cô cũng cười trừ nhắc môi ” Chị cũng không thích như vậy, nhưng Khiết thích.”

Vừa bước vào Hy mộc đã chết mê chết mệt, buông tay Đồng Nhiên đặt hai tay lên ngực mình. Cô che miệng không muốn hét lớn vì quá thích thú. Khuôn viên sân của biệt thự không rộng bằng của Vương Khiêm nhưng hai bên lại như một cánh đồng hoa không diện thấy điểm dừng. Hoa Sorbus trắng tinh như những mảng mây trắng bay lơ lửng trên bầu trời, nở rộ rõ rệt dù mùa Đông có khắc nghiệt. Đồng Mao thấy cô thích thú thì cười nhẹ, cả hai cùng bước trên đường sỏi vào đến nhà.

Người hầu bưng trà cho Hy Mộc và Đồng Mao kèm theo đó là một đĩa bánh to. Đồng Mao thuận tay cầm một cái đưa cho Mạnh Hàn, cậu nhóc đáng yêu tí mắt cười há miệng, lè lưỡi, cái miệng còn chảy nước dãi bập bẹ ẹ ẹ sau đó bỏ bánh lên miệng gặm gặm. ” Đồng Nhiên cũng ăn đi.”

“Dạ.” Cậu bé cắn cắn ngón tay, cười tươi ăn tự nhiên đúng chất của trẻ con.

“Bây giờ tới lượt em, đi theo chị.” Đồng Mao bắt chéo chân, khuỷu tay đặt lên đầu gối.

“Dạ?” Hy Mộc nhấp một ngụm trà nhướn mày.

Hai người đi lên phòng của Đồng Mao, phòng rộng bằng một ngôi nhà, sắc trắng nhả nhận tôn lên vẻ đẹp tinh tế của Đồng Mao. Cô ngồi xuống giường trắng, Hy Mộc cũng ngồi theo.

” Em làm sao với Khiêm vậy?”

” Chị,...” Hy Mộc trề môi, khuôn mặt trắng nõn bỗng phím hồng.

” Chị nghe Khiết kể lại xem ra mọi chuyện không đơn giản. Em nhất quyết không từ bỏ Đồng Nhiên sao?” Cô nắm tay Hy Mộc lo lắng.

Truyền thông nhanh thật. Từ miệng của tài tử sàn catwalk Niel lan nhanh với tốc độ ánh sáng, Hành Khiết cũng đã biết rồi, Hy Mộc có chút suy nghĩ nhưng rồi lại thôi. Mắt đối mắt với Đồng Mao thủ thủ.

” Thăng bé không có mẹ. 2 năm trước khi em gặp Đồng Nhiên thăng bé quần áo đầy bùn đất, khóc nức nở vì bị bạn nói là không có mẹ. Càng tiếp xúc em càng thấy thăng bé thiếu thốn rất nhiều. Em nghĩ thăng bé cần em..”

” Vậy Khiêm thì sao, em không cần anh ta sao?”

” Em có...nhưng anh ấy có thể thông cảm và chia sẻ...”

Đồng Mao thở dài lắc đầu, ” Chị nghĩ em cũng phải hiểu những người như Vương Khiêm không bao giờ biết thông cảm và chia sẻ. Một lần là của họ cả đời là của họ. Như Hành Khiết thậm chí còn ghen với cả Mạnh Hàn vì chị dành quá nhiều thời gian cho thăng bé. Huống hồ ở đây còn là Vương Khiêm, chị không có lời để diễn tả sự độc chiếm của hắn.”

Hai tay Hy Mộc đỏ mề hôi lạnh, nắm chặt đến trắng bệch cả bàn tay. ” Nhưng em phải làm sao bây giờ, thăng bé còn quá nhỏ..”

“Chị cũng biết vậy.. Nhưng thậm chí thăng bé không phải con ruột em..”

” Đồng Mao.”

Tiếng vọng vang lên từ dưới nhà, tiếng gọi trầm lớn nghe mà rùng mình. Cả hai cô gái trong phòng giật bắn dậy sau đó liền đứng dậy ra khỏi cửa nhìn xuống lang thang, Hành Khiết cùng Lãnh Phong đã đứng chêm chêm nhìn Đồng Nhiên với con mắt khác thường.

Đồng Mao đi chậm rãi xuống lầu, mắt hướng về Mạnh Hàn đang say sưa gặm bánh không lo âu một thứ gì, đúng sướng nhất con rồi.

Khiết thấy vợ đi tới, không màng sau lưng có thêm Hy Mộc liền khó chịu chỉ tay vào Đồng Nhiên. “Con rơi anh hả?”

“Làm gì có.” Đồng Mao đánh vào tay Hành Khiết ý bảo giữ kè. Hy Mộc bước tới mỉm cười nhìn Hành Khiết và Lãnh Phong, hai người đàn ông này làm bộ dạng xa cách với cô rất nhiều so với lúc trước khiến cô ngượng mặt, định chào thân mật lại thành lịch sự khiếm nhã.

“Hành Khiết, Lãnh Phong, đây là Đồng Nhiên.”

Hành Khiết à một cái sau câu nói của Hy Mộc, Lãnh Phong thì thở dài quay đi vào căn phòng phía sau lưng.

” Đồng Nhiên Đồng Lý, nhớ rồi.”

Sau đó thì không thêm đoái hoài đến Hy Mộc nữa, sắc mặt Hành Khiết chuyển khác ngay lập tức khi nhìn sang Mạnh Hàn. ” Bảo bối, đi theo ba nào.”

Anh ôm chầm lấy Mạnh Hàn trong lòng đi lướt qua Hy Mộc, cu cậu thì như cảm nhận được mùi hương của bố nên cười phì văng nước miếng tứ tung, bỏ phăng cả miếng bánh đang ăn dở. Hy Mộc bây giờ trở nên như kẻ dư thừa.

Đồng Nhiên thấy mẹ bị khinh thường ra mặt thì bực bội, tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện. Cậu kéo góc áo Hy Mộc ” Mẹ, mình về đi, ba còn đợi.”

Đồng Mao thấy vậy thì giữ tay Hy Mộc lại. ” Ở đây một chút. Chúng ta lâu lắm mới gặp mà”

” Đồng Mao, em vào đây. Anh không biết giữ Mạnh Hàn.” Hành Khiết không xuất hiện nhưng giọng nói vừa đủ nghe cứ văng vẳng đâu đó.

” Thằng bé là con anh, anh phải tập dần đi chứ.”

” Không được, anh có thể tập việc khác nhưng con khóc thì không được. Anh sợ sẽ không kiềm chế được mà đâm cho Lãnh Phong một trận.”

Lãnh Phong liếc nhìn cậu ta, anh đến để bảo đảm sức khỏe cho Mạnh Hàn. Hôm nay là ngày chích ngừa đầu tiên của cu cậu. Khiết muốn đích thân anh xem xét nên đành ngậm ngùi ở lại, vả lại cu cậu nhà Khiết rất đáng yêu, nhìn thôi cũng muốn có một đứa như vậy. Ai ngờ lại bị tên này ăn nói hồ đồ thật muốn cho ăn đạn. Khiết cũng hé nhìn Lãnh Phong, thấy hắn đang nhìn mình thì quay đi nơi khác, cười lên cười lút.

Hy Mộc cảm thấy hình ảnh này thật hạnh phúc, lòng ấm hân lên cười ngọt ngào nhìn Đồng Nhiên. Có lẽ cô cũng muốn có một đứa con, một đứa thật sự thuộc về cô... và Vương Khiêm.

Hành Khiết bước ra khỏi căn phòng ban nãy vào cùng Lãnh Phong sau khi Đồng Mao đi vào, tay không quên đặt lên cái móng căn tròn của chị xoa một cái, bị chị đánh một cái cũng cười thích thú.

” Ở đây làm gì, sao không về đi.” Anh bỏ tay vào túi nhìn Hy Mộc, nét cười trên khuôn mặt đành lại.

Khuôn mặt xinh đẹp gương lại chôn chân nhìn Hành Khiết, đôi mắt mở to không ngờ anh lại có thể nói như vậy với cô.

Hành Khiết sau khi nói thì cười phì ra, ” Đùa thôi, ngồi xuống đi.”

Hy Mộc nắm tay Đồng Nhiên ngồi ở ghế sofa, trời lúc này đã tối. Biệt thự lên đèn rung động cả trái tim, đẹp đến không tưởng, những bông hoa Sorbus cũng không vì đêm đến mà kém sắc đi. Khiết bắt chéo một chân nhàn nhã nhịp tay trên thành ghế mịn, vừa lúc Đồng Mao cũng ôm Mạnh Hàn trên tay đi ra. Bé như thể mà chích ngừa không hề khóc, lại còn đang ngủ say trên vai mẹ, Lãnh Phong cũng đi theo sau.

” Anh có chuyện gì nói sao?” Đồng Mao ngồi lên thành ghế sofa của Khiết đang ngồi, tay anh thuận tiện vịn vào bờ móng căn tròn của cô sau lớp quần jean xanh đậm nhưng bị cô gạt ra, liếc một cái đậm. Khiết để lộ ý cười, thấy Hy Mộc đang nhìn mình thì im bặt.

Đồng Mao lên tiếng trước, không thể để vấn đề này rắc rối thêm nữa.

” Chuyện của Khiêm hai người tính sao?”

Phong nhấp một ngụm trà người hầu vừa mang đến, nghe Đồng Mao lên tiếng thì mém phồng buống tách trà xuống.

” Tính sao cho được. Tên đó có trời mới dám động vào.”

Khiết cũng nói theo, ” Em muốn tính thì ly dị trước đã. Anh không muốn chết.”

Đồng Mao bên cạnh giật mình nhìn anh, khuôn mặt thoáng chút buồn, dường như anh đã nhanh chóng bắt kịp khuôn mặt đó. Tay xoa xoa cái đầu nhỏ trấn an cho cậu nói đùa quá trớn.

” Nếu anh là Khiêm, anh sẽ làm gì?” Cô gái nhìn Hành Khiết, giọng đầy dịu dàng ảm áp. Anh xoa xoa móng Đồng Mao ở phía sau, như chuyện đã quá cũ không muốn nhắc lại, lười biếng nhắc môi, anh mắt chiếu thẳng lên người của Đồng Nhiên gần đó. “Giết.”

Cả gian phòng im bật, Hy Mộc lặng người nhìn Hành Khiết, cả cơ thể nóng ran khó chịu. Đồng Mao liền chuyển qua Lãnh Phong “Còn anh, anh làm gì?”

” Tôi sẽ giết Hy Mộc” Phong uống trà, tách trà che cả khuôn miệng đang mấp máy.

” All kill” Hành Khiết cười khoái chí nhìn bạn mình, Phong cũng lộ ra nụ cười hiểm ác. Khiết sau đó đứng dậy vỗ vỗ vai Phong ý bảo có thể về. Phong hiểu ý liền bỏ chân đang bắt chéo, nhìn Đồng Mao một cái, cô hiểu ý gật đầu sau đó ra về.

Căn phòng rộng chỉ còn lại hai người, Hy Mộc nắm chặt tay Đồng Nhiên đến đỏ rực, mím môi chặt lại không để mình khóc. Đồng Nhiên bị đau thì nhìn mẹ, thấy mẹ như thế thì không nói chút gì cả.

” Hy Mộc, cũng trễ rồi. Chị gọi người đưa em về.” Đồng Mao đứng dậy, tay vuốt vuốt lưng tiểu tử Mạnh Hàn. Hy Mộc từ chối ngay tức khắc “Không cần đâu, chị đưa bé đi nghỉ đi.”

”Không được, em phải về đến nhà chị mới yên tâm. Không được từ chối.” Nói xong quay sang nói với người hầu vài câu. Lập tức người hầu liền cúi đầu rời đi, vài phút sau xe đã xuất hiện trước cổng biệt thự. Đồng Mao tiễn cả hai đến cửa sau đó vào trong. Hy Mộc suốt buổi chỉ biết cắn răng chịu đựng. Sự áp bức quá lớn phải dùng sức kiềm lại khiến cô gái vừa ngồi vào xe đã nức nở. Mọi thứ trở nên khó khăn đến bản thân cô không thể chấp nhận. Tâm trí Hy Mộc lúc này như hàng trăm tảng đá đè nặng, như ai đó hung hăng dùng dao đâm vào tim mình. Dù không muốn cũng phải gánh chịu từng nỗi đau đớn mất mát, dày vò trong lòng. Đồng Nhiên bên cạnh thấy mẹ khóc thì quỳ trên ghế, hai tay nhỏ bé ôm mặt Hy Mộc, ” Mẹ, sao mẹ lại khóc. Đồng Nhiên không có quây mà.”

Cô càng khóc lớn như gào thét. Chỉ mong cậu nhóc này đừng nói nữa, mọi thứ với cô lúc này đã mệt mỏi lắm rồi. Đồng Nhiên lại cứ liên tục, ” Mẹ khóc nhiều quá. Mẹ sưng mắt quá đó. Mẹ...”

” Đồng Nhiên, con ngồi yên đấy đi. Mẹ rất mệt.”

Đồng Nhiên nghe theo ngồi ru rú trong góc ôm con gấu bông được Đồng Mao cho. Hai tay Hy Mộc nắm chặt lại đặt lên trán, môi cắn chặt máu nghĩ tới Vương Khiêm. Cô phải làm gì đây, thật sự phải làm gì đây.

Chiếc xe Toyota bỗng thẳng gấp ngay vệ đường. Cảm xúc tất nghẹn, Hy Mộc ngược khuôn mặt ướm mềm, đôi mắt long lanh theo quán tính giữ chặt lấy cánh tay Đồng Nhiên, “Có chuyện gì vậy...”

Cổ họng Hy Mộc lập tức nghẹn ứ lại khi thấy một bóng đen ló vào ghế tài xế, bằng cách nào đó tên vệ sĩ phía trước đã ngắt xui. Hy Mộc run rẩy nhưng vẫn không thể rời mù lên vì không muốn Đồng Nhiên sợ, cô xoay người ôm lấy Đồng Nhiên mà quên cả khóa cửa xe. Lập tức bóng đen lúc nãy xông vào, một người đàn ông lạ mặt râu tóc xuề xòa túp lấy eo cô lôi ra phía mép cửa. Hy Mộc vùng vẫy quyết liệt trong tiếng khóc điếc tai của Đồng Nhiên. Người đàn ông đó và Hy Mộc dằng xé nhau không ai chịu thua ai đến cả những đường gân trên cánh tay hằn ta cũng nổi lên mồn mồn.

” Con mẹ nó, đúng là dữ dằn. Giúp tao.” Hấn túm tóc cô, gần giọng với một người bên cạnh. Hy Mộc bị kéo đi không thương tiếc. Đồng Nhiên chạy theo nhưng bị lôi vào trong xe, chụp một tấm vải lên miệng đã ngủ li bì. Hy Mộc hét lớn gọi cứu, con đường đêm tĩnh mịch vắng tênh không một bóng dáng vang vọng tiếng thét gào của cô, mặc cho không ai nghe thấy. Cô bị đẩy lên một chiếc xe 7 chỗ khác, kẹt cứng giữa hai người đàn ông, muốn ngo ngoáy cũng khó khăn không chịu được. Cô giận dữ cắn vào cánh tay đang giữ chặt vai mình khiến hấn hét lớn lên, tiếng vang càng bắt tai hơn khi ở trong xe hộp kín bưng.

” Con điếm, lá gan mày xem ra lớn hơn tao tưởng.” Hấn vung tay tát vào mặt Hy Mộc một cái văng trời, cô không còn thấy gì ngoài một mảng đen vây kín. Cố gắng chớp mắt vài lần cũng thấy được khung cảnh nhưng lại nhìn ra từ 1 thành 2, từ 2 thành 3. Hai hàng nước mắt chạy dài trên má, cô mím chặt môi cố ngồi dậy, tay cố vùng vẫy giữ hai người đàn ông to lớn, lập tức một cái đánh ngay ót nữa làm cô thật sự ngất đi. Trong mơ màng khẽ gọi một cái tên quen thuộc.

46. Chương 46

Tĩnh dậy trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Hy Mộc lắc lắc đầu, mái tóc bù xù xoả xuống che kín của cái cổ đẹp đẽ. Một lúc lâu mới khó khăn nhận thức được mình đang bị nhốt trong căn nhà hoang củ ki, tay bị cột chặt cứng bằng dây xích ở phía sau, chân cũng bị xích lại bằng một mảng sắt dày đã rỉ. Tư thế ngồi bệt dưới đất lộ đôi chân dài thon dài được giấu sau chiếc quần jean ôm sát. Cô nhìn những vết bầm trên chân, tức giận cố thoát khỏi dây xích chặt cứng.

” Mẹ nó. Tỉnh rồi thì nhìn đây này con khốn.”

Một tên vô cùng bặm trợn tiến lại gần cô, đưa cánh tay lông lá đập vào khuôn mặt mỏng manh, trên tay hiện rõ vết bầm tím, sưng vù, cô có thể thấy rõ từng dấu răng của mình trên đó.

” Răng tôi đẹp không? ” Hy Mộc liếc nhìn, ghi nhớ khuôn mặt xấu xí của hắn đến từng xương tuỷ. Mía mai trắng trợn.

” Con điếm. ” Hắn dùng chân đạp thẳng lên ngực cô, áo thun trắng tinh in hình để giày bụi bẩn. Hy Mộc cảm thấy khuôn ngực mình tê buốt sau đó là từng đợt đau nhức kèm theo. Muốn dùng tay ôm lấy nhưng lại bị kim cạp khó khăn, cổ tay bị cọ sát đã đỏ lên không ít.

Một tên gần đó nhàn nhã châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi phả một làn khói dày, ” Vậy đủ rồi đừng nóng quá. Xong chuyện còn hiệp, con này ngon, nhìn thôi đã cương cứng lên. ”

Tên đứng trước mặt Hy Mộc cũng gật đầu tâm đắc, nhìn một lượt toàn bộ cơ thể cô rồi nở nụ cười đậm ác. Cô lúc này cảm thấy bản thân như không mặc thứ gì trên người, ghê tởm cơ người lại.

” Cô em, còn trinh không? ” Căn phòng lúc này thoáng trở nên đầy ắp đàn ông. Hy Mộc nghe những âm thanh khàn đặc lại trên ghẹo một cách tục tĩu thì không chịu nổi, nín bật nhưng nước mắt cứ chạy không ngừng, hai má đỏ bừng.

” Nhìn con nhỏ này như vậy. Không có chồng thì cũng bị hiệp.” Một tên khác đáp trả.

” Nó có cả con rồi. Tụi mày sai hết. ”

” À, làm mẹ rồi à. Vậy thì càng ngon, hàng có kinh nghiệm lại chất lượng. Tao đăng ký trước. ”

” Ai cũng có phần. Anh em mình chơi cho chết con nhỏ này đi. ”

” Nghe tụi bây nói tao chịu không nổi rồi. Chắc tao ra trước khi tao chơi con nhỏ này quá. ”

” Ngực không đùa được đâu. Tao cảm nhận bằng đế giày này. ” Tên vừa đập vào ngực Hy Mộc cũng cười phả lên, chỉ chỉ tay vào đế giày.

Thật bẩn thỉu, dừng lại đi.

Hy Mộc không chịu đựng được những lời nói sỉ nhục mình như vậy nữa. Cô nấc lên một tiếng, hai tiếng, sau đó gục đầu để nước mắt trút xuống như mưa. Những hạt mưa nặng hạt rơi xuống, mỗi lần rơi đều khiến trái tim cô vỡ vụn. Những hình ảnh cũ lại hiện về không chừa một chi tiết nhỏ. Thân thể cô bắt đầu run lên, tay chân bắt đầu kháng cự, cổ tay bắt đầu cọ sát đến lớp da mỏng manh nhất, máu bắt đầu tứa ra, đau rát nhưng vẫn cần rằng chịu đựng. Làm ơn dừng lại đi, cô không thể chịu nổi nữa rồi.

Hành động của cô càng làm những tên máu thú khoái chí cười khanh khách. Cô ước mình có thể dùng hai tay bịt kín tai mình lại, làm ơn đừng để cô nghe thấy dù chỉ một âm thanh nào nữa.

...

Vương Khiêm từng nói: ” Em không thể hiểu được con người anh, điều đó chắc chắn. Nhưng em có thể hiểu cuộc đời anh gọi tắt bằng tên em. ”

Câu nói đó bắt đầu vang vọng trong tâm trí Hy Mộc, từng chữ anh nói hiện rõ trong đáy mắt thống khổ của cô. Giờ khắc cô gào thét tên anh trong tuyệt vọng, sâu trong đáy lòng muốn ôm lấy anh mà quên hết tất cả. Cô sợ, sợ sẽ nhuốm bẩn một lần nữa, sợ anh sẽ không vì cô mà đau lòng.

Tài xế tỉnh dậy thì nhanh chóng nhìn nghiêng ngó dọc, cả trăm lần vẫn chỉ nhìn thấy cậu nhóc nhỏ nằm ở ghế sau. Khung cảnh hỗn loạn ban này khiến anh có phần gấp gáp. Ra khỏi xe tìm kiếm kĩ lần nữa.

” Thừa Đồng phu nhân, trên đường đi chúng tôi bị một đám người đánh ngất. Khi tỉnh lại chỉ còn cậu nhóc, bạn của phu nhân không thể tìm ra.”

” Cậu đã tìm kĩ chưa.” Đồng Mao đứng bật dậy từ đầu bên kia, sự bất ngờ cũng gây chú ý của Hành Khiết phía xa.

” Đã tìm kĩ nhưng không thấy.” Đầu bên này cũng lúng túng không kịp suy nghĩ.

” Cậu nhanh chóng về đây. ”

Khi tài xế kể lại tất cả cho Hành Khiết biết, Đồng Mao từ trên lầu bước xuống sau khi đưa Đồng Nhiên vào phòng ngủ. Khuôn mặt lo lắng đi nhanh đến, cánh tay Hành Khiết kéo cô sát vào lòng ngực. Khiết gật đầu, người tài xế cúi đầu lui đi, Đồng Mao đặt tay lên ngực anh, ngược lên lo lắng hỏi, “Sao rồi anh?”

Khiết mệt mỏi liếc một cái, tay đặt lên thái dương day day, “Hay là đừng quan tâm nữa.”

Vì mọi chuyện dường như đã quá tầm với của Hành Khiết, cô ta vốn dĩ không liên quan đến anh. Suy nghĩ lúc này của anh là hãy để cho nhà họ Đàm lo liệu. Tay anh bắt đầu từ eo trượt xuống cặp mông căng tròn. Cả thân thể to lớn dường như dựa hẳn lên người Đồng Mao, môi mỏng tìm kiếm cái cổ trắng nõn.

” Không được, gọi cho Khiêm đi” Đồng Mao dùng sức đẩy anh ra, tay đánh đánh gấp gáp vô cùng.

Anh thở dài, mắt nhìn xa xăm đi nơi khác, ” Hắn ta sẽ không quan tâm đâu.”

” Sao anh lại chắc chắn như vậy. Khiêm rất yêu Hy Mộc mà.”

” Một là một, hai là hai. Hy Mộc đã có một cơ hội nhưng lại tự mình đạp đổ thì anh chịu. Em muốn thấy xác anh trước khi anh ăn em à.”

Khiết có chút thiếu kiên nhẫn, nhướn mày giải thích cặn kẽ cho vợ. Đồng Mao vẫn không đồng ý, cắn đỏ đầu ngón tay chau mày lại. Hành Khiết thấy vậy thì kéo tay cô ra, ” Được rồi để anh.”

Phiền toái bấm dãy số quen thuộc, đầu dây bên kia không đợi reo lên tiếng thứ 3 mà lập tức nhắc máy, ” Chuyện gì.”

Quyết Tùng nhắc máy, tâm tư vô cùng điềm tĩnh. Vài tiếng sau đó băng dẫn Vân Thiên đã trải dài trước cổng biệt thự Hành Khiết, đung đúc như có hội mùa.

“Cô ta sao rồi?”

Người phụ nữ mảnh khảnh ngồi vắt chân lên ghế, ánh mắt đầy lửa hận nhìn Hy Mộc đang co rúm trong góc tối.

” Nó vừa cắn em một cái đó chị hai. Con láo này nếu không phải của chị hai em đã hiếp mẹ nó rồi.” Tên bậm trợn lên tiếng, xông xáo chỉ vào Hy Mộc.

Tư Ninh ngoắc ngoắc đôi giày vàng, miệng cười khẩy một cái, ” Để tao xong chuyện. Tụi bây mỗi đứa một vé.”

47. Chương 47

“Địa điểm ở đâu?”

Quyết Tùng bước từ chiếc xe Lamborghini lảng cón, tay chống hông nói với Hành Khiết đang tựa người ở cổng biệt thự.

“Phố Tây, ngôi nhà hoang cạnh Thiên Trứ.”

Hành Khiết mở miệng sau đó thì tiến đến mở cửa xe, có chút suy ngẫm đối diện Quyết Tùng, “Khiêm biết chưa?”

Cả hai cùng ngồi vào xe, Quyết Tùng không lên tiếng đợi cài dây an toàn xong mới mở miệng, “Biết trước cả tôi.”

” Quao, kịch bản gì đây.” Hành Khiết bên cạnh phì cười, tay vỗ một cái mạnh vào đùi như đắc ý. Tùng cũng nhếch miệng cười theo.

” Cậu ta không phản ứng gì sao?”

Quyết Tùng lắc đầu, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, “Còn dám ngắt điện thoại trước tôi nữa”

Chiếc xe vọt nhanh trong bóng đêm trông vô cùng gấp gáp nhưng hai người trong xe thì không ngừng đùa giỡn, dường như đây là chuyện thường ngày không phải lần 1 lần 2 mà phải cuốn quýt lên, tâm tư thoải mái đến đáng sợ.

Căn nhà hoang cũ kĩ chỉ có một ánh đèn sáng rực, bên trong là tiếng ồn ào của những tay ăn chơi. Họ tụ tập đánh bài, uống rượu, tùy tiện ăn to nói lớn ồn ào đến khó chịu.

Cô gái nằm co rúm dưới sàn đất lạnh, mùa đông càng làm cho cái lạnh đó thêm rét buốt. Mắt nhìn những gì đang diễn ra, sâu trong đáy mắt là sự khinh bỉ đến tột cùng, cô vô thức chớp đôi mắt long lanh, hàng mi dài khẽ động. Đồng tử dời đến phía Tư Ninh đang ngồi trên đùi một người đàn ông lạ, nước da màu đồng của hắn làm nổi bật lên dáng vẻ yêu kiều của cô. Hy Mộc cảm thấy ghê tởm, rằng bắt đầu nghiêng chặt lại, nói nhẹ như thở.

” Ê tiện.”

Người đàn ông xô thân thể Tư Ninh sang một bên, mặt tức giận đỏ rần tiến đến đá mạnh vào bụng Hy Mộc, phun phèo nước bọt sang một bên, từ trên chỉ thẳng vào cô gái đang nhăn nhó dưới chân.

” Đã ra như thế này còn vênh váo. Nghe nói mày có quan hệ yêu đương gì với người đứng đầu Tử Diệt Long? Trùm mafia? Vương Khiêm? Thằng chó đó, để xem nó coi trời bằng vung được bao lâu.”

Tư Ninh phía sau choáng voảng mới đứng vững được, lạnh nhạt nhìn Hy Mộc sau đó chậm rãi đi đếm ôm lấy vai hắn nũng nịu nói:

” Xem xem, nóng giận như thế không ổn đâu. Anh sang bên kia chơi với bọn họ đi. Cô ta để cho em.”

Hắn nghe thấy thì như đường mật rót vào miệng, cười thỏa mãn nhìn Tư Ninh, tay vuốt ve cái eo nhỏ, “Dẻo miệng như thế, khi nào thì chịu cho anh ăn sạch em đây?”

“Xong hết đi đã. Đừng làm loạn nữa, đi đi. Em phải tính chuyện với con này.”

” Chuyện gì? Nó bắt nạt em? Anh cho nó gãy hai tay tại đây.”

Tư Ninh cười nhẹ nhàng, liếc nhìn Hy Mộc một cái sau đó vỗ vỗ ngực hắn ta. “Được rồi, nếu cần em sẽ tự tay làm.”

Hắn nghe xong như được rửa lỗ tai, xoay người đi đến sòng bài gần đó. Tư Ninh đi đến chiếc tủ đối diện, tùy tiện chọn một con dao trong ngăn tủ đi đến Hy Mộc.

“Tôi từ trước đến giờ chưa hề gây thù với cô, đừng làm bậy.” Hy Mộc thấy Tư Ninh đến gần thì lập tức dùng sức di chuyển theo quán tính lùi vào góc. Cả thân thể co rút lại trừng mắt nhìn Tư Ninh.

Cô ả đi đến gần, từng bước từng bước khiến Hy Mộc lạnh sống lưng, lưỡi dao lóe sáng dần kề vào da thịt cô. Hy Mộc phát run, cắn môi chảy nước mắt. Lưỡi dao tiến vào khe hở của khóa sắt ngay tay Hy Mộc, Tư Ninh dùng sức lách tay mạnh một cái vẫn không thể mở ra, nhíu mày tỏ vẻ với Hy Mộc đang chảy nước mắt rùng rùng, ” Khóc lớn một chút, như vậy mới không bị nghi ngờ.”

Hy Mộc ngơ ngác nhìn Tư Ninh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, miệng lắp bắp hạ tông giọng xuống mức nhỏ nhất. ” Chuyện gì vậy?”

” Sống sót rồi khỏi đây đi hãy nói. Nâng tay lên một chút đi.” Tư Ninh đánh đánh vào hai tay của Hy Mộc. Lập tức bổ sung thêm, ” Một chút nếu hấn có phát điên thì cố gắng chịu một chút. Tôi mở được khóa tay nhưng cô vẫn phải diễn như vẫn bị trói, nghe không?”

Hy Mộc vẫn không hiểu chuyện gì nhưng thấy cô ta nhất định không có ý xấu cũng gật đầu, bắt đầu hét lên như bị bạo hành nghiêm trọng. Lão đại lúc này nghe Hy Mộc hét thì cười khanh khách, quay lưng nhìn để thỏa mãn. Hy Mộc giẫy dụa sau bóng lưng Tư Ninh nói thầm ” Hấn nhìn rồi.”

Tư Ninh nghe vậy thì lập tức giả vờ ngã ra, mếu máo rên rĩ.

” Có sao không cục cưng của anh?” Hấn chạy đến ôm lấy Tư Ninh như món quà quý, không nỡ chà đạp mà vuốt ve khuôn mặt trắng ngần của cô. Sau đó liền đi đến đánh Hy Mộc như một con sói điên cuồng nộ, không thể kiểm soát bản thân mình. Hy Mộc bị đánh đến miệng học ra máu, co úp người lại để hấn không đánh trúng vào phần ngực và bụng phía trước. Tư Ninh thấy vậy thì lấy con dao lúc này chìa vào lòng bàn tay một nhát dài, khuôn mặt nhằn lại đau muốn rụng rời ra sau đó hét lớn. Mọi chuyện sau đó diễn ra chỉ liên quan đến vết thương của Tư Ninh. Hy Mộc thở từng đợt khó khăn, vết thương khắp người cứ thế mà ê buốt đến tận sống lưng nhưng vẫn không quên thầm cảm ơn Tư Ninh.

Điện thoại reo vang cả xế hộp to đến nỗi Hành Khiết giật bắn mình hét lớn, ” Chết tiệt, này cậu gấn loa trong xe đúng không tên lập dị.”

Quyết Tùng thấy vậy thì cười lớn, gõ gõ tay lên vô lăng ” Chẳng phải rất hay sao? Con bé theo đuổi tôi thích bài này.”

” Thế thì liên quan gì đến cậu...” Hành Khiết nhìn vào điện thoại đang sáng, tiếng chuông A whole new world được trích từ bản gốc nhạc Disney vang vọng đến từng ngõ ngách trong chiếc xe oai vệ. Có chút thất mắc sự việc mâu thuẫn này nhưng rồi lại thôi, chỉ vào điện thoại lắp bắp.

” Bắt lẹ đi nhứt đầu quá.”

Quyết Tùng chớp mắt một cái, mắt lia tới điện thoại đang bật chế độ run sáng bật lên thì há miệng “À” một cái mới bắt máy. Đầu dây bên kia có chút sợ sệt lên tiếng.

” Quyết lão đại, đã xác định được kẻ bắt cóc Vương phu nhân.”

” Ai?”

” Người đứng đầu Phượng Loa, Công Tiểu.”

Chiếc Lamborghini dừng gấp lại bên vệ đường, Hành Khiết theo quán tính nảy người ra phía trước rồi lại bị dây an toàn kéo về phía sau tức giận lên tiếng, ” Amen. Tên chết bầm này.”

” Vương Khiêm đã biết chuyện này chưa?” Tùng vẫn không quan tâm, mặt lộ vẻ nghiêm trọng nhìn điện thoại.

“Vẫn chưa...” Không đợi đầu dây bên kia nói thêm, anh liền tắt máy chuyển sang cuộc gọi khác. Tiếng chuông kéo dài không có hồi đáp, Quyết Tùng khó chịu dậm mạnh vào vô lăng.

” Có chuyện gì?” Hành Khiết lúc này mới hiểu rõ sự nghiêm trọng, không lảng tẩn nữa mà cực kì nghiêm túc. Quyết Tùng thở dài tựa đầu ra ghế, tay gác lên cửa sổ xe, ” Phượng Hỏa vừa xuất hiện mới đây nhưng nói đúng hơn là hậu thân là những băng đảng cũ. Những băng đảng lớn nhỏ bị Vương Khiêm khai trừ gộp thành một, đa phần đều chống đối Tử Diệt Long mà tan rã, theo tôi được biết thì có khoảng 12 băng đảng nhỏ, 4 băng đảng lớn gộp thành. Chỉ không ngờ là chúng lại trả thù bằng cách này.”

Khiết nhúu mày, nhường như không thể phân tích được sự nguy hiểm, bối rối vuốt mặt ” Thế thì sao, Vân Thiên lớn mạnh như vậy vẫn không thể tự mình hành động?”

Phía bên kia lắc đầu, ” Trong hắc đạo không thể nói trước được điều gì. Vân Thiên mạnh về số lượng nhưng về vũ khí vẫn không qua được Tử Diệt Long.”

” Như thế vẫn được thôi, từ trước đến giờ cậu đều thắng mà.”

” Tôi không hành động mà không nắm chắc phần thắng.”

Hành Khiết nhắc điện thoại, biết rõ là nên gọi cho ai nhưng lại sợ không thể lung lay được tên trời đánh kia. Tiếng điện thoại vẫn reo trong sự im lặng, “Chết tiệt.” Hành Khiết đá mạnh chân lên phía trước, tiếng động vang lên không nhỏ. Quyết Tùng thấy vậy thì cắt ngang dòng suy nghĩ nhìn một cái, ” Tôi thích chiếc này, đừng làm hư”

Đầu dây bên nghe bỗng có tín hiệu, điện thoại chuyển sang chế độ tĩnh giờ khiến Hành Khiết mừng khùng khiếp, tay giả vờ quệt nước mắt ảo.

” Này, tôi giận muốn chửi thề với cậu rồi đây. Cậu biết ai đã bắt Hy Mộc chưa?”

Vương Khiêm bên kia cười một cái, nụ cười thỏa mãn đẹp như bình minh nở rộ vào sáng sớm, nụ cười vào thời điểm này càng thêm lạnh khốc và nguy hiểm. Đôi mắt chim ưng mở ra để lộ đồng tử màu hổ phách mê hoặc, sự lạnh lẽo lóe lên giữa màn đêm. Tay anh đặt lên bệ cửa sổ nhìn nhả ra khoảng không yên tĩnh.

” Ai?”

” Phượng Hỏa, biết không?” Quyết Tùng giành điện thoại, bật loa cho cả hai lớn giọng nói. Vương Khiêm nghe thấy thì sắc mặt biến chuyển, khuôn miệng cứng lại, sắc mặt trở nên lạnh tanh, thân nhiệt bắt đầu nóng lên tỏa ra mùi chết chóc. Tên đã nghe qua, danh cũng đã biết nhưng Vương Khiêm luôn tự hào về Tử Diệt Long không ai có thể động vào cũng không ai có thể đe dọa, không màng quan tâm đến. Thật là một sơ suất lớn khi chúng lại dùng Hy Mộc để thách thức gan của anh.

Mày đẹp chau lại, môi mỏng rất lâu mới nhấc lên, ” Cần bao nhiêu? ”

” Lực lượng vẫn đủ những vũ khí thì không...”

” Đừng dài dòng” Vương Khiêm ngắt ngang lời Quyết Tùng, giọng nói có chút gấp gáp nhưng khuôn mặt vẫn bình thản.

” M1 Garand, Winchester, M79, Uzi. Phòng hồ thêm lựu đạn M61.”

” Được. Tử Diệt Long cũng đến.”

48. Chương 48: Trở Về

” Hy Mộc, tỉnh lại, tỉnh lại.”

Tư Ninh vỗ nhẹ vào má Hy Mộc để chắc chắn cô còn sống, thấy cô mơ màng tỉnh dậy thì thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất tháo giày cao gót ra. Hy Mộc tỉnh dậy vẫn chưa thể quên được cảnh bị đánh lúc nãy, nhất thời hét lên một tiếng rồi lùi người về.

” Ai làm gì cô đâu mà sợ sệt” Tư Ninh mệt mỏi nhìn Hy Mộc, tay ra hiệu cho cô ngồi dậy. “Ngồi dậy đi, không nổi cũng phải ráng, chiến tranh sắp xảy ra rồi ngồi như cô có nước ăn đạn.”

Hy Mộc nghe theo giọng ngồi dậy, lưng cảm giác như đã gãy ra thành trăm mảnh, nước mắt ứa ra nhưng vẫn quật cường không để mình nức nở. Tư Ninh thấy vậy thì cười khinh bỉ, “Đau lắm đúng không. Lúc Vương Khiêm tự tay bóp cổ tôi cũng như thế.”

Bóp cổ? Đêm đó không phải Vương Khiêm đã giết người nữa rồi chứ. Hy Mộc nhú mày nhìn Tư Ninh, vẻ đau khổ trong đôi mắt đó khiến Hy Mộc không thể không cảm thấy bi thương.

” Sao cô lại giúp tôi...?”

“Tôi yêu Vương Khiêm đến như vậy, yêu đến điên cuồng cả tâm trí, yêu đến bản thân dù cháy bùng lên vẫn đau lòng mà yêu. Vậy mà anh ấy vẫn chưa một lần nhìn thấy.”

Hy Mộc nhú mày, đôi mắt như ngọc lưu ly mở to nhìn Tư Ninh. Hai người nhìn nhau như một sự đồng cảm, tình yêu họ đều dành cho cùng một người, tình yêu họ đều cháy bỏng và cuồng nhiệt. Nhưng đến cùng chỉ có một người được lựa chọn. Tư Ninh cười khổ nhìn Hy Mộc.

” Những ngày tháng ở bên anh ấy, tôi mới nhận ra mình chính là sự thay thế cho khoảng trống cô để lại. Nhưng có lẽ anh ấy vẫn không thể quên cô.”

” Tôi...” Hy Mộc cắn môi, cảm giác trong lòng lúc này không biết là áy náy hay hạnh phúc. Người đàn ông đó đến cuối cùng vẫn dằn vò cô đến như vậy. Cô bất giác muốn bỏ hết tất cả để lao vào anh ấy, cảm thấy những ngày ở bên Đồng Nhiên lãng phí và ngông cuồng đến khó tả. Cô nhìn Tư Ninh chậm rãi nói tiếp, ” Tại sao cô lại ở đây, sao lại ở cạnh những người đó?”

Tư Ninh nhìn xung quanh, xác nhận tất cả đều vắng hoe mới lên tiếng ” Hẳn thích tôi, mà tôi thì không thể phản kháng. Thuần thị còn gì nữa đâu chứ.” Nụ cười lộ rõ vẻ cam chịu, nước mắt cũng rơi ướt cả khuôn mặt gầy. Không biết bao giờ cô đã bị nhầm trúng bởi lão đại của Phượng Hỏa, hẳn yêu thương và chiều chuộng cô, vực dậy Thuần thị đã tan thành cát bụi, dường như đã nuôi sống cả gia đình cô. Tất nhiên điều kiện cô phải ở cạnh hắn, giữ gìn thân thể trong những mối quan hệ như thế này thật khó nhưng cô đã kiên cường làm được. Muốn khi Vương Khiêm nhìn thấy sẽ động lòng một chút.

Hy Mộc cúi gầm mặt, hàng mi cong sụp xuống, nước mắt như những cơn mưa nặng hạt rơi xuống, giọng run run, “Tôi xin lỗi...”

” Không còn thời gian nữa, hẳn ta chắc cũng sắp về rồi. Nghe nói Vân Thiên đến đây để cứu cô nên Phượng Hỏa đã chuẩn bị rất kĩ. Mau đi trốn đi.”

Tư Ninh dùng dao cạy khóa lần nữa, 2 3 lần cũng xong. Khóa chân và tay Hy Mộc được gỡ ra để lộ một mảng dày vết bầm và máu, Tư Ninh có chút liếc qua nhưng lại thôi, không bị giết đã là quý lắm rồi. Cô thúc giục Hy Mộc chạy nhanh đi còn mình thì nằm vật ra sàn giả vờ như bị đánh ngất xỉu.

Công Tiểu cùng đàn em bước vào thấy Tư Ninh nằm vật ra đó thì hoảng loạn, hẳn chạy như bay đến ôm lấy cô, tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ, “Bảo bối, không sao chứ em. Tỉnh dậy đi, anh hứa sẽ giết con chó đó cho em. Tụi bây mau đuổi theo nó, tìm bằng được nó về đây.”

Tư Ninh nghe vậy thì vờ tỉnh dậy, tay đặt lên mặt hắn nói khề ” Không cần, em ổn. Giữ sức cho mọi người đi anh.”

” Không được.” Hắn hét lên giống như ai đó làm mình bị thương, tức giận đến đỏ mặt. Một tên gần đó gắng giọng hùng hổ đi vào, tay nắm đầu tóc Hy Mộc lôi lại, má in một dấu tay đỏ.

“Giết chết nó đi đại ca, con chó này dữ thật. Nó dám đánh em đã vậy còn dám bỏ chạy. Hết đường thoát rồi đại ca.”

Công Tiểu đỡ Tư Ninh đứng dậy ngồi vào ghế sofa, đi đến gần nghiêng đầu nhìn Hy Mộc, thấy áo bị xé trước ngực để lộ chiếc áo lót trắng tinh, nước da còn hiện lên những mẩn đỏ, miệng chấp một cái sau đó dấm mạnh một cú vào mặt tên vừa nãy, đau đến bụng Hy Mộc ra để cô rơi mạnh xuống sàn.

“Con mẹ nó, chứ không phải mày hiếp nó?”

Tên kia sợ hãi quỳ gối, “Ngon lắm đại ca.”

“Biến, lo mà xử lý, Vân Thiên sắp đến rồi. Lôi nó vào đây.”

Hy Mộc bị lôi đến trước mặt Tư Ninh, cô chán nản tựa đầu ra ghế chân dấm 2 3 cái dưới nền nhà, miệng nhép không để lộ ra tiếng, “Không phải đã nói cô chạy rồi sao?”

Nước mắt Hy Mộc bắt đầu ứa ra không nói thêm gì nữa, cô mệt rồi, mặc cho số phận như thế nào thì như thế đấy. Đấu tranh sống sót với sức của cô bây giờ chỉ đáng để bọn họ có thêm một lý do để giết người. Hy Mộc hít một hơi mạnh chống đỡ đứng dậy lại bị đập mạnh xuống sàn, không thể gượng dậy nổi nữa.

“Đại ca, Vân Thiên đến, đường như còn cả Tử Diệt Long.”

Cô nghe thoang thoảng mùi vị chết chóc đang ẩn hiện quanh mình, rùng mình nhìn Tư Ninh ý bảo cô chạy đi. Cô nàng hiểu ý nhưng không hành động, đi đến ôm lấy Hy Mộc để cô đứng dậy, đối diện với ánh nhìn ngơ ngàng của Công Tiểu là cái nhìn đầy khinh bỉ.

” Con diêm, mày dám chơi sau lưng tao.” Hắn như hiểu ra hết mọi chuyện, tức giận rút súng nhắm vào Tư Ninh, một phát bắn đã khiến cô ả ngã bật ra sau, người rơi xuống sàn không một sự chống đỡ. Hy Mộc theo đó cũng ngã theo, lưng đập vào nền gạch đau buốt, như một con rối không thể đứng nổi nữa.

Từ xa truyền tới giọng nói trầm, tĩnh như mặt nước, không một chút gợn sóng, tâm trạng vô cùng thoải mái. “Chuyện gì vui vậy?”

Quyết Tùng bước đến như một siêu sao bước trên thảm đỏ, vẫn bộ vest lịch lãm khi đi “chiến đấu”, còn Hành Khiết thì khoác áo vest lên vai để lộ chiếc áo sơ mi trắng đầy chất soái ca. Đưa hai ngón tay vẫy vẫy đám người nhón nháo phía bên trong, “Hello everybody!!”

Tất cả đều im lặng không một tiếng động, nhìn quanh chỉ thấy toàn những khuôn mặt hung ác như tử thần, Phượng Hỏa giận dữ với sự khinh thường mình của Hành Khiết. Cho người lôi Hy Mộc đến, đặt nòng súng ngay cổ cô, để cô đối diện với hai khuôn mặt quen thuộc, cả đám người sau đó cười nắc nẻ mặc Hy Mộc đau đến nhắm nghiền mắt.

“Tao nghe nói tụi bây thích con nhỏ này lắm. Tao nắm nó cũng như nắm đằng đuôi, tụi mày dám hó hé tao bắn chết nó.” Công Tiểu từ phía sau đám đông bước lên lịch lãm nói.

Quyết Tùng nhìn Hy Mộc, thấy bộ dạng bị hành hạ đến khó coi của cô thì trề môi một cái, xem ra đám người này không phân biệt phụ nữ đàn ông rồi. Hành Khiết thì nhướn mày khoái chí chỉ tay vào Hy Mộc, “Người quen, cô ta mới ở với vợ tôi cách đây mấy tiếng.”, vừa nói vừa ngoắc ngoắc bàn tay như kỷ nữ.

“Im miệng đi thằng chó, hôm nay Vân Thiên hay Tử Diệt Long tao cũng thiêu trụi hết tụi bây.”

“Chắc chưa?”

Từ phía sau lưng hai con người mặc vest lịch lãm truyền tới âm thanh lạnh buốt, tê cả sống lưng. Hơi thở truyền đến cảm giác chết chóc, từng bước đi của anh như được tử thần nâng đỡ, oai vệ và tàn khốc biết bao nhiêu. Vương Khiêm sở hữu một ngũ quan anh tuấn đường như để dùng vào những việc này, sự sắc sảo trên từng đường nét của anh đủ để đe dọa người khác trong từng nhịp thở. Anh bước đến như một sự ban bố, lãnh đạm và đẹp đẽ, biến cả căn nhà hoang thành một biệt thự sang trọng.

Công Tiểu cũng cảm thấy tay mình trở nên lạnh đi, nắm chặt nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngài Vương, Mafia lưng lấy của chúng tôi. Không biết ngài có quen cô gái này không?”

Khiêm không thèm liếc qua Hy Mộc một cái, cứ thế đối diện Công Tiểu mở miệng.

“Quen.”

“Vậy cho xin thưa, tôi giết cô ấy ngay đây được không ạ?” Hắn gần từng tiếng như cho Vương Khiêm hiểu sự tàn ác của hắn lúc này, hắn, một người không dễ chọc vào. Vương Khiêm động chân một cái, cả đám người của Phượng Hỏa đã phòng thủ lùi lại một cái, môi mỏng anh lưỡi biếng nhác lên, “Được”

Câu trả lời không thể tưởng tượng được của anh khiến cả đám người ngó ra nhì nhau, Hành Khiết thích thú cười lớn, “Này, nhìn mặt mấy người lúc này quê quá. Giang hồ phải hầm hờ lên. Lại nào, 1 2 3 action.”

Một tên đứng đối diện không thể chịu nổi sự “hài hước” của Khiết, hắn rút súng gạt đạn, định sẽ cho tên này một bài học, tiếng súng vừa cất lên cũng là lúc hắn quỳ bằng hai đầu gối, mắt trợn trừng, máu chảy dài giữa khuôn mặt như bị cắt đôi, trên trán chừa một lỗ hồng tròn trĩnh.

“Wao, tăng lương.” Hành Khiết thích thú nhìn tên vệ sĩ phía sau, anh ta vừa cất súng vào chỗ cũ, nhận đường lời khen của Hành Khiết thì cúi đầu, miệng mỉm cười một cái. Không ai ngờ hành động của bọn họ

lại nhanh đến như vậy, hắn ta còn chưa kịp giơ tay lên nhắm vào tim Hàn Khiển đại não đã bị tắt thở. Công Tiểu nhú mày nhìn đàn em gục xuống, tức giận rút súng chìa vào trán Hy Mộc.

” Chó chết tụi bây, lấy đi tất cả của tụi tao. Tiền bạc, địa vị, anh em, tụi bây còn muốn gì nữa. Đêm nay tao cho tụi bây phải chết.”

Quyết Tùng thấy hắn không thể không chế được, hai tay để ra trước biểu lộ sự bình tĩnh, “Wo wo, tôi chỉ sợ súng anh chưa kịp nổ anh đã giống thằng nhóc kia rồi.” Anh chỉ vào xác chết đang nằm trên vũng bê bết máu dưới sàn, Công Tiểu cũng thuận mắt nhìn theo, tay cầm súng có chút run lên một cái cổ không để ai biết. Hành động nhỏ đó lọt vào mắt Vương Khiêm, anh cười một đường nét tà mị, mắt chim ưng chớp nhẹ một cái.

“Xem pháo hoa không?”

Giọng nói trầm ấm vang lên, Hy Mộc mơ màng nghe được tiếng anh nói, mùi hương quen thuộc của anh trong tâm trí, muốn mở mắt nhìn anh nhưng không thể nào. Nước mắt bắt đầu len lõi theo từng khe hở của hàng lông mi rậm rạp trào ra, lúc này Vương Khiêm mới liếc nhìn cô một cái, tâm có chút động một cái rồi lập tức che đi.

Công Tiểu bật nhọc như nghe được chuyện hài, dùng súng gõ gõ thái dương, “Mày nói cái chó gì vậy.”

Lại một nụ cười nữa của Vương Khiêm, ngón tay thon dài khẽ vẩy một cái, một tràng tiếng súng vang lên như khúc hòa nhạc. Hành Khiết quơ tay múa chân như chỉ huy của dàn nhạc giao hưởng. Khi bản nhạc kết thúc cũng là lúc những người trong căn nhà hoang ngồi gục xuống, thất thần đau đớn.

” 50/50, anh em các người ở ngoài kia phải không? Nếu đúng thế thì tội quá.”

Một nửa của Phương Hỏa trực phía vòng ngoài đã bị Vân Thiên giết sạch, không chừa một mạng. Một nửa còn lại đang đứng phía bên trong, đối diện tử thần. Biết rõ không còn lối thoát, họ bắt đầu quỳ xuống cầu xin, khoảng 200 người quỳ rạp dưới chân 3 con sói dữ, riêng Công Tiểu thì đứng trời chông.

“Cuối cùng tao vẫn luôn đi sau mày một bước.” Hắn rút nhanh súng, tốc độ đúng là không thể chê được nhưng hình ảnh cũ vẫn diễn ra, một mạng nữa như một cơn gió thoảng qua bay đi. Vương Khiêm chán nản nhìn xuống mũi giày bóng loáng sau đó quay đi, “Tôi về trước, bọn họ tùy cậu.”

“Này” Quyết Tùng kêu anh từ phía sau. Vương Khiêm chậm chậm xoay người lại, tay Quyết Tùng chỉ vào Hy Mộc đang nằm ngất dưới sàn.

” Đem cô ta đi cùng. ”

Hành Khiết thấy vậy cũng thêm vào, ” Nhà tôi không được, tôi với Đồng Mao bận. ”

Tùng nhìn sang cũng thêm một câu, ” Nhà tôi có sinh viên chưa dậy thì. ”

Vương Khiêm mệt mỏi với hai con người lắm trò này, tay ngoắc một tên vệ sĩ đến phân phó.

Đêm đó Hy Mộc không biết mình đã như thế nào, đã đi đến đâu, đã chết hay sống. Trong vô thức vẫn ngửi được mùi hương quen thuộc của anh, sự an toàn bỗng chốc bao trùm lấy cô.

Xin lỗi vì đã để anh khổ tâm đến như vậy, Vương Khiêm.

49. Chương 49: Có Thai

Hy Mộc có một cơn mơ, rằng trong bóng tối có một tia sáng đến lạ thường, anh bước đến như vị cứu tinh. Cảm giác anh đem đến vừa cuồng dại, vừa mãnh liệt. Nụ hôn nóng bỏng cháy bùng trên cánh môi mỏng của cô, khiến trái tim cô tan chảy thành những giọt máu đỏ. Bóng lưng anh bước đi cô độc và lạnh lẽo, ánh mắt không rõ hỉ nộ quay lại nhìn cô sau đó biến mất tựa không khí. Hy Mộc đau đớn níu giữ nhưng tất cả

có thể giữ lấy chỉ là làn khói hư ảo. Cô kêu gào trong đau đớn, từ cơn mơ truyền đến thực tại, cô bật dậy trong nước mắt và tuyệt vọng. Tay nắm chặt ra giường, hàng mi cong khẽ động làm rơi vào giọt nước mắt.

Băng trắng đầy người cùng với kim truyền dịch phía tay trái, cô tự thấy mình đã ổn. Căn phòng quen thuộc của 2 năm trước, những năm tháng quá xinh đẹp của cuộc đời mình hiện rõ ra trước mắt cô. Hy Mộc không kìm được cảm xúc bật khóc lần nữa. Muốn bước xuống giường nhưng cơ thể lại mềm như nước đành nằm lại phía giường, lòng tự thắc mắc không biết Vương Khiêm đang ở đâu.

Không hề có sự hiện diện của anh trong căn phòng này, mùi hương vẫn còn thoang thoảng nhưng hơi thở anh thì không. Hy Mộc buồn bã đếm thời gian đến tối, người hầu mới mở cửa bước vào.

” Tiểu thư, cô tỉnh rồi. ”

Hy Mộc mừng rỡ khi cuối cùng cũng có người nói chuyện với mình, cô chống ngồi dậy nhưng không hiểu sao lưng truyền đến từng đợt ê buốt. Có lẽ lúc này đã vùng vẫy quá sức vì ác mộng. Cô hầu thấy vậy thì vội chạy đến đỡ cô.

” Cứ nằm đi. Tôi đến để chăm sóc cô mà. ”

Yên tâm nằm để cô hầu thay quần áo và băng vết thương lại cho mình. Hy Mộc bồn chồn cuối cùng cũng hỏi,

” Vương Khiêm...không đến ă?”

” Không, cô đã bất tỉnh được 3 ngày tính cả đêm nay. Vương thiếu chỉ về một lần, là lần đưa cô về đây và phân phó chúng tôi chăm sóc cho cô. ”

Cô buồn bã gật đầu sau đó kéo chăn kín đầu, buồn bã muốn khóc một trận cho đã nhưng có người ở đây thật kì cục. Hy Mộc mím chặt môi, mặt đỏ rần rần đợi đến khi tiếng đóng cửa vọng lại mới thút thít, từng tiếng một sau đó vỡ oà như con nít. Khóc đến lấy hơi cũng phải hít một cái mạnh, khóc đến cổ họng nghẹn ứ lại chỉ còn tiếng nấc.

Hai ngày sau khi cơ thể đã khoẻ hẳn thì cô bắt đầu ngồi dậy và đi lại một mình trong phòng. Người chữa trị cho cô không phải Lãnh Phong mà là một bác sĩ nữ, nét đẹp chuẩn Á Đông kèm theo đó là một tính cách rất ngẫu. Đường như cô ta và Lãnh Phong có gì đó, có hỏi cô vài điều về Phong rồi lại ngại ngần lảng qua chuyện khác. Xác định cô có thể khoẻ lại bình thường thì nói trực tiếp với cô là từ nay hai người sẽ không gặp nhau nữa. Cô thật nể tính cách của người này, công tư phân minh như vậy quả thật không thường.

Hy Mộc bắt đầu chống đỡ lưng đi vòng vòng xung quanh phòng ngủ, vẫn rộng bằng 2 căn nhà gộp lại. Sau đó đến phòng tắm, đến hành lang, sau đó từ từ bước xuống cầu thang, từng bước cẩn thận vịn vào thành, theo đó mà đi.

” Cô cần gì để tôi giúp. ”

Một cô hầu gần đó đang cầm vài chiếc khăn đi qua thấy Hy Mộc thì lên tiếng, thấy cô lắc đầu thì cúi đầu tiếp tục công việc.

Hy Mộc đi vài vòng, toàn bộ đều không thay đổi, bụi bặm cũng không có một hạt. Kí ức ủa về khiến cô cảm thấy trống rỗng. Chợt nhớ đến điều gì đó, cô nhanh chóng đỡ lưng chạy nhanh lên cầu thang, nhấn dây số trong trí nhớ mơ màng.

” Đồng Mao, chị đưa điện thoại cho Hành Khiết đi. Em cần nói chuyện với anh ấy.”

Đồng Mao lơ mơ ngồi dậy, vặn vẹo thân hình đau nhức mới nhận thức được lời nói của Hy Mộc. Cô xoay người, tay giữ chặt tấm chăn trên ngực đưa điện thoại sang cho Hành Khiết đang lộ cả vòm ngực cùng cơ bụng rắn chắc bên cạnh, dường như đã có mây mưa to nơi này.

Hành Khiết ban đầu lắc đầu không muốn nhận, nhưng Đồng Mao ép một lúc cũng nghe. Anh cầm điện thoại trong tâm trạng ngái ngủ, ” Chuyện gì.”

” Khiết. Tư Ninh sao rồi. Không phải đã chết rồi chứ?”

Hy Mộc cắn chặt răng, chờ đợi câu trả lời mà hồi hộp muốn tắt thở. Nếu Tư Ninh chết có vẻ cô đã nợ một món nợ lớn, cả đời này sẽ bức rức mà để trong tâm. Hành Khiết ôn nhu nhìn đắm đuối Đồng Mao vẫn mê man ngủ, giọng nhỏ nhất có thể.

” Chưa chết. ”

” Vậy thì sao. Đã được đưa đến bệnh viện chưa? ” Cô gấp gáp nói nhanh trong điện thoại, thật sự lo lắng rất nhiều.

” Không chết đâu mà lo. Bảo hiểm có tên Vương Khiêm. ”

Tắt ngang máy, để Hy Mộc xụ mặt phía bên kia. Cô cảm thấy như bản thân trở thành một cục thịt như thừa chờ ngày bị cắt ra. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy lửa ghen trong mình bùng phát đến vậy. Không còn lo lắng gì nữa vì Tư Ninh dù gì cũng đã ổn thậm chí có thể rất ổn. Tức giận không giữ cho mình được một tí sự tỉnh táo nào. Cô cầm điện thoại bấm dãy số dài đã nhớ kĩ. Bên kia truyền đến tiếng đổ chuông dài, bên kia bắt máy trong im lặng.

” Khiêm em có thai rồi. ”

Hy Mộc nói xong liền tắt máy, buồn vui lẫn lộn. Mặt đỏ lên không thèm quan tâm đến cơ mặt đang mếu máo. Anh ta quan tâm cô gái đó, còn free cả bảo hiểm cho cô ta trong khi không thèm về thăm cô đến một lần. Đùng đùng đứng dậy đắp chăn, quyết tâm ngủ một phát bù lại những ngày tháng chờ đợi anh đến, ngủ luôn càng tốt dù gì cô cũng chẳng có “bảo hiểm”.

Vương Khiêm ngớ người, lặng một hồi lâu vẫn chưa tỉnh được tâm. Nghe cũng đã nghe nhưng hiểu thì chưa thể hiểu được. Nhớ lại thì hôm ở Loic Sandra đúng là không hề sử dụng một biện pháp phòng tránh nào, cứ thế thăng hoa trong bão táp, đi vào ngang nhiên, bứt ra cũng oai vệ. Nghĩ lại lúc đó anh thậm tự khen bản thân quá xuất sắc.

Đến tận 30 phút sau mới khoác áo ra khỏi phòng làm việc, chiếc Coupe lao nhanh về phía biệt thự. Không biết là hoạ hay lành, chỉ biết Hy Mộc đã thành công làm lay động tâm trí anh. Nhóc con chết tiệt, xem anh sẽ xử lý em như thế nào!

50. Chương 50: Trả Giá

Cổng biệt thự vang lên âm thanh gầm gừ khi xé hộp của Vương Khiêm đang mạnh mẽ ngự trị trước nó. Vẫn như thường lệ đỗ xe ở chân cầu thang, đi hết hàng dài cầu thang với cả thầy người hầu đứng chờ. Chỉ là hôm nay tâm trạng của anh không đâu vào đâu, đi đến cửa liền quay lưng lại, nói với người đứng gần anh nhất.

” Về đi, ngày mai tiếp tục. ”

Người hầu nghe chữ về đi thì rùng mình, vớt vát được về sau quả là Vương Khiêm anh mình. Cô cười như được mùa cuối đầu tuân lệnh răm rắp,

” Tất cả được nghỉ hôm nay. Ngày mai tiếp tục.”

Cô nhướn người nói cho toàn bộ mọi người cùng nghe. Dứt câu vẫn thấy bóng lưng Khiêm đứng cách đó không xa, cô hầu ngớ người cúi đầu lần nữa. Những người đang vui mừng cũng nghiêm túc trở lại. Anh không xoay người, chỉ để lại tiếng nói,

” 3 phút.”

Rời đi ngay sau đó và không thêm một lời giải thích. Những người khác bắt đầu cuốn quít cả lên, bóng anh vừa khuất đã nháo nhào đi chuẩn bị quần áo, ” Chết thật, 3 phút không biết đã kịp chạy ra cổng chưa. Khổ cái số của tôi giúp việc trong biệt thự làm gì.”

“Không kịp cũng phải kịp. Cô muốn nhà cô chết đói à?”

Từ trên tầng 3 của căn nhà truyền đến những bước chân vội vã, lần lượt tiến ra cổng biệt thự rồi đi. Người thì hồn hỏ, người thì như một đút hơi tới nơi nhưng vẫn cười thích thú. Có lẽ đây là lần hiếm hoi họ được về nhà trong quãng thời gian được làm ở đây.

Khiêm bước vào phòng, Hy Mộc vẫn còn đang ngủ nghe tiếng động thì nhảy cảm mở bừng mắt ngồi dậy. Lưng nhói đau lên một cái nhưng vẫn chịu được, thấy Vương Khiêm bằng xương bằng thịt đứng đó nhìn mình thì ngại ngùng nằm xuống lại, kéo chăn kín bưng cả đầu. Lục lại trí nhớ xem điều gì đã đưa anh đến đây.

Khiêm cởi áo khoác, vén cổ tay nhìn đồng hồ, kim phút bước từng bước chậm rãi cuối cùng cũng chạm đến giới hạn. 3 phút trôi qua, biệt thự đã im lặng như chưa hề có sự sống. Đây cũng là giờ phút bán cầu não của Hy Mộc hoạt động trở lại, cuộc gọi trong tít tấc của cô ủa về trong trí nhớ. Hy Mộc đã tự nhéo mình một cái, sao có thể nói dối như thế, quả thật quá đáng, cô đã trở nên hư hỏng như vậy bao giờ, đúng là đáng trách, sao không cho cô ngủ luôn đi chứ.

Chiếc đồng hồ bị anh cởi phăng ra khỏi cổ tay, ném một cái mạnh xuống đất. Tiếng va chạm của đồng hồ vào chiếc thảm nhung, rồi của thảm nhung với mặt sàn cẩm thạch đen tuyền hòa trộn vào nhau. Khiêm có thể thấy được cái giạt mình của Hy Mộc trong chăn, tay chống hông liếm môi mỏng một cái,

” Em ra đây. ”

Có chết cô cũng không ra, mím môi tay chân bấu chặt ra giường, quyết tâm dù có bị lôi ra cũng kiên trì dính liền ở đây. Khiêm nói một lần nữa, âm giọng lớn hơn.

” Em không ra khỏi cái chăn đó thì tôi cho người ném em ra khỏi đây. ”

Hy Mộc bậc dậy nhưng vẫn cúi gầm mặt, hai chân bên trong chăn đang quăn quéo lại vào nhau.

” Thai của ai? ”

Câu hỏi khiến Hy Mộc hốt hoảng ngẩn đầu nhìn anh, con mắt lạnh khốc đó đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Sự sỉ nhục cô cảm nhận được khiến bản thân khó chịu.

” Em có ngốc đi chẳng nữa cũng biết mình yêu anh, biết bản thân đã đủ bản. Anh hỏi câu đó là có ý gì? ”

Vương Khiêm đứng lặng trong khoảng không, không ngờ cô lại nói ra những điều như vậy. Một vết cắt xoẹt nhanh qua tâm trí sau đó liền lành lại. Anh không đề cập đến việc đó nữa, tay day day thái dương sau đó rời đi.

Cứ đi như vậy sao... Hy Mộc không thể không ngủ ngon khi mọi chuyện chưa rõ ràng. Khiêm luôn như thế, luôn hành động theo những gì mình thích mà không cho người khác cơ hội dù chỉ một lần. Cô tức giận chạy theo, anh đã đi hết 1 chân cầu thang, Hy Mộc cũng gấp rút chạy theo mà quên cả bản thân đã từng sợ cầu thang thế nào. Khiêm nghe tiếng bước chân thì quay lại, mở to mắt nhìn cô chạy như bay trên những bậc cầu thang.

Hít một hơi mạnh đối diện với anh, cô tức giận như mắng vào mặt anh.

” Anh yêu Tư Ninh rồi đúng không? ”

Đồng tử Vương Khiêm dịch chuyển như có như không, mắt nheo lại nhìn Hy Mộc đang đỏ bừng bừng trước mặt. Anh cử động chân dài một chút, đầu nghiêng nhẹ như để hiểu rõ hơn lời nói của cô.

Hy Mộc không thấy anh trả lời thì càng khó chịu, ” Anh không nỡ để cô ta chết. Cho cô ta ở bệnh viện tốt, lo cho cô ta. Đến ngay cả một lần đến xem em sống hay chết, đau hay không đau anh cũng không đến, rốt cuộc anh xem em là gì đây. ”

Thấy cô lớn tiếng trước mặt mình, Khiêm không khó chịu mà còn là ngược lại môi mỏng khê động,

” Vậy anh là gì? ”

Hy Mộc ngơ người, không hiểu rõ câu hỏi của anh.

” Bỏ mặc anh ở bên cạnh thằng nhóc đó. Anh là gì? ”

Vương Khiêm ngay sau đó rời đi, không nói thêm lời nào, cũng không cho Hy Mộc nói thêm một câu nào nữa. Sự việc đến đây là quá đủ, không còn gì bàn cãi.

Hy Mộc sau đó thì lên lầu, một mình ở trong căn biệt thự rộng lớn. Nỗi cô đơn được tích trữ cả năm của căn biệt thự như thỏa mãn đổ dồn về phía cô. Đầu cô như một quả bom sẽ nổ bất cứ lúc nào. Hy Mộc lại nhắc điện thoại lần nữa, Đồng Mao là người duy nhất cô có thể kể, cũng là người bạn trong tất cả những người bạn của cô.

Đồng Mao vừa nhắc máy Hy Mộc đã khóc gào trong điện thoại, nói không nghe được từ. Đồng Mao hốt hoảng kiểm tra kĩ lại số điện thoại, chắc chắn là Hy Mộc gọi đến mới bắt đầu trấn an,

” Nói chị nghe đừng khóc, chị không nghe được.”

” Khiêm không yêu em nữa rồi. Em phải làm sao đây chị ơi...”

” Nói rõ hơn đi...”

” Khiêm cho Tư Ninh bảo hiểm, Khiêm lo cho Tư Ninh, đưa Tư Ninh vào bệnh viện, chăm sóc Tư Ninh...”

Chưa nói hết câu Hy Mộc đã uất ức khóc to lên. Như một đứa con gái tâm sự với mẹ về những vấp ngã trong cuộc sống, Đồng Mao nhẹ nhàng và tinh tế như một cô tiên trong truyện cổ tích. Cô cười khúc khích trong điện thoại,

” Em đừng khóc. Vì chưa chắc tên kia sẽ đau lòng khi nghe em khóc đâu. Chị sẽ giải thích từng việc cho em. Thứ nhất, em không được tin chồng chị. Thứ hai, em vẫn không được tin chồng chị. Thứ ba, chồng chị vẫn không thể tin được. ”

Vai Đồng Mao bị đẩy một cái mạnh sau khi nói dứt câu. Hành Khiết bên cạnh đang trừng mắt nhìn cô còn cô thì hí hửng kể xấu chồng mình.

Hy Mộc nghe xong thì mọi khuất mắt như được phơi bày, muốn bóp cổ cho tên kia chết cho rồi. Cắn cắn môi không trả lời Đồng Mao vì quá xấu hổ, bên đây Đồng Mao chỉ còn nghe lại tiếng nấc thay cho tiếng gào thét ban nãy. Cười cười tự mở đường lui,

” Xong rồi nhé. Lo chăm kĩ vết thương, đừng nghe lung tung mà làm Vương Khiêm nổi nóng. Không chừng em phải tự đi trên lửa mình đã châm đó. ”

Đã đi rồi, đi rồi còn gì nữa,...

Sáng hôm sau.

Mặt trời đã dậy từ rất lâu sưởi ấm cả căn biệt thự. Hôm nay thời tiết không lạnh, chỉ thoảng gió nhẹ nhẹ như mùa Xuân đã đến chớm nở tại đây. Hy Mộc tỉnh dậy đã thấy người hầu đứng ở cửa từ sớm, ngượng ngùng nhìn cô, vừa nhìn đã thấy cô hầu đi đến gần mình, cúi đầu nói,

” Hy Mộc tiểu thư, xin chuẩn bị kĩ càng xe đang chờ ở phía dưới. ”

Tuy không hiểu gì nhưng Hy Mộc cứ làm theo, đứng dậy nhìn xuống từ cửa kính. Người đàn ông quyền rũ dưới nắng sáng đang tỏa bùng ra khí chất. Chiếc Bugatti Veyron đỏ lửa đang cạnh tranh với màu nắng kiêu hãnh đứng dưới biệt thự. Vương Khiêm tựa lưng vào thành xe, mắt đẹp bị che khuất bởi cặp kính đen, sơ mi trắng bỏ hờ hai nút và quần tây đen rất bình thường, tóc cũng không cần vuốt keo mà để gió tự nhiên thổi tung. Chân dài mang Yeezy Butter bắt chéo chêm chệ. Mối mỏng đang cử động nói chuyện cùng với người bên kia điện thoại.

Hy Mộc cảm thấy như mình đang hẹn hò thật sự. Thay đồ và chuẩn bị với tốc độ ánh sáng, xuất hiện trước Vương Khiêm với vẻ ngoài tràn đầy sức sống. Váy jean đen và áo thun màu vàng rực rỡ đúng với lứa tuổi cô đang có. Tóc xoắn xòa dài tự tin, khuôn mặt không trang điểm nhưng lại bật lên những đường nét vô cùng mê người.

Vừa thấy cô Khiêm đã mở cửa bước vào xe sau đó hạ cửa sổ xe xuống, không nhìn Hy Mộc nhưng câu nói là dành cho cô.

” Lên xe, không có nhiều thời gian. ”

Hy Mộc có chút thất vọng nhưng lại thôi, vì hôm qua cô cũng có phần không đúng. À, là không đúng toàn phần mới đúng...

Bệnh viện quốc tế Limshon.

Hy Mộc vừa bước xuống Vương Khiêm cũng không đưa xe đến bãi đậu xe mà trực tiếp vào cùng. Cô thấy vậy thì chỉ chỉ vào xe, “Như vậy cũng được sao, anh không sợ ai bắt anh à?”

Khiêm liếc Hy Mộc một cái sau đó bỏ hai tay vào túi bước thẳng vào bệnh viện. Hy Mộc cũng theo sau đó, có thắc mắc rằng sao anh lại đưa cô tới đây nhưng việc chạy theo từng bước chân dài của anh khiến cô không kịp suy nghĩ.

” Xem xem cô ta có thai không? ”

Khiêm nói với Lãnh Phong đứng đối diện khiến anh ngỡ ngàng, bước một chân sang nhìn Hy Mộc đang nấp ở phía sau Khiêm. Tay bị Khiêm nắm vẫn còn đang vịn vịn. Cô vừa phát hiện ra anh đưa mình đến đây để xác nhận... Nếu không có chắc cô chết mất...

” Nói dối thì nên lo cho tương lai của Limshon đi.”

” Cậu dọa tôi? Cậu nên biết đối với Quyết Tùng, Hành Khiết, Niel, đặc biệt là tôi bao nhiêu đó không có tác dụng mà. ”

” Đừng lằng nhằng. ”

Khiêm kéo mạnh tay Hy Mộc ra trước để Lãnh Phong chụp lấy. Phong đưa Hy Mộc cùng đi trong sự giằng dụa của cô. Hy Mộc liên tục nhìn về phía Khiêm lắc đầu khiến Phong khó chịu, anh cũng quay lại nhìn Khiêm, nhướn mày nói.

” Đừng động đến Limshon. ”

Nói xong liền đưa Hy Mộc đi nhanh như bay đi xét nghiệm.

Giấy xét nghiệm cầm trên tay Lãnh Phong được tính bằng giây, Vương Khiêm giật phắt đọc kĩ từng chữ. Kết quả cho thấy không thấy thai nhi, từng chữ rõ mồn một được ghi lại trong đôi mắt màu hổ phách của Vương Khiêm. Anh giận dữ vứt tờ giấy rơi mạnh xuống sàn,

” Đang ở đâu?”

” Phòng bên cạnh. ”

Từng bước khi của anh khiến ai cũng run sợ, tất cả đều tránh sang một bên nhường đường cho anh. Hy Mộc chưa kịp mang giày đã nghe tiếng cửa phòng mở ra, tiếng động như muốn bứt bay cả cánh cửa. Cô bị anh kéo đi không thương tiếc cứ thế về thẳng biệt thự.

” Khiêm, chậm thôi. ”

” Khiêm, sẽ té đó. ”

” Khiêm, chảy máu rồi. ”

Hy Mộc bị lôi từ xe lên đến cầu thang, từ cầu thang đến cầu thang. Chân không kịp chạy theo bước anh, đầu gối thay nhau đập vào bậc thang khiến chân ứa ra máu.

Cuối cùng anh cũng dừng lại, vút tay cô một cái mạnh bước vào một căn phòng gần đó. Hy Mộc nhìn đầu gối, có chút đau đau rồi đứng dậy cùng vào theo anh.

Căn phòng ngột ngạt đến cả tiếng thở cũng không nghe rõ. Chỉ toàn là những âm thanh của sự hiểm nguy đang rình rập, âm thanh báo hiệu tai họa sắp ập đến căn phòng này. Khiêm không xoay người, tay chống ngay hông, tay vuốt mái tóc đen bóng. Thở dài rồi lại lắc đầu, liên tục như vậy.

Hy Mộc đứng phía sau chịu không nổi sự im lặng tra tấn này của anh nữa mới lên tiếng một lần,

” Anh nói gì đi...”

” Cô không có quyền được nói ở đây. ”

Anh đã gắt lên với cô như thế. Đây là lần đầu tiên anh hét lên với cô, có thể nhìn thấy rõ cả gân cổ anh đang nổi lên màu xanh nhạt.

Hy Mộc sợ hãi lùi lại vài bước, mở to mắt nhìn anh.

Khiêm vuốt khuôn mặt đang giận bừng lên, ” Cô đáng lẽ không nên đùa với tôi. ”

Dù đã chứng kiến rất nhiều, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy anh trở nên lạnh lẽo trước mình như thế.

” Em xin lỗi. Là em chưa suy nghĩ kĩ. Hành Khiết, em bị Hành Khiết lừa. Nói là anh chăm sóc cho cô ta..”

Khiêm không nghe thêm nữa, nhú mày quay sang hướng khác. Đường như lửa chưa thể tắt, anh quay thẳng người chỉ tay vào Hy Mộc.

” Cô rời xa tôi, để ở bên cái thằng nhóc mà cô tự nghĩ là con của mình. Để coi thằng đàn ông đó là chồng của mình. Để tất cả các người coi nhau là gia đình. Cô không hề nghĩ đến cảm xúc của tôi. ”

...

” Tôi cứu cô đã là một ân huệ quá lớn. Thật ngu ngốc cho tôi khi đến tận bây giờ tôi vẫn còn yêu cô. ”

...

” Cô biết không. Câu nói đùa của cô chính xác là đang sỉ nhục con tôi. An Nhi, cô nói cô quên nó, nhưng tôi thì không. Nên cô hãy chuẩn bị tinh thần trả giá cho lời nói đùa đó của mình. Chết tiệt. ”

Vương Khiêm dùng sức rút ra từ thắt lưng bắn vào sợi dây đang giữ cây đèn chùm phía trên trần nhà. Chùm đèn lung linh như những viên kim cương quý giá rơi theo trọng lực bể tan nát dưới sàn nhà, thủy tinh vỡ ra thành từng mảnh vụn in lại khoảng khắc Hy Mộc ôm đầu hét lớn.

Mắt cô đỏ hoe nhưng không thể khóc.

Anh chưa bao giờ tức điên đến như vậy, hôm nay chứng kiến thật run người.

Anh chưa bao giờ lạnh lẽo đến như vậy, hôm nay thấy được thật buốt tim.

Anh chưa bao giờ nói nhiều đến như vậy, hôm nay nghe được thật đau lòng.

” Bỏ qua tôi. Mau lên. ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nguoc-dai-phu-nhan>